

Chuyện Tình Ở Trường Học Pháp Sư

Contents

Chuyện Tình Ở Trường Học Pháp Sư	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	9
5. Chương 5	10
6. Chương 6	11
7. Chương 7	12
8. Chương 8	13
9. Chương 9	15
10. Chương 10	16
11. Chương 11	19
12. Chương 12	21
13. Chương 13	25
14. Chương 14	29
15. Chương 15	32
16. Chương 16	48
17. Chương 17	49
18. Chương 18	57
19. Chương 19	59
20. Chương 21	62
21. Chương 22	63
22. Chương 23	67
23. Chương 24	69
24. Chương 25	73
25. Chương 26	77
26. Chương 27	81
27. Chương 28	83
28. Chương 29	90
29. Chương 30	92
30. Chương 31	96
31. Chương 32	99
32. Chương 33	100
33. Chương 34	103
34. Chương 35	106
35. Chương 36	109
36. Chương 37	116
37. Chương 38	118
38. Chương 39	120
39. Chương 40	124
40. Chương 41	126
41. Chương 42	129

42. Chương 45	130
43. Chương 46	132
44. Chương 47	135
45. Chương 48	138
46. Chương 49	140
47. Chương 50	142
48. Chương 51	145
49. Chương 52	151
50. Chương 53	154
51. Chương 54	161
52. Chương 55	165
53. Chương 56	166
54. Chương 57	168
55. Chương 58	170
56. Chương 59	173
57. Chương 60	177
58. Chương 61	180
59. Chương 62	183
60. Chương 63 - End	187

Chuyện Tình Ở Trường Học Pháp Sư

Giới thiệu

Một cô bé yếu đuối, nhút nhát luôn núp dưới một vỏ bọc mạnh mẽ, cá tính. Một chàng trai siêu phàm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chuyen-tinh-o-truong-hoc-phap-su>

1. Chương 1

Cháp 1:

Năm nay vừa tròn 16 tuổi, Linh là một nữ sinh chuẩn bị vào cấp ba. Nhưng mẹ cô nhóc luôn nói: “Con còn trẻ con lắm”. Cô nhóc không hề cảm thấy bức mình về điều đó, ngược lại còn công nhận điều đó nữa kia. Cô nhóc có một tật xấu không sửa được là sợ xa nhà. Vậy mà khi chuẩn bị vào năm học mới, bố mẹ lại bắt nó chuyển trường. Một ngôi trường cách nhà đến ...vài nghìn km. Linh được đi du học, phải nói là khi nghe tin này nó vừa buồn vừa vui. Buồn vì kí do ở trên: sợ xa nhà. Vui, đương nhiên rồi! Thử hỏi được đi du học bạn có vui ko? Nó đã phải đấu tranh tâm lí khá nhiều nhưng khi biết địa điểm du học là Nhật Bản nó đã đồng ý. Vì nó rất thích hoa anh đào ở nơi đó.(nếu là t/g chắc không cần phải suy nghĩ luôn, nhìn ăn ba ngày để cảm ơn luôn quá). Nhưng khi đến ngôi trường đó, nó mới biết đó là một quyết định sai lầm. Nói thế nào nhỉ....Hazzzzzzz ngôi trường này không nằm ở một thành phố nào cả. Nó nằm ở một nơi

héo lánh, xung quanh toàn núi rừng, phong cảnh hùng vĩ thật đấy nhưng cứ rờn rợn làm nó lạnh cả xương sống. Mẹ nói nó còn nằm trên đỉnh núi nữa chứ. “Chắc - nó nghĩ, trường kiểu gì thế? Đã vậy còn phải đi bộ leo đường mòn một đoạn”. Sau một tiếng đi bộ đung hơn là...bò, tý nữa ngất vì mệt. Cuối cùng nó cùng bố mẹ đã đến được địa phận ngôi trường quý quái. Phải đi qua mấy cái cổng theo kiểu thần đạo nữa mới đến cổng trường. Nó ngược nhìn lên: Trên cái cổng to dùng được trang trí tinh xảo có một hàng chữ ngay ngắn Trường trung học Shamans. Đây là trường học dành cho pháp sư. Omg.

- Mẹ...mẹ ơi! Chuyện này..? Tội nghiệp, mào cô nhóc mới mở miệng được.

- Đừng thắc mắc vội tiểu thư (tại sao mẹ nó lại gọi nó như thế t/g sẽ giải thích sau)

Nghe mẹ nói thế nó không hỏi nữa mặc dù trong lòng nó vẫn có một dấu hỏi to đùng. Giờ thì nó đã hiểu vì sao bố mẹ nó lại dạy nó học tiếng Nhật từ nhỏ rồi, vậy là từ lâu mọi sự đã được sắp xếp, nó có khóc đòi về cung chẳng ích gì. Nhưng ngôi trường nó học cũng đẹp đấy chứ. Có thể miêu tả sơ bộ thế này: Tuy được xây dựng trên núi nhưng rất rộng, nhìn những dãy học cứ như cung điện vậy. Tất cả được trạm trổ, trang trí tinh xảo. Có khuôn viên rất đẹp trông nhiều phong và anh đào. Giờ là mùa thu nên lá phong được dịp khoe sắc. Nhìn tựa khung cảnh thần tiên. Mải ngắm nhìn, nó còn không biết bố mẹ đã xác nhận việc học và nhận phòng kí túc xá từ khi nào. Nó chỉ biết lúi húi đi theo sau hai người họ mà thôi.

Cháp1b:

Kí túc xá của ngôi trường này trái hoàn toàn với lối kiến trúc khu lớp học. Nó được xây dựng theo lối kiến trúc cổ Nhật Bản. Từng phòng được xây riêng như một căn nhà mini. Trong “căn phòng” đó lại có hai phòng nhỏ đầy đủ tiện nghi. Ở cùng phòng với linh là một cô bé khá xinh xắn, với một mái tóc nâu đen dài buông xoã, cùng đôi mắt mèo ánh vàng khiến cô bạn nhìn rất dễ thương và hiền lành. Tên cô bạn đó là Akemi Hondo.

Tối hôm đó:

- Đây là đồng phục mới của tiểu thư. Mẹ Linh nói đều đều.

- Mẹ ơi

Nó chưa kịp nói hết câu thì mẹ nó đã ngắt lời.

- Thần biết tiểu thư định hỏi gì. Nhưng giờ chưa phải lúc để tiểu thư biết mọi chuyện. Tiểu thư chỉ cần biết mình mang dòng máu của pháp sư, người phải trưởng thành và tự bảo vệ mình, biết đâu sẽ có lúc chúng tôi không bảo vệ được tiểu thư nữa thì sao!

- Mẹ đang nói gì vậy?

- Có nhiều thứ sau này chúng tôi sẽ cho tiểu thư biết -Bố nó tiếp lời. Giờ thì tiểu thư phải sống sao cho thật mạnh mẽ đấy. Sẽ có lúc tiểu thư sẽ cảm thấy mình yếu đuối nhưng tiểu thư chỉ được phép vượt qua vì tiểu thư là một pháp sư. Xin hãy nghe lời trái tim mình mỗi khi rơi lệ như thế tiểu thư sẽ tìm được con đường mình. Tiểu thư nhớ giữ mình nhé!

Bỗng chốc hai con người trước mặt nó biến thành hai vệt xanh bay vụt đi.

- Khoan đã, đừng bỏ mặc con- nó bật khóc hét lên.

Chợt một bàn tay chạm nhẹ vào nó. Nó giật mình quay lại, là....akemi. Lau vội những giọt nước mắt nó với gương cười với cô bạn. Thái độ quay như chong chóng nó đã qua quên khi ai đó gặp nó khóc một mình.

- Rồi bạn sẽ quen thôi!

- “...”

- Trước mình cũng giống bạn nhưng bây giờ quen rồi. Vừa nói akemi vừa ngồi xuống cạnh nó và nở một nụ cười nhạt.

- Vậy à? - nó buông một câu rụt rè.

Như muốn đổi đề tài akemi quay sang bộ đồng phục của nó, lấy lên một sợi dây chuyền và nói:

- Thì ra bạn có sức mạnh của thủy(nước) à ?
- Sức mạnh của thủy ?
- Sợi dây này nói lên điều đó mà!

Nó nhìn sợi dây trên tay akemi, mặt sợi dây có màu xanh nuốm biển trong suốt, óng ánh như giọt nước; còn sợi dây thì màu bạc lấp lánh trông rất đẹp mắt.

- Sức mạnh của thủy hiếm lắm! Akemi nói tiếp. Nếu nguyên tố tượng trưng cho bạn là nước thì tính cách của bạn cũng giống nước vậy; nhu mì ôn hoà nhưng cũng có lúc dữ dội và mạnh mẽ. Bạn có khả năng thanh tẩy như nước rửa trôi các vết nhơ và bạn có khả năng chữa lành mọi vết thương trong khoảng thời gian ngắn đấy.

Bạn biết nhiều thật đó! Nó khẽ reo lên

Akemi nói nó mới nhớ trước giờ mỗi lần bị thương các vết thương đều tự lành lại dù vẫn có cảm giác đau như bao người khác.

- Có gì đâu, mình đọc trong thư viện trường thôi.
 - Nhưng tại sao người mang sức mạnh của thủy lại hiếm vậy? nó tò mò hỏi
 - Thật ra sức mạnh pháp sư là nguyên tố gì không phải khi sinh ra là đã được định sẵn mà được hình thành dựa vào tính cách bản thân mỗi pháp sư. Thế giới này đâu phải ai cũng trong sáng phải không? Tương tự nếu có tâm hồn thâm độc họ sẽ dần trở thành pháp sư bóng tối. Nghỉ lấy hơi một lúc akemi nói tiếp:
 - Bạn chắc phải là người rất trong sáng nhỉ? Mặt dây chuyền này trong lắm!
- Nó mỉm cười, akemi đúng là vừa hiền lành vừa uyên bác. Nó đã tự tin hơn rồi. "Là một pháp sư" câu nói này đã thúc đẩy nó mạnh mẽ thêm rất nhiều.
- Vậy bạn có sức mạnh của mộc à? Nó hỏi khi nhìn thấy sợi dây có mặt hình chiếc lá của akemi.
 - Umk. Thôi bạn đi tắm rồi đi ngủ đi, mai còn đi học.

2. Chương 2

Cháp 2:

6h30 sáng hôm sau.

Nó dậy, làm vệ sinh cá nhân, rồi mặc thử bộ đồng phục mới.

woa... nó khẽ reo lên

Miêu tả tí xú: áo vest trắng có hàng cúc màu đỏ được may chiết eo; sau lưng được đính một chiếc nơ màu đỏ dễ thương, váy ngắn xếp nếp cũng màu đỏ nốt. Cổ đeo một dải ruy băng màu...đỏ hình nơ lệch. Huy hiệu đính trên ngực cho biết nó học cùng lớp với akemi. Tóm lại là tuyệt.

- Linh chan(mình giữ nguyên tên tiếng Việt thôi, mong mọi người thông cảm), ra ăn sáng rồi đi học thôi!- akemi gọi nó.
- Umk. Nó chạy từ nhà vệ sinh ra đã thấy bữa sáng sẵn sàng. Bạn làm sao?- Nó hỏi
- Không, mình mua ở căn tin đó. Ăn đi!
- Nó cùng akemi ăn sáng rồi đi học.
- Reng...Reng.....Reng- tiếng chuông reo lên báo hiệu giờ vào học. Cô giáo chủ nhiệm bước vào.
- Các em, hôm nay lớp chúng ta đón một học sinh mới!
- Ai thế ạ? Nam hay nữ cô ? Một cô bạn lên tiếng.
- À bạn ấy là Triệu Thuỳ Linh, là nữ. Rồi cô quay ra phía cửa lớp : " Vào đi em"

Nó bước vào.

Woa....dễ thương quá! - Cả lớp ồ lên

Công nhận nó dễ thương thật: nó cao 1m68, dáng chuẩn, mái tóc đen huyền dài qua hông được tết lệch một cách khéo léo. Tuy có một khuôn mặt khóc(mặt buồn) nhưng lại rất thanh tú, nổi bật là đôi mắt to, tròn, trong suốt như pha lê. Cả người toát lên sự thánh thiện, trong sáng.

- Em muốn nói gì với cả lớp không? Cô giáo hỏi nó.

Quay mặt hướng xuống phía lớp nó nói:

- Mình là Triệu Thùy Linh, rất vui được làm quen với các bạn. -Nó nói bằng một giọng nhẹ nhàng khẽ khàng như gió khiến nam sinh trong lớp .

- Bạn ấy sẽ ngồi đâu ạ? - Một girl hỏi.

Cô giáo thoáng chút bối rối, hình như hết chỗ rồi. Nhưng cuối cùng cô cũng lên tiếng:

- Linh sẽ ngồi cùng bàn với bạn Shin. Cô giáo vừa nói vừa chỉ chỗ ngồi cho nó.

Nó bước xuống cái bàn cuối cùng trong khi cả lớp đang hướng đôi mắt nhìn nó, cái nhìn đầy lo lắng. Nó không hiểu gì cả mà thản nhiên ngồi xuống, hình như cái người tên Shin đó hôm nay không đến lớp.

- Các em trật tự vào bài mới. - Cô giáo lên tiếng.

Và cả lớp cắm cúi vào bài học.

Ở trường này sáng học lý thuyết, chiều thực hành. Với lý thuyết nó có vẻ tiếp thu khá nhanh còn với thực hành thì chưa biết được.

Giờ trưa, tại căn tin.

Nó cùng akemi gọi món rồi ngồi xuống một chiếc bàn ở góc trong cùng nhưng đột nhiên có rất nhiều người đến chào hỏi và làm quen, hơn nữa chủ yếu là boy.Nó nhăn nhăn mặt ra hiệu cho akemi là nên rút lui. Hiểu ý nó, akemi nói to:

- Mấy người ăn sau nha! Tụi tôi có chút chuyện.

Rồi akemi cầm tay kéo nó ra khuôn viên trường. Ngồi trên chiếc ghế đá nó vừa mút sữa vừa hỏi:

- Nè, mấy người đó lạ nhỉ?

- Tại cậu đó!

- Tại mình?

Akemi nhìn nó cười rồi nói:

- Cậu không hiểu thật à? Trẻ con qua!

- Mình không hiểu thật mà!

Tại cậu xinh quá đó!

Nó sứt sặc vì câu nói của akemi. Xinh? Có ai nói thế với nó bao giờ đâu. Anh họ gọi nó là Miklinh(dog), mẹ gọi nó là ỉn(cái này khỏi cần tác giả nói), bố thì gọi nó là dúi(một loại gặm nhấm giống chuột nhưng to và béo hơn). (t/g: gọi yêu mà không biết)

Reng..Reng...Reng. Tiếng chuông này đã cắt đứt dòng suy nghĩ của nó và báo hiệu giờ thực hành đã tới.

Trong giờ thực hành, cô giáo yêu cầu phải đọc thần chú để điều khiển nguyên tố tượng trưng ỳnh. Tất cả đều làm tốt. Cuối cùng đến lượt nó, đề bài đưa ra là hãy nâng những giọt nước trong cốc thủy tinh trên bàn lên và làm nó lơ lửng như trong môi trường không trọng lực. Một đề bài có thể dễ với người khác nhưng đối với nó thì...

15' trôi qua, nước trong cốc vẫn không động đậy chứ đừng nói là bay lên. Nó bắt đầu hết kiên nhẫn, tính khí trẻ con nổi lên và

“Xoẹt”

- Triệu Thuỳ Linh không đạt, về nhớ tập lại! Cô giáo nổi khùng, giọng đầy tức giận.

Tua lại để mọi người hiểu:

Sự tức giận làm sức mạnh trong nó tăng lên, nước trong cốc bay lên nhưng không lơ lửng mà vọt thẳng vào mặt cô giáo.

Kết quả là nó không đạt. Nó biết đây mới là bài học đơn giản, còn những bài học sau này nữa. Giờ mới biết làm pháp sư không dễ dàng.

3. Chương 3

Cháp 3:

Chiều, bầu trời chuyển sang màu vàng lắt đỏ, đầy kì bí. Tiết trời hoàng hôn khiến nó đang nản lại càng nản thêm. Nó muốn được yên tĩnh một mình nên bảo akemi về trước. Nó bước chầm chậm vào khu rừng phong bao bọc quanh ngôi trường, hoà mình vào tiếng chim và màu lá đỏ cho đến khi nó đến một nơi rất đẹp: một ngọn thác nhỏ nhưng khá nhiều nước đổ từ vách núi xuống tạo thành một cái hồ à không nó chỉ nhỏ bằng cái ao thôi, xung quanh có hàng phong bao bọc, cành lá rủ xuống mặt...ao tạo nên một khung cảnh rất nên thơ. Hơn nữa từ đây có thể ngắm toàn bộ trường học và đồi núi xung quanh. Nơi này thật yên tĩnh, thanh tịnh đến thoát tục. (minh hoạ thôi nha, chỗ nước đổ xuống rộng và sâu hơn đây)

Nó ngồi xuống, gần mép ao, nhìn ngọn thác đổ xuống và thử làm lại bài học. Thật kì lạ, ở đây nó có thể điều khiển nước một cách dễ dàng, những giọt nước như biết nghe lời, những giọt nước lơ lửng trong không trung như những hạt trân châu, những hạt to hơn thì rất giòn mồm thạch râu câu ở cửa hàng. Nó mỉm cười hạnh phúc, reo lên:

- Tuyệt quá, mình làm được rồi!

- Cô đang làm gì ở đây?- Một giọng nói lạnh lùng vang lên khiến nó giật bắt mình. Các hạt nước lập tức rơi xuống như một cơn mưa trong chớp lát.

Người đang nói là một XY. Rất đẹp trai, hấn cao khoảng 1m85,dáng dong dong, điệu bộ bất cần và...cao ngạo, mái tóc đen mun cắt khéo léo đầy quý phái, đôi lông mày dài sắc. Đôi mắt mùa hồ phách sâu, sống mũi cao tuấn tú, khuôn mặt thì khỏi nói: cool vô đối. Tuy ít được tiếp xúc với trai đẹp nhưng nó dám cá tên này nếu đi thi một cuộc thi “sắc đẹp” nào đó thì phải giật giải “vũ trụ đệ nhất handsome” chứ chẳng chơi. Nhưng hấn lại có một vẻ lạnh lùng xen chút đều giả làm người khác phải rùng mình.

- Tôi hỏi cô đang làm gì ? hấn ta hỏi thêm một lần nữa.

- O....tôi chỉ đi dạo thôi. Nó đáp

- Đi dạo? Trời gần tối mà còn đi dạo, loại con gái gì vậy? Hay lại giả nai để được làm quen với tôi? Hấn nói, khoé môi khẽ nhếch lên một nụ cười khinh bỉ.

JNghé hấn nói nó mới nhận ra là trời sắp tối. Định bụng gân cổ cãi lại nhưng xem ra không có thời gian. Nó lờm hấn một cái rồi quay lưng bước đi. Hấn không nói gì, khoé môi lại nhếch lên nụ cười ban nãy rồi ung dung nằm uống dưới một gốc cây....ngủ.

Về phía nó, đi được vài bước nó đã nhận ra một điều không thể phủ nhận: nó đã lạc đường. Ban nãy khi đến đây nó đã không để ý đường đi, bây giờ chấp choạng tối, tuy vẫn nhìn thấy cảnh vật nhưng tiếng côn trùng rả rích khiến nó thấy sợ. Quên chưa nói với mọi người nó sợ nhất là rắn và ma nên nó không ngóc đến mức đi lung tung, suy ra sự lựa chọn đúng đắn lúc này làquay lại nhờ hấn dù không muốn chút nào. Nhưng khi nó vừa bước đến thì:

- Cô còn đến đây làm gì? Vẫn tư thế nằm nhưng mắt đã mở.

- Tôi.....

Hắn ngồi dậy, tựa lưng vào gốc cây, hai tay quàng ra phía sau đầu nói tiếp:

- Lại có kế hoạch mới để gây ấn tượng sao? Hắn nhìn nó bằng đôi mắt hỏ phách sắc lẹm.

- Anh...- dù rất giận nhưng nó vẫn cố kiềm chế, dù gì cũng có chuyện cần nhờ vả hắn.

- Cút ngay! Tôi đang cố tử tế với cô đấy!

Nó vốn định kiềm chế nhưng xem ra đã quá sức chịu đựng nó nổ tung:

- Gì chứ? Anh nghĩ mình là ai hả đồ tự sướng? Tôi không phải loại con gái dễ dãi như anh nghĩ!- nó cố tỏ ra lịch sự. Nếu không vì lạc đường hơn nữa lại sợ ma nên mới....

Nói đến đây nó chợt dừng lại. Nó qua lỗ rồi: lạc đường?- nó mấy tuổi rồi?; Sợ ma?-nó là pháp sư mà! Càng nghĩ nó càng xấu hổ, chỉ muốn bốc hơi khỏi chỗ này ngay lập tức.

Câu nói từ phía hắn là:

Lạc đường? Sợ ma? Nói đến đây hắn ôm bụng cười sắc súa. Lần đầu tiên người ta thấy hắn cười như vậy, một nụ cười trọn vẹn của Sawada Shin. Tuy nhiên nó không có tâm trạng để “thưởng thức” nụ cười đó. Khuôn mặt nó biến đổi với tốc độ chóng mặt từ đỏ sang tím, từ tím sang...đen. Nó gào lên:

- Anhanh cười nhạo tôi ? Hừ tôi sẽ tự về, không cần phiền đến anh. Nói thế thôi chứ nó cũng biết đây là việc một khó khăn. Trời bây giờ đã tối hẳn. Hôm nay nó toàn gặp chuyện xui xẻo nhưng xui xẻo có vẻ như không muốn chấm dứt tại đây khi mà nó vừa quay lưng bước đi đã dẫm phải đám rêu ướt và rơi tùm xuống cái ao.

Hiển nhiên là:

- Cứu... tôi..vớ! Nó kêu lên cùng nỗi hoảng sợ bởi vì nó không biết bơi.

Nhưng đáp lại tiếng kêu của nó là cái nhìn bình thản của hắn. Hắn vẫn ngồi đó...nhìn.

- Cứutôi...khụ! Nó quấy đạp hết sức có thể, nhưng do ảnh hưởng của dòng thác mà nó không tài nào nắm được cái một cái gì để lên bờ. Nó Bắt đầu uống nước, nước xộc vào mũi,vào mắt khiến mọi thứ trong nó cay xè, nó tưởng như đã nhìn thấy địa ngục. Hy vọng cứu sống nó hiện giờ chỉ là hắn thôi...chỉ là hắn nhưng hắn đang tâm để nó chết như vậy sao? Chết thế này ư?

Chấp 3b:

Nó dần kiệt sức, cả cơ thể gần như chìm lìm, chỉ còn mái tóc đen xoã dài đang nổi lên trên mặt nước. Nó thôi không quấy đạp nữa.Giờ chẳng còn ý thức gì trong đầu nó ngoài một ý nghĩ: “Chết thế này cũng được, mình sẽ gặp lại nhưng người mình yêu quý, sẽ không còn cô độc nữa, phải.... mà đã mỗi một rồi..buông tay thôi...Thùy Linh”.

Nó bắt đầu mê man.

“Tùm”. Cuối cùng hắn cũng chịu nhảy xuống chỗ nó. Nó đúng là đã buông tay chấp nhận cái chết nhưng đó chỉ là..... suy nghĩ, còn phần xạ của cơ thể lại không tuân theo ý nghĩ bao giờ:Khi hất xốc nó lên khỏi mặt nước nó không ngại ngùng quàng tay ôm lấy cổ hắn một cách.... vô tư, ngửa đầu lên cổ tìm chút không khí(t/g Cái này gọi là bản năng sinh tồn). Nhưng oái ăm là hắn cũng đột nhiên cúi xuống.....và chắc hẳn mọi người cũng

đã đoán được: first kiss của hai người đã thuộc.... về nhau.

Cả hai đều sững lại, nhất là nó: vừa mới thấy địa ngục nay đã bị lôi lên chín tầng mây.

Hắn là người tỉnh trước. Lôi nó lên bờ hắn quát(t/g: Để che ngượng đó mà):

- Cô là cái thể loại gì mà phiền phức vậy hả?

- Sao anh lại cứu tôi?- Nó thều thào

- Chẳng phải cô kêu cứu sao?- hắn nói, vẻ mặt trở lại trạng thái lạnh lùng như ban đầu.

- Vậy sao không cứu tôi ngay lúc đầu?

- Một sự trừng phạt dành cho những kẻ bước chân vào lãnh địa của tôi!- hấn nói, giọng thờ ơ.

- Anh...độc ác!

- Tôi độc ác sẵn rồi!- giọng nói không hề có điệu bộ tức giận.

Thực ra hấn khá ngạc nhiên dù không biểu lộ ngoài mặt. Không thiếu kẻ nói hấn độc ác nhưng nói ngay trước mặt thì chưa ai dám làm ngoại trừ nó. Cô nhóc nằm trước mặt hấn đây quả thật rất đặc biệt.

- Không cảm ơn tôi? Hấn hỏi

- ...Cảm ơn!- Nó nói giọng chân thành.

Nó không thêm gì nữa, chính xác là muốn nói mà không nói được. Người ướn sừng, một mỗi nằm vật xuống đất.

Hấn không nói gì, chỉ khẽ vẩy mái tóc ướn nhẹp mà không hỏi han gì đến nó. Biết sao được, bản chất của hấn là không bao giờ quan tâm đến người khác mà! Nếu không hấn sẽ không còn là hấn nữa.(t/g: Từ trước đến thời điểm này thôi nha! Sau này thì...chưa biết được.)

Bỗng

- Linh chan, bạn ở đâu vậy?

Nó giật mình, dùng hết số sức còn lại hét lên:

- Akêmi chan, mình ở đây!

Rồi nó lịm hấn.

Nghe thấy tiếng gọi, Akêmi vội chạy đến và bỗng dừng quỳ xuống khi nhìn thấy hấn mặc dù đang rất lo cho cô bạn đang nằm chết lâm sàng.

- Thần nữ xin bái kiến Nam thần điện hạ! akêmi mi kính cẩn cúi đầu.

- Cô ta là ai? - Hấn hỏi đôi mắt hướng về phía nó

Akêmi hướng đôi mắt lo lắng về phía nó, giờ đang nằm im bất động không biết chuyện gì.

- Cô ta là ai? Hấn lại hỏi

Ồ ...dạ thần nữ không biết cô ấy ạ! Dường như sợ điều gì xảy ra, Akêmi đành nói dối.

Đôi mắt màu hổ phách nhìn xoáy vào akêmi, cái nhìn thật lạnh, như gió Bắc Cực

- Cho cô nói lại! - giọng nói cũng lạnh không kém.

Akêmi cắn răng, tự hỏi không biết cô bạn đã gây ra chuyện gì.

- Thần nữ...không biết ạ! Phải khó khăn lắm akêmi mới thốt ra được những lời này.

- Chẳng phải cô gọi cô ta là Linh chan sao? Khoé môi hấn lại nhếch lên một nụ cười.

-“.....” Akêmi đang run, rất run.

- Học lớp 10A1, sẽ dễ tìm thôi! Khẽ liếc nhìn chiếc huy hiệu trên bộ đồng phục của nó, hấn mỉm cười. Lo cho cô ta đi.

Nói xong hấn quay người bay đi mất, chỉ còn nhìn thấy cái bóng đen đang phi thân trên những ngọn cây mà thôi.

4. Chương 4

Chap 4:

Tối hôm đó

Bằng một cách nặng nhọc akêmi mới có thể cõng nó về. Nó không nặng là bao nhưng với một cô gái cùng tầm vóc thì đó quả là một việc khó khăn.

Đặt nó xuống giường, akêmi thay bộ đồ ướt nhẹp của nó mà trong lòng không khỏi thắc mắc mọi chuyện xảy ra cho cô bạn.

8h30'

Nó tỉnh dậy, cả người mỗi nhừ, đầu óc cứ ong ong dongắm nhiều nước quá chăng?

- Bạn tỉnh rồi hả? Akêmi hỏi

- Umk! Nó đáp một cách uể oải

- Bạn làm mình lo quá!

- Xin lỗi, tự dưng hôm này toàn gặp chuyện không đâu.

- Mà Linh chan này, sao bạn lại ở đó với Nam thần điện hạ vậy?

- Nam thần điện hạ?

- Bạn không biết sao? Người đứng đầu thế giới pháp sư là Nam thần bệ hạ, còn con trai người là Nam thần điện hạ- người chúng ta vừa gặp đó!

- Hảaaaaaaaaaa?! Tên vênh váo đó á?- nó hét lên, cũng phải thôi người nó đã “trao” first kiss chính là hoàng tử của giới pháp sư.

- Suyt bạn nói thế là khi quân đó!- akêmi giọng lo sợ, lấy tay ra hiệu cho nó nói nhỏ.

- Hôm nay bạn còn sống là may đó!

- Gì? Bạn định trù ẻo mình chết đấy à?- nó phụng phịu.

- Không phải, chẳng là Nam thần điện hạ rất khó tính. Chắc bạn cũng biết thường thì mỗi pháp sư đều có một nguyên tố tượng trưng phải không?

- Umk,thì sao?

- Nếu bạn để ý sẽ thấy người ấy đeo vòng tay chứ không đeo vòng cổ, và chiếc vòng đó có sáu màu.(mình hoạ nha, đừng đếm)

Nó sững sốt, sáu màu ư?

Bởi vì người ấy có cả sức mạnh của cả năm nguyên tố chính và băng- một sự biến thiên của nguyên tố nước. Ngay cả Nam thần bệ hạ cũng không được như thế - akêmi hạ giọng, khuôn mặt làm bộ sợ hãi làm nó nổi cả da gà.

- Một người đa tính cách nhỉ?- Nó rụt rè hỏi.

- Mình không biết, nhưng mong cậu đừng dính vào phiền phức nữa!

- Mình đâu có thích, mà thôi đi ngủ đi, mình buồn ngủ rồi.

- Umk nhưng

- Rồi.. đừng lo lắng. Nếu nhất định bị trừng phạt mình sẽ đối mặt chứ không chạy trốn đâu.

- Bạn ...

- Thôi đi ngủ đi.

Nhưng có một điều cả hai người đều không biết hẳn đã nghe được toàn bộ cuộc đối thoại giữa nó và akemi khi đang ngồi vắt vẻo trên cành phong trước cửa phòng kí túc xá. Với nụ cười quen thuộc trên môi, hẳn lắm lắm(t/g: chỉ đủ cho hẳn và tác giả nghe thôi) :

- Chà sắp có đồ chơi mới rồi. Đồ chơi này xem chừng sẽ rất thú vị.

5. Chương 5

Cháp 5:

Hôm nay là một ngày đẹp trời. Nó đã khoẻ lại sau chuyện hôm qua. Nó dậy sớm, làm VSCN, mua đồ ăn sáng rồi cùng ăn với akemi. Hôm nay nó có thể trả bài cho cô giáo rồi. Nó chợt nhận ra, ở nơi đó- nơi nó cảm thấy đẹp như thiên đường là nơi nó có thể tập luyện pháp thuật một cách nhanh nhất. Hèn gì “tên vênh váo đó” chọn chỗ đây làm lãnh địa riêng.

Vừa đi vừa cầm que kem trong tay nó hớn hờ đi đến lớp. Nhưng vừa đến hành lang lớp nó thấy mọi người xúm lại rất đông, với ánh mắt đăm đăm tất cả đều hướng về một “vật thể” nào đó trong lớp. Vốn không thích phiền phức, lại không lo chuyện bao đồng. Nó giơ cây kem mút đỡ lên cao, cố chen vào lớp. Chen qua giữa biển người quả không dễ, hậu quả của việc này là bộ đồng phục trên người nó xộc xệch, mặt mũi phờ phạc, tóc tai bù xù. Quay sang cô bạn, akemi cũng chẳng khá khẩm gì hơn. May là cây kem trên tay nó vẫn còn nguyên. Nó mệt mỏi ngồi xuống bàn, không tâm đến người bên cạnh cũng không quan tâm đến lí do mọi người tập trung quanh lớp mà chỉ mãi ...mút kem.

Bỗng nó nhận ra cơ thể mình đã rời khỏi ghế, chính xác là bị đập khỏi ghế. Chỉ kịp kêu “Á” một tiếng thì cơ thể nó đã chạm đất nhưng nó vẫn kiên quyết giữ nguyên cây kem.

Ngẩng mặt lên nhìn người vừa đẩy mình ra khỏi ghế nó không thể không “đau đớn” khi biết rằng người ngồi cùng bàn với mình, người đẩy ghế chính là “tên vênh váo” hôm qua. Đúng là oan gia ngõ hẹp mà.

- Tôi không thích ai ngồi cùng bàn với mình. Hẳn nhìn lên bảng nói giọng đều đều.

“Lí do của hẳn đây ư?-nó nghĩ”. Giờ thì nó đã hiểu vì sao tại sao cả lớp lại nhìn nó với ánh mắt lo lắng trong ngày đầu nhập học rồi. Mà sao hẳn cứ ám nó thế chứ? Kiếp trước nợ nần gì nhau chẳng?

Nhưng nó cũng đâu có vừa. Vờ đứng dậy, nó nhẹ bước đến gần hẳn, cúi đầu:

- Nam thần điện hạ! Nó nói bằng giọng ngọt nhất có thể nhưng trong lòng lại muốn nôn. Đây là ghế trống duy nhất còn lại trong lớp rồi !

Hẳn nhìn nó nở nụ cười ma mãnh:

- Quỳ xuống cầu xin đi, sẽ có chỗ ngồi. Nếu không thì....

“Quỳ? Hẳn hồ đến nơi rồi mà không biết”- nó cười thầm trong bụng, vờ bối rối đưa hai chân xuống nhưng

“Bốp” cây kem ban nãy nó nâng niu gìn giữ đã nát trên..... khuôn mặt hẳn.

Cả lớp cùng những người ngoài hành lang nín thở sững sờ, nuốt nước bọt cái “ực” để phòng án mạng xảy ra. Khỏi nói hẳn tức giận thế nào. Nắm chặt lấy cổ tay nó, hẳn nghiêng rằng:

- Cô dám.....?!

- Đừng tưởng tôi hiền mà dễ bắt nạt! Nó hếch mặt chẳng tỏ chút gì là sợ hãi.

- Nếu vậy ... tôi sẽ cho cô nếm thử mùi vị do chính cô gây ra. Hẳn nói cùng nụ cười đều đến mức sồn da gà.

Và bất ngờ hất giạt mạnh tay kéo nó về phía mình....rồi khuôn mặt nó cũng dính đầy kem bởi vì mặt hẳn và mặt nó đã chạm vào nhau. Nếu chỉ thế thôi thì tốt nhưng mặt đã chạm thì làm gì có chuyện môi không chạm..... môi cơ chứ?.

Cả lớp cùng biển người trở mắt nhìn, cũng dễ hiểu vì những tưởng sẽ có án mạng xảy ra ngờ lại được chứng kiến một màn tình cảm.

Nó sững sờ, hần đã cướp nụ hôn thứ hai của nó.

1phút30giây là thời gian của nụ hôn kì quặc này.

Không biết do xấu hổ hay “chấn động thần kinh” mà khi hần vừa buông nó ra nó đã ôm mặt chạy ra khỏi lớp. Về phía hần, sau khi nó đi khỏi liền quay ngoắt 180 độ- bằng ánh mắt lười hái hần “chém” hết cả lớp lẫn người ngoài hành lang khiến ai cũng nuốt cái “ợc” và thầm hiểu nếu ai bép xép chuyện này sẽ sống không yên. Sau đó hần cũng ra khỏi lớp để....đi rửa mặt.

6. Chương 6

Nó đã chiếm giữ nhà vệ sinh hơn1 tiếng (nhà WC nữ và nam cách xa nhau nên nó và hần không gặp nhau). Đứng trước gương nó vẫn chưa hết shock. Đưa tay lên ngực, nó có cảm nhận được trái tim đang đập liên hồi trong lồng ngực, cảm xúc hỗn độn mà chính nó cũng không thể hiểu nổi. Đáng lẽ nó phải tức giận mà cho hần một cái tát nữa vì cái tội cướp đi first và second kiss của nó hoặc cái gì đại loại thế vậy mà nó lại để yên rồi chạy đi như một con ngốc. Thật lạ!

Trong khi đó ở nhà vệ sinh nam.

Hần nhúng cả đầu mình vào chậu rửa mặt. Rồi hất mái tóc ướt nhẹ theo cách thường, nhìn thẳng vào gương và đưa tay lên khoé môi, hần tự cười mỉm một mình. Trên đầu môi ấy hần vẫn còn rõ cái cảm giác giòn giòn. Không biết do vị que kem vẫn còn hay.....

- Điên rồi! Hần nói

Bất giác hần quay trở về trạng thái ban đầu.

Nó đã bước ra khỏi nhà vệ sinh, nhưng hồn vía vẫn còn trên mây. Nhưng vừa bước đến sân trường thì...

“Xoạt”

Mặt đất nứt làm đôi mà lại ngay chỗ nó đang đứng. Quá bất ngờ nó đứng im tại chỗ. Và.....

“Vụt”

Một đám rễ cây từ dưới đất bò lên, nâng và quán chặt lấy nó. Là Mộc, chuyện này không phải do ngẫu nhiên. Nó bị siết đến ngạt thở, nó không thể động đậychứ đừng nói là thoát ra. Giờ nó bị đám rễ cây nâng lên 30cm so với mặt đất. Bỗng một nhóm người toàn nữ bước đến phía nó, họ đều mang sức mạnh Lửa.Nó biết điều này nhờ mặt dây chuyền của họ, người mang sức mạnh Mộc đã chạy vụt biến có lẽ là người dưới chướng.

Cô gái đứng đầu bước đến phía nó. Đó là một cô gái xinh đẹp, sắc sảo nhưng lại pha chút gì đó độc ác thâm hiểm. Cô ta khẽ vuốt má nó nói:

- Người có biết vì sao mình lại bị bắt không? Ta cho người suy nghĩ vì ta biết người còn quá trẻ người non dạ không hiểu chuyện đời! - cô ta nói bằng một giọng nhẹ nhàng đậm chất quý tộc.

-“.....”

Nó im lặng. Quả thật nó không hiểu gì cả và không biết những người này nhưng nó không hỏi cũng không trả lời vì nếu thế chẳng khác gì nó tự nhận mình “trẻ người non dạ”.

- Sao? Sợ quá không nói lên lời sao? Cô ta nói kèm theo một nụ cười nham hiểm.

Theo sau nụ cười của cô ta là cả tá nụ cười nham nhở của những người khác.

-“.....” Nó vẫn im lặng

- Ta muốn hỏi tại sao người lại dám đắc tội với Nam thần điện hạ hả? - Cuối cùng cô ta cũng đi thẳng vào vấn đề.

Nó đã bắt đầu thấy sợ. Dính vào những chuyện của hắn chỉ có gặp nguy hiểm chết người.

“Bốp” một cái tát mạnh giáng xuống làm mặt nó đỏ ửng nhưng tuyệt nhiên nó không than một câu nào. Nó có thể yếu đuối thật đấy nhưng bắt nó khuất phục thì không bao giờ.

- Con nhỏ này....được lắm! Cô ta tức giận vì sự im lặng của nó. Rồi quay sang lũ người dưới chương:

- Xử đẹp nó cho ta!

Có một điều mà nãy giờ nó vẫn không thể hiểu, đây là trường học mà sao họ có thể lỏng lẻo như vậy?

Như đoán được suy nghĩ của nó, cô ta lên tiếng:

- Người không phải là một pháp sư hạng thấp sao? Chết cũng chẳng được ai coi ra một gì đâu nên bênh vực người thì càng không.

Rồi cô ta tiếp tục cao giọng:

- Chỉ cần không chết là được.

Một lũ người hùng hổ tiến đến gần nó.

“Phùng” lửa từ lòng bàn tay lũ người nó hiện ra làm nó choáng váng vì từ nhỏ nó đã sợ lửa (lí do tác giả sẽ giải thích sau). Nó nhắm tịt mắt, tự nhủ rằng mình sẽ không sao. Dù không thể hiện ra nhưng nó đang rất sợ, cảm giác sợ hãi tột độ giống hệt 12 năm về trước.

Hơi nóng bắt đầu phủ vào mặt nó...từ từ. Cả người nó nóng ran, các vết bỏng hết hiện rồi lại lạnh. cảm giác lặp lại khiến nó gần như kiệt sức, viễn cảnh trước mặt nó hiện ra, quá khứ của 12 năm về trước. “Liệu nó có sống sót không?, liệu nó có được ai cứu không? Hay tất cả mọi người đều coi nó là một con nhóc pháp sư hạng thấp đáng thương?” - Đó là câu hỏi duy nhất trong lòng nó lúc này.

7. Chương 7

Cháp 7:

Qua đầu đón nó lịm đi. Nhưng có vẻ chưa buông tha cho nó, lũ người vẫn tiếp tục hành hung.

“Phụt”

Một màn nước từ dưới đất trào lên, che chở cho nó khỏi màn lửa “đói khát” đang muốn nuốt chửng con mồi.

Người cứu nó không ai khác làhắn.

Nhận ra “kẻ phá đám” lũ người hung tợn ban nãy trở về với bản chất tiểu thư, kính cẩn quỳ xuống. Cô gái đứng đầu lên tiếng:

- Nữ thần muội muội tham kiến Nam thần điện.

- Dừng ngay cái trò nghi thức vớ vẩn này đi! Lí do? Hắn nói đều đều, giọng sắc lạnh, không thèm liếc nhìn những kẻ dưới chân dù chỉ một lần.

- Dạ.....- cô ta ấp úng. Thần muội chỉ muốn giúp điện trừng phạt cô ta thôi!

- Đó là chuyện của ta! Không phiền người xía vào! Hắn nói nhưng tuyệt nhiên không hề nhìn kẻ đang đối thoại với mình.

- Nam thần điện hạ! Trước giờ người đâu có để tâm những chuyện thế này, tại sao giờ người lại...? Cô ta nói với đôi mắt dưng dưng nước mắt.

- Cô ta là ngoại lệ! - Hắn nói giọng thần nhiên

- Điện hạ! Cô ta đáng chết mà! Cô ta gần nói gần như hét lên như thể tiếng hét này đã từng được kiểm chế lại nhưng giờ đâu giữ không nổi nữa.

“Bốp”

Một cái bạt tai được tặng nguyên cho cô ta khuyến mại thêm ánh mắt sắc như lưỡi hái.

- Lần này ta nương tay đấy Nữ thần quận chúa! Đi đi, trước khi ta đổi ý.

Cô ta ôm mặt cùng lũ người dưới chướng ầm ỨC rồi khỏi không quên “tặng” cho nó một cái nhìn hận thù.

Hắn quay sang, từ từ tiến về phía nó. Bàn tay khẽ chạm nhẹ vào đám rễ cây, ngay lập tức đám rễ liền thả nó ra. Mọi người yên tâm nó không ngã xuống đất đâu vì hắnđỡ nó mà.

Bề cơ thể mềm nhũn của nó trên tay, không hiểu sao hắn lại có cảm giác đau nhói ở tim khi thấy nó trong tình cảnh này, chính bản thân hắn cũng không hiểu tại sao. Không suy nghĩ gì thêm nữa, hắn bế nó về phòng mà không để ý rằng có một ánh mắt hướng về phía mình.

“Nam thần điện hạ, chính người đã làm hại cô ta, vốn dĩ muội định bỏ qua cho cô ta nhưng chính người, chính người đã hại cô ta. Nếu có hận cũng chỉ có thể hận bản thân mình thôi”.

8. Chương 8

Cháp 8:

Hôm nay là chủ nhật. tính từ lúc sự việc xảy ra nó đã xỉu hơn một ngày. Nó thức giấc bởi những tia nắng sớm dịu dàng quện lẫn với sương. Các vết thương của nó đã lành hết nhưng nó vẫn còn khá mệt. Nó đang ở trong phòng của nó.

- Bạn dậy rồi à? Công nhận bạn ngủ ghê thiệt đó! - Akemi nói với giọng nhẹ nhàng.

- Ai đưa mình về đây vậy? - nó không giấu nổi sự thắc mắc.

- Hả? Chứ không phải bạn tự về sao? Mà bạn liều thật đó, cúp cả một ngày học.

Nó ngơ người, giờ nó mới biết akemi chẳng biết chuyện gì. Vậy ai là người cứu nó rồi đưa nó về đây chứ?

- Chắc bạn đói rồi nhỉ? đợi mình chút nhé, mình đang nấu cháo!

Akemi nhắc nó mới nhớ là bụng mình rỗng tếch đã hơn một ngày. Nhưng không hiểu sao nó lại bỏ qua chuyện ăn uống mà hỏi:

- Akemi này, bạn có biết gì về một nhóm nữ toàn sức mạnh lửa không?

- Lửa? Bạn muốn nói đến Fire girls? Akemi ngạc nhiên hỏi lại.

- Mình chỉ thắc mắc thôi!

- Umk ...thì Fire girls là một nhóm người mang sức mạnh lửa, đứng đầu là một Nữ thần quận chúa có dòng dõi quý tộc như Nam thần điện hạ. Họ rất có thể lực trong trường, bạn nên tránh xa những phiền phức này nhé.

- Quận chúa đó tên gì vậy?

- Hanaka

Nó thở dài “tên đẹp mà dữ quá”.

- Đây! Bạn với Nam thần.....Nói đến đây akemi chợt nhớ lại ánh mắt của hắn nên không nói nữa.

- Gì cơ? Nó hỏi

- À....không có gì! akemi gượng gạo trả lời. Chắc chắn là cô nhóc đang rất thắc mắc nhưng ham muốn sống sót cuối cùng cũng ngăn được chí tò mò.

- Akemi này, mình đi dạo chút nhé!

- Nhưng cháo...-akemi lúng túng.

- Đừng lo, mình sẽ về sớm thôi.

- Umk vậy bạn cẩn thận nha.

Nó khẽ gật đầu, làm VSCN rồi bước ra khỏi phòng.

Tiết trời cuối thu khá lạnh. Tuy có nắng nhưng rất yếu ớt. Nó mặc một chiếc váy lụa trắng được trang trí những hoạ tiết màu xanh nước biển mà nó được mẹ tặng nhân dịp sinh nhật thứ 15. Mái tóc để xoã, khẽ bay trong gió. Ra đến ngoài sân nó mới cảm nhận được cái se lạnh nhưng nó vẫn tiếp tục đi, không xác định điểm đến. Nó cứ bước đitừ từ. Một vẻ cô độc lạnh lẽo toát ra từ người nó khiến vạn vật xung quanh tưởng như mùa đông đã đến. Nó là một cô bé hồn nhiên trong sáng nhưng lại sống khá nội tâm. Bình thường nó rất vui vẻ đáng yêu nhưng nếu nó nhớ lại viễn cảnh 12 năm về trước thì nó lại khoắc trên mình vỏ bọc đơn độc, lạnh lẽo. Nó không sống giả tạo nhưng lại che giấu nội tâm quá nhiều nên không có thể biết nó nghĩ gì và muốn gì.

Đi trong vô thức như thế nhưng điểm dừng chân lại là nơi đó- cái ao nước với hàng phong quen thuộc. Nhớ đến hân, nó khẽ rùng mình, quay gót bước đi nhưng không hiểu có ma lực nào đó khiến nó dừng lại và tiến đến gần hơn.

Nó chọn một gốc cây to, có thảm cỏ mềm mượt khẽ ngồi xuống, hoà mình vào thiên nhiên, những chú chim dễ thương vẫn ríu rần hót trên các cành cây trong khi đó đôi mắt trong suốt đen láy từ từ nhắm lại. Lim dim như đang ngủ. Có thể mọi người sẽ cảm thấy khó hiểu rằng tại sao cũng có lúc nó lại là một con người lạnh lùng và cần sự yên tĩnh đến vậy. Lí do thật sự là nó đang sợ, rất sợ nên trốn tránh bằng cách tạo nên một vỏ bọc lạnh lùng, chuyện hôm qua đã khiến kí ức được chôn chặt trong lòng nó bấy lâu sống lại-một kí ức đau buồn:

11 năm về trước nó vốn là một tiểu thư sống trong nhung lụa được tất cả mọi người yêu thương, chăm sóc. Tên thật của nó là Quách Giao Khuyên- cái tên đã từ lâu rơi vào dĩ vãng. Tuy được sống trong nhung lụa như thế nhưng nó vẫn không cảm thấy hạnh phúc bởi vì bố mẹ nó rất hiếm khi ở nhà, nó chỉ có Quách Giao Thiên - chị nó làm bạn. Nó không biết tại sao bố mẹ nó hay xa nhà chỉ biết thời gian bên cạnh bố mẹ của nó chỉ vụn vụn hai năm/ bốn năm đầu đời. Nó vẫn nhớ y nguyên cái đêm đó, cái đêm bố mẹ nó rời xa nó mãi mãi còn chị nó thì bị thất lạc:

- Chạy đi! Chạy đi các con! Một người đàn ông hét lên vừa nói vừa đẩy nó và chị nó cho hai cặp vợ chồng ** nuôi. Người đó không ai khác chính là bố ruột của nó.

Ngôi nhà thân yêu nó gắn bó mấy năm trời nay đã là một ngọn đuốc sống. Nó và chị nó bị hai cặp ** nuôi lôi mỗi người một nơi. Nó chỉ kịp nghe thấy câu nói cuối cùng của cả bố và mẹ” Các con, các con phải sống, sống thật tốt!”

Thế rồi những tiếng hét vang lên, một cô nhóc 4 tuổi là nó đã thấy bố mẹ mình và toàn bộ gia nhân bị giết một cách dễ dàng và bị thiêu trong ngọn lửa đáng sợ đó.

Lửa, máu nước mắt và tiếng la hét đã dệt nên một kí ức khó phai trong lòng nó. Những gì thân thương thuộc về nó giờ chỉ còn là một ngọn lửa, một ngọn lửa màu máu.

Nó ngất đi, đến khi tỉnh nó thấy mình ở một nơi hoàn toàn xa lạ, cách xa quê hương. Thậm chí không biết mình là một người Nhật. Nó gào khóc, vật vã hỏi về bố mẹ và chị gái nó nhưng thứ nó nhận được chỉ là sự im lặng cùng câu nói “Xin tiểu thư đừng để BẤT KÌ ai biết mình là Quách Giao Khuyên”.

Suốt hơn chục năm qua nó đã quen với tên gọi Triệu Thuỳ Linh. Con ông bà Hoàng Phú và Hoàng Vũ. Nhưng kể từ đó nó sợ những ngọn lửa bởi nó nhắc đến ngọn lửa màu máu sâu trong kí ức nó. Nó luôn nghe lời bố mẹ nó, luôn cố sống thật mạnh mẽ nhưng chưa bao giờ nó cảm thấy hạnh phúc thật sự.

Buồn. Đó là cảm giác của nó lúc này. Nó lấy cây sáo luôn được đem theo bên người ra - thứ mà nó nghĩ là duy nhất còn liên quan đến bố mẹ ruột và chị gái nó. Được chạm khắc một cách tinh xảo, cùng với cái móc tên hình chữ GK ở cuối đuôi đủ khiến người khác hiểu đó là một cây sáo quý.

- Ba(nó gọi bố ruột nó là ba), mẹ, chị hai! Mọi người nghe con thổi một một khúc nhé!

Rồi một khúc nhạc có giai điệu thánh thót vang lên, len lỏi khắp không gian tựa như một cơn gió. Một khúc nhạc da diết, trong veo tràn đầy tâm sự khiến ai nghe cũng phải thán phục. Nó dựa mình vào gốc cây, thả mình vào tiết tấu điệu nhạc. Những làn gió khẽ mơn trớn, đùa đùa khiến mái tóc dài mượt mà của nó khẽ bay. Một mùi hương hoa thoang thoảng trong gió. Nhìn nó bây giờ chẳng khác gì một tiên nữ trong truyện thần thoại.

Tiếng sáo trong veo kia tưởng chừng như chỉ có nó cùng chim muông nghe được nhưng không, vẫn còn có một người chăm chú lắng nghe - một người đang nằm trên một cành phong gần đó. Người đó say sưa nghe đến nỗi không biết rằng mình vì tiếng sáo của ai kia đã khiến cho trái tim đập sai một nhịp.

9. Chương 9

Cháp 9:

Đã gần trưa. Nó về sau khi đã thổi hết khúc nhạc và lấy lại tinh thần. Vừa bước đến phòng, Akemi đã liến thoắng:

- Bạn vừa đi đâu về đây? Mình đã lo lắm đấy!

Nó nở một nụ cười nhạt:

- Xin lỗi mình đi dạo hơi xa.

Akemi thở dài.

- Thôi đi cô nương, bạn chẳng chịu quan tâm giờ giấc gì cả. Giờ thì ăn cháo đi - vừa nói akemi vừa bưng bát cháo thịt cho nó.

Nhìn bát cháo của akemi bây giờ đối với nó chẳng khác gì nhìn thấy cục vàng, liền ăn vội ăn vàng, may là cháo đã nguội nếu không thì.....

- Cháo bạn làm ngon quá! - Nó nháy mắt tinh nghịch với akemi.

- Vậy thì ăn cho nhiều vào! - Akemi phồng mũi mỉm cười.

Trong lúc nó ăn akemi mặc bộ đồ vu nữ (Bạn nào không biết đồ vu nữ thì đọc inuyasha để ý nhân vật kikyô mặc bộ đồ nào bộ đó chính là đồ vu nữ) nhìn chẳng khác gì một nữ pháp sư chính hiệu. Nó ngạc nhiên nhìn akemi:

- Bạn mặc đồ này làm gì vậy?

- Bạn không biết à? Hôn nay là chủ nhật nhưng không được ở không đâu!

- Tại sao? Nó hỏi với cái mặt ngây hết sức, nó đang định ngủ cả một ngày mà lại nghe akemi nói thế.

- Đi tập cưỡi ngựa!? Đây là bài học, bắt buộc phải đi!

- Hảaaaaaaaaaaaaaa? Cưỡi ngựa?

Hai từ này chẳng khác gì sét đánh ngang tai đối với nó. Liên tưởng đến lần đầu tiên nó đến gần ngựa, xương sống nó gần như đóng băng, lần đó nó 5 tuổi tức là sau vụ thảm sát đó một năm:

- Mẹ ơi, con ngựa này đẹp ghê!

-Tiểu thư, người phải học cách làm quen với ngựa thì mới có thể học cưỡi! - Mẹ nuôi nó giải thích. Sau đó vào nhà để lấy nước cho nó uống.

Nhưng nó đã làm “làm quen” với ngựa bằng cáchkéo đuôi con ngựa kèm một câu nói “dễ thương ” đến ngớ ngẩn:

- Ngựa ơi, “tóc” mày để để sai chỗ rồi! Để ta kéo nó ra đội lên đầu ày nhé! Và nó dùng hết sức tóm lấy đuôi con ngựa và..... kéo.

Kết quả con ngựa quá đau nên giơ chân hậu lên vàđá. Rất may nó không bị sao vì bố nó đã kịp lao ra và ôm lấy nó đẩy ra, nhưng mỗi khi nhắc đến ngựa là nó rùng mình, bây giờ còn bắt nó gần ngựa, cưỡi ngựa thì nó chịu đâm đầu vào tường còn hơn.

- Mình ra trước đây, bạn cũng biết đường rồi mà. Đồ của bạn ở trong phòng đó -akemi nói rồi đi ra

Nó thở dài.....đành phải cố chứ biết làm sao

Tại sân tập ngựa.

Có rất nhiều người ở đây, nữ có, nam có, người thành thạo có và cũng không thể thiếu những kẻ nghiệp dư.....như nó.

Nó được thầy quản ngựa giao ô-tô con Bạch mã, nó có một bộ lông trắng tuyệt đẹp và rất khỏe mạnh. Rõ ràng nó có một con ngựa tốt nhưng nó chẳng biết làm sao với con ngựa này. Chỉ nhìn nó rồi lại thở dài. Nó đâu có biết những hành động của nó đã được ghi lại một cách rõ nét trong bộ não của một người.

Bỗng một con ngựa đen tuyền phi thẳng đến chỗ nó và dừng lại. Người trên ngựa không ai khác chính là “tên vênh váo” đáng ghét.

- Không biết cưỡi ngựa sao? - hấn hỏi nó với một giọng điệu châm chọc.

-“.....” Nó im lặng vì sự thật không thể đúng hơn. Chỉ biết phóng ánh mắt nảy lửa về phía kẻ đang châm chọc mình.

Nhìn ánh nảy lửa của nó hắt cười một nụ cười mỉm, rồi lấy lại sự nghiêm túc:

- Thấy cô đáng thương nên muốn giúp đỡ! Liệu có muốn tôi làm thầy dạy cô không? - Giọng điệu ma mãnh xen chút đùa giỡn làm nó lạnh cả xương sống.

Liệu nó có đồng ý? Chuyện gì sẽ xảy ra ở sân tập ngựa? Mọi người sẽ được biết trong chap sau.

10. Chương 10

Chap 10:

- Thật sao? Anh trở nên tốt bụng từ khi nào thế? Nó hỏi bằng ánh mắt nghi ngờ.

Thấy “cá” đã cắn câu, hấn cười thầm” Để xem tôi hành cô thế nào”

- Nếu không thích thì thôi! - Hấn nói giọng thản nhiên. Rồi định cho ngựa quay đi.

Nó thực sự khó xử. Cưỡi ngựa là bài học bắt buộc nếu nó không học hành gì thì làm sao được. Nhưng nếu phải nhờ hấn thì.....

Biết là nó đang suy nghĩ hấn chờ đợi, nhưng thấy lâu quá nên vờ thúc ngựa bỏ đi. Và hấn mỉm cười khi thấy một bàn tay nín hấn lại.

Nó lúng túng:

- Anh sẽ dạy tôi, thật chứ?

- Cô không tin thì thôi! - Hấn nói với một nụ cười ...trong bụng

- Được rồi.....tôi....học! Nó ấp úng mãi mới nói hết được cả câu.

- Nói ngay từ đầu có phải tốt không? - Hấn vừa nói vừa xuống ngựa. Đi thôi!

- Đi đâu? Nó hỏi

- Đến bãi tập phía Tây(đây là bãi tập của riêng hấn nhưng nó không biết, hấn ở bãi tập này vì đoán chắc nó không biết cưỡi ngựa nên chờ đó)

- Đến đó làm gì? Nó vẫn không thể hiểu được.

- Nếu mọi người biết tôi dạy một kẻ nghiệp dư **NGHIÊM TRỌNG** như cô thì cái mặt này còn để vào đâu! Hấn nói đều đều nhưng lại nhấn mạnh từ “nghiêm trọng”

Nó tức giận, đầu óc lúng búng:

- Đâu có ai phiền anh!

- Rốt cuộc cô có HQC không?

Hấn xoáy vào đúng điểm yếu của nó khiến nó đành phải cắn răng, bầm bụng chịu đựng:

- Được..... rồi. Nó vừa nói vừa rụt rè dắt con ngựa lúi húi đi theo sau hấn.

Thấy bộ dạng này của nó không hiểu sao hấn lại bật cười, một nụ cười không thành tiếng nhưng là một nụ cười thật sự.

Hai người dắt ngựa tiến thẳng đến bãi tập phía Tây

Trong khi đó. Tại bãi tập ngựa phía Đông-bãi tập ngựa vừa nãy.

- Tham kiến Nữ thần quân chúa! Tất cả các học viên ở đây đều kính cúi đầu chào.

- Ở đây là trường học, không phải đa lễ như vậy! - Hanaka nói với một giọng nhẹ nhàng kèm theo một nụ cười “thân thiện”(t/g Sướng nhưng giả vờ).Rồi cô ta quay sang hỏi một người bên cạnh:

- Người có thấy Nam thần điện đâu không, lúc nãy ta thấy người dắt ngựa vào trong này mà! (thế là đã rõ nguyên nhân cô ta phải khổ dắt ngựa về đây trong khi đã thuần thục cách cưỡi ngựa từ lâu....là để tiếp cận hấn chứ đâu)

Người được hỏi hơi lúng túng vì nếu nói ra không biết chừng đắc tội với Nam thần điện hạ mà nếu không trả lời thì hấn vẫn có thể bị phạt nhưng cuối cùng vẫn trả lời:

- Ngài ấy dắt ngựa về bãi tập phía Tây ạ!

Hanaka không khỏi ngạc nhiên, nếu đã tập ở đó thì việc gì phải sang tận đây? Hay là....Bất giác cô ta hỏi tiếp:

- Có đi cùng ai không?

- O..Ngài ấy đi cùng một cô gái lớp 10A1(có đeo huy hiệu, đừng ai thắc mắc).-Người đó đáp với giọng điệu khó nhọc.

Như thể đã đoán được toàn bộ tình hình, cô ta leo lên ngựa và phi thẳng đến bãi tập phía Tây.

” Điện hạ, người cho phép cô ta vào nơi đó ư? Ngay cả muội cũng không được phép mà! Tại sao chứ? Cô ta có gì hơn muội? Được rồi chính Ngài đã ép muội! Chính Ngài”

Lúc này nó đang phải chịu đựng đủ thứ:

- Đứng đó đi! Hai tay cầm cương cho chắc! -“.....”

- Sai rồi, cô không quen ngựa, vuốt mặt nó để làm quen đi!

-“.....”

- SAI! Nhẹ nhàng thôi, nếu không muốn bị ăn đá!

-“.....”

- Lại sai nữa! Cô.....

Hấn chưa kịp nói hết đã bị nó chặn họng:

- Nèeeeeeee! Vừa phải thôi! Chắc gì anh đã biết cưỡi ngựa mà nói tôi thể haaaaaaa?. Cũng phải thôi, nãy giờ nó bầm bụng, phụng phịu làm theo lời hấn nhưng có vẻ hấn ngày càng quá đà.

Nghe nó nói mà hấn không thể không bật cười, hấn cứ nghĩ ai cũng phải biết một người tương lai sẽ ngồi lên vị trí cai quan các pháp sư phải được huấn luyện nghiêm khắc từ nhỏ, nếu đến ngay cả cưỡi ngựa cũng không biết thì.....

Nhưng hấn không nói gì, leo lên ngựa hấn bắt đầu biểu diễn những động tác điều luyện và cả cách điều khiển ngựa thuần thực ma rất ít những tay đua ngựa có được. Có vẻ hấn muốn chứng minh khả năng bằng hành động chứ không phải lời nói. Kết thúc màn biểu diễn, hấn dừng lại nói:

- Thế nào?

Nó không nói gì chỉ nhìn hấn mà với cái nhìn nãy lửa, khuôn mặt đặng đặng sát khí.

Nhìn nó thay đổi theo mức độ bốc lửa hấn bật cười, không hiểu sao gần nó hấn lại có thể cười nhiều vậy, khuôn mặt vẫn chưa dứt nét cười đùa hấn nói:

- Trông cô như một con cún rất muốn cắn người nhưng lại không đủ dũng khí vậy!

Nó ngó người, hấn đang trêu nó ư? Trêu sao? Hấn- một con người nổi tiếng lạnh lùng, sắc đá mà cũng biết trêu sao? Nó cũng chợt nhận ra hấn nói với nó nhiều hơn hấn những người khác, mà những người hấn nói chuyện với chỉ vền vền trên đầu ngón tay. Hơn nữa câu nói ban nãy rất giống một người, một người nó luôn nhớ đến.

Nhìn thấy ánh mắt thách thức của nó hướng về phía mình, hấn bối rối mặt nói:

- Lên ngựa đi!

Nó không nói gì, phụng phịu làm theo nhưng có vẻ khá vất vả. Và nó cảm thấy người nhẹ bồng....vì hấn ...bế nó lên.Nó đỏ mặt.

Hấn nhìn nó nói:

- Đừng hiểu lầm, nếu để người khác biết “học trò” tôi kém thế này thì.....! Hôm nay chủ yếu để cô làm quen ngựa và trải nghiệm một thứ nữa!

- Gì thế! Nó ngu ngơ

- Tốc độ! Hấn đáp gọn lỏ và leo lên con ngựa của....nó.

Nó sững người, hấn đang nắm lấy cương, cái cằm của hấn tựa sát cái đầu của nó, hơi nóng phả vào mặt nó từ từ....

- Anh định làm gì vậy? Nó không khỏi ngạc nhiên

- Nắm chắc dây cương! Hấn không trả lời, thúc ngựa phi thẳng.

Con ngựa như biết nghe lời hấn, phi thẳng với tốc độ nhanh nhất có thể. Phạm vi không còn trong sân tập nữa mà đi thẳng voà rừng, rất nhiều cây cối, đòi hỏi người điều khiển ngựa phải rất thuần thực nếu không là đo ván ngay.

- AAAAAAAA anh dừng lại ngay! Nó hét lên khi nhìn rất nhiều cây trước mặt.

- Sẽ có lúc cô phải phi ngựa như thế này, bình tĩnh mà làm quen đi! Hấn nói đều đều và không có ý định dừng lại.

Nó không nói thêm gì nữa, vì hấn nói đúng. Bây giờ nó không thấy sợ nữa vì bên cạnh nó có.....hấn. Không hiểu sao nó lại cảm thấy hạnh phúc....thật sự - thứ nó đã lâu lắm không được nếm trải.

5giờ30' chiều

- Chiều mai cô phải có mặt ở đây lúc 1giờ 30', nếu không đừng có trách tôi ác.

Nó không nói gì, khẽ gật đầu rồi đi khỏi.

Đợi nó vừa đi khuất hấn liền nói:

- Ra đi!

Hanaka từ sau gốc cây bước ra. Kèm theo một câu nói:

- Điện hạ biết thần muội ở đây?
- Đứng ở đây lâu như vậy mà! Hắn nói kèm theo một nụ cườikhinh bỉ.
- Biết muội ở đây mà ngài không để tâm?! Ngài thật quá tàn nhẫn!
- “.....”
- Ngài thích con nhỏ đó? Hanaka nói kèm theo một nụ cười chua chát.
- Nếu có thì sao? Hắn nói giọng thản nhiên

Hanaka bật khóc, trước giờ người đàn ông cô yêu có thể lạnh lùng với cô nhưng đối với những người con gái khác cũng vậy, chưa từng có ngoại lệ, vậy mà.....

Hắn quay lưng, không bận tâm, đến vị Quận chúa vì mình mà rơi nước mắt.

Hanaka vẫn đứng đó... khóc, sự việc hôm nay cô đã thấy cả

” Được rồi, vốn dĩ muội định để cô ta yên thân vài ngày nhưng xem chừng Ngài muốn lấy mạng cô ta sớm thì phải. Vậy thì hãy đợi đây” Cô ta nghĩ kèm theo một nụ cười.....nụ cười của sự hận thù.....chiếc vòng cổ đã có vàiđiểm đen.

11. Chương 11

Cháp 11:

Hôm nay là thứ hai. Nó đến rất sớm nhưng lại la cà dọc sân trường để ngắm những chiếc lá phong cuối cùng trước khi mùa đông đến thành ra khi nó đến lớp thì đã rất đông học sinh. Mọi chuyện hôm kia dường như đã được lãng quên thì phải. Càng tốt, nó không muốn thành tâm điểm của sự chú ý.

- Nay, trường mình hôm nay đón vài học sinh mới đấy! Một girl trong lớp nói
- Ôi ai thế? -Một người khác hỏi
- Hai nam, một nữ. Một người được mệnh danh là Hoàng tử của trường Trung học Shamans II, một người là Nam thần vương tử - là bạn thân của Nam thần điện hạ. Còn người kia là Công chúa của trường Shamans III. Trong ba người đó chỉ một người có dòng máu quý tộc nhưng cả ba đều rất tài giỏi đấy!- Girl kia trả lời
- Đẹp trai, xinh gái hok?
- Còn phải hỏi sao?

Đó là cuộc nói chuyện của một số girl trong lớp nhưng nó chẳng quan tâm đến điều đó, trong đầu nó bây giờ chỉ có kì kiểm tra giữa kì thôi. Không biết hắn có tập cho nó tử tế để nó qua được bài kiểm tra hay không. Nói đến hắn bây giờ hắn vẫn chưa đi học, nếu không chắc nó không được yên mà ngồi thành thoi thế này.

Một lúc sau.....

Đến rồi, vừa nhắc đã thấy tới. Cái dáng dong dỏng cùng điệu bộ bất cần không thể nhầm lẫn với ai. Nhưng không thể vì ghét hắn mà phủ nhận một điều là hắn rất.....đẹp trai. Một vẻ đẹp lạnh lùng, quý phái ít ai có được. Nó cứ ngẩn ngơ như vậy cho đến khi:

- Nhìn đủ chưa? Tôi biết tôi đẹp trai nhưng cô cũng đâu cần nhìn tôi chăm chăm như vậy!. Rồi hắn ngồi xuống bàn làm như không có chuyện gì xảy ra.

Vừa mới nghĩ về hắn tốt một chút giờ nó lại ghét cay ghét đắng cái bộ mặt dày hơn thớt của hắn. Không biết “chỉ số tự sướng” của hắn cao ngất ngưỡng đến mức nào. Có lẽ mấy ngọn Everest sếp chồng cũng phải chào thua. Nhưng vốn là một cô nàng song ngư điển hình (nó sinh ngày 23/2)nó nhẫn nhịn để cho đối lấy hai chữ bình yên.

Reng.....Reng.....Reng

Cô giáo bước vào lớp mỉm cười nói:

- Hôm nay lớp chúng ta sẽ đón hai học sinh mới. Vào đi các em

Hai học sinh mới bước vào, một nam một nữ. Nữ thì ai cũng biết là.... Hanaka. Nam là một người khá quen với nó nhưng nó không nhớ mình đã gặp ở đâu, rất đẹp trai tuy không thể bằng hần, cao khoảng 1m80, nhìn rất thân thiện và hoạt bát.

- Ối trời là là Nam thần vương tử và Nữ thần quận chúa. Cả lớp ồ lên trừ nó và hần.

- Các em làm quen với các bạn trong lớp đi! - Cô giáo quay sang hai “lính mới”

- Chào mọi người mình là Moroboshi Dai, rất mong được làm quen với tất cả các bạn.- Cậu ta nói với một giọng nhẹ nhàng khiến nữ sinh trong lớp (trừ nó).

- Chắc các bạn cũng biết mình rồi, Hanaka rất mong các bạn giúp đỡ. Cô ta nói bằng cái giọng tiểu thư giả tạo làm nó thấy...buồn nôn.

- Dai và Hanaka sẽ ngồi một bàn(bàn mới được chuyển vào rùi nha).

Cả hai đi xuống và hai tiết học đầu trôi qua trong sự bàn tán.

Reng.....Reng.....Reng.....giờ giải lao.

Nó đang đọc truyện Thám tử lừng danh conan thì đột nhiên có một bàn tay khê vỗ nhẹ vào vai nó khiến nó giật mình(đang đọc truyện mà). Nó ngược mắt nhìn lên là....Dai.

- Hey, bạn còn nhớ tôi không vậy?- Cậu ta nói với một nụ cười.

Cả lớp đều nhìn về phía nó, thắc mắc, tò mò, ghen tỵ, ngưỡng mộ....thập cẩm đủ thứ.

Nó nhìn Dai cố nhớ lại nhưng không được bèn lắc đầu.

- Không thể nào, mới không gặp có một tháng thôi mà, bạn cố nhớ lại xem!

Nó vẫn lắc đầu, thật sự anh chàng này trông rất quen nhưng không thể nhớ đó là ai.

- Hazzzzzzz, bạn lạ thật đó, khuôn mặt tôi đẹp thế này mà bạn hok nhớ. Nếu là cô gái khác thì chắc nhớ suốt đời đấy chứ!(t/g tên này có “chỉ số tự sướng” cao gấp mấy lần hần).

Nó đã hơi bực mình vì nó đang đọc truyện mà lại bị chen ngang, đang định nói thì ...

- Cậu quen cô ta? Hần lên tiếng

- Umk! Rồi cậu ta quay sang nó: Hôm bạn lần đầu đến Shamans ấy, nhớ chưa?

Nó moi lại kí ức và ôm bụng phá lên cười kèm theo một câu nói:

- Bạn...bạn là anh chàng cười ngựa mãi nhìn theo một con chim nên đâm sầm vào thân cây đó hả.

Dai đỏ mặt, cô gái này thật lạ! Nhớ gì không nhớ lại nhớ cảnh cậu ta đâm sầm vào gốc cây. Nhưng không phải mãi nhìn chim đâu mà là nhìn....nó đấy. Tất nhiên khi nghe nó hỏi hần phải bịa ra một cái cớ rồi!

- Đây anh bạn lâu ngày không gặp- hần lên tiếng, khuôn mặt cố nhin cười, cao thủ cười ngựa sao lại đâm vào cây thế?

- Hừ đã nói là do tôi lơ đãng mà! Rồi quay về phía nó: Cám ơn bạn đã cho tôi mượn bông băng.

- Không có gì! Mà con chim đó thế nào mà khiến bạn mê thế?

Cậu ta mỉm cười:

- Một con chim rất đẹp và tôi....nhất định sẽ bắt được nó.

Nó không hề nhận ra ẩn ý bên trong nở một nụ cười:

- Nó là chim chứ đâu phải đồ vật mà bạn định giữ nó! Sẽ khó khăn đấy nhưng chúc bạn may mắn.

Hắn không nói gì..... có vẻ như hắn đã hiểu câu nói của Dai ” Chim ư? Con chim đó đã là đồ chơi của tôi rồi! Xin lỗi nhé, anh bạn”

Và RengRengReng - tiếng chuông vang lên báo hiệu giờ vào lớp.

12. Chương 12

Cháp 12:

- Các em đã bắt đầu tập ngựa chưa? - Thầy giáo môn kĩ thuật chiến đấu lên tiếng.
- Bắt đầu tập rồi thầy ơi! cả lớp đồng thanh trừ nó và hắn.

Nó vẫn hơi ám ảnh cách “dạy” của hắn, người cứ nổi da gà, run lên bần bật. Hắn nhìn nó, suýt sặc vì cười, lắc lắc cái đầu, về mặt ngây thơ vô (số) tội.

- Tốt- ông thầy lại tiếp tục lên tiếng. Yêu quái thường ẩn nấp ở những nơi hẻo lánh vì thể ngựa là phương tiện duy nhất trừ những em có sức mạnh khí(bay nha), vì thế các em phải cố gắng! Chiều tiếp tục tự tập! Ông thầy nói xong lại tiếp tục sự nghiệp giảng dạy của mình.

Thời gian cứ thế trôi qua....

Reng.....Reng.....Reng.....

Giờ ăn trưa đến rồi, thảo nào nó thấy bụng biểu tình, nó định bỏ bữa vì không có tâm trạng ăn(bé Linh nhà mình trừ buổi sáng ra thì đều ăn uống thất thường lắm) nhưng :

- Cưng định ăn uống theo tâm trạng đến khi nào đây? Phải ăn thì mới có sức vực dậy tâm trạng chứ!

Câu nói vừa nãy đột nhiên xuất hiện trong đầu nó nhưng rồi cũng nhanh chóng tan vào không gian vì người đó....., không hiểu sao dạo này nó lại nhớ về người đó như vậy. Dù sao cũng 3 năm trôi qua rồi.

- Đi ăn thôi Linh! Akemi lên tiếng.

Nó ngáp ngừng rồi cũng gật đầu đi theo cô bạn. Akemi chọn một chiếc bàn gần cửa sổ bảo nó ngồi xuống và đi gọi đồ ăn, trời hôm nay có gió, thổi khá mạnh làm tóc mai(t/g :tóc mai chứ không phải mái nha, đừng nghĩ t/g đánh lầm, bé Linh nhà ta không để mái) nó khê bay. Trước đây nó thích gió nhưng giờ thì không thích nữa rồi nói thẳng ra là ghét vì gió làm nó nhớ đến người đó:

- Cưng thấy không? Gió chính là anh, bao la và đầy tự do. Thấy gió thì thấy anh đó, nếu nhớ anh thì hãy hóng gió, gió thổi tóc cưng bay thì có nghĩa anh cũng đang nhớ cưng đấy!

“Anh ấy nhớ mình ư?”.....ý nghĩ cùng câu nói ấy vừa thoáng qua đã tiêu biến, như thể nó bị chính làn gió kia thổi bay vậy.

- Đồ ăn đến rồi đây!- Akemi bưng hai tô phở đặt lên bàn, nháy mắt tinh nghịch với nó.

Nó mỉm cười đáp lại rồi nói:

- Trông ngon quá, nhưng bạn ăn chút đi, mình đi đây chút!
- Còn đi đâu nữa, đã bưng đồ ăn lên rồi mà....akemi nói giọng giận dỗi.
- Thì đi Washington City(các mem hiểu chứ? WC ấy mà) chứ đâu!

cả hai bật cung bật cười.

Nhưng nó vừa rời khỏi ghế thì.....

“Bốp” nó va phải một người

- Xin lỗi, tôi không cố ý...-Nó lí nhí

Mọi người nghĩ ai va vào nó?

+ Nếu bạn nghĩ đó là Dai? Khả năng cao nhưng sai rồi, những người mang dòng máu quý tộc phải ăn đồ ăn của đầu bếp riêng và được kiểm chứng nên giờ đang ở kí túc xá.

+ Nếu bạn nghĩ là hấn? Cũng sai luôn, ngoài lí do ở trên thì phải nói đến tính cách của hấn....thích yên tĩnh và ghét chỗ đông người.....suy ra chắc các bạn cũng hiểu. Các “Bạch mã hoàng tử” đều không phải, trước mặt nó đây là một mỹ nhân mới chết chứ...mọi người đừng nghĩ đó là Hanaka, vì so với mỹ nhân đứng đây thì chỉ có nước.....đi xách dép.

Miêu tả tí cho dễ hình dung:Mỹ nhân này là con cháu Vương Chiêu Quân hay sao ấy, xinh khủng khiếp. Cô ấy có một mái tóc nâu dài óng ả, đôi mắt tím đặc biệt trông rất sắc sảo, hàng mi cong vút, nước da trắng ngần, nói chung là SUPPER GREAT. Nó sững như vậy cho đến khi:

- Em không sao chứ? Chị mới phải xin lỗi, tại chị không để ý

11A1, đó là lớp của mỹ nhân nhưng giọng nói này lại quen thế, khuôn mặt này gần gũi đến thế, nó lắc đầu nhưng câu nói vẫn theo cảm xúc bật ra - một câu nói khê khàng chỉ đủ nó và cô gái ấy biết:

- Giao Thiên chị ơi!

Cô gái sững người nhìn nó hồi lâu, nhưng trong căn tin không ai để ý vì cô gái đó không phải người nào quan trọng, còn nhan sắc đã bị chiếc mũ lưới trai che khuất và chỉ nó thấy bởi nó thấp hơn cô gái này một chút, chắc cô ấy cao khoảng 1m70.

Sau một hồi sững sờ, cô gái cũng lên tiếng:

- Chiều nay 5h gặp tôi ở khuôn viên trường học!

Cô gái vừa dứt lời đã có tiếng cất lên, hình như là người quen của cô ấy thì phải:

- Ngọc Mỹ, em đang làm gì vậy.

- Ôi trời ơi Hoàng Tử của em!-một girl hét lên.

Kéo theo đó là những câu nói khác:

- Vương Nhật Nam, em yêu anh (ắc)!

- Tình yêu của em.....!

.....

Nó một lần nữa bị đông cứng.....giọng nói ấy, dáng người ấylà ai kia....

Bỏ qua tất cả những lời nói ngọt ngào ấy, người đó chỉ mỉm cười nhìn nó.....người ấy cũng đã trông thấy nó rồi.

Casting Bổ sung nhe :

Triệu Thuỳ Linh(tên thật Quách Giao Khuyên)

Tuổi:16

Nhóm máu: O

Ngày sinh: 23/2

Cung hoàng đạo: Song ngư

Sức mạnh: nước

Ngoại hình: (Trong truyện đã kể sơ qua như bổ xung nè) dễ thương nhất trường nhưng không biết làm đẹp nên đám con trai không biết mà đeo đuổi, chỉ con gái tinh ý nhận ra rồi ghen ghét thui - đó là một lí do khiến Hanaka ghét nó vì trước khi nó đến Hanaka là hoa khôi

Tính cách: hiền lành, dễ gần, tốt bụng, hài hước, đôi lúc hơi lạnh lùng nhưng chỉ một lúc thui, quên giận nhanh, hay giúp đỡ bạn bè.....(t/g: đúng bản chất của một cô nàng song ngư)

Sở thích: đọc manga, xem anime(giống tử con kinh luân), thích ngắm trời mưa, ngắm sao, thích đi dạo, yêu thiên nhiên nên thích trồng cây,

Ghét: lửa, ngựa, hoa hồng (ui bé này lạ),

Sợ: rắn, ma,

Sở trường: diễn kịch rất giỏi có khả năng che giấu cảm xúc rất đạt tuy nhiên không thể qua mắt được hai người là hắc và...., nấu ăn (bé sài bếp điện là chủ yếu), đan lát khâu vá, làm đồ handmade, hát, thổi sáo, chơi violin, (con gái dễ sợ),....

Sở đoản: không biết bơi, thể thao, múa, làm đẹp,....

Khả năng đặc biệt: tự làm lành vết thương, mơ trước được tương lai

Ước mơ: Tìm được nguyên nhân khiến bố mẹ mình phải chết.

Sawada Shin

Tuổi: 16

Nhóm máu: O

Ngày sinh: 29/10

Cung hoàng đạo: Thần nông (bọ cạp)

Sức mạnh: 5 nguyên tố chính và băng

Ngoại hình(bổ sung): có đôi mắt rất đẹp, cuốn hút.....

Tính cách: Lạnh lùng (tuy nhiên trước mặt nó thì không thể lạnh lùng được), mạnh mẽ, cao ngạo, hơi đều giả một chút, thù dai, coi trọng tình bạn, dám làm dám chịu, yêu yên tĩnh, yêu âm nhạc, không bao giờ chịu thua người khác, ghét những kẻ giả dối nhỏ nhen,.....(đúng luôn tính cách thần nông)

Sở thích: Ngủ, câu cá, ăn uống (tuy nhiên bé này kén ăn lắm nha), đọc sách viễn tưởng, thích chọc nó, thức khuya ngắm sao,....

Sở trường: chiến đấu, chơi thể thao, kendo (môn tập kiếm), cưỡi ngựa, đánh violin, piano,.....

Sở đoản: nấu ăn thui.

Ghét: hoa hồng (bé shin cho rằng con trai tặng hoa hồng cho con gái thật buồn cười đâm ra ghét hoa này luôn), nấu ăn,

Sợ: cái này chỉ nhân vật mới biết được nhưng hình như chưa từng biết sợ thì phải.

Khả năng đặc biệt: chiến đấu, xác định được vị trí đối tượng mình muốn

Ước mơ: chỉ nhân vật mới biết được

Moroboshi Dai

Tuổi: 16

Sức mạnh: Thổ (đất)

Nhóm máu: AB

Ngày sinh: 16/1

Cung : Makét

Ngoại hình(bổ sung): nhìn phụng phịu rất đáng yêu.

Tính cách: ôn hoà, hơi trẻ con tí xiu, một playboy chính hiệu nhưng chưa từng yêu ai thật lòng cho đến khi....., lúc nắng lúc mưa, thích náo nhiệt, ồn ào (khác bé Shin quá).....

Sở thích: đọc sách và trồng hoa

Sở trường: thể thao, cưỡi ngựa,.....

Sợ:....sâu

Ghét: sâu, những người đẹp trai..... hơn mình

Sở đoản: leo trèo,....

Khả năng đặc biệt: ăn nhanh vô đối

Ước mơ: không có gì

Hondo Akemi

Tuổi: 16

Nhóm máu :A

Sức mạnh: Mộc (thực vật)

Ngày sinh: 15/6

Cung : Song sinh

Tính cách: hiền lành nhưng khi tức giận thì...., vui vẻ, trong sáng

Sở thích: “tắm”, may vá, trồng cây,....

Sợ: giun, bọ, mèo,....

Ghét: tuyết,....

Sở đoản: đi giày gót cao không được,.....

Khả năng đặc biệt: không có

Ước mơ: trở thành một pháp sư giỏi

Tsura Hanaka

Tuổi: 16

Nhóm máu: AB

Sức mạnh: Hỏa

Ngày sinh: 18/1

Cung: Makết

Tính cách: hay ghen ghét,

Sở thích: thích khoe trương, trang điểm, mua sắm,.....

Sợ: chó, sâu, côn trùng,....

Ghét: Linh,

Sở đoản: không biết bơi,...

Khả năng đặc biệt: Tạo ra lửa từ lòng bàn tay, từ đó nhìn được người mình muốn thoi dỗi nhưng chỉ trong khoảng thời gian ngắn và không phải thời gian nào trong ngày cũng làm được,

Ước mơ: Được làm Nữ thần nương nương (t/g:mơ mộng viễn vông)

13. Chương 13

Cháp 13:

Người đó lại gần, đặt nhẹ tay lên vai nó vỗ vỗ rồi mỉm cười nói:

- Chà! Còn nhớ anh không vậy ?

Cả căn tin đều nhìn về phía nó, bắt đầu nổi lên những lời xì xầm bàn tán.

Nó vẫn đứng im không phải vì nó không nhận ra người đang đứng trước mặt nó, nó chắc chắn phải nhận ra chứ, người này là anh trai nó mà chẳng qua nó quá ngạc nhiên đó thôi. Nó cứ nhìn trân trối, hai mắt mở to, khuôn mặt ngầu hết sức.

- Ôi lâu lắm mới thấy khuôn mặt cún con này nhĩ Mik! Anh vừa nói vừa lấy hai tay véo má nó

Hành động trên khiến tất cả nữ sinh trong căn tin .

Như thoát khỏi cơn mê, nó lắp bắp:

- Anh, sao anh lại ở đây?

- Thì nhớ cưng quá nên về học trường này! Vừa nói anh tiếp tục hành động trêu đùa của mình bằng hành động véo mũi nó.

Việc làm này khiến các nữ sinh một lần nữa mất máu.

- Thật không đây, cứ tưởng quên em rồi chứ! Nó cười tinh nghịch.

Đúng là bấy lâu nay, nó cứ nghĩ là anh đã quên mình vì trong suốt 3 năm xa cách chỉ liên lạc với nhau trong vòng một tháng, kể từ đó cả hai anh em đều không liên lạc gì nữa.

- Quên sao được! À anh có một người bạn muốn giới thiệu với em! Anh kéo tay cô gái lúc này đến gần nó:

- Đây là Hoàng Ngọc Mỹ- bạn thân của anh

- Chào chị, nó nói nhẹ nhàng.

- Umk, chào em, không ngờ lại trùng hợp thế này!

- Ăn gì chưa? Hôm nay anh mời

Nó lắc đầu rồi quay sang akemi:

- Bạn đi cùng cho vui nha!

Akemi chưa kịp trả lời thì.....

- Ai đây? Anh nó hỏi

- Bạn cùng phòng với em, akemi chan!

- Chà dễ thương nhĩ, chẳng bù với em!-anh nó cười rồi lại quay sang akemi:

- Đi ăn cùng chúng tôi cho vui nhé!

Lần đầu tiên có một người con trai thân thiện với mình như vậy akemi thấy hơi ngượng ngùng rồi cũng gật đầu.

Cả bốn người ăn uống vui vẻ trước con mắt thắc mắc của rất nhiều người.

Chiều, 1h00

Nó đang rất vui vì được gặp lại người anh trai, chắc mọi người thắc mắc vì sao Vương Nhật Nam lại là anh trai của nó phải không? Đơn giản là anh Nam là con nuôi của bác nó, nhưng bác nó cũng bị giết như ba mẹ nó nhưng với thời gian sớm hơn và anh đã sang Việt Nam trước nó. Khi còn ở Nhật hai anh em chẳng thân thiết với nhau mấy nhưng khi về Việt Nam lại thân như anh em ruột. Tuổi thơ của hai anh em cứ

thể trôi qua cho đến khi anh nó được nhận làm con nuôi của một gia đình pháp sư quý tộc rồi trở lại Nhật Bản. Cuối cùng thì hai anh em cũng gặp lại nhau. Số mệnh quả khó đoán.

1h10

Nó vội vàng dắt con ngựa đến khu tập phía Tây, nếu đến chậm chỉ có nước chết. Tuy nhiên con ngựa hôm nay hơi lạ thì phải, cứ dừ dừ sao ấy!

Hôm nay nó mặc một chiếc áo màu xanh thiên thân cùng một chiếc quần ngố trắng, chân đi giày đặc dụng dành cho việc cưỡi ngựa, mái tóc đã được buộc lên cao gọn gàng, tóm lại là nó bây giờ rất dễ thương./ Mọi người có thắc mắc tại sao nó lại không mặc đồ vụ nữ không ?Đơn giản đó là điều không bắt buộc, akemi không có quần nên mới phải mặc thôi.

Từ đằng xa nó thấy hắn đã đứng đợi từ trước, áo xám quần đen, đúng phong cách riêng biệt của hắn.

- Cô muộn 20.... giây. Hấn vừa nhìn đồng hồ vừa nói

- Tính đến từng giây sao! nó đang vui vẻ đã bị hấn biến thành tức giận.

- Cô nghĩ ai cũng xuề xòa về thời gian như cô đây à! hắc vãn nói đều đều

Nó không nói gì nữa vì chuyện này qua đúng.

- Lên ngựa đi, cho nó đi đường zic zắc

ây.

Nó phụng phịu làm theo, hôm qua mới biết cưỡi hôm nay đã bắt cho ngựa đi ziz zắc, đúng là làm khó người khác.

2 tiếng sau....

- Làm được đây, giờ thì phi ngựa đến gốc cây tùng rồi quay lại đây để tôi tính thời gian. - Hắc vừa nói vừa chỉ vào cây tùng cao chót vót ở đằng xa

Nó làm theo, phi ngựa đến gốc cây tùng nhưng vừa đi được một đoạn thì.....

"Hiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiii"

Con ngựa không tuân theo sự điều khiển của nó nữa mà đang phi với vận tốc cực lớn, nước dãi từ miệng chảy ra ngày càng nhiều.

Nó sợ hãi, nó đã lệch hướng so với cây tùng, cố cầm chặt dây cương đến mức nào thì nó cũng phải bỏ ra vì trước mặt nó là..... một vực thẳm. Với vận tốc như thế thì mọi người chắc cũng hiểu nó đáp đất không nhẹ nhàng chút nào, con ngựa ngu ngốc thậm hơn tự lao mình xuống vực. Nó vẫn còn chưa hoàn hồn, mồ hôi túa ra đầy khuôn mặt, chỉ một chút nữa thôi nó sẽ lên thiên đàng. Nó muốn đứng dậy để đi bộ về nhưng nó chợt nhận ra, chân nó đã bị.....gãy.Thoả nào nó lại đau đến vậy, để xương liền được ít nhất cũng phải 15'. Quá đau nó bật khóc, những giọt nước mắt trong suốt như pha lê và khóc nhiều hơn khio thấy một thứ động đậy tiến về phía mình.....là rắn- một con rắn to đang từ từ trườn về phía nó.Nó thật sự không hiểu, đáng ra rắn bây giờ phải tìm chỗ trú đông rồi chứ, sao lại..... Nó bây giờ gần như đứng tim, không thể chạy được, vết thương vẫn chưa liền, phải làm sao đây? Trong đầu nó hình ảnh duy nhất hiện lên là rắn, nhưng ở đây quá xa nó không thể hét lên được mà nó cũng không đủ sức hét lên nữa chỉ biết chống hai tay xuống đất và cố dịch chuyển nhưng so với tốc độ một con rắn thì....., con rắn vẫn tiến về phía nó từ từ.....

Trong lúc đó

- Cô ta đang làm cái quái gì vậy? Bình thường cũng phải về từ mấy phút trước rồi chứ!

Bằng khả năng đặc biệt hắn đã xác định được vị trí của nó, nó lệch so với gốc cây tùng.....

Cháp 13:

Nó sợ đến mức không dám thở nữa. Khoảng cách giữa con rắn và nó ngày một gần.

Và.....chuyện gì đến cũng phải đến. Nó nhắm chặt mắt.....1s....2s.....4s không có động tĩnh gì, nó hé mở mắt nhìn xuống đất, con rắn ban nãy đã biến mất, thay vào đó là vạt váy dài màu đỏ dính pha lê đầy quý phái. Nó ngược nhìn lên làHanaka với con rắn ban nãy ở trên tay. Thấy nó nhìn, cô ta mỉm cười nói:

- Sợ lắm sao? Đó là thú cưng của ta!

- “.....” Nó im lặng, nó hiểu cô ta sẽ tự giải đáp thắc mắc của nó mà không cần nó phải mở miệng.

- Đau không? Cô bé!

Cô ta vừa hỏi vừa chạm vào cái chân đang gãy của nó với vẻ “thương xót”.

- Nếu người không cướp những gì thuộc về ta thì ta đâu có làm như vậy!! Cô ta tiếp tục nói kèm theo tiếng thở dài.

Giờ thì nó không để cô ta độc thoại nữa, nó lên tiếng:

- Tôi đã cướp thứ gì của cô chứ?

- Không phải sao? Tất cả mọi thứ đáng ra thuộc về ta đều bị người tước đoạt! Cô ta hét lên chỉ thiếu điều ăn tươi nuốt sống nó.

- “.....”

- Người đã cướp đi tình cảm của Nam thần điện hạ đối với ta, cướp đi vị trí hoa khôi số 1 của ta! Sao ta có thể đội trời chung với người? Cô ta gằn giọng.

- Shin không là của ai, khuôn mặt từ khi sinh ra đã có, thay đổi được sao? Nó nói bằng giọng bình thản, bằng ánh mắt bình thản không hề tỏ ra sợ hãi tuy chưa biết mình sẽ ra sao nhưng tuyệt đối nó không cho phép mình sợ hãi, cúi đầu trước mặt kẻ khác.

- Thân thiết gớm, gọi cả tên Người ra nữa cơ đấy!

- “.....”

- Ta sẽ giết người!

- Giết tôi, cô sẽ dành được tình cảm của Shin? Giết tôi cô sẽ trở thành người xinh đẹp nhất sao? Cô thật khờ khạo! Giọng của nó vẫn không thay đổi.

- Người.....chết đến nơi rồi mà còn dám nói lớn sao? Người chết đi ta sẽ có tất cả hahahaha- Cô ta nói kèm theo tiếng cười man rợ.

- Cô.....thật đáng thương!

Cô ta sững người, theo trí tưởng tượng của cô ta thì nó phải khóc lóc xin tha mạng hoặc giận giữ thù ghét cô ta chứ, đằng này

chỉ nói vài câu vớ vẩn. Lại còn nói cô ta đáng thương....nó thật lạ (t/g thể mới ghi điểm với Shin được chứ)

- Nực cười! Đáng thương.....người nói ta đấy à? Ta nghĩ người sợ quá nên điên rồi, ta thấy người mới là kẻ đáng thương đấy. Sau một hồi ngạc nhiên cô ta nói với vẻ mặt gian xảo vốn có.

- Hận, hận, hận,

Liệu có đáng?

Thù, thù, thù

Thù ai đây?

Bản thân?

Hay người khác?

Tất cả đều khiến mình có một vỏ bọc đáng thương!

Nó lẩm bẩm mấy câu hát mẹ dạy còn trong trí óc nó, không để ý đến thái độ của Hanaka.

- Hừ, vợ vẩn....chuẩn bị chết đi!

Cô ta vừa dứt lời mặt đất liền tách làm đôi, những dòng nham thạch nóng bỏng trào lên, chảy về phía nó.....từ từ.

Nó ngược nhìn Hanaka, nó thấy cô ta thật đáng thương, cô ta đã yêu mù quáng mà không nhận ra tình cảm đó đặc khiến cô ta bị lòng thù hận vò xé.

Bỗng một trận mưa đổ xuống, mưa rất to, dòng nham thạch sủi bọt gây ra những tiếng xì xèo.....Nó cúi mặt, nước mưa làm vết thương nó rất xót nhưng cũng phải cảm ơn cơn mưa này vì đã cứu nó thoát chết.

- Trời đâu có mây!- Hanaka ngạc nhiên nói

- Dừng lại ở đây đi, Hanaka. Nếu không không có chuyện ta bỏ qua cho cô đâu.- Một bóng người từ màn mưa bước ra....không ai khác là hắn.

- Namthần điện hạ! Cô ta lấp bắp.

- Biết điều thì rời khỏi đây trước khi ta đổi ý (câu này hơi quen)

- Ngài cũng dùng lực lớn thật! Điều khiển hơi ước trong không khí tạo thành mưa, thật xuất sắc....Cô ta nói kèm theo một nụ cười chua chát.

-“.....”

Nó sững sờ, lực mạnh đến thế sao? Ngay cả các pháp sư nôm tiếng chưa chắc đã làm được.

- Thần muội sẽ không bỏ qua cho cô ta đâu! Cô ta cao giọng.

- Suy nghĩ lại đi! 5giây

- Muội không cần suy nghĩ!

Nhanh như cắt, cô ta bị nhấc bổng lên cao, cổ bị bóp nghẹn, sức mạnh đã bị vô hiệu hoá.....Nó đứng im không nhúc nhích, lần đầu tiên nó thấy hắn tàn nhẫn như vậy.

- Tôi đã bỏ qua cho cô một lần rồi, đáng lẽ ra cô nên biết điều một chút. Hắn nói với một nụ cười, nụ cười của ác quỷ.

- Khụ.....- cô ta cố chống đỡ nhưng dường như bàn tay kia cứng hơn sắt, Ngàithả muội ra

- Đây là lần thứ hai, quận chúa!

Nói rồi ném thẳng cô ta xuống mặt đất, mặc cho cô ta ôm cổ ho sặc sụa hắn đi thẳng về phía nó và..... bế nó lên.

- Anh làm gì thế? Nó ngượng ngùng lấp bắp

- Cô chẳng phải bị gãy chân sao?

- Nhưng nó đã hơi liền rồi!

- Vẩn chưa đi nổi đâu! Ở yên nếu không muốn bị ném xuống! Hắn nói đều đều không có gì biểu cảm trên khuôn mặt.

Hai người bước, một kẻ đứng sau. Chuyện ngày càng rắc rối.

” Hừ, đâu phải lúc nào Ngài cũng có thể bảo vệ con bé đó, sức mạnh bóng đêm của muội đàn ra tăng, nhất định muội sẽ cho cô ta sống không bằng chết..”

Chiếc vòng cổ màu đỏ đẹp đẽ nay.....đã đen đi một nửa

Vương Nhật Nam

Tuổi: 17

Nhóm máu: A

Ngày sinh: 29/10 (cùng ngày với bé Shin)

Cung: Thần Nông

Sức mạnh: Khí (gió)

Tính cách: Lúc hiền thì Phật tử cũng phải vái nhưng khi giận hay căm thù thì Ma vương cũng phải quỳ. Vẻ cười với em gái và bạn bè thân thiết là chủ yếu. Sống nội tâm, hơi bí ẩn một tí (đừng để câu nói và hành động của nhân vật này đánh lừa, có thể đang diễn kịch đấy), là người thứ hai có thể hiểu được cảm xúc của Linh,....

Sở thích: Đọc sách, chế tạo vũ khí, bơi, tập kendo, chọc cười em gái (Linh).....

Sở trường: Kendo, thể thao, chiến đấu,.....

Sợ: bắn (),.....

Ghét: lửa, những thứ gọi là.....đồ bắn,.....

Sở đoản: an ủi người khác.

Khả năng đặc biệt: tạo ra được chất khí gây mê khiến người khác hít vào là..... nằm luôn

Ước mơ: Tìm ra bí ẩn vụ thảm sát nhiều năm trước, trả thù và bảo vệ em gái (cưng em gái quá)

14. Chương 14

Cháp 14: Pháp sư bóng tối

- Bây giờ bao nhiêu giờ vậy? -Nó hỏi để thoát khỏi cái không khí im lặng chết người này.
 - Chiều muộn rồi! Hẳn trả lời với giọng điệu quen thuộc.
 - Tôi hỏi thời gian cụ thể ấy! Nó nhăn mặt
 - Khoảng 4giờ 30'
 - Aaaaaaaaaaaaa, chết tôi rồi! Nó nhớ đến lời của Ngọc My
- “5 giờ gặp tôi ở khuôn viên trường”
- Gì thế? Hẳn hơi giật mình vì thái độ của nó.
 - Bỏ tôi xuống, mau lên!

Hẳn thả nó xuống một cách không mấy nhẹ nhàng. Nó hỏi hả lò cò một chân đến khuôn viên trường, thực ra cái chân của nó của nó cũng liền rồi nhưng đúng như lời hẳn nói, nếu muốn đi ngay bây giờ thì vẫn chưa được. Hẳn đứng đằng sau nó, không hỏi gì thêm vì hẳn có việc cần làm mà theo hẳn là rất quan trọng.

Khuôn viên trường

Ngọc My hiện ra dưới một gốc cây phong còn vài lá cùng với Nhật Nam.

- Em xin lỗi! Nó lí nhí
- Không sao đâu chỉ muộn 5 phút thôi mà em gái! Ngọc My nhìn nó mỉm cười.
- Em....em gái? Nó thắc mắc xen nổi ngạc nhiên.
- Không nhận ra Giao Thiên sao? Anh nó tiếp lời.
- Chị....Chị là Giao Thiên? Nó không khỏi sửng sò. Hôm nay là ngày gì mà cảm xúc của nó tạp nham thế này: bất ngờ khi gặp anh trai, lo lắng khi đối mặt với Hanaka, ngỡ ngàng khi được hẳn...bế và bây giờ thì vui mừng khôn siết khi tìm được chị gái bao năm thất lạc.

- Umk, em gái à chị đây, Giao Thiên đây! Chị nó nói giọng ầm áp.

Nó vội vàng ôm chầm lấy chị, thoả nào nó thấy quen đến vậy, nó khóc nhưng là những giọt nước mắt hạnh phúc..

- Em rất nhớ, rất nhớ chị! Nó thổn thức.

- Giao khuyên à, chị cũng nhớ em lắm! chị nó cũng sụt sùi ôm chặt nó trong vòng tay.

- Thôi hai người định khóc đến bao giờ đây? anh nó cười.

Thái độ của nó cũng như chong chóng:

- Gặp lại chị, em sẽ tha hồ làm nũng!

- Umk, thích thì chiều nhưng chị quản em chặt lắm đó nha, sẵn sàng tiếp chiêu bà chị đánh đá này chưa? Chị nó cũng nhộn không kém!

- Nhưng đừng vui quá mà gọi tên Giao Thiên - Giao Khuyên trước mặt mọi người đấy! Anh nó nghiêm nghị

- Tại sao? Bố mẹ nuôi cũng nói thế, em thật sự không hiểu! Nó thắc mắc

Anh cùng chị gái nó chuyển sang thái độ bối rối, rồi anh nó cũng lên tiếng:

- Chuyện này rồi anh chị sẽ cho em biết sau, bây giờ em cứ về phòng trước đi, anh chị còn có chút việc phải giải quyết.

- Nhưng....

- Thôi nào, đâu phải gặp một lần rồi chia tay? Anh nó mỉm cười

- Uh, được rồi! Nó phụng phịu quay người tiếp tục sự nghiệp bước thấp, bước cao.

- Ê, em sao thế Mik? Anh nó vọng lại.

- Em....bị gãy chân! Nó nói với bộ mặt “đáng thương” hết mức có thể. (t/g: Làm nũng đấy, khôn ghê)

- Trời làm sao mà hậu đậu vậy? Chị nó hỏi

- Em....ngã ngựa!

- Háaaaaa- hai tròng cười cất lên

- Hai người hòa nhau bắt nạt em! Hừ Nó dỗi rồi bỏ đi.

Nó đi khuất, hai người vừa cười ban nãy liền quay trở về với bộ mặt nghiêm trọng

- Nó như thế, làm sao chúng ta có thể cho nó biết sự thật chứ! Ngọc My thở dài (t/g: nhân vật này tác giả vẫn gọi bằng tên giả nhé)

- Mặc cho số phận vậy, cố giấu đến cùng là giải pháp tốt nhất. Nhất định phải cho con bé được an toàn.

Tại sân tập ngựa phía Đông:

- Bao nhiêu? Hấn nói giọng lạnh lùng.

- Dạ? Ông thầy quản ngựa ngạc nhiên

- Tôi hỏi ông được Hanaka trả bao nhiêu để cho con ngựa của học sinh ăn chất kích thích?

- Dạ.....thần không....

- Cho ông vài giây giải thích! Hấn nói bằng giọng của thần chết

- Không...gia đình tôi bị bắt, tôi bị ép! Ông quản ngựa run lấy bầy.

- Ông không nói dối? Hấn hỏi, câu hỏi đậm chất nghi ngờ.

- Thần đâu dám! Ông ta vẫn chưa hết run

- Đừng để ta biết ông làm chuyện này lần nữa!

Nói xong hắn quay gót đi thẳng

Tối

Chân nó đã khỏi hoàn toàn, như thể chưa từng bị gãy. Mai là chủ nhật rồi, nó quyết định mua một số thứ ủa đông sắp tới.

(Ở trường này có đầy đủ các cửa hàng bán đồ dùng cho học sinh)

- Linh chan ! Bạn có quan hệ gì với Hoàng tử vậy? Akemi nói

- Hoàng tử? Anh Nam á?

- Umk

- Thì là anh kết nghĩa! Nó thần nhiên

- Anh ấy tốt nhĩ! Akemi nói với khuôn mặt mơ mộng.

- Umk, anh ấy tốt lắm. Nó nhận thấy vẻ khác lạ của akemi nhưng không hỏi gì.

Cùng lúc đó, tại phòng VIP - phòng của hắn

- Hãy tìm mọi thứ liên quan đến Triệu Thuỳ Linh! hắn nói với Kyo- thần thú của hắn trong hình dạng người.

- Tại sao chủ nhân lại muốn điều tra về cô gái đó vậy? Kyo không khỏi tò mò, rất ít khi chủ nhân của nó quan tâm đến những việc như vậy, một cô gái càng không.

- Người không hiểu đâu, cô gái ấy có một vẻ gì đó rất quý phái, từ lời nói cho đến hành động nhất là hôm nay, vẻ quý phái đó càng thể hiện rõ (t/g vậy ra nghe hết cuộc đối thoại giữa nó và Hanaka rồi). Ta dám chắc cô ta không phải con cháu một gia đình pháp sư bình thường, chắc chắn phải có bí ẩn gì đó.

- Tuân lệnh chủ nhân! thần thú vừa nãy mang trên người lốt hình một chàng trai nay đã trở thành một con chim tuyệt đẹp bay đi mất.

Cũng chính lúc đó tại phòng của Hanaka

- Không.....không..! Hanaka run lên bần bật.

- Sao thế? Ghê sợ chính bản thân mình ư? Tôi và cô là một mà! - Một cô gái có mái tóc đỏ chói hơi xoắn ngang vai, đôi mắt hiểm độc, đầy ma mãnh.

- Không....nói dối....-Hanaka vẫn run lên từng cơn.

- Hối hận rồi sao? Cô đã bán linh hồn để trở thành pháp sư bóng tối rồi, cô sắp trở thành tôi đấy! Cô sẽ có được lửa bóng đêm, sẽ dành được tình cảm của Nam thần điện hạ, sẽ giết được con nhỏ đáng ghét đó. Vui lên nào, ước mơ của cô sẽ thành hiện thực thôi! Cô ta vẫn nói bằng cái giọng quyến rũ chết người, ánh mắt như sắc tựa lưỡi dao.

- Ước...ước mơ! Hanaka vẫn còn run lẩy bẩy nhưng dường như đã bị giọng nói kia chi phối!

- Phải rồi, chỉ cần uống hết cái này cô sẽ trở thành pháp sư bóng tối hoàn toàn. Nào uống đi!

Không suy nghĩ nhiều, Hanaka cầm luôn cái bát chứa dịch huyết của pháp sư bóng tối tu một hơi cạn sạch. Lòng căm thù Linh đã đưa cô đi quá xa, không còn nhận biết được đúng sai nữa

” Sức mạnh, cảm thấy rồi, sức mạnh của bóng đêm. Thuỳ Linh ,người hay chống mắt lên xem ta xử người ra sao haaaaaaaa”

Truyện gì sẽ xảy ra, xem chap tiếp theo nhé.

Chap 15: Giáng sinh tưởng chừng rất hạnh phúc

15. Chương 15

Chap 15: Giáng sinh tưởng chừng rất hạnh phúc.-1

Một tháng nữa là đến Giáng Sinh nữa. Tính ra nó đã ở đây hơn 3 tháng (thật ra ở Nhật nhập học vào ngày nào, tác giả cũng không biết nên cho giống luôn ở Việt Nam, mong mọi người thông cảm). Hôm nay là chủ nhật nhưng nó đã dậy từ sớm, kéo theo chị nó và cô bạn akemi đi mua đồ để chuẩn bị cho Giáng Sinh. Tại sao lại sớm thế ư? Thật ra là nó muốn tự làm quà tặng ọi người nên phải chuẩn bị trước. Chị nó cùng akemi ngán ngẩm lắc đầu khi thấy nó lựa toàn đồ làm handmade mà chẳng mua gì cho bản thân. Hai người bàn nhau tự bỏ nó một mình rồi đi mua sắm những đồ khác. Nó ghét nhất chuyện mua sắm nhưng mong muốn có một Giáng Sinh vui vẻ nơi quê người (t/g thật ra đây mới là quê hương thật sự chị ơi) nên nó gồng người lên để xách đồ đến nỗi chẳng nhận ra hai người theo mình đang có mặt tại quầyváy mùa đông.

Tại một nơi nào đó:

- Có kết quả điều tra chưa? Giọng nói đều đều của hấn vang lên

- Thần đã đích thân đi điều tra nhưng không thu thập được gì nhiều: trong hồ sơ nhập học của cô ta có ghi bố mẹ tên là Hoàng Phu, Hoàng Vũ; trong khi đó họ của cô ta được ghi là họ Triệu. Từ điểm bất hợp lý này thần điều tra và được biết cô ta không phải con ruột của hai người đó.

- Nghĩa là lí lịch của cô ta là giả? hấn vẫn nói bằng cái giọng đó.

- Điều này chưa được xác minh nói cách khác là không thể xác minh vì mọi thứ liên quan về cô gái đó là con số 0 ngoài những thông tin mọi người gần như ai cũng biết. Chỉ có một điểm sáng có thể truy tìm được thân phận của cô ta là cô ta mới chỉ có 15 tuổi, hơn nữa cô ta là người Nhật 100%.

- Học trước tuổi?

- Vâng. Hơn nữa cô ta có quan hệ có vẻ như rất thân thiết với Vương Nhật Nam và Hoàng Ngọc My - Những người được mệnh danh là công chúa và hoàng tử mới chuyển vào trường ta.

- Thân thiết? Vậy chắc người cũng đã điều tra hai người bọn họ! Hấn cười, một nụ cười tinh ranh có chút tò mò.

- Vâng nhưng lí lịch của hai người này còn có vẻ kì bí hơn của cô ta nữa. Nhưng có điều có thể gây ngạc nhiên là khi Vương Nhật Nam và Hoàng Ngọc My mới chuyển vào trường này đã có rất nhiều hành động thân mật quá mức bạn bè đối với cô ta!

- Nguồn tin khai thác ở đâu? Hấn nhíu mày

- Dưới sự chứng kiến của rất nhiều người ở căn tin!

- Trên mức bạn bè? Hay lắm điều đó càng khiến ta tò mò! Hãy tiếp tục điều tra, có thông tin mới lập tức báo cho ta!

- Tuân lệnh chủ nhân! Vị thần thú đó cúi đầu kính cẩn rồi biến mất

“ Cô khiến ta tò mò đấy, Triệu Thuỳ Linh, liệu tính cách đó, nụ cười đó có phải giả tạo? Ta thật thích thú để xem cô có mặt nạ như mấy đứa con gái khác không?” hấn mỉm cười, một nụ cười có chút gì đó gọi là thích thú, phấn khích.

Tối

- Rốt cuộc hai người đã đi đâu để em tìm vậy hả? Nó cau nhặng hét lên

- Xin lỗi! Mình quên mất! akemi lúng túng trả lời!

Nó quay sang phía chị nó, chờ đợi sự trả lời

- Chị cũng vậy! Chị nó khê rùng mình. Rồi bỗng đổi giọng, đôi mắt long lanh: Thôi mà! chị biết lỗi rồi, bỏ qua nha nha!

Nó nhìn khuôn mặt của chị nó mà thở dài, nó muốn giận một lúc nữa nhưng lại không được, bèn nói:

- Được rồi! Lần sau hai người đừng vậy nữa đấy!

- Yes! Cả hai người đều lấy tay choa kiểu quân đội khiến nó phì cười.

Trời hôm nay có trăng, có lẽ đây là đêm trăng cuối của năm. Nó bỗng muốn đi dạo dù tính sợ ma vẫn không sửa được. Nó mặc xong một chiếc áo khoác không quên nhấc cho cô bạn một lời rồi bước vào màn đêm pha chút ánh sáng. Ánh trăng màu bạc luôn khiến người ta có một nỗi buồn man mác không tên. Gió thổi nhẹ nhẹ, làm cây cối khê kêu xào xạc. Nó bước đi và như một thói quen nó bước về hướng cái ao nước đó. Ánh trăng soi xuống, tất cả tĩnh lặng chỉ còn hơi thở của nó cùng tiếng gió. Cái ao bây giờ không khác gì một cái gương huyền ảo. Bỗng một giọt nước mắt rơi xuống không rõ lí do tạo thành những vòng tròn nước lung linh. Nó bỗng thấy nhớ ba mẹ nó vô cùng, cũng một buổi tối, cũng một đêm trăng cả nhà nó đã quây quần bên nhau vậy mà giờ đây tất cả đã vỡ tan như những vòng nước kia vậy. Ai nói là nước thì không bị tổn thương chứ, chỉ là nước bên trên có vẻ tĩnh lặng nhưng bên dưới đang có rất nhiều dòng xoáy nên mới xảy ra điều ngộ nhận đó thôi. Nó lấy cây sáo ra, thổi một khúc hoà vào gió mây và cũng như lần trước....khúc nhạc đó ngoài nó ra cũng có một người lắng nghe....

Cháp 15: Giáng sinh tưởng chừng rất hạnh phúc - 2

Tiếng sáo vẫn bay trong không trung, da diết và..... quyến rũ.

Có vẻ như không thoát khỏi trí tò mò, người nghe trộm à không nghe quang minh chính đại nhảy xuống khỏi cái cây mình đang yên vị, đang tận hưởng sự yên tĩnh của riêng mình một cách nhẹ nhàng như một con mèo. Phải người đó không ai khác là....hắn.Từ từ tiến về nơi phát ra âm thanh cố gắng không gây ra một tiếng động hẳn không thể không tự hỏi người thổi sáo là ai. Tiếng sáo này hẳn đã nghe một lần nhưng lần đó do quá chìm đắm vào khúc nhạc hẳn đã quên mất việc xem xét người đó là ai. Tưởng như sẽ không bao giờ được nghe một lần nào nữa vậy mà nay tiếng sáo ấy lại cất lên như một duyên số đã được định sẵn, hẳn tự hỏi trái tim trong lồng ngực hẳn có phải đang đập nhanh hơn không?

Khoảng cách giữa hắn và nơi khúc nhạc cất lên đang được thu hẹp dần.

Và một người con gái hiện ra dưới ánh trăng, lung linh, huyền ảo và đẹp hơn bao giờ hết. Mái tóc dài tung bay trong gió đông, dáng người mảnh mai có phần cô độc đang ngồi trên phiến đá dát những ánh bạc,.....tất cả khiến nó giống như một nàng tiên trong những câu chuyện thần thoại. Nhưng nàng tiên này chẳng có gì xa lạ, hắn đã biết đó là ai. Tuy vẫn biết người con gái ấy từ lâu đã chiếm một vị trí rất quan trọng trong lòng hắn nhưng nhìn cô gái ấy lúc này trái tim của hắn không thể không đập loạn nhịp.

Nó vẫn thổi khúc nhạc dang dở, vẫn đắm chìm vào tiếng sáo và nỗi nhớ gặm nhấm tâm can và hoàn toàn không biết hắn đang đứng đằng sau, yên lặng nghe khúc nhạc nó thổi.

Khúc nhạc kết thúc. Nó đứng lên chuẩn bị đi về thì:

- Thối quá đấy! Hắn nói bằng cái giọng lạnh lạnh nhưng có chút chân thành.

Nó giật mình, quay đầu lại. Nhận ra hắn nó lắp bắp:

- Sao.....anh...lại ở đây?

- Tôi phải hỏi cô câu đó chứ! Hắn nói đều đều, khuôn mặt không hề biểu lộ cảm xúc khiến nó không thể nhận biết được tình cảm bên trong.

- Tôi..xin lỗi! Nó cúi đầu.

- Lí do! Hắn vẫn nói với vẻ bình thản.

- Vì... có lẽ tôi đã làm phiền anh!

Hắn nhìn nó, nhìn nét bối rối nhưng đầy đáng yêu của nó rồi như thể không che giấu được cảm xúc nữa hắn bật cười:

- Chẳng sao cả, cô thối rất hay nên coi như bỏ qua cho cô!

- Thật chứ? Nó vui mừng làm bộ mặt cún con. Lần đầu tiên nó tự nhiên với hấn như vậy (t/g: trước giờ không chọc ngoáy thì cũng cãi nhau)

- Uh..umk! Không hiểu sao hấn lại đỏ mặt, ngại ư? Chuyện này trước đây chưa từng xảy ra nên hấn quay mặt tránh đi ánh nhìn của nó.

(t/g: thường thì nhân vật nam của những fic khác hay cố chấp không chịu thừa nhận tài năng của nhân vật nữ. Nhưng bé Shin thì khác, rất thẳng thắn, nói 1 là 1; 2 là 2, đúng là người cung thần nông.)

- Vậy lần khác tôi sẽ thối cho anh nghe! Nó vừa nói vừa cười.

- Chúng ta có thể làm bạn chứ? Hấn vẫn quay mặt sang hướng khác.

- Chẳng phải trước giờ chúng ta đã là bạn rồi sao? Nó hỏi với giọng đầy thắc mắc xen chút thất vọng.

Hấn định nói: đồ ngốc, trước đây cô chỉ là đồ chơi của tôi thôi. Nhưng không hiểu sao hấn lại nói:

- Là bạn chính thức!

- Đồng ý, ngoắc tay nào! Nó vừa nói vừa chìa ngón tay út ra.

- Trẻ con! Hấn lại cười tuy chỉ là nụ cười nhếch môi nhưng đó là nụ cười thật sự. Rồi hấn cũng chìa ngón tay mình ra ngoắc lấy ngón tay bé xinh của nó.

Hạnh phúc - đó là cảm giác của cả hai người lúc này. Nhưng hai con người đó đâu biết cái ngoắc tay đó là sự mở đầu của rất nhiều hạnh phúc và cũng rất nhiều khổ đau sau này.

- Ôi muộn rồi tôi phải về đây!

Nó nói rồi định chạy đi nhưng cái nắm tay của hấn đã cản nó lại. Nó nhìn hấn, khó hiểu.

- Cô không giấu tôi điều gì chứ? Hấn nói giọng run run chỉ hấn cảm nhận được.

- Giấu điều gì cơ? Nó ngu ngơ.

- Về thân thể của cô, không có gì đặc biệt chứ?

Nó sững sờ rồi cũng cúi đầu xuống, thở hắt một cái rồi cũng trả lời:

- Anh hỏi vậy nói tôi trả lời sao đây? Tôi là ai ngay cả bản thân tôi cũng không biết!

Im lặng vài giây, hấn bỏ tay nó ra kèm theo câu nói:

- Xin lỗi!

Nó ngạc nhiên, hấn mà cũng biết nói xin lỗi sao? Hấn nhiều lúc thật lạ.

Nó lắc đầu rồi cũng chạy vụt biến.

Nó đã về từ lâu nhưng hấn vẫn đứng đó, cố nán lại để tận hưởng niềm hạnh phúc ít ỏi này. Từ lâu hấn không cười như thế ngay cả với người thân. Ngay cả người bạn duy nhất của hấn - Dai cũng chưa chắc đã biết hết chuyện riêng tư của hấn và thấy hấn cười với nụ cười chân thật như nó. hấn là một người lạnh nhạt với mọi thứ, sống khép kín và lạnh lùng vậy nên càng ít cười, kể cả những gì hài hước nhất cũng chẳng nhận được từ hấn một nụ cười mà có cười cũng chỉ là nụ cười mỉa mai ngụ ý rằng: thế này mà cũng muốn làm ta cười sao? Hay đại loại thế.

Bạn-từ này quá xa xỉ đối với hấn. Từ nhỏ hấn đã phải sống trong sự giả tạo, xung quanh hấn đều là những kẻ mưu mô, không ít người trong số đó luôn tìm cách lợi dụng hấn chỉ để lợi dụng hấn nên hấn đã học cách không tin ai để mình không phải nếm trải cảm giác bị phản bội. Ngay cả với Dai hấn cũng chưa tin hoàn toàn. Mà nói Dai là bạn hấn cũng chỉ đúng một nửa vì có bao giờ Dai gọi hấn bằng tên đâu. Cả hai người luôn có khoảng cách:

”Điện hạ, đi câu với Vương tử không”

Đó đã là cách xưng hô thân mật nhất. Rất ít người gọi hắn bằng tên, chỉ trừ nó. Biết thân phận của hắn rồi vậy mà chẳng thèm gọi lấy từ “Nam thần điện hạ” một câu. À cũng có nhưng lúc đó nó định chơi khăm hắn nên mới làm như vậy. Ngấm lại nó đã cho hắn một cảm giác tin tưởng, cảm giác hạnh phúc. Liệu tình cảm của hắn đối với nó có phải là tình bạn không? đó là câu hỏi hắn đang thắc mắc.

Mãi suy nghĩ như vậy hắn không hề biết rằng trái tim của hắn đã xuất hiện một ngăn mới, một tình cảm mới....tình cảm đó chỉ dành ột người.

Cháp 15: Giáng Sinh tưởng chừng rất hạnh phúc-3

Tối hôm đó nó không ngủ được, tự ngồi cười một mình không rõ lí do. Làm akêmi cầu nhàu suốt cả buổi tối.

- Bạn có chuyện gì mà cười suốt vậy hả?

- Xin lỗi, mình không cố ý.

.....Một lúc sau

- Bạn có thôi đi không? akêmi phát cáu vì hành động giả người của cô bạn.

- Thôi bỏ qua ình lần nữa đi!

Lại một lúc nữa....

- Trời đất ơi, chắc mình ra ngoài ngủ mất thôi! Akêmi gào lên.

Sáng hôm sau

Sau sự việc hôm qua, nó và akêmi đều trở thành gấu trúc. Hai mắt thâm quầng, mặt ủ rũ ngáp ngáp dài.

Vừa bước vào lớp, nó đã chạm chán ngay với Hanaka.....và Oh My God

, nó cùng akêmi mi trong trạng thái nhạc nhiên + kinh ngạc+shock nặng vì mái tóc nâu dài của Hanaka đã chuyển sang màuđỏ. Cố chần tỉnh lại, nó tiến lại chỗ ngồi, chuyện không liên quan đến mình thì không nên xen vào nhưng

” Rầm” nó nằm dài ra đất vì vấp phải chân của Hanaka. Hắn khẽ lừ mắt nhìn Hanaka nhưng không can thiệp bởi hắn biết nếu giúp nó lần này thì lần sau nó chỉ bị nặng hơn thôi. Nó cũng đứng dưng với chuyện này dù biết chắc Hanaka cố tình nhưng nó vẫn im lặng tiếp tục tiến về chỗ ngồi. Nhưng có vẻ muốn nhìn thấy vẻ mặt tức giận của nó, Hanaka chu môi lên giọng:

- Đau không?

Nó định đáp trả nhưng....

- Muốn biết không?

Người nói không ai khác chính là Vương Nhật Nam - anh trai nó.

Tất cả đều trở mắt nhìn về phía hoàng tử dĩ nhiên trong đó không thể thiếu Hanaka. Không để cô ta kịp định thần..

” Bốp” cô ta ngã nhào xuống đất sau cái gạt chân khá mạnh của anh nó. Miệng nghiến răng, mặt đỏ bừng, cô ta gào lên:

- Cái gì, sao anh dám?

- Vậy là không cần hỏi cô cũng biết có đau hay không mà, thử nghiệm vẫn chính xác hơn người ta nói. Cái này gọi là trăm nghe không bằng một thử(t/g: giống quảng cáo cà phê ghê!). Anh nói cũng một nụ cười nhếch môi đáng sợ và mỉa mai.

- Anh....-Hanaka cứng họng.

- Anh Nam, nó kéo tay anh nó để chấm dứt cái không khí đáng sợ này.

- Em và akemi đến căn tin đi, Ngọc My đang đợi đó! Anh sẽ đi sau! Anh nó quay sang phía nó giọng nó có phần dịu hơn.

- Nhưng mà.....- nó nói chưa hết câu thì nhận ra ánh mắt khác thường của anh nó nên cầm tay akemi ra khỏi lớp.

Hanaka đã đứng dậy, khuôn mặt đỏ ngầu, cơ cổ căng lên nhìn anh như muốn nuốt sống con mồi. Nhưng đáp lại thái độ giận dữ của cô ta chỉ là cái khẽ nhếch môi của anh, khuôn mặt anh bây giờ đáng sợ hơn bao giờ hết - một khuôn mặt không thể gọi là Hoàng tử:

- Tôi tha cho cô lần này, nhưng nếu còn lần sau cô sẽ phải trả gấp mười lần đấy! Anh nó gần giọng, nhấn mạnh từng chữ rồi quay đầu định bỏ đi.

Nhưng.....

- Người nghĩ mình là ai mà có thể động đến ta? Ta Nữ thần quận chúa có thể để người muốn làm gì thì làm sao? Cô ta cao giọng mà không biết mình đã chọc phải ổ khiến lửa.

” Rắc”

- Áaaaaaaaaaaaa!

Tiếng gãy xương kèm theo tiếng hét kinh hãi của Hanaka khiến cả lớp không khỏi rùng mình.

Vương Nhật Nam - người được mệnh danh là Hoàng Tử đã bẻ gãy tay của Nữ thần quận chúa. Tin này hoá có thánh mới tin.

Đáp lại sự đau đớn trong hàng nước mắt của Hanaka một nụ cười lại hiện hữu trên khoé môi ấy:

- Nữ thần quận chúa? Để tôi nói cho cô biết nhé, tôi là Vương Nhật Nam - người thừa kế duy nhất của gia tộc họ Vương, là một Nam thần vương tử, hơn cô một bậc đấy! Tôi nói lại cho cô hay, nếu cô dám đụng đến Triệu Thuỳ Linh, cô ..sẽ chết...hiểu không?

Rùng mình, sững sờ. Cả lớp gần như hoá đá, cũng phải thôi cứ nhìn khuôn mặt của anh lúc này thì biết, chẳng khác gì một ác quỷ thật thụ.

- Anh...anh..! Hanaka lắp bắp nhưng, nỗi sợ đã lấn đi cảm giác đau đớn của cánh tay bị bẻ gãy. Nhưng chưa kịp nói gì đã bị anh dúi mạnh xuống đất.

Anh quay mặt bước đi, phẩy tay thật mạnh như thể mình vừa chạm vào thứ gì bẩn lắm vậy. Trong khi đó ở căn tin, nó chẳng hay biết gì.

Còn hẳn, đương nhiên đang rất tò mò. Tối nay Kyo chắc chắn lại phải vất vả tiếp rồi.

Mấy tuần kiên tiếp nó phải chịu những ánh mắt tò mò soi mói của bạn bè mà chẳng hiểu gì do và cũng trong thời gian đó anh nó bỗng dưng “mất tích”. Nhưng nó cũng chẳng thêm quan tâm (vô tâm thế), việc của nó hiện giờ là hoàn thành hết đồng quà nó định tặng cho người thân, bạn bè. Buổi chiều hẳn vẫn cứ dậy nó cười ngửa dù bài học này thầy giáo tuyên bố chỉ là học kỹ năng, không kiểm tra..

Hơn một tuần nữa là Giáng Sinh đến, trời đã bắt đầu lạnh. Tuyết đã bắt đầu xuất hiện. Nó rất thích tuyết vì ở Việt Nam nó không được chạm vào tuyết như ở đây. Nhưng không hiểu sao trong lòng nó có gì đó rất nặng như thể sắp xảy ra một biến cố gì đó lớn lắm.

- Linh chan nè, nghe nói trong buổi tiệc Giáng Sinh nhà trường tổ chức năm nay sẽ được Nam thần bệ hạ và Nữ thần nương nương đến chung vui đó! Akemi nói với nó với vẻ háo hức.

- Thế à? Nhưng chỉ có tiệc tùng thôi à? Không có trò chơi gì sao? Nó vẫn nhìn ra màn tuyết trắng

- Trời, cậu đúng là “hai lúa”! Akemi thở dài rồi nói tiếp: sẽ có cuộc thi Miko-mai và Kendo, những người xuất sắc sẽ được thưởng một chuyến đi suối nước nóng, còn nữa phần được mong chờ nhất là bốc quà - người may mắn có thể sẽ có được một bảo bối quý hiếm duy nhất nên rất hồi hộp đó.

- Miko -mai là gì vậy? Nó hỏi với vẻ ngây thơ hết mức.

- Ôi trời ơi, tôi đến đâm đầu vào tường vì cô mất thôi. Là múa thần linh, là múa đó biết chưa hả ?

- Múaaaaaaaa! Nó gào lên

- Làm ơn vật nhỏ tiếng giùm, mình điếc tai vì bạn mất thôi! Akemi nhăn nhó

- Mình ...đã học qua Miko-mai rồi à? Nó hỏi lấp bắp.

- Làm gì có trong chương trình! Chẳng phải các pháp sư nữ được học Miko-mai từ mẹ sao? Nếu ai múa giỏi chúng tớ người đó được giáo dục tốt .

Nó muốn đâm đầu vào tường quá, cái gì chứ đến mình là pháp sư nó cũng không biết nói gì đến Miko-mai. Đang lo lắng thì.....

- Mời em Triệu Thuỳ Linh lên phòng giáo vụ có việc! Tiếng loa oang oang làm nó bức mình, vừa đi vừa dậm chân thành thịch(t/g: cái này gọi là giận cá chém thớt).

” Cốc cốc”

- Mời vào! Giọng thầy giáo vụ vang lên.

Nó bước vào.

- Em là Thuỳ Linh?

- Vâng, có chuyện gì thế ạ?

- Người nhà gửi quà cho em

Nó ngạc nhiên nhận thùng quà to bằng cả người nó lú lú cảm ơn rồi về phòng.

Nó mở hộp quà ra. Trong đó có cả chục hộp quà khác rất xinh xắn nhưng thứ đập vào mắt nó đầu tiên là một bức thư. Nó mở ra, là thư của mẹ nó, thư viết:

Tiểu thư kính mến!

Có một điều chúng thần luôn giấu người là vài ngày trước khi chết lão gia và phu nhân đã gửi những hộp quà này cho chúng thần với từng thời gian nhận gửi đến tiểu thư. Chắc tiểu thư không biết những món quà sinh nhật hàng năm người nhận đều là do lão gia và phu nhân chuẩn bị cho tiểu thư. Chúng thần có lẽ không thể làm hết được nhiệm vụ này vì sắp tới chúng thần phải đi xa. Tiểu thư hãy mở hộp quà cùng với thời gian viết trên đó. Chúc tiểu thư luôn hạnh phúc và mạnh khỏe. Cho dù có chuyện gì xảy ra tiểu thư cũng phải can đảm mà sống đấy. Yêu tiểu thư.

Hoàng Phu;Hoàng Vũ

Nó ngạc nhiên, bố mẹ nó định đi đâu vậy? Mà “chuyện gì” họ nhắc đến là cái gì cơ chứ? Mà nó cũng không quan tâm nữa, nó thấy vui vì hoá ra ba mẹ ruột của nó luôn hiện hữu trong những món quà. Nó đảo mắt nhìn đồng quà một lượt, rồi cầm lên một hộp quà màu đỏ có nơ mau trắng ghi dòng chữ: Tặng Giao Khuyên ngày 10/12. Vậy là quá hai ngày, nó mở hộp quà ra.....và bật khóc.....

Cháp 15: Giáng sinh tưởng chừng rất hạnh phúc-4

Nó khóc, khóc rất nhiều nhưng không thành tiếng, chỉ có những tiếng nấc trong cổ họng. Trong hộp quà đó là một bức tranh vẽ mẹ của nó - người mẹ ruột thịt mà nó còn quá nhỏ để cảm nhận được hơi ấm, người mẹ mà nó luôn cố nhớ trong mỗi giấc mơ. Bà mặc một bộ đồ vu nữ, khuôn mặt dịu dàng, thuần khiết. Nhìn mẹ nó lúc này thân thương hơn bao giờ hết, đã lâu lắm nó không thấy khuôn mặt này.

Bà đang đứng làm một động tác Miko-mai vô cùng điêu luyện. Nó ôm bức tranh vào lòng, nó nhớ mẹ, nhớ da diết. Cầm bức tranh lên nó mới biết trong hộp quà còn có một quyển sách đính kèm một bức thư. Nó nhẹ nhàng đặt bức tranh xuống, lau nhẹ đôi mắt, mở bức thư ra đọc. Những dòng chữ thân thuộc hiện ra. Bức thư là toàn bộ tâm tình người mẹ dành cho con gái, bức thư hơi nhàu vì rõ ràng khi viết bà đã rơi lệ:

Giao Khuyên, con yêu của mẹ

Khi con nhận được bức thư này chắc con phải là một thiếu nữ rồi nhỉ? Chỉ tiếc là mẹ không thể ngắm nhìn con gái yêu của mẹ kúc này. Con có trách mẹ không? Con yêu! Vì mẹ đã bỏ rơi con một mình, vì mẹ đã không chăm sóc con, vì mẹ đã không cho con hơi ấm như bao người khác. Mẹ xin lỗi, xin lỗi con rất nhiều con yêu. Mẹ không mong con tha lỗi ẹ. Mẹ chỉ muốn con là chính con, tuy không được sống với con người thật của mình, danh phận thật của mình nhưng con vẫn là con, tính cách con vẫn không bao giờ thay đổi. Con yêu, có lẽ con không biết và không bao giờ biết công vì sao ba mẹ lại chết, công việc ba mẹ đã làm nhưng đừng bao giờ tò mò hay nghi ngờ ba mẹ nhé con, bởi vì ba mẹ con hoàn toàn trong sạch và yêu thương các con, con hãy tự hào về điều đó. Vẫn biết việc ba mẹ làm là nguy hiểm và cũng biết chắc cái ngày định mệnh ấy vẫn xảy ra nhưng không hiểu sao mẹ lại mong muốn được sống thêm như vậy, có lẽ vì hai đứa con của mẹ vẫn sống trên thế gian này chẳng? Nhưng thế nào mẹ cũng biết con và Giao Thiên thiếu thốn tình cảm ba mẹ quá nhiều nhưng đừng buồn con yêu, con phải sống thật mạnh mẽ, sống cả phần của cả ba mẹ nữa. Ước mong của mẹ là con sẽ không chỉ vì có người mẹ này mà không thể là một pháp sư đúng nghĩa. Chỉ vì mẹ mà con bị người ta khinh thường, cho là vô giáo dục. Mẹ mong có thể sống hạnh phúc, không bận tâm, không nước mắt. Điều mẹ có thể làm cho con lúc này là quyển sách đang nằm trong tay con - quyển sách là toàn bộ tâm huyết của mẹ. Hãy ọi người thấy con là ai, phải ..con gái mẹ không phải là một hạt cát, không phải là một con nhóc mồ côi đáng thương. Hãy tự tin lên con! Hãy nhớ rằng ở một phương trời xa nào đó ba mẹ luôn luôn nhớ và yêu con.

Yêu con rất nhiều

Quách Tuyết Mỹ

Nước mắt vẫn cứ chảy ra như dòng suối, lồng ngực rung lên bần bật, lâu qua, lâu quá rồi nó mới đau như vậy.

Cũng lúc đó cũng có một tiếng khóc khác cất lên, người khóc không ai khác là Giao Thiên vì cô cũng nhận được bức thư như vậy nhưng có vẻ Giao Thiên còn khổ hơn nó rất nhiều vì cô thậm chí còn không có ba mẹ nuôi mà phải sống trong cô nhi viện. Số phận liệu có để hai cô bé mồ côi hạnh phúc?

Nó đã làm xong quà tặng tất cả mọi người và đang tập trung vào việc luyện tập múa Miko-mai. Lúc mới tập có vẻ khá khó vì đây đều là những động tác khó nhưng khi cảm thấy khó khăn nó đều lấy thư mẹ ra đọc và tiếp tục công việc.

Anh trai nó cũng đang luyện tập Kendo nên hai anh em bây giờ chẳng gặp nhau là mấy.

Giáng Sinh

Tối, tại điện tổ chức tiệc

Nó, chị nó, akemi đến sớm nhất. Nó ăn mặc bình thường như đi học chẳng thay đổi chút nào còn chị nó và akemi mặc váy dạ hội, trông ngư thiên nga và vịt xấu xí vậy

- Em đi thay đồ đi- chị nó bực mình

- Em không thích!

- Không đi cũng phải đi! Nói rồi chị nó cùng akemi lôi thẳng nó lên WC tầng hai.

.....1tiếng sau

- Tuyết! Chị nó reo lên

- Hazzzzzzzzzz, bây giờ cậu chẳng khác gì công chúa! Akemi xuýt xoa

Nó nhìn vào gương và...nó không còn nhận ra nó nữa....

- Thế nào? Chị nó hỏi

- Cukup tạm được! nó đáp ứng

- Gì mà tạm được? Akemi nổi cáu, chẳng qua bạn không biết làm đẹp thôi, giờ thì Duyệt.

Bồng

- Điện Hạ.....Điện Hạ

- Vương Tử(bao gồm cả Dai và anh nó)

Xuống thôi, chị nó và akemi giục..

- Chị và bạn xuống trước đi! Mình xuống ngay.

Chị nó và Akemi bước xuống

- Công chúa.....

“Ồi giới ơi, gần đông ca mùa hạ, rất tiếc mùa đông rồi. Làm như hôm nay conan ra tập cuối hay Bigbang đến vậy” - Nó nghĩ thầm

Cả hội trường còn đang nhốn nháo thìmột công chúa bước từ tầng hai xuống, với một bộ váy dài bó eo màu trắng, được trang trí bằng những họa tiết ở hai ống áo vai. Mái tóc dài cuốn nhẹ, buộc lệch sang một bên kèm theo một cái châm màu xanh dương. Trông không cầu kì mà rất kiêu sa, quý phái(tưởng tượng theo avarta của tác giả ấy:MatCuoi (5) Công chúa đó không ai khác là nó. Tất cả đều đứng nhìn, cả hội trường im phăng phắc. Chỉ có chị nó mỉm cười, đến bên nó và nói:

- Tuyệt tác!

- Chị à,em không thích chút nào.....Nó không hề biết rằng cả hội trường đang nhìn nó. Chỉ đến khi.....

- Ồi trời đừng nói đó là con bé Thuỳ Linh.! Cả hội trường ầm lên

Còn hấn, từ khi nó bước xuống trái tim hấn cứ nhảy nhót không thôi

Tiếng người MC phá vỡ bầu không khí căng thẳng:

Nào mọi người, Giáng Sinh đến rồi, chúng ta hãy nhập tiệc thôi!

.....

Cháp 15: Giáng Sinh tưởng chừng rất hạnh phúc -5

- Như đã thông báo trước, tối nay chúng ta sẽ đón hai vị khách đặc biệt! Giọng MC oang oang.

Mọi người đều hướng lên sân khấu, hồi hộp mong chờ sự xuất hiện của Nam thần bệ hạ và Nữ thần nương nương. Ngoại trừ nó vẫn đang nhâm nhi cái bánh ngọt một cách từ tốn chẳng để ý gì đến xung quanh.

- Mọi người đừng nhìn lên sân khấu vô ích! Anh chàng MC nháy mắt tinh nghịch. Hai người đứng đầu thế giới pháp sư hôm nay sẽ đóng vai “thường dân” trà trộn vào mọi người ở đây. Hai người cũng là một trong những giám khảo đánh giá hai cuộc thi Miko-mai và Kendo trong buổi tối ngày hôm nay! mọi người cứ tận hưởng không khí Giáng Sinh như bình thường. Các cuộc thi sẽ được tổ chức sau 1 tiếng đồng hồ nữa.Giọng MC vẫn đều đều.

Ồ.....

Tất cả mọi người đều thốt lên ngoại trừ nó, hấn, anh trai nó. Mấy người này có vẻ lãnh đạm với với mấy trò tiêu khiển này.

Nhâm nhi cốc nước hoa quả trên tay nó giật mình khi thấy một bàn tay chạm vào mình.

”Không phải là anh chị nó, vì hai người đang khiêu vũ ở đằng kia, trông tình tứ thấy rõ.

Không phải là akemi vì cô bạn đang mải tám với mấy người bạn khác.

Không phải Dai cũng không phải hấn vì họ đang bị bao vây bởi đám fan nữ. Cũng đúng thôi hai người hôm nay đều diện vest lịch lãm, trông vô cùng cuốn hút, ai mà không mê

Tất nhiên cũng không phải một tên con trai nào bám theo nó, vì nó đã chọn góc khuất nhất và ẩn mình giữa một rừng mỹ nhân, lũ con trai chưa tìm ra nó thì cũng “xiêu” bởi một em khác rồi”- Nó nghĩ nhanh.

Vậy thì đó là ai ? Nó quay lại

Là.....một phụ nhân. Nó nghĩ vậy vì bà ấy cũng phải bằng tuổi mẹ nó tức là ba mấy bốn mươi gì đó rồi nhưng khuôn mặt vẫn còn nét thanh xuân, bà ấy không ăn mặc cầu kì, không bôi son chút phấn(giống nó) nhưng vẫn toát lên một vẻ quý phái lạ lùng. bà ấy trông rất hiền từ và lương thiện. Nhận thấy vẻ mặt khó hiểu của nó bà ấy lên tiếng:

- Cháu học lớp nào vậy? Giọng nói thật hiền từ phát ra, giống y như khuôn mặt bà ấy.

- Dạ, cháu học lớp 10A1 ạ! Mà bác là....- Nó lễ phép.

- Umk, ta theo con trai ta đến dự tiệc nhưng lại lạc nó mất rồi! (t/g nói dối giỏi dễ sợ).

- Thế ạ? Vậy bác có cần cháu giúp gì không? Nó chẳng mảy may nghi ngờ.

- Không cần đâu, mà cháu tên gì vậy?

- Dạ cháu là Triệu Thuỳ Linh.

- Umk, cảm ơn cháu đã nói chuyện với ta, này giờ ta đi đâu cũng bị mọi người xua đuổi.

- Dạ? -Nó ngạc nhiên

Bà ấy cười, một nụ cười hiền hậu:

- Vì họ chỉ chú ý đến cái mác của ta! Thôi, mong có duyên gặp lại cháu! Nói rồi vị phụ nhân kì lạ ấy biến mất vào đám đông để lại một dấu hỏi to đùng trong lòng nó.

.....

- Nhảy với tôi chứ? Dai nở một nụ cười.

Nó lắc đầu gần như ngay lập tức vì nó...không biết khiêu vũ.

- Không muốn à? Nhưng không muốn cũng phải nhảy.

Nói rồi Dai kéo tay nó hào vào giữa đám đông. Một tay vòng lấy eo nó khiến nó ngượng ngùng, khuôn mặt đỏ ửng trông rất dễ thương. Tay kia nắm lấy bàn tay búp măng của nó, nhẹ nhàng và ấm áp.....

Cháp 15: Giáng Sinh tưởng chừng rất hạn phúc-5

Nó cùng Dai hoà vào đám đông, thật ra mà nói có vẻ mọi chuyện không suôn sẻ lắm vì cái chân của nó đã nhăm vào chân của Dai gần chục lần rồi. Hơn nữa chị nó cùng Akemi lại bắt nó đi giày gót cao, hôm nay đúng là ngày hành xác của Dai.

Cứ thế, dần dần nó cũng nhảy tốt hơn. Chợt:

- Tôi chưa tặng quà Giáng Sinh cho bạn nhỉ? Dai nói giọng thì thầm.

- Ô...tôi cũng chưa tặng quà cho bạn mà! Nó đáp.

- Tôi sẽ tặng quà cho bạn ngay bây giờ! Dai nói cũng một nụ cười.

Và rồi cậu ta nghiêng người, khẽ... kiss nhẹ vào bên má của nó. Một cái kis rất nhẹ nhưng lại khiến nó bàng hoàng như người trên mây.

-Ồooooooooo! Cả hội trường đang say sưa trong tiếng nhạc lập tức quay lại nhìn, trầm trồ kinh ngạc. Nam Thần Vương Tử không thiếu những người theo đuổi nhưng chủ động kiss một cô gái thì là lần đầu tiên.

Theo sau sự trầm trồ là cả tá ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống nó từ các fan nữ. Nó đang ngỡ ngàng liền quay về với thực tại khi bắt gặp ánh nhìn của hân, đúng là hân có nhìn nó nhưng chỉ là 1s thôi, phải chỉ là 1s nhưng cũng đủ làm nó rơi bộp xuống đất. Nó nhìn Dai với bộ mặt giận dữ cùng ánh mắt chờ đợi sự giải thích.

Nhưng đáp lại vẻ mặt của nó chỉ là:

- Merry Christmas! Đây là món quà tôi dành cho bạn! Dai nói cùng một nụ cười tươi.

-“...” Nó dường như đang cố kìm chế cơn giận.

- Sao thế! Món quà đặc biệt thế còn gì! Cậu ta tiếp tục nói với vẻ mặt ngây thơ vô(số)tội.

Dường như quá xấu hổ và giận mặt nó nóng ran, cổ gượng cười:

- Không sao, nhưng bạn làm tôi bất ngờ đấy! Vừa nói nó vừa chìa một chân ra và miết thật mạnh... lên bàn chân của Dai, vì ống váy của nó dài nên rất ít người nhận ra hành động của nó lúc này.

Còn Dai dù đang rất đau cũng phải cố không hét lên và tỏ vẻ mình vẫn bình thường. Anh và chị nó khẽ lắc đầu, akemi thở dài thườn thượt. Còn hân thì nhìn Dai với ánh mắt hiện lên chữ “ĐÁNG ĐỜI” cùng nụ cười nhếch mép..

Nó nhìn lườm Dai một lần nữa rồi bước vào nhà vệ sinh trong ánh mắt của cả nghìn người.

- Nào các bạn, thời gian dành cho cuộc thi đã đến, đầu tiên là cuộc thi Miko-mai. Hãy thử đoán xem sẽ quán quân của cuộc thi năm nay.

Cháp 15: Giáng Sinh tưởng chừng rất hạnh phúc-5

- Nào các bạn, thời gian dành cho cuộc thi đã đến, đầu tiên là cuộc thi Miko-mai. Hãy thử đoán xem sẽ quán quân của cuộc thi năm nay. Vẫn như mọi năm, 4 người có số điểm cao nhất sẽ được thưởng một chuyến đi suối nước nóng ở Gumma(t/g cũng không biết ở đây có suối nước nóng không nên mọi người đừng sặc tác giả nha).

-Ồooooooooo! Cả hội trường vỗ tay náo nhiệt.

Tất cả nữ sinh đều nhanh chóng lấy đồ của mình rồi vào vị trí bốc thăm lấy thư tự thi. Anh chàng MC vẫn thao thao bất tuyệt:

- Tất cả hãy cố gắng giành lấy ngôi vị quán quân! Mọi người hãy cố lên.

Nó đã sẵn sàng cho cuộc thi hôm nay, bài thi của nó sắp cuối cùng. Cũng tốt, như thế nó sẽ có dịp quan sát và rút kinh nghiệm qua phần thi của những người khác.

.....

Mỗi màn thi chỉ diễn ra trong vài phút nhưng có vẻ vẫn chưa ai làm hài lòng ban giám khảo, tất cả đều không vượt qua 70/100 điểm. Chỉ còn 4 người: Nó, chị nó, akemi, và Hanaka là cuộc thi sẽ kết thúc.

+Màn biểu diễn của akemi là những động tác nhanh nhìn rất đẹp mắt nhưng cô đã không may nhằm phải vật quần nên bị lỡ một nhịp. Tổng điểm đạt được là 80/100.

+Tiếp theo là chị nó, có vẻ như chị nó cũng được mẹ để ột quyển sách hướng dẫn các điệu múa nhưng có vẻ nó quá khó đối với chị nên chị không thể thực hiện được một cách hoàn mỹ. Tuy vậy số điểm chị đạt được cũng rất cao:90/100 điểm.

+Hanaka bước lên sân khấu, vẻ mặt rất tự tin, như thể mình chắc chắn là người chiến thắng vậy. Cũng phải thôi, Hanaka sinh ra trong một gia đình quý tộc chắc chắn phải được uốn nắn rất nghiêm khắc để thể hiện mình là con nhà gia giáo. Màn múa bắt đầu, các động tác mạnh vô cùng điêu luyện khiến người xem vừa hồi hộp vừa phải trầm trồ thán phục. Rõ ràng phần thi của Hanaka đã làm ban giám khảo hài lòng. Tổng điểm là 98/100 điểm vì Hanaka quá thiên về kỹ thuật mà quên phần biểu cảm.

+Cuối cùng là màn phần thi của nó, nó đang rất hồi hộp khi mà dưới kia ai cũng tin rằng Hanaka là quán quân. Nó hít một hơi dài, cố lấy lại sự tự tin và bước lên sân khấu. Tiếng nhạc cất lên, nó bắt đầu múa. Trong đầu nó bây giờ chỉ có câu nói của mẹ:“Con không phải là một hạt cát”. Quên hết mọi thứ xung quanh nó tập trung vào bài múa của mình. Một bài múa với động tác mềm mại, nhẹ nhàng mà tinh tế; khi rút rê rút tay, khi mạnh mẽ dâng trào với động tác vươn người khát khao. Nếu ở Hanaka người ta thấy một ngọn lửa cháy rực thì ở nó là một con suối trong xanh mát rượi, khi chảy róc rách, khi cuộn cuộn mạnh mẽ. Còn biểu cảm trên khuôn mặt thì không thể hoàn hảo hơn. Kết thúc bài thi phái dưới là những tràng vỗ tay như pháo nổ, và những lời bình luận không ngớt của anh chàng MC. Ban giám khảo vẫn còn đang ngỡ ngàng, đã lâu lắm họ không được xem một bài múa hoàn hảo như thế. Tất cả hồi hộp chờ đợi sự cho điểm của ban giám khảo.Và.....

- 100/100 em là quán quân của năm nay! Cả ban giám khảo nói đồng thanh cùng tiếng vỗ tay kéo theo đó là cả ta stiêng vỗ tay khác.

Vỡ oà....nó vẫn còn chưa tin vào tai mình, những hàng nước mắt hạnh phúc trào ra như suối. Nó đã thức hiện được lời hứa với mẹ và với chính bản thân. Run run nhận lấy chậu sasaki dành cho ngôi vị quán quân miệng cười tươi mà mắt lại trào nước. Chị nó cùng akemi ôm chạy đến ôm chầm lấy nó, cả ba người cùng...khóc trên sân khấu.

- Quán quân đây, em gái giỏi quá! Chị nó ôm ôm nó thật chặt nói trong nước mắt.

- Màn biểu diễn của bạn khiến mình kinh ngạc hết mức! Mẹ bạn hẳn cũng rất giỏi! Akemi lay lay người nó.

Cả anh nó, hấn và Dai cũng đến cạnh và chúc mừng. Về phần hấn, thật ra hấn vừa vui cho nó vừa thấy sợ vì bài múa của nó đã làm tăng thêm sự nghi ngờ từ hôm qua đến giờ trong lòng hấn.

- Em bắt chuyện không sai người! Vị phu nhân ban nãy chính xác là Nữ thần nương nương nói với chồng của mình- Nam thần bệ hạ.

- 100/100. Số điểm của là xuất sắc, trước giờ chỉ có một người đạt được số điểm tối đa đó. Nam thần bệ hạ nói đều đều.

- Phải là Diệp Tuyệt Mỹ- người được mệnh danh là Miko múa giỏi nhất giới pháp sư nhưng..... Cô bé này thật khiến người ta bất ngờ!

Có người hạnh phúc thì cũng có người đang buồn. Nói buồn thì không đúng lắm, nói tức giận thì đúng hơn. Đôi mắt của Hanaka hướng về phía nó, cái nhìn căm hận cực độ. Nhưng Hanaka bây giờ không phải là một Hanaka nóng nảy nông nổi trước kia nữa mà một Hanaka hành sự có tính toán, thâm hiểm và độc ác.

Cháp 15: Giáng Sinh tưởng chừng rất hạnh phúc-6

- Tiếp theo là sự thể hiện của các chàng trai. Phần thi Kendo. Anh chàng MC hào hứng hét vào micro.

Tất cả nam sinh đều thay đồ bảo vệ rồi bốc cặp thi đấu. Không giống như Miko-mai, việc bốc thăm trong phần thi kendo giữ một vai trò rất quan trọng vì nó quyết định các thí sinh sẽ trụ được trong cuộc thi bao lâu, gặp đối thủ mạnh hay yếu,.....

Trong khi các thí sinh chuẩn bị nó chạy vội về nhà cất chậu sasaki rồi ôm bọc quà nó chuẩn bị chạy rồi lại chạy đến hội trường.

Cuộc thi bắt đầu..

Tác giả tóm tắt như sau:

+ Có vẻ như anh nó và hấn không coi đây là một cuộc thi mà đơn giản chỉ là một trò chơi. cả hai người đều vượt qua các đối thủ một cách nhẹ nhàng, nhanh gọn. Mà có lâu thì cũng là do hai người đấu theo kiểu “mèo vờn chuột” khiến đối thủ xấu hổ mà không thể bật lại được (t/g: thâm thật). Thật xui xẻo cho ai phải đối thủ của hai người này.

+ Dai là một kendoka khá nhưng đến vòng bán kết lại bị loại vì gặp đối thủ mạnh...là Shin nhà chúng ta.

+ Đối thủ của anh nó là con trai của một pháp sư ở cương vị tướng quân nhưng đáng tiếc cũng bị anh hạ gục không mấy tốn sức.

Và vòng chung kết: Nhật Nam và Shin

Cả hai người cùng cúi chào, rồi bắt đầu trận đấu. Vung mạnh Shinai cùng dùng lực đẩy mạnh khiến hai thanh shinai như muốn gãy rồi lại cùng bật ra. Ngay lập tức cả hai đều hiểu mình phải thực hiện kỹ thuật ayumi ashi (khi khoảng cách giữa đối thủ cách xa thì phải nhanh chóng di chuyển để tránh rơi vào thế bị động). Anh nó nhanh nhẹn tung ngay một đòn datotsu (đánh, đâm) hướng thẳng về phía cổ họng của hắn. tay nào “mơ” là đo ván ngay, nhưng hắn đã nhanh chóng tránh sang phải rồi tung đòn thẳng vào hông nơi giữa xương sườn và xương chậu của anh. Trở về thế phòng thủ anh dùng kỹ thuật Maki waza móc shinai của hắn rồi quay vòng nhắm làm “bay” cây Shinai của hắn. Như thế đã dự đoán được tình huống này hắn cố không làm Shinai của mình quay nhiều vòng, hắn lập tức phản công hay nói cách khác đòn của anh ra là theo ý muốn của hắn bằng cách thực hiện oji waza (t/g: kỹ thuật nhử mồi này khá phức tạp, mọi người muốn biết thêm thì google nha). Cả ban giám khảo cùng khán giả gần như đứng tim, thường thì trong kendo các kendoka thường hét hoặc giậm chân để thể hiện tinh thần chiến đấu hay đe dọa đối thủ nhưng may mắn thay hai anh chàng này không làm điều đó mà chỉ tập trung vào cuộc đấu nếu không chắc chắn sẽ có người vào viện vì đột quỵ. cả hai dường như đang rất say máu khi liên tiếp tung ra những đòn hiểm hóc, anh nó sau khi bị đánh bật liền tung ngay một đòn men (nhắm vào phía trái hoặc phải phía trên đỉnh đầu). Đương nhiên hắn không để bị đánh dễ dàng như vậy, liền dùng ngay nuki waza (phòng thủ để tránh đòn men hoặc kote). Trận đấu vẫn gay cấn khi mà hai đối thủ vẫn đang lăm xả vào nhau và hai người đều sử dụng rendoku waza (tấn công liên tiếp). Có vẻ cả hai đều không để lộ sơ hở nào nên anh nó thay đổi chiến thuật bằng cách tung một đòn datotsu nhưng chỉ trượt qua vai hắn. Như thế chờ đợi điều này, hắn vung shinai bằng vai trái cao quá đầu và tấn công vào men cùng lúc đó anh nó cũng sử dụng đòn men nên thành ra toa ra ai-men (cả hai cùng đánh đòn men một lúc nhưng trước khi shinai đối thủ chạm vào đầu mình thì shinai của mình đã chạm vào đầu đối thủ). Tất cả mọi người đều nín thở.

Và....Bốp

cả hai đều bị đánh bật ra và cùng KNOW OUT vì hai người đều không thực hiện hoàn chỉnh được ai-men.

Không có ai là quán quân vì kết quả là hoà.

-ỒOoooOoo. Cả hội trường vỗ tay rầm rầm.

Nó thở phào nhẹ nhõm, nó thật sự không muốn cả hai người bị thương. Còn hai anh chàng của chúng ta bị bầm dập rất nhiều chỗ nhưng khuôn mặt lại tỏ rõ vẻ phấn khích khi gặp được đối thủ xứng tầm.

- Nào mọi người, phần được mong đợi nhất đêm nay - phần chơi bốc quà đã đến, tất cả hãy lựa chọn những món quà mình thích, đến đúng 12h chúng tôi sẽ công bố kết quả. Anh chàng MC hào hứng.

Tất cả mọi người đều ồa về phía cây thông. Riêng nó thì đã chọn xong món quà của mình rồi. Một món quà được bọc bởi một lớp giấy màu xanh giản dị nằm ở gần gốc cây, nhưng nó lại hài lòng với món quà của mình. Nó bắt đầu

Cháp15: Giáng Sinh tưởng chừng rất hạnh phúc-6 (tiếp)

- Và món quà đặc biệt năm nay do đích thân Nữ thần nương nương chọn lựa. Người MC lại tiếp tục.

Nó không quan tâm đến điều đó lắm. Nó phải bắt đầu ngay sự nghiệp tặng quà của mình vì chỉ chút nữa thôi khi tất cả đã chọn xong quà, người thân và bạn bè nó sẽ bị những FC bu vào ngay.

- Quà chị nè! Chác Giáng sinh vui vẻ!

- Cảm ơn em! Gấu bông đẹp lắm! Quà cho em đây! Chị nó vội vàng đưa cho nó hộp quà rồi bu vào cây thông.

- Merry Christmas akemi! Nó vừa đưa hộp quà cho akemi vừa cười híp mắt.

- Bạn tự làm hả? Cái châm rất được làm rất công phu! Cảm ơn nha! Còn đây là quà của bạn! Nói rồi akemi lại lặp lại hành động của chị nó.

Nó khẽ thở dài, có vẻ như họ ham vui mà quên nó mất rồi.

- Anh hai, tặng quà anh nè!

- Điều ước không thành hiện thực nhờ bình điều ước đâu, Mik! Cầm trên tay lọ điều ước nó tặng anh nó khẽ lắc đầu.

- Hừ, chỉ là củng cố niềm tin thôi chứ ai nói là nó thành hiện thực đâu!

- Hôm nay em có vẻ rất hạnh phúc nhỉ? Anh nó đổi đề tài.

- Đương nhiên! Nó cười híp mắt.

- Hạnh phúc quá cũng không tốt đâu, có khi tiếp đó sẽ là một bất hạnh đấy! Anh nó nói đều đều rồi quay lưng đi thẳng.

Nó thần thờ nhìn theo bóng anh, có những lúc nó không thể hiểu được con người ấy. Con người mà nó tưởng như rất quen thuộc.

- Mình là con nít hả? Dai trở mắt nhìn hộp bất ngờ mà nó tặng.

- Mình thấy nó hợp với bạn mà! Nó phụng phịu. Dường như nó đã quên hành động vừa nãy của Dai.

- Thôi, bạn tự làm mình sẽ nhận! Còn quà của bạn thì mình đã tặng rồi đó!

Thật tội nghiệp cho Dai, cậu không biết rằng nó quên giận chứ chưa bỏ qua. Cái giá phải trả cho hành động của cậu là một lần nữa phải ...ôm chân.

Chỉ còn một món quà trong tay nó đó là quà dành cho hần. Hần bây giờ đang đứng gần cửa sổ, dựa người vào tường và ngắm những bông tuyết trắng. Khuôn mặt có dính một miếng nhưng vẫn cool vô đối. Nó rụt rè bước đến, chìa ra một hộp quà (t/g: chỉ riêng quà của hần được gói thôi):

- Merry Christmas!

Hần quay lại nhìn, cầm lấy hộp quà trên tay nó ngó nghiêng:

- Cái gì đây?

- Về mới được mở đấy! Nó nháy mắt tinh nghịch.

Hần bật cười, lấy ra một hộp quà nhỏ đưa cho nó, dường như xấu hổ nên cậu nhóc quay mặt đi. Cũng phải thôi hần đã tặng quà ai bao giờ đâu.

Nó thật sự bất ngờ. Nó chưa hề nghĩ sẽ được hần tặng quà.

- Cảm ơn! Nó lí nhí.

Im lặng, cả hai có vẻ đang rất ngượng(t/g:cứ làm như valentian không bằng)

Bỗng.....

- Để giết thời gian xin mời quán quân miko-mai lên sân khấu hát một bài.

Nó ngạc nhiên rồi cũng bước lên sân khấu. Đã lâu nó không hát nhưng nó cũng có bài để chuẩn bị rồi. Đó là bài hát duy nhất mẹ dạy nó: hibiki no shirabe.

Nhưng đột nhiên người đánh piano bị....đau bụng nên không có ai đệm nhạc. Nó đang lúng túng thì:

- Tôi sẽ đánh piano!

- Ồooooo, cả hội trường ồ lên kinh ngạc, năm nay quả là có nhiều bất ngờ. Nam thần điện hạ và quán quân miko-mai sẽ đồng biểu diễn.

Chiếc đàn piano được đưa lên sân khấu. Hấn ngồi xuống, giống hệt phong cách người chơi đàn chuyên nghiệp, nó cúi húi đến bên và bắt đầu hát.

Tiếng hát trong trẻo vút lên, hoà quyện cùng tiếng đàn khiến bài hát trở nên rất ngọt. Tất cả mọi người đều bị cuốn hút bởi giọng hát của nó. Trong mắt mọi người nó bây giờ đã không còn là một hạt cát nữa.

Tìm kiếm sự vang vọng trong trái tim

Nếu lắng tai nghe, có thể anh sẽ thấy

Kaze ga hakonda Itsuka no yobi goe

Cơn gió mang theo giọng nói vẫy gọi từ những ngày xa xăm

Yukinasai

Hãy bước đến đó

Soko ni aruno wa Makoto no yasurakasa

Với một trái tim chân thành

Toki wo wataru

Thời gian trôi qua trong tưởng niệm

Inori no nakade Yakusoku wa hatasareru

Và một ngày nào do lời hứa của đôi ta sẽ được thành hiện thực

Fukaku iki wo suikomi

Hãy hít thở thật sâu và cảm nhận lồng ngực

Haruka naru tamashii wo Hibikasete, Hibikasete

Những cảm xúc được khắc sâu vào lòng vang vọng, vang vọng mãi

Mune wo meguru wa Tooi hi no uta

Trong thâm tâm em, bài hát ngày xưa nay quay trở về

Tanima ni wataru Kanata no fue no ne

Cùng tiếng sáo ở chân trời ngân vang khắp thung lũng

Ikinasai

Hãy tiếp tục sống

Soko ni aruno wa Inochi no utsukushisa

Ở nơi đó, những điều đẹp đẽ của cuộc sống vẫn luôn tồn tại

Toki wo koete

Vượt qua cả thời gian

Setsuna no nakade

Trong những nỗi đớn đau này

Yakusoku wo hatasumade

Cháy bỏng lời hẹn ước đôi ta

Kanashimi wa nokoru Yasashi sa ni kwarutame

Những buồn đau còn sót lại rồi sẽ biến thành những niềm hạnh phúc

Hibikasete, Hibikasete

Vang vọng, vang vọng mãi

Tsuchi ni iyasare Daichi ni dakare

Tất cả làm nguôi cơn đau của đất mẹ, ôm lấy địa cầu này

Nao mo furueru

Dẫu cho ai cũng vẫn còn rung rẩy

Kokoro wo hiraite

Mở trái tim ra nhé

Yukinasai

Hãy tiến về phía trước

Soko ni aruno wa Omae no doushi-tachi

Ở nơi đó vẫn còn những người ta yêu thương

Toki wo wataru

Băng qua thời gian

Inori no nakade

Trong lời nguyện cầu

Yakusoku wa hatasareru

Hẹn ước của đôi ta đã được thực hiện

Kanashimi wa itsuka Yasashisa ni kawarukara

Rồi một ngày nào đó, buồn đau lại hóa thành niềm hạnh phúc

Hibikasete, Hibikasete

Vang vọng, vang vọng mãi..trong trái tim đôi ta

Cháp 15: Giáng sinh tưởng chừng rất hạnh phúc -6

Nó đang định hát lần hai thì bỗng thấy lồng ngực mình đau nhói, nó làm lỡ nhịp và ngừng lại. Hắn ngược nhìn nó đầy thắc mắc. Bên dưới kia cũng nổi lên những tiếng xì xào

- Sao thế? Đang hay mà!

- Hát lại đi!

- Kì quá...

bla..bla...bla....

Nó cũng không hiểu sao mình lại như vậy. Chỉ biết rằng tim nó đang rất đau, như thể nó vừa mất đi một thứ gì quý giá lắm.

Bỗng.....

- Pháp sinh Triệu Thuỳ Linh lên phòng giáo vụ có việc khẩn cấp!

Nó thấy sợ, linh cảm cho nó biết đã có chuyện không hay xảy ra. Nó bước vội lên phòng giáo vụ trong lời bàn tán của mọi người, trong lòng nhấp nhối không yên.

- Em là Triệu Thuỳ Linh, con gái hai pháp sư Hoàng Phu, Hoàng Vũ? Thầy giáo vụ nhìn nó với con mắt e ngại.

- Vâng!

- Có tin báo khẩn cấp cho biết, gia đình em bị pháp sư bóng tối tấn công bằng lửa yêu....cả hai đã chết ...không còn lại gì dù chỉ là....ít tro cốt! Thầy giáo vụ vẫn nói giọng trùng xuống.

Mỗi lời thầy giáo vụ nói ra như những nhát búa dội thẳng vào tai và đập nát con tim nó. “Pháp sư bóng tối”; “Lửa ma”; “Chết”;....

Nó choáng váng, chống tay xuống bàn.....:

-Là... thật..à?

Thầy giáo vụ cúi đầu;

- Xin chia buồn cùng em!

Nó khập khiễng bước ra khỏi phòng giáo vụ, đầu óc choáng váng. Thật sự...nó không thể chấp nhận được sự thật này...

"Tiểu thư, nhất định sau này người sẽ trở thành một mỹ nữ như phu nhân"

"Tiểu thư không được phép rơi lệ trước mặt bất kì ai vì nếu thế tiểu thư sẽ khiến mình trở nên nhu nhược"

"Món ăn này có ngon không? Tiểu thư"

"Nhìn thần có vẻ già nhưng vẫn còn sung sức để bảo vệ tiểu thư đấy"

Những kỉ niệm suốt hơn chục năm sống chung bỗng hiện ra trước mắt nó. Tại sao hai người họ lại bỏ nó đi đúng vào ngày Giáng Sinh? Tại sao lại đúng lúc nó đang rất hạnh phúc vậy? Giấc mơ một tháng trước của nó là thật sao?

Đầu óc nó giờ trở nên quay cuồng hơn bao giờ hết:

- Bố mẹ ơi!

Nó ngã quỵ và ngất đi trên nền tuyết lạnh.

Những bông tuyết vẫn vô tình rơi....nền tuyết ngày một dày thêm như muốn bao bọc lấy thân hình bé nhỏ của nó. Nhưng thật đáng tiếc, màn che này quá lạnh lẽo....

Tuyết rơi...tuyết cứ rơi...

16. Chương 16

Cháp 16: Người anh trai tuyệt vời

"Đây là đâu?". Một màu trắng toát....Ồ...cả nhà.....- Nó ngạc nhiên, bố mẹ nó đang mỉm cười với nó. Nó vội chạy theo nhưng...Vụt...một màn lửa che đi tất cả.....

- Khôngggggggggggggggggggggg!

Nó bật dậy. Những giọt mồ hôi ướt đầm trên vầng trán tinh anh của nó. Mơ..một giấc thôi. Nhưng chuyện hôm qua là thật. Giá như đó cũng là một giấc mơ thì tốt quá. Ngó quanh quất nó nhận ra nó đang ở trong phòng mình.

- Bạn đã đỡ hơn chưa? Akemi nhìn nó với ánh mắt xót thương. Rõ ràng cô đã biết mọi chuyện.

Nó ghét cái nhìn đó. Nó chỉ im lặng.

- Bạn cứ nghỉ đi! Đừng để tâm nhiều quá! Nhận ra thái độ của nó akemi liền đi ra.

Nó lại nằm phịch xuống. Cả thân thể mềm như bún, người nóng ran.

- Nó sao rồi? Anh nó hỏi akemi.

- Bạn ấy vẫn không chịu nói chuyện! akemi thở dài.

Anh nó không nói gì thêm. Nhẹ nhàng đến gần phòng nó gõ cửa.

- Mik, ra đây đi!

-“...”

- Linh?!

- Em đang mệt lắm! Anh về đi! Nó cố không cho hai hàng lệ chảy ra.

Mặc kệ câu nói của nó. Anh mở cửa.

Nó nhìn anh khó hiểu, muốn nói nhưng không còn sức nữa.

- Anh công em nhé! Anh nó vừa ngồi xuống vừa mỉm cười với nó.

-“...” Nó ngu ngơ, anh vẫn còn muốn đùa nó sao?

- Mau lên, như ngày xưa....!

Nó bật khóc, hai hàng lệ chảy dài. Tiếng nấc cứ dâng lên đều đều. Nhưng rồi nó cũng ôm lấy bờ vai của anh, dụi đầu vào mái tóc nâu mùi chanh của anh. Hai hàng lệ vẫn chảy trên khoé mi nhưng lại có một nụ cười hiện hữu trên môi, một nụ cười mãn nguyện.

Anh không nói gì bởi anh biết nó cần sự yên tĩnh. Từ từ công cô em gái về phía rừng cây trơ trọi phủ đầy tuyết trắng. Sân trường vắng tanh vì kì nghỉ đông bắt đầu từ hôm nay. Cả hai lướt qua không chút bận tâm dưới màn tuyết trắng.

Nó khép hờ đôi mắt, anh nó không biết an ủi người khác nhưng lại rất tâm lí. Anh nó muốn nó nhớ lại ngày xưa, cái ngày bố mẹ nó bỏ nó đi suốt một năm trời không rõ lí do. Chỉ có nó cùng người anh trai bên cạnh, hệt như lúc này.

- Đừng khóc, bảo bố của anh! Bố mẹ không bỏ em đâu, chỉ là đi xa thôi! Họ vẫn hướng về em mà! Anh nó nói đều đều khiến nó không thể cảm nhận được anh nó cũng đang rất đau và.....cũng có một dòng lệ chảy trên khoé mắt ấy.

- Em không làm được, anh hai! Hai hàng lệ vẫn không ngừng tuôn trào trên mà nó.

- Không đâu, em hoàn toàn có thể làm được...vì em bây giờ không chỉ sống cho bản thân mà còn sống cả phần bố mẹ nữa. Em có biết tại sao bố mẹ lại ra đi lúc em hạnh phúc nhất không?

- Em...

- Đơn giản là vì họ biết em vẫn luôn hạnh phúc nên mới yên tâm ra đi đấy! Nếu giờ họ biết em thế này thì..không tốt đâu!

- Vậy em phải làm sao? Nó vẫn dựa đầu vào bờ vai rắn chắc của anh, nó thật ấm áp....

- Hãy biến đau thương thành nghị lực sống!

“Hãy biến đau thương thành nghị lực sống”-Nó nghĩ...Phải chăng nó đang trở nên nhu nhược khi không những làm bận lòng linh hồn người chết mà còn làm buồn lòng những người quan tâm nó. Nó mỉm cười, nụ cười lẫn với những bông tuyết trắng.....những câu hát hôm qua bỗng hiện ra mồn một trong tâm trí nó:

Hãy tiếp tục sống

Ở nơi đó, những điều tốt đẹp của cuộc sống vẫn luôn tồn tại.

Ở nơi đó vẫn còn những người ta yêu thương.

.....

- Em sẽ sống mạnh mẽ, anh hai! Nó thì thâm.

- Umk, bảo bố của sẽ làm được thôi.

” Con sẽ sống tốt mọi người ạ”

Cô nhóc đầu biết, bố mẹ nuôi của cô không chết vào ngày Giáng Sinh mà chết trước ngày hộp quà được gửi cho nó. Nhưng muốn khích lệ nó nên anh mới làm gián đoạn thời gian đưa tin và tạo lại hiện trường vụ án. Cái gì mà biết cô nhóc đã hạnh phúc nên mới ra đi chứ? Chỉ là giả tạo thôi. Bởi anh không muốn làm cô nhóc rơi lệ, cô nhóc còn quá ngây thơ để hiểu truyện này. Quả là một người anh trai tuyệt vời

17. Chương 17

Cháp 17: Suối nước nóng-1

Nó đã ngủ trên bờ vai của anh, một giấc ngủ sâu và êm đềm. Khuôn mặt thiên thần đã hiện hữu những nét vui tươi. Anh nó công nó trở lại phòng, khuôn mặt trầm tư: " Việc này đã khiến em đau khổ và mệt mỏi như vậy, liệu khi biết được về thân phận và bố mẹ của mình ...em sẽ ra sao?..."

Nó thức giấc lúc 8h tối. Hít một hơi thật sâu lấy lại tinh thần nó gọi to:

- Akêmi chan! Còn đồ ăn tối không vậy? Mình đói quá! Nó đang cố lấy lại vẻ thường ngày mặc dù trong lòng..những nỗi buồn man mác vẫn ngự trị.

Akêmi ngạc nhiên, mới chỉ hồi chiều nó còn không thèm nói chuyện vậy mà bây giờ lại.....nhưng akêmi cũng không bận tâm nữa bởi cô hiểu không nên gợi lại chuyện cũ làm gì.

- Còn đủ cho bạn ăn đó, kì nghỉ đông đến nên căn tin cũng đóng cửa tạm thời luôn! May mà mình biết làm..nếu không thì chỉ có nướcngủ đông nhịn đói!

- Hazzzzzz, bụng mình sôi lục bục từ nãy đến giờ rồi! Rồi nó sa ngay vào bàn, bắt đầu sự nghiệp ăn uống.

- Bạn nhớ đi ngủ sớm nha! Mai chúng ta đi Gumma đó!

- Gumma? Nó hỏi với cái miệng chứa đầy thức ăn.

- Bạn quên rồi à? Phần thưởng dành cho cuộc thi Miko-mai và Kendo ấy!

- Suối nước nóng?!

- Umk!

- Tuyệt quá akêmi, mình đi tắm rồi đi ngủ đây! Nói xong nó chạy ngay vào phòng tắm với tốc độ tên lửa(t/g: chém hơi quá)

Akêmi chỉ biết nhìn theo nó rồi tủm tỉm cười.

9h tối.

Nó ngồi quanh đồng quà do mọi người tặng. Cái nào cũng đẹp cả và nó quyết định sẽ diện tất vào ngày mai (t/g: Đều là đồ trên người). Và hộp quà nó chọn trong đêm Giáng sinh là một chiếc vòng tay khá đơn giản, được đính pha lê màu bạc và có ghi chữ P bên trong. Nó rất thích thú với món quà này nên lập tức đeo vào luôn.

Bóc xong tất cả các hộp quà nó đặt mình xuống mền và khẽ chấp tay trước ngực nó thầm thì: Mọi người hãy hạnh phúc và cổ vũ con nhé!

Nó từ từ chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau

Đúng như kế hoạch đã lên trước nó diện toàn đồ được tặng. Chiếc váy nhung màu trắng dài đến gần đầu gối cùng với chiếc áo khoác bò màu xanh nước biển có lót lông bên trong, đính thêm cái mũ đằng sau và hai cục bông đằng trước - quà của chị nó. Chân đi đôi boot cao đến đầu gối màu nâu kèm theo những sợi dây thun cách điệu màu đen trông rất xteen. Đầu đội một chiếc mũ len kẻ ngang hồng trắng. Hai thứ này là quà của akêmi.

Hôm nay nó để tóc xoã, chỉ có hai lọn tóc nhỏ bên vành tai được tết cẩn thận cùng với hai chiếc ruy băng lụa màu trắng đính pha lê lên xanh nước biển tinh tế làm điểm nhấn - người tặng hai ruy băng đó cho nó chắc mọi người cũng đã đoán được...là hấn chứ ai. Nó thật sự không hiểu hấn là con trai mà biết tìm mua thứ này ở quầy dành cho nữ giới, với lại hấn đi mau đồ đã là một sự kiện chấn động...toàn cầu(chém quá) hơn nữa lại là đồ cho con gái vậy mà không ai nói gì cả. Nó đâu có biết, món quà này là do tự tay hấn chọn vải, tự tay đính pha lê, nói chung là có một không hai.

Akemi diện một bộ váy mùa đông màu hồng kèm theo chiếc áo choàng ngắn màu tím. Trông đơn giản nhưng cũng rất thời trang.

Cả hai tung tăng đến đến tập trung ở phòng thầy hiệu trưởng. Cứ ngỡ bọn nó đến sớm, ai dè ở đó có mặt đầy đủ mọi người rồi. Anh Nam, chị Ngọc My, Hanaka, Dai và hân. Lẽ ra còn có một người nữa (con trai tướng quân giới pháp sư) nhưng người đó đã về với gia đình nghỉ đông rồi.

- Em đến trễ sao? Nó hỏi Ngọc My

- Không! Chỉ là mọi người đến sớm thôi.

Không ai dă động gì đến chuyện hôm trước, lí do thì ai cũng hiểu. đừng thắc mắc tại sao Hanaka không chọc ngoáy nó, đơn giản Hanaka bây giờ không lộ liễu như ngày xưa nữa.

Nó liếc cả đoàn người. Ai cũng diện đẹp hết(t/g: Chuyện! Đi chơi mà). Hanaka mặc chiếc váy đỏ chiết eo để lộ những đường cong nóng bỏng, giày cao gót cũng đỏ, mũ cũng đỏ và tóc..cũng đỏ nốt, nói chung là đỏ toàn tập. Ngọc My mặc quần ngắn bằng dạ màu nâu, áo khoác màu đen và đôi boot cũng màu đen nốt. Các chàng bạch mã hoàng tử của chúng ta cool thế nào không cần tác giả miêu tả nhiều nữa, chỉ ngắn gọn thế này: Dai cùng anh nó vẫn chung thủy với vest lịch lãm. Còn hân hôm nay hơi khác, không mặc vest như thường ngày nữa mà mặc một chiếc áo len màu đen bó ở hông và ai cổ tay, trên cổ quàng một chiếc khăn màu xám, thêm chiếc quần hộp hợp cực kì với chiều cao 1m85 khiến hân lúc này manly và handsome khủng khiếp. Có lẽ mọi người thắc mắc tại sao hân không mặc vest, bởi vì chiếc áo len và chiếc khăn đó là món quà của.....ai-cũng-biết-là-ai -đấy.

Thầy hiệu trưởng từ trong phòng bước ra. Lấy ôi người địa chỉ và số phòng quán trọ đã đăng kí sẵn rồi nói:

- Chúc các em vui vẻ trong kì nghỉ đông, và nhớ thêm cho thầy...các em tuyệt đối không được sử dụng phép thuật trước mặt người thường. Giờ thì các em có thể xuất phát.

Tất cả cùng gật đầu rồi bước lên chiếc ô tô do nhà trường chuẩn bị,...băng qua kết giới của trường và tiên thẳng đến Gumma

Chuyến đi liệu có vui vẻ và tốt đẹp, liệu có việc gì xảy ra ở suối nước nóng? Tất cả sẽ được chap sau giải đáp.

Chap17 : Suối nước nóng-2

Cả đoàn đến Gumma thì trời cũng nhá nhem tối. Tất cả đều mệt mỏi, nhất là nó - bị say xe nên nôn thốc nôn tháo, mặt mày xanh lét khiến akemi cứ phải vỗ lưng nó mãi.(t/g: mất hình tượng quá).

- Đến nhà trọ rồi, mọi người xuống xe đi! Bác tài xế nói oang oang.

Đây là điều nó muốn nghe nhất, mọi mệt mỏi tiêu tan hết, sức lực bùng lên, nó lao thẳng ra khỏi chiếc xe ngột ngạt. Cổ hít lấy hít để không khí thoáng mát ngoài trời mà quên luôn cả việc xách hành lý xuống xe.

- Bao nhiêu năm em vẫn cứ có cái tật ấy nhỉ, Mik? Anh nó nói, nửa châm chọc, nửa lo lắng. Một tay khoác túi đồ của anh, một tay xách chiếc vali của nó.

- Thôi đi, sao anh chỉ chọc em không vậy? Em biết anh là cao thủ đi xe rồi! Nó nhăn mặt nhìn anh, đôi môi tru lên như con nít rất dễ thương.

Anh là người nó rất yêu quý và kính trọng, từ nhỏ đến giờ đều bắt trước theo những việc anh làm, cho dù anh có hay chọc ngoáy nó nhưng nó biết đó là sự quan tâm của anh dành cho nó cũng giống như lúc này vậy. Anh nó không hiểu tại sao từ nhỏ đến lớn chưa từng bị say xe, dù đi đường dài hay khúc cua uốn ** anh cũng vẫn rất bình thản trong khi đầu óc của nó đã quay như chong chóng từ lâu, đó là điều nó ghen tị với anh,

Từ từ bước vào nhà trọ, nói là nhà trọ nhưng tầm vóc cũng là khách sạn rồi chỉ là được xây theo phong cách cổ nên gọi thế thôi. Tất cả nhận chìa khóa phòng rồi xách đồ để nghỉ ngơi, riêng nó đã được anh xách hộ rồi, chỉ việc nằm dài lên giường thôi.

Tối nay mọi người đều khá mệt nên chẳng ai có ý định đến suối nước nóng, mỗi người một việc riêng.

Phòng nó

Sau 30' nằm uể oải trên giường, nó mới mệt mỏi vào phòng tắm rồi ăn bữa tối đã được chuẩn bị sẵn. Xong, nó không làm gì nữa ngoài việc gắn mp3 vào tai và chìm vào giấc ngủ.

Phòng akemi

Cô đã ăn cơm, tắm rửa xong rồi. Nhẹ nhàng lấy quyển nhân kí ra, cô lấy bút viết vào đó những suy nghĩ và việc làm của một ngày. Ngày nào cô cũng viết như vậy, viết để san sẻ những chuyện không thể chia sẻ cùng ai kể cả nó, viết cùng với những giọt nước mắt.....

Phòng của Ngọc My - chị nó

Chị nó đang sắp xếp lại đồ đạc của mình, và nghịch nghịch món Nhật Nam tặng vào dịp giáng sinh(t/g: Vậy mà không tặng cho Linh gì cả) rồi tự mỉm cười một mình. Tác giả đã nói hai người này là một đôi chũa nhĩ, đừng nghĩ loạn luân nha, không có quan hệ chung huyết thống gì đâu. Nhật Nam và Ngọc My gặp lại nhau cũng rất tình cờ. Khi đó vào lễ hội hoa anh đào hai người đã gặp mặt và nhận ra nhau, cùng quyết tâm tìm hiểu sự việc 11 năm về trước nên đã nảy sinh tình cảm. Nghe đơn gian và cũng không thấy cặp đôi này thân thiết cho lắm nhưng thật ra tình cảm cảm rất sâu đậm, chỉ người tinh ý mới có thể nhận thấy được.

Phòng Hanaka

Cô ả đang ngồi trước gương vuốt mái tóc đỏ của mình, có vẻ cô ta đang thấy nhớ mái tóc nâu đen của mình ngày xưa. Nhưng hành động ấy chấm dứt ngay khi nhìn vào chiếc gạt tàn bên góc bàn. Trong chiếc gạt tàn đó là một tấm hình của nó bị cháy xém một nửa. Một nụ cười xuất hiện trên khoé môi.

Phòng hấn

Đã khá muộn nhưng hấn vẫn còn thức. Có vẻ như việc thức khuya đối với hấn là thường xuyên. Khẽ vuốt bộ lông của thần thú, hấn nói nhẹ nhàng;

- Sao Vương Nhật Nam là một vương tử à người lại không điều tra được vậy?
- Chính thần cũng ngạc nhiên đây, anh ta giấu mình kĩ đến nỗi cả thân phận Vương Tử cũng che được! Thần thú khẽ rung đôi cánh, nhìn thẳng vào hấn trả lời.

hấn gật gù, việc nầy còn nhiều khúc mắc đây.

Phòng Nhật Nam-anh nó

Anh nó ngủ rất ít, điều đó chỉ có vài người thân cận biết. Lau đi lau lại con dao găm sắc bên anh nó khẽ thì thầm:

- Sắp có việc phải dùng đến mày rồi.

Phòng Dai

Nghịch đi nghịch lại cái hộp bất ngờ mà nó tặng, Dai không khỏi bật cười rồi lắc đầu:

- Có lẽ tôi thích bạn thật rồi nhưngcó nên bán bạn đổi tình không đây!

Tình cảm nhiều tay này, đương nhiên một người chuyên nghiệp như Dai dễ dàng nhận ra rằng cậu và Shin đã cùng thích một người con gái. Có thể bây giờ Shin chưa nhận ra nhưng một ngày nào đó chắc chắn sẽ

biết được tình cảm của mình. Đến lúc đó nếu hai người không chịu buông tay thì cả hai sẽ khó có thể làm bạn

Cháp 17: Suối nước nóng-3

Sáng sớm, không khí trong lành tinh khiết. Ngoài trời đâu đâu cũng thấy tuyết trắng tinh khôi. Gió mùa đông thổi từng đợt, lạnh lùng cuốn phăng vài chiếc lá sót lại. Nó dậy từ rất sớm, nhưng lại ra phía ban công (t/g: phòng nó ở trên tầng) ngắm nhìn tuyết trắng. Nó chợt nhớ lại ngày xưa, một ngày tuyết rơi thế này, mẹ đã ôm nó thật chặt, cái ôm rất ấm áp. Kỷ niệm đẹp nhưng là một sự thất vọng rất lớn: ở Việt Nam không có tuyết nhiều như thế, vậy trước đây nó đã ở đâu? Nó thật sự rất muốn hỏi anh cùng chị nhưng khi nhìn vào đôi mắt họ nó lại thấy sợ,...sợ sự thật sẽ khắc nghiệt và phủ phàng. Sống thế này....hạnh phúc hơn.

Nó bước xuống tầng dưới mà không đánh thức mọi người. Không hiểu sao nhà trọ hôm nay đông lạ thường, nó đâu có biết, hôm qua....

- Ôi giờ ơi, ở đâu nhiều mỹ nam mỹ nữ thế này? Vài vị khách ở nhà trọ ngắm nhìn bọn nó xuống xe

- Trời tui bị ” tiếng sét ái tình đánh trúng rồi” Một girl kêu lên.

- Tao yêu mấy anh hotboy kia quá bọn mày ơi! Một girl nữa lên tiếng.

- Mấy em kia xinh quá đi! Một tên có bộ mặt ”dê già khê huých mấy tên bạn.

Sau những lời bàn tán đó, tất cả đều chuyển sang nhà trọ bên bày mặc cho chủ quán trọ kia tức tối kêu ý ới:

- Quý kháchQuý Khách!

Thế nên nghiêm nhiên chủ quán bên này có thêm thu nhập. Giờ mới biết đẹp cũng có thể kinh doanh lợi nhuận.

Nó vẫn đứng tần ngần ở cầu thang hồi lâu. Nó không thích đông người người như vậy. Bỗng có tiếng nói vọng xuống:

- Dậy sớm nhỉ, mới 5h sáng! Người nói không ai khác là..hắn

- Dậy sớm chút để hít không khí buổi sáng! Nó mỉm cười, một nụ cười ấm áp.

- Đi dạo không? Hắn hỏi

Nó hơi ngu ngơ một chút rồi cũng gật đầu.

Vừa bước xuống tầng, nó và hắn đã thành tâm điểm của sự chú ý, hàng chục ánh mắt hướng về nó và hắn. Nó cứ thấy lạnh gáy còn hắn có vẻ vẫn bình thản. Có lẽ hắn đã quen với việc này.

Bỗng một girl khá xinh tiến về phía hắn:

- Anh đẹp trai! cho em xin chữ kí nha! Vừa nói cô ta vừa chìa bút và giấy cho hắn.

Nó khẽ lắc đầu, mới gặp mà đã tỏ thái độ như vậy rồi.

-“.....” Hắn im lặng, hướng cái nhìn khinh bỉ về phía cô gái.

Nhận ra vẻ mặt khó chịu của hắn, cô ta đôi chủ đề:

- Anh đẹp trai! anh có BẠN GÁI chưa vậy? Chủ đề này có vẻ được nhiều người lưu tâm, khi mà tất cả ánh mắt đều thể hiện sự chờ đợi.

Hắn nhíu mày rồi đột nhiên quàng lấy vai nó nói:

- Đây là NGƯỜI YÊU của tôi! (t/g: khẳng định luôn chứ không phải là bạn gái nữa)

Lần lượt các girl trong quán trọ đều ôm lấy quả tim, nhìn hắn đầy tiếc rẻ. Hoá ra là “hoa” đã có chủ.

Nó đỏ mặt, cánh tay rắn chắc của hắn vẫn quàng lấy vai nó, hơi siết nhẹ như thể điều đó là đúng(t/g: Thì đúng rồi còn gì). Nó cũng chợt nhận ra hắn tuy không còn mặc chiếc áo len nó đan nữa nhưng trên cổ vẫn

ngự trị chiếc khăn màu xám nó dày công đan cũng như trên mái tóc nó vẫn có sự hiện diện của hai dải ruy băng hần tặng. Nó đang đỏ mặt giờ lại càng đỏ hơn. Đứng im không nói gì.

Cô gái ban nãy thấy thế không nói gì nữa mà lủi luôn, thậm chí hình như còn ...khóc. (t/g: nước mắt cá sấu đấy).

Hần nắm lấy bàn tay nhỏ nhằn của nó rồi cùng nó ra ngoài, để mặc cho những lời bàn tán theo sau.

Nhưng hai người đâu biết rằng, cuộc đối thoại ban nãy đã có một người nghe thấy hết, một tiếng gầm rít qua kẽ răng: “Hạnh phúc nhiều nhiều vào nhé Triệu Thuỳ Linh, để chết còn có tài sản mà mang theo chứ nhì”

Ra đến bên ngoài, hần vẫn dắt nó đi trên nền tuyết trắng vừa hỏi:

- Nghe thấy những gì? (t/g: Hỏi kiểu gì đây, ở ngay cạnh đương nhiên là nghe thấy hết rồi, chẳng lẽ nghĩ người ta điếc?)

Nó đỏ mặt, cúi đầu nói lí nhí:

- Ng.....người.....y..yêu!

- “.....”

-“.....”

Im lặng

- Nghe nhầm đấy, là “Bạn gái”! Hần cuối cùng cũng chịu lên tiếng cùng với bộ mặt đỏ gay nhìn về phía trước. (t/g: hần đi trước, nó đi sau)

Nó ngu ngơ, ừ cứ coi là nó nghe nhầm cũng được nhưng BẠN GÁI khác gì với NGƯỜI YÊU.

Như thể đoán được suy nghĩ của nó, hần nói đều đều:

- Bạn là bạn tôi, lại là con gái không phải BẠN GÁI thì là gì? (t/g: Lí do củ chuối).

-“.....”

Cả hai tiếp tục đi như thế, không ai nói gì. Ngoài trời rõ ràng rất lạnh nhưng cả hai lại thấy ấm lạ thường, cảm giác ấm áp xuất phát từ trái tim. Đâu đó hiện lên một suy nghĩ:

” Hình như bạn là NGƯỜI TÔI YÊU thật”.

Cháp17: Suối nước nóng-3

9hsáng

Nó và hần mới về đến phòng trọ thì:

- Hai người mới đi đâu về vậy? - Akêmi hỏi

Nó giờ bịch trứng mới mua lên, mỉm cười:

- Đã nghe đến món trứng luộc ở suối nước nóng ngon thế nào chưa? Mình vừa đi mua về đó!

- Ở nhà trọ có bán sẵn mà! Akêmi liếc séo.

- Bạn hỏi được ở đây một quả trứng mình cho bạn cả túi này luôn. (t/g: nhiều người mua nên hết rồi).

Akêmi lắc đầu thở dài:

- Hôm nay đừng mong được tắm!

- Sao thế? nó từng hừng.

- Suối nước nóng đang sửa chữa!

Mặt ghệt ra, tai đỏ bừng bừng là hình ảnh nó bây giờ. Mọi người đã bao giờ thử qua cảm giác bay lên chín tầng mây rồi bị giáng xuống 18 tầng địa ngục chưa? Đấy, cảm giác của nó bây giờ là thế đấy. Không

biết nó đã tưởng tượng cái cảm giác ngâm mình trong nước nóng thì như thế nào, cảm giác sáng khoái ra sao.....(t/g: Đúng là song ngư, mơ mộng quá nhiều). Vậy mà bây giờ chỉ một câu là nó khỏi ngâm mình luôn, tức chết đi được.

- Vậy chúng ta sang nhà trọ khác đi, gần thôi mà! Nó vẫn nuôi hy vọng.

- Nếu không thuê phòng ở đó thì không được tắm đâu! Akemi lắc đầu.

Một quy định hết sức ngớ ngẩn. Mấy người chủ quán này quả tham lam. Nó bây giờ không ngừng rửa xả mấy người chủ quán này: "Đúng là cái đồ tham lam vô nhân tính, ta rửa các người không bao giờ có khách, có khách cũng chỉ là bọn đòi nợ, ra đường bị ô tô cán, đi tàu thì tàu bị chìm, đi tắm thì ngứa ngáy toàn thân, phải cho khách hàng tắm miễn phí 1 tháng mới khỏi....bla....nla....bla....".(t/g: Pháp sư sao rửa kính vậy, Thùy Linh bình thường đâu rồi). Mặt nó đỏ bừng, người không ngừng tuôn ra sát khí, cũng phải đang háo hức vì lần đầu nó được đi suối nước nóng vậy mà.....

- Lần đầu tiên em rửa người khác đấy nhỉ, Mik! Anh nó vừa nói vừa chậm chậm gấp món sushi ăn.

- Anh với em đúng là đồng loại nhỉ, thính quá đấy! Nó nghiêng rằng, sát khí tung ra cao chưa từng có khiến tất cả phải rùng mình.

- Em...em đáng sợ quá! Chị nó lắp bắp

- Có tin em thịt chị không? Nó hỏi với một nụ cười "hiền lành" khiến chị nó nổi da gà.

- Yên tâm, chút nữa sẽ có trò cho em chơi...đi trượt tuyết!Nhưng chắc em không đi đâu nhỉ? "Nóng" thế này tuyết tan hết mất! Anh nó mỉm cười, một nụ cười xảo quyệt vô cùng.

- Em đi...em đi! Mắt nó sáng quắc như ánh đèn pha.

- Vậy bạn mặc quần áo cho ấm, chút nữa là đi đấy! Dai tiếp lời.

Không cần nhắc thêm một lời nào nữa, nó phóng thẳng lên tầng.

Hắn đang nhìn Nhật Nam, tính cách người này thật khó nắm bắt giống hần. Lúc lãnh đạm lạnh lùng. Khi trầm ấm hài hước, đôi lúc lại tràn đầy tự do và phóng khoáng. Bất giác hắn nhớ đến người anh trai thất lạc của mình, có thể bây giờ anh hắn cũng đã lớn và đĩnh đạc như thế này.

Bãi trượt tuyết

Đến đây rồi nó mới biết cái này chẳng khác gì lúc nó tập ngựa, đơn giản trừ nó ra ai cũng biết trượt tuyết cả rồi, nó đứng đây cũng chỉ làm cảnh thôi. Chợt nhớ đến một tình tiết trong truyện conan: Ông bác mori, ran cùng conan đến khu trượt tuyết. Ông bác không biết trượt nên chống chế bằng câu nói: Đúng yên ngắm nhìn tuyết trắng mới là thú vui của dân chuyên nghiệp. Bây giờ nó mới biết câu nói này hoàn toàn...hợp lí(t/g: Tự sướng). Nếu bây giờ ai hỏi nó sao không trượt, dám cá nó sẽ nói ngay câu này.

- Sao em không trượt?

Vừa mới nghĩ đến đã có người hỏi, nhưng không hiểu sao nó không thể đem câu nói ban nãy ra nói được vì tưởng tượng đến cảnh mình sẽ tông vào gốc cây

- Em.....em.....

- Em không biết trượt? Chị nó sững sốt

- Chị này!Em ở Việt Nam đấy....mà ở đó làm gì có.....

Nó chưa kịp nói hết câu thì đã chuyển thành câu khác:

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA

Nó đang trượt xuống dốc với tốc độ kinh hồn bởi chị nó đã dẫn nó xuống, chỉ kịp nghe chị nó hét lên, cụng những cái ...vây tay:

- Không đau đâu, tuyết thôi mà! Cố lên!

“Bụp....bùm.....” Nó được dịp hôn.... mẹ tuyết, một cái hôn rất chi là lạnh.

- Tư thế nghệ thuật quá nhỉ! Anh nó cùng hấn đột nhiên từ đâu trượt xuống.

Tức điên người, nó nắm tuyết thành từng nắm rồi ném thẳng về phía hai người....“Này thì nghệ thuật,.....ăn tuyết đi” Nó hét lên cứ thế ném thẳng tuyết về phía mọi. Từ trượt tuyết tất cả chuyển sang ném tuyết....rồi lại thành đuổi nhau. Ngay cả hai người nổi tiếng sắc đá là hấn và anh nó cũng tham gia vào trò chơi con nít này. Tiếng cười vang vọng khắp không trung..... duy chỉ trong một góc tối.....một nụ cười xảo quyệt đang hiện hữu: ” Buổi chiruf cuối cùng.....cố tận hưởng những phút giây còn lại đi”

Tối.9h30

Nó không sao ngủ được nên quyết định sẽ đi dạo. Tuy trời tối và bản tính sợ ma vẫn còn nguyên nhưng nó không thể chịch được cái cảm giác ngồi yên một chỗ mà không có một quyển truyện trong tay. Nó khoác thêm áo khoác rồi ra ngoài.

Đang đi dạo đột nhiên một tiếng kêu cất lên:

- Cứu tôi với!

Nó giật mình. Tiếng kêu ấy rất nhỏ, thoáng có sự rên rỉ và yếu ớt. Nó ngỡ mình nghe lầm nên cố gắng tai nghe lần nữa....và tiếng kêu ấy lại phát ra thêm một lần nữa giữa đêm tối...

Nó hít một hơi thật sâu, tiến về phía phát ra tiếng kêu....tiếng kêu đó phát ra từ cái nhà kho của quán trọ...cái nhà kho này rất to, nếu cho khách ở tọ chắc cũng được gần 5 phòng nhưng không biết là vì lí do gì chủ quán đã nghiêm cấm không cho khách lại gần chỗ này. Nó tiến lại đó...từ từ....

“Kẹt...”

Nó mở cửa. Trong này ngoài một màu tối om ra thì không còn gì, nếu có chăng chỉ là mùi bụi bặm và mạng nhện răng đầy như một hang động. Nó lắng tai nghe, cố tìm ra âm thanh ban nãy, nhưng tuyết nhiên không có bất kì tiếng gì ngoài một hàng loạt những âm thanh đều đều như tiếng sóng tấp vào bờ. Nó hơi run nhưng vẫn cố lấy lại sự bình tĩnh:

- Có ai trong đó không?

- “.....”

Nó bỏ cách cửa ra tiến vào sâu thêm một chút:

- Có ai không vậy?

- “.....”

Nó đã nghĩ mình nghe nhầm và xoay người định bước ra ngoài thì đột nhiên một bóng đen lao vụt ra, hai tay xô thẳng nó ra phía sau. Nó bàng hoàng...loạng choạng ngã về phía sau...

” Tùm” Nó ngã xuống một vũng nước sâu và cảm nhận được một luồng khí nóng, cử nhà kho lập tức đóng lại không.... chính xác đây là một đoạn của con sông ngầm nào nào đấy. Nếu vậy thì khả năng sống của nó là rất thấp.

Bỗng

“Phùng”

Lửa từ đâu bao vây lấy căn nhà kho. Nó ngay lập tức hiểu đây là kết giới hỏa yêu. Kết giới này có đặc điểm là có nước ở trong, lửa ở ngoài, như thế nếu người bên ngoài dùng nước dập lửa thì chỉ có lan thêm mà thôi vì thế chỉ có thể phá kết giới từ bên trong. Nhưng nó cũng không còn thêm một ý thức gì nữa...đơn giản nó không biết bơi...hơn nữa đây là sông ngầm làm gì có chuyện nông chứ. Nó cố vùng vẫy nhưng vẫn chìm dần. Xa xa...có một bóng người thấp thoáng, với một nụ cười tà mị trên môi, người đó khẽ nói.....nhỏ nhẹ như gió thoảng: ” Vĩnh biệt Hoa khôi của shamans worl.....hồng nhan thường bạc mệnh đấy!”.

Tưởng như mình sắp chết nhưng nó cảm thấy mình hoàn toàn hô hấp được, mở mắt nó thấy mình vẫn nằm trong mặt nước nhưng cơ thể hoàn toàn không bị chìm. Đang thắc mắc nó chợt nhận thấy hai dải ruy băng và chiếc vòng tay nó đang đeo đang phát ra ánh sáng....một ánh sáng màu xanh dương đầy tinh khiết, đây là hai vật đã cứu mạng nó. Nó ngược mắt nhìn ngọn lửa đang cháy ngùn ngụt.....những kỉ ức đau thương chợt ùa về nhưng tuyệt nhiên nó không còn cảm giác sợ hãi....Nó đưa tay lên trên trần, hét lên:

- Sáng lập kết giới! Nó hiểu, nó phải bình tĩnh chiến đấu và dời khỏi đây trước khi mọi người trong nhà trọ xuất hiện, khi ấy không những hết dùng phép thuật mà còn có khả năng bị ngạt khói nữa.

Nó vừa hét lên ngay lập tức một hình ngôi sao năm cánh trong một vòng tròn màu trắng hiện ra....Nó lẩm bẩm:

- Thuỷ..

Tức thì một màng nước vòng tròn quay lấy và bảo vệ nó và nâng nó ra khỏi vùng nước sâu hoắm. Không dừng lại ở phòng thủ, nó đưa ngón tay ra phía trước vẽ một hình ngôi sao, tay còn lại lấy trong người một tấm bùa dán ngay vào một cánh ngôi sao có ghi chữ thuỷ, nó nhíu mày:

- Mặt nước trời dạng đông!

Một luồng ánh sáng hiện ra từ ngôi sao, từ đó một cột nước cực mạnh phun ra phá thẳng cánh cửa một cách dễ dàng. Nó nhanh chóng chạy ra ngoài và tiến thẳng về phía phòng mình để thay bộ quần áo ướt sũng. Đám lửa đã được dập tắt và cũng không ai để ý căn nhà kho đã đen đi một nửa (t/g: nhà kho ở xa, lại bụi bặm khiến người khác không nhận ra được)

Sáng hôm sau

Nó vừa thức giấc đã chạm mặt ngay Hanaka ở cầu thang. Tuy có chút sưng sốt nhưng Hanaka vẫn cố nở một nụ cười:

- Nhìn cô có vẻ như bị cảm lạnh!

Nó nhìn xoáy vào Hanaka, nó biết rõ Hanaka là người đẩy nó xuống chỗ đó vì nó ngửi được hương thơm quen thuộc từ người cô ả. Tuy vậy nó vẫn thản nhiên như thể chưa xảy ra điều gì:

- Tôi vẫn ổn, cảm ơn sự quan tâm của cô!

Nói rồi nó bước thẳng. Nó không muốn làm to chuyện này vì nó thứ nhất nó không có bằng chứng cụ thể, thứ hai nó không muốn làm mọi người lo lắng, thứ ba nó muốn...tự mình chống lại Hanaka. Nó vẫn tiếp tục đi, bỏ mặc ánh nhìn hận thù đang hướng thẳng về phía mình từ phía sau, điều nó cần làm bây giờ là tìm hiểu xem tại sao hai dải ruy băng cùng chiếc vòng đó có thể giúp nó thở được trong nước.

” Lần này người gặp may đấy nhưng cuộc chơi chỉ mới bắt đầu thôi, Triệu Thùy Linh”

18. Chương 18

Cháp18: Bí ẩn sau món quà

Đi suối nước nóng mà chỉ thấy nước nóng trong..... bồn tắm. Ngày mai lại phải trở về trường với “hung thần”, nó lắc mạnh cái đầu rồi thở dài ngao ngán.

Tối

Cộc...cộc....cộc. Tiếng gõ cửa phát ra trước cửa phòng akemi.

- Ai đấy?

- Minh, Thùy Linh đây!

- Vào đi Linh, mình không khoá cửa đâu

Nó mở cửa bước vào.

- Có chuyện gì vậy? Akemi nhìn nó chờ đợi

- Có chuyện gì mình mới được tìm đến bạn sao? Nó chu mỏ quở trách.

- Cô nương ơi! Mặt bạn ghi chữ “có chuyện” sờ sờ kia kìa!

Nó hít một hơi sâu rồi hỏi:

- Bạn đọc nhiều sách, bạn có biết vật gì có thể giúp người ta có thể thở trong nước không?

-.....Theo mình biết thì có một loại pha lê làm được việc này.

- Bạn nói kĩ hơn được không? Nó hỏi hộp

- Loại pha lê đó được gọi là Shamans Aquamarin (đá thủy thuật), bạn đừng nghĩ nó là loại aquamarin nằm trên cổ bạn. Đây là loại pha lê này được tạo thành từ nước mắt của những yêu ngư. Tùy theo màu sắc và chủ nhân sở hữu thì có thể quyết định được thời gian có thể thở trong nước. Nhưng Shamans aquamarin không dễ có đâu! - Akemi thở dài nhìn nó.

- Nó đắt lắm sao? Nó hỏi dồn

- Không phải đắt vì nó gần như là.....vô giá không thể mua được. Muốn có được vật này phải đến vùng Biển Ngư kiếm tìm Thập thủ yêu ngư, giết chết họ và đoạt lấy những giọt nước mắt hạnh phúc vì được thoát khỏi kiếp yêu tinh. Nhưng những người làm được việc này không nhiều vì đây đều là yêu quái cấp A* trở lên đấy!

- Vậy có phải nó như thế này không? Nó vừa đưa dải ruy băng hắc tặng cho akemi vừa hỏi.

Akemi xem xét một hồi lâu, rồi cũng thốt lên:

- Đây..đây đúng là Shamans aquamarin....làm sao bạn...lại có được nó? Đúng nói là bạn chạm vào được một sợi tóc của lũ yêu ngư!

Nó vẫn trơ ra như tượng gỗ. Nó cứ ngỡ rằng đây là một món quà bình thường mà hắc tặng nó...không ngờ lại quý giá như vậy. Chính vật tưởng như chỉ là đồ trang sức này lại là thứ đã cứu mạng nó, hắc vẫn nhớ....nó không biết bơi...và vật này qua rất hữu ích nếu gặp phải tình huống xấu. Cảm nhận được món quà này là sự quan tâm của hắc đối với nó..nó bỗng thấy đỏ mặt....chắc hẳn phải tốn không ít công sức mới làm nên được món quà này. Một cảm giác hạnh phúc từ đâu bao lấy toàn bộ trái tim nó, nhẹ nhàng nhưng thật sự..vô cùng ấm áp.

- Này....!/? Akemi lay lay đôi vai của nó

- À...không có gì! Cảm ơn bạn nhé....chúc bạn ngủ ngon! Nó bối rối giật lại dải ruy băng từ tay akemi rồi phóng thẳng ra ngoài. Mặc cho akemi vẫn ngu ngơ không hiểu chuyện gì.

Nó vừa nắm chặt sợi ruy băng trong tay vừa chạy nhanh về phòng. Trái tim trong lồng ngực nó đang đập thình thịch. Nhưng...

“Bộp” Nó va phải một “bức tường lớn”.

Ngước nhìn lên....là hắc chứ ai.

Gặp hắc vào lúc này nó không khỏi cảm thấy bối rối, mặt đỏ gay như quả cà chua chín.

- Sao thế? Hắc nhíu mày

- Kh....không...c.....có gì!

- Nói dối sao? Hắc thấy hơi khó chịu

- À.....chỉ là.....cái này....quý lắm phải không? Nó chìa sợi ruy băng ra.

Hắc liếc nhìn sản phẩm mình cất công làm ra. Hai tay cho vào túi quần...tiếp tục tiến bước để lại cho nó một câu nói:

- Bạn xứng đáng với món quà đó!

Trong đầu hắn hiện lên thêm một suy nghĩ: "Coi như đó là lời xin lỗi cho những gì bạn vì tôi mà phải chịu đựng"

Nó ngẩn ngơ đi nhìn theo hắn. Nó bỗng liên tưởng tới hình ảnh của Nhật Nam....hai người này có gì đó rất giống nhau.

Sáng hôm sau

Sự việc của buổi sáng tuần trước lại lặp lại. Nó lại tiếp tục nôn thốc nôn tháo. Mặt mày xanh xao. Đôi bàn tay cứ úp chặt lấy sống mũi...vì nó không chịu được cái không khí ở trong xe. Chợt chị nó kêu lên:

- Chiếc vòng Blue tears(nước mắt biển khơi)!

Tất cả mọi người đều nhìn về phía bàn tay của nó.

- Gì cơ? Nó ngu ngơ.

- Em.....em lấy chiếc vòng đó ở đâu? Chị nó lấp bắp chỉ chiếc vòng cổ trên tay nó.

Nó liếc nhìn vật chị nó chỉ trỏ rồi trả lời:

- Đợi bốc quà đêm Giáng Sinh chứ sao!

- Em may mắn thật đó! Đó là món quà được săn nhất vì do chính Nữ thần nương nương chọn lựa.

- Vậy sao? Nó thờ ơ

Nhìn cái vẻ mặt của nó Ngọc My bèn kể lại câu chuyện:

- Và phần hồi hộp nhất đã đến, mọi người hãy mở quà đón thần may mắn nào! Món quà đặc biệt nhất đêm nay là Blue Tears làm bằng Shamans aquamarin.

Tất cả mọi người đều khấn thầm mình sẽ là chủ nhân của chiếc vòng mơ ước nhưng.....

- Không phải mình! Chán quá

- Mình cũng không trúng.

- Tại sao mình lại không được cơ chứ?

bla....bla.....bla.....

Cả hội trường đều nhốn nháo, mọi người đều nghĩ món quà đó đã bị thất lạc.

- Em...tặng chị được chứ! Ngọc My năn nỉ

Nó không ngần ngại rút tay ra khỏi chiếc vòng bao người mơ ước mà nó lại dễ dàng nhận được. Không phải nó không thích món quà này mà nó chỉ cần một thứ bảo vệ nó là đủ.....đó là món quà của hắn.

19. Chương 19

Cháp 19: Akemi

Cổng trường đã hiện ra trước mặt, báo hiệu khoảng cách đến Shamans chỉ còn là vấn đề thời gian. Đã từ lâu nơi đây đã trở thành gia đình của nó. Thầy cô là bố mẹ, bạn bè là người thân. Nhất là một đứa con gái mồ côi, bản thân mình là ai cũng không biết như nó thì nơi này giống như một thiên đường. Nó ịch xách chiếc vali cùng akemi bước vào trường. Cả trường đều bị bao bọc bởi một màu trắng lạnh lẽo, không gian yên tĩnh vô cùng. Cũng dễ hiểu vì trường bây giờ chỉ còn nó, akemi cùng với và thầy cô. Mọi người đã thuận đường mà mà trở về với gia đình để tận hưởng kì nghỉ đông cả rồi. Anh nó muốn nó về biệt thự nhà anh ở Tokyo nhưng nó không đồng ý. Tuy anh nó vẫn là Nhật Nam - anh trai nó - một điều không thể thay đổi nhưng cái danh Vương tử cũng là một sự thật không thể chối cãi, nó không thể mặt dày tới mức bước

vào gia đình riêng của anh mà không phải là một thành viên trong đó. Chị nó cũng theo anh về Tokyo vì nghe nói mẹ anh nhớ chị. Akemi không về nhà nên cả hai lại ở cùng nhau.

Ngồi nhâm nhi chén trà nóng, nó lặng lẽ ngồi nhìn những bông tuyết trắng. Nó đang nghĩ về tương lai.....tương lai của nó sau này....không biết sẽ ra sao.

- Bánh mật ong xuất xưởng đây! Akemi tay bưng đĩa bánh, đôi môi nở một nụ cười tươi.

- Bạn nhớ giỏi thật! Mình nhớ chỉ dạy qua cho bạn một lần! Nó cười híp mắt, tâm trạng buồn bã vẫn vơ kia bị nén chặt vào tim.

- Mình mà lại! À...chút nữa vào thư viện cho đỡ buồn nha! Cắn một miếng bánh, akemi rủ rê.

- Umk, à akemi này.....sao bạn không về nhà với gia đình?

- “.....”

Nó thấy hơi chột dạ. Akemi là một cô gái lạc quan yêu đời, mạnh mẽ và đầy cá tính. Nụ cười luôn hiện hữu trên khoé môi bé xinh như một sự khẳng định mình luôn luôn hạnh phúc, cô bạn này rất ít khóc(t/g: Thật không đó?) mà thật ra thì nó chưa thấy akemi khóc lần nào. Vậy mà bây giờ....sau câu hỏi của nó.....một giọt lệ đã lăn trên khoé mi biết cười của akemi.

- Mình mồ côi từ năm 5 tuổi! Akemi gạt giọt nước mắt khẽ nói.

- Xin....lỗi! Nó ấp úng, trong lòng chột dưng lên sự đồng cảm.

- Bố mẹ mình là gia nhân ột gia đình quyền quý xuất thân từ hoàng tộc ẩn dưới danh một tập đoàn đá quý nổi tiếng Nhật Bản. Nhưng vào một ngày gia đình đó đã bị xóa sổ hoàn toàn bởi một trận lửa yêu và bố mẹ mình cũng không tránh khỏi kiếp nạn.

- Tại sao.....? Nó nhú mày

- Tại sao? Đó cũng là câu hỏi mình luôn thắc mắc! Tại sao một chuyện động trời như vậy lại không được điều tra? Tại sao một vụ thảm sát như vậy lại không ai để tâm? Akemi nói gần như hét, đôi mắt hướng thẳng lên bầu trời âm u, có gió cuồn cuộn.

- “.....” Nó nghe những lời akemi nói mà nước mắt cũng chợt trào ra, vụ việc về bố mẹ nuôi của nó cũng vậy, bị giấu nhẹm. Nó muốn nhờ điều tr thì anh nó ngăn cản và nói nó không để cho ai được biết mình có quan hệ với bố mẹ nuôi. Những người biết cũng bỗng dưng mất tích một cách bí ẩn.

- Về sau mình mới hiểu ra - akemi cười cười chua chát rồi nói tiếp. hai vợ chồng pháp sư đó là pháp sư bóng tối. Đối với Hoàng gia đây là một việc đáng xấu hổ nên không cho sự việc lan truyền ra ngoài.

- Nếu họ là pháp sư bóng tối thì sao lại bị giết bởi lửa yêu? Họ vốn là.....

Nó chưa kịp nói hết câu thì Akemi đã chen ngang:

- Đó là một cuộc thanh trừng trong thế giới màu đen, hình như hai vợ chồng đó định phản bội quay trở lại con đường ánh sáng nên bị giết hại. Những người lên quan và nghi ngờ có liên quan đều bị họ giết hại. Phương châm của chúng là: Giết nhằm còn hơn bỏ sót mà.

Nó xót xa nhìn Akemi, hoá ra trong lòng akemi lại chất chứa nhiều tâm sự như vậy.

- Nhưng mình vẫn sống tốt, sống mạnh mẽ, quật cường với cuộc sống này vì cuộc sống của mình phải đánh đổi bằng mạng sống của bố mẹ. Mình luôn tự thiết kế cuộc đời của riêng mình, quyết không hối hận với những gì mình đã thực hiện.

Nó vẫn im lặng. So với akemi nó quá ngu ngốc, yếu đuối và nhu nhược. Nó nhận ra nhiều người có cuộc sống đau khổ hơn nó vậy mà vẫn sống tốt. Còn nó.....

Đầu nó hiện lên một suy nghĩ

” Mạnh mẽ nào, Quách Giao Khuyên”

Cháp 19: Chào mừng em đến với Black Shamans worl, Hanaka!

Tại biệt thự to lớn nằm giữa trung tâm Osaka. Đây là biệt thự của gia đình Tsura, một gia đình trong hoàng tộc của Shamans worl nhưng đối với thế giới con người thì đây là một gia đình sở hữu một tập đoàn kinh doanh về thời trang. Hanaka kiêu hãnh bước vào trong sự cúi rạp của những người gia nhân mà không quan tâm bất cứ điều gì. Cô ả về nhà chỉ để sắp xếp một số việc, hoàn toàn không phải về thăm gia đình. Đang định bước vào phòng riêng thì....

- Mái tóc đỏ là sao? Hanaka? Một giọng nam vang lên- người đó là anh trai của Hanaka- Tsura Ichida

Hanaka dừng bước, ưỡn ẹo quay người, khoé môi nhếch lên có chút bực dọc. Biết chắc mái tóc đỏ của mình sẽ gây chú ý nhưng cô ả đâu có ngu mà khai ra mọi chuyện, hoạ có chẳng thì cũng chỉ là vài câu qua loa cho xong chuyện.

- Nhuộm! Không được sao? Vừa nói cô ả vừa khoanh tay trước ngực, điệu bộ bất mãn vô cùng.

- Khai thật đi con ranh, mày tự hào về mái tóc trước đây lắm cơ mà! Ichida cười khẩy, rõ ràng gần như đoán hết được sự việc nhưng vẫn giả vờ.

- Quan tâm nhiều quá đấy! Hanaka xoay gót tiến về phía cửa phòng. Không thèm đếm xỉa đến ông anh rắc rối.

- Pháp sư bóng tối, là mày đó hả? Ichida gãi gãi cái cằm, điệu bộ có vẻ thích thú.

- Thế thì sao? Định tố cáo à? Nếu thế thì cái nhà này.....- Hanaka vẫn thản nhiên không chút sợ hãi, cô ả thừa hiểu dù có chuyện gì họ cũng không công khai việc này.

- Không, chỉ là.....chào mừng em đến với thế giới của pháp sư bóng tối!

Hanaka giật mình, điệu bộ cực kì nghi ngờ,...gì đây chẳng lẽ Ichida cũng là.....

Trong khi đó tại biệt thự chính xác hơn là một lâu đài mang tên Shine. Hẳn đang ở trong đó, uể oải với một đồng giấy tờ .Giữa lòng Tokyo đầy cạm bẫy này hẳn cảm thấy quá nhàm chán, nếu không phải bị ép buộc thì hẳn đâu có tới đây. Cũng chỉ là mấy buổi xem mặt vô vị cùng mấy ả con gái giả mà cha hẳn bắt gặp. Hết loại quận chúa ở Shamans worl lại đến mấy ả tiểu thư loài người, chẳng có gì khác biệt.....đối với hẳn họ không bằng loài thú, chỉ chực nhìn tiền mà lao vào.

Sawada- một gia đình giàu nhất Nhật Bản được dẫn dắt bởi một vị tổng tài trẻ là hẳn. Cũng vì cái mác ấy đã khiến hẳn trở thành một cỗ máy, chỉ biết làm việc và làm việc. Đâu ai biết rằng cái mác quá hào nhoáng chỉ làm người ta thêm mệt mỏi. Gõ nhẹ cái bút xuống mặt bàn, hẳn trầm ngâm nhìn ra ngoài cửa sổ, ở nơi xa kia có hình bóng của người con gái hẳn yêu, người con gái đó không giống lũ búp bê nhờ tiền mà chạy. Cô gái ấy trong trắng, tinh khiết, không một vết nhơ, giống như một dòng suối thiêng không ai động đến. Chán nản, hẳn ra khỏi biệt thự, nhảy lên chiếc xe thân yêu....bắt đầu một cuộc phiêu đường phố.

Trong khi đó, Nhật Nam và Ngọc My đang tranh thủ những ngày nghỉ đông mà tìm thêm dấu vết của vụ án 11 năm trước. Không muốn nói là mò kim đáy bể nhưng thật sự đây là một công việc khó khăn. Nhật Nam rất coi trọng việc này, đêbs nổi bỏ ăn bỏ ngủ, anh linh cảm có chuyện động trời sắp xảy ra.....

Quay về với Hanaka và Ichida.

- Anh vừa nói gì? Mặt Hanaka có chút biến sắc.

- Cả gia đình ta đều là pháp sư bóng tối, có quyền lực đứng đầu Black Shamans worl! Thế nên mày không cần phải thấy tự ti, lạc loài.Ichida nhún vai, khuôn mặt có chút đùa cợt.

- Có gì nói thẳng ra đi! Hanaka phát cáu

- Mày đã trở thành pháp sư bóng tối thì anh sẽ giúp mày. Lên vị trí Nữ thần nương nương tương lai, tổ chức sẽ có lợi

- Muốn lợi dụng tôi? Hanaka mỉm cười ẩn ý.

- Tao sẽ giải thích sau...nhưng mày đã biết thì đừng có lỡ mồm nói ra, chúng tao chào đón mày vào nhưng không tiễn biệt mày lúc ra đâu.

Hanaka toát mồ hôi. Cô ả thất sự không biết việc mình trở thành pháp sư bóng tối liệu có phải là một quyết định đúng đắn.

20. Chương 21

Cháp21: Yêu đơn phương

Hanaka ngồi lặng thính trước bàn trang điểm. Tự ngắm nhìn mình rồi tự cảm thấy xót xa, một Hanaka kiêu hãnh, tự tin và quyến rũ đã bị thay thế bởi một Hanaka có trái tim thối nát bẩn thỉu như đất bùn. Nhưng phóng lao thì phải theo lao, bàn tay đã nhuốm máu tội lỗi thì sao có thể gột sạch. Những gì cô ả cảm thấy nhục nhã, chua xót đều đúc thành nỗi căm thù Linh tội độ mà không nhận ra chính mình đã chọn con đường hận thù ấy chứ không ai bắt ép, không ai ràng buộc. Nhìn nụ cười hạnh phúc của Linh, cô ả căm thù đến mức chỉ thiếu điều xông vào rạch nát nụ cười ấy. Nhưng khi nhìn lại mình cô ả lại thấy sợ, thấy ghê tởm chính bản thân.....thế nhưng vẫn không biết quay đầu lại mà còn đâm đầu vào sâu hơn bởi lí trí đã bị che khuất dưới sự hận thù, nhỏ nhen, ghen tức. Nó khiến Hanaka không biết việc mình làm là gì, đúng hay sai mà chỉ biết lấy hai chữ “tình yêu” biện minh cho những hành động sai trái. Cô ả đâu biết rằng.....sẽ có một ngày cô ả bị thiêu trong ngọn lửa của chính mình.....một ngọn lửa mang tên HẬN THÙ và ĐAU ĐỐN.

Tình yêu có thể đưa ta lên thiên đường hạnh phúc

Nhưng cũng có thể đẩy ta xuống địa ngục tối tăm

Tình yêu có thể biến ta thành thiên thần trong sáng

Đương nhiên cũng có thể hoá ta thành ác quỷ xấu xa.

Suzu

Nhớ lại cái ngày định mệnh 10 năm về trước, cái ngày Hanaka bị thần Cupid bắn trúng.

Đó là một ngày nắng vàng hoe, tiết trời ấm áp cuối hạ. Cái nắng ấm khẽ chan hoà với làn gió chứa chất hương hoa ngọt thơm khiến người ta có cảm giác thư thái và yêu đời.

Một Hanaka bé con đang cười đùa vui vẻ về màn ảo thuật của mình với những người gia nhân ở vườn thượng uyển- cung điện Shine.

- Quận chúa, người giỏi quá! Một nữ gia nhân trầm trồ.

- Quận chúa, người đúng là một thiên tài ảo thuật! Một người nữa lên tiếng.

- Quận chúa đúng là tài sắc vẹn toàn.

bla....bla.....bla...

Hanaka không thể không phồng mũi bởi những lời khen đó. Một nụ cười kiêu ngạo xuất hiện trên khoé môi có thêm chút ngạo nghễ.

Nhưng.....

- Trò trẻ con! Một giọng nói lạnh lùng cất lên.

Một cậu bé đẹp như thiên thần xuất hiện trước mặt Hanaka. Cả người toát lên vẻ lạnh lùng quý phái. Đôi mắt hổ phách sâu và sắc khiến Hanaka như bị thôi miên. Mặt đỏ ửng, trái tim đã đập sai một nhịp.

- Với một trò ảo thuật nghiệp dư mà được gọi là thiên tài sao? Có vẻ như từ “thiên tài” đã lạm dụng rồi đấy. Một nụ cười nhếch mép xuất hiện trên khoé môi tuyệt mỹ.....đầy bí ẩn, quyến rũ.

Hanaka cùng lũ gia nhân vẫn chưa hết bàng hoàng.

Trong khi đó, cậu bé đã giải đáp toàn bộ tiểu xảo của màn ảo thuật cùng câu nói:

- Đừng vì một trò vớ vẩn này mà làm ta mất ngủ lần nữa! Sau câu nói với cái giọng nói lạnh lùng ấy, cậu bé liền biến mất như một cơn gió. Lúc xuất hiện và lúc biến mất đều không một dấu vết.

Hanaka vẫn còn không giấu nổi nét khâm phục:

- Đó là ai vậy?

- Đó là Nhị Nam Thần Điện Hạ, một người có khả năng sẽ là Chúa Tể tương lai của chúng ta. Một người gia nhân hào hứng trả lời.

- Ta.....nhất định sau này ta sẽ trở thành cô dâu của anh ấy, nhất định

Tình cảm của cô nhóc 6 tuổi ấy tưởng chừng chỉ là một cơn say nắng thoáng qua. Nhưng lại in dấu suốt 10 năm qua. 10 năm là thời gian cô ả theo đuổi hắn trong vô vọng, 10 năm là khoảng thời gian cô ả cố tìm một tia hy vọng và 10 là thời gian mà không biết bao nhiêu cô gái chỉ vì một hiểu lầm mà bị hành hạ dưới tay Hanaka.

Tình yêu là sự ích kỉ- đó là phương châm của Hanaka. Cô ả có thể không được hắn để tâm nhưng cô ả quyết không cho ai chen vào vị trí ấy. Cô trở nên như bây giờ cũng chỉ vì mục đích ấy, hoàn toàn không muốn dính líu tới Black Shamans wolr. Nhưng nước sông không phạm nước giếng là một điều bất khả thi, dù gì thì không thể phủ nhận cô ả đã là “đồng loại” của những kẻ đi trước.

“Chúng tao chào đón mày lúc vào nhưng không tiễn biệt mày lúc ra đâu”-

nhớ lại câu nói này cô chợt thất ớn lạnh. Ý gì đây? Muốn nói nếu có ý định quay lại hay phản bội thì sẽ chết không còn chỗ chôn ư? Hay là.....còn hơn như thế nữa?

21. Chương 22

Cháp 22: Mười ma chúc quỷ

“Cạch” - cửa phòng Hanaka bật mở.

-Anh không biết phép lịch sự tối thiểu hả? hanaka nhú mày.

-Tao không có thời gian cho việc ấy! Cầm lấy. Ichida ném hai chiếc vòng cổ lên bàn, khuôn mặt tỏ vẻ hơi bức dọc.

-Cái gì đây? Cầm hai chiếc vòng lên xem xét. Hanaka hỏi

-Biết rồi còn nhờ tao nhắc à? Hoả thiêu hồn và vòng Shamans! Mày nghĩ là nếu bọn Kỵ pháp (pháp sư là kỵ sĩ) thấy chiếc vòng cổ đen sì của mày thì mày vẫn sống yên ổn à? Ichida nằm xuống chiếc sofa gần đó, giọng bức tức.

-Vậy còn Hoả thiêu hồn?

-Quan hệ của mày với Nam thần điện hạ thế nào rồi? Không trả lời câu hỏi của Hanaka, Ichida nói đều đều.

-“.....”

-Nhìn cái mặt của mày là tao đoán ra rồi, con ranh nào chắn đường thế?

-Triệu.....Thuỳ.....Linh! Hanaka nghiêng răng, con người gần như sắp rơi khỏi đôi mắt đang long lên sòng sọc.

-Sao mày không cho con ranh đó xuống mồ luôn đi? Ichida cười xảo quyệt.

-Không thành công! Đôi bàn tay nắm chặt, nói chuyện với ichida khiến cô ả như muốn học máu.

-Kém quá.....em gái ạ!! Sao mày không khiến chủ nhân đoá hoa ấy chính tay bóp nát nhỉ?

-Điên à?Làm sao.....?

Hanaka chưa kịp nói hết câu Ichida đã tiến lại gần, ghé sát miệng vào tai thì thầm vài câu. Một nụ cười xuất hiện trên khóe môi Hanaka:

-Quả không hổ danh Ichida – anh trai của Hanaka này!

-Vậy.....biết Hoả thiêu hồn dùng để làm gì rồi chứ?

Nụ cười ban nãy bỗng chốc vụt tắt, thay vào đó là nét sững sờ. Từng giọt mồ hôi thấm đầy trên trán. Hường ánh mắt nhìn khuôn mặt tà mị của Ichida, cô ả tự hỏi....nếu sau này cô là một vật cản đường của gã.....liệu cô có phải dùng đến vật này không?

Kì nghỉ đông đã hết. Ngôi trường lại trở về vẻ náo nhiệt như xưa. Tuyết đã bớt rơi nhưng trời vẫn còn lạnh, xung quanh vẫn phủ đầy một màu trắng. Tứ sáng sớm, hắc đã vội về Shamans, như một con chim bị nhốt lâu ngày nay được thả tự do. Và còn một lí do nữa....hắc nhớ nó, nhớ da diết cho dù hắc đã đắm đầu vào hàng trăm công việc. Điều hắc muốn làm ngay bây giờ là gặp nó, hình bóng nó luôn hiện hữu trong tim hắc suốt tháng nay.

Tại sao vậy? Hắc thích nó rồi ư? Tại sao trong tim hắc luôn tràn đầy hình ảnh về nó? Hàng trăm câu hỏi xuất hiện liên tục khiến đầu hắc muốn nổ tung. Những câu hỏi này vốn không thể trả lời bởi hắc đang hỏi lí trí chứ không phải trái tim. Vừa đặt chân vào trường đôi mắt hắc đã đảo dác tìm kiếm.

Cuối cùng điều hắc muốn làm cũng thực hiện được rồi: Nó đang ở đằng kia, ngay giữa sân trường. Trong sáng, tinh khiết như một bông hoa ly trắng với một nụ cười toả nắng quen thuộc trên môi. Gió vẫn hun hút thổi, vài bông tuyết vẫn vờ bay trong gió. Chỉ có thời gian như đứng sững lại. Những suy nghĩ, câu hỏi ban nãy của hắc đã tan biến hết.....nhưng lại xuất hiện những suy nghĩ câu hỏi khác. Bởi vì nó đang vui vẻ....tay trong tay với một người con trai không phải hắc.....

Cháp 22: Mưu ma chúc quý -tiếp

Nếu như đó là Dai hay nhưng tên con trai khác thì hắc sẽ không ngần ngại mà kéo nó ...về phía mình rồi viện ra một lí do cue chuỗi nào đó để biện minh. Nhưng người đó lại là Vương Nhật Nam, không hiểu sao hắc lại rất tin tưởng và kính trọng con người này dù chẳng mấy thân thiết. Đôi lúc hắc muốn hỏi rõ quan hệ của hai người nhưng hắc thừa hiểu rằng họ sẽ không trả lời mà nếu có thì chắc chắn cũng chỉ là những lời nói dối cho qua mà thôi.

” Điên thật, mình đã nhớ con nhỏ đó đến mức nào...vậy mà!” Hắc quay gót bước về phòng rồi đến lãnh địa riêng của mình để thư giãn.

Quay lại với Linh và Nhật Nam

- Cứ leo đèo theo anh, lại có chuyện gì muốn nhờ phải không? Anh nó nhắm hờ đôi mắt, nói đều đều.

- Hi, Hai quả là tâm lí. Hai giúp em tập bắn cung nha!

- Anh bận rồi! Anh nó chỉ đáp gọn lỏn, định bước đi thì..

- Hai à! Hai giúp em đi mà!!!

- Anh đã bảo với Mik là anh bận, đi như người khác đi! Anh nó có chút bực dọc.

- Hai ơi! Nếu hai không giúp em thì học kì tới em chết chắc quá! Giúp em một chút thôi! Nó nắm lấy tay anh lắc lắc, khuôn mặt cún con được đem phô ra toàn bộ.

- Mik, anh không thích dài dòng đâu! Tự....lập...đi! Anh nói xong liền đi thẳng.

- Anh hai! Nó ỷ ỏi vọng theo trong vô vọng.

Nó bực mình bước nhanh, trút giận bằng cách hất phăng từng lớp tuyết trên đường đi của nó. Nó bước về phòng vở lấy cuốn sách trên bàn rồi lại đi đến Cá Sấu cốc và tiếp tục lặp lại hành động ban nãy (Cá Sấu cốc là tên nó đặt cho lãnh địa của hắc- nơi nó và hắc gần đầu gặp nhau. Nơi này còn có một tên khác là

Khủng long cóc. Nó đặt tên như vậy bởi vì nó cho rằng khi hấn cười đều nhìn rất giống Cá sấu và Khủng long).

Nơi này bây giờ không đặc biệt hơn những chỗ khác là bao, chỉ là yên tĩnh hơn mà thôi. Nó hay đến đây lúc buồn, chán, tức giận và lúc...nhớ hấn, hấn không cấm nó vào đây nên nó thường xuyên ra vào địa điểm này.

Cầm cuốn sách trên tay, nó chọn một gốc cây rồi ngồi thụp xuống mặc cho chỗ đó nhiều tuyết đến tái người. Giở được vào trang sách, lẩm nhẩm được vài câu liền đột ngột hét toáng lên:

- Cá sấu! Rốt cuộc là khi nào bạn mới chịu về hả?(t/g: Cá sấu là biệt danh của ai - cũng- biết- là- ai -đấy).

Nó hậm hực gập cuốn sách một cái “cộp”, mà không biết một người ở trên nó 3 mét vừa nãy thì bất ngờ vì sự xuất hiện của nó, nay lại bị câu nói của nó làm cho giật mình(t/g: tội nghiệp)

- Cá sấu đáng ghét, Cá sấu xấu xa! Nếu không phải bạn chưa về tôi đâu phải năn nỉ Chó tai dài chứ(t/g: Biệt danh của anh nó, không phải vì tai anh nó dài mà vì anh nó rất thánh).

Hai tay nó không ngừng cào cào lớp tuyết, miệng không ngừng làm việc khiến cho đôi tai và đầu óc của ai đó lưng bùng đến tội nghiệp và cái gì đến cũng phải đến, một giọng nói lạnh lùng vang lên:

- Đây, lải nhải nhiều quá đấy! Cá sấu....là ai vậy?

Nó giật mình, bật dậy. Giọng nói của hấn luôn là liều.....thuốc tê đối với nó, khiến nó sững sờ, tê liệt, cả cơ thể hoàn toàn đình công chỉ trừ trái tim đang nhảy múa loạn xạ. Nó nhớ giọng nói này quá đi chứ! Hơn một tháng không được nghe rồi còn gì! Vậy mà bây giờ nó chẳng biết nói gì cả.

- Đây! Tôi đang hỏi bạn đấy! Hấn nhảy xuống nmột cách nhẹ nhàng. Giờ ngón tay ra hươ hươ trước khuôn mặt rất ư là ngu của nó.

- Cá...cá À không bạn về lúc nào thế! Mãi mới lấy lại được linh hồn vừa bay lên như bong bóng, suýt nữa thì lộ chuyện đang nói xấu Cá sấu thiếu gia.

Cháp 22: Mưu ma chúc quý

- Sáng nay tôi mới về, mà bạn chưa trả lời câu hỏi của tôi. Hấn nhú mày, thật sự muốn biết người nó nhắc đến là ai.

- Là...một người bạn! Nó áp úng

- Vậy sao hét to thế? Hấn là ai chứ? Sawada đấy, cho qua như thế sao.

- Thì nhớ nên hét thôi! Nó hét lên rồi đột ngột bùm miệng lại.....nếu hấn biết thì xấu hổ chết mất.

Hấn thật sự mất kiên nhẫn rồi. Ghé sát khuôn mặt mình lên mặt nó, nói giọng gần từng chữ:

- Đừng- tưởng- tôi- không- biết- bạn- đang- nói- ai!

Nó lạnh mà lại....toát mồ hôi. Khuôn mặt hấn lúc này chỉ cách nó có vài cm khiến mặt nó đỏ ửng: lo, sợ, xấu hổ...thập cẩm đủ kiểu. Nhưng “phạm nhân” này dễ dàng bị lừa, suy nghĩ bây giờ là làm cách nào thú nhận với hấn một cách dễ nhất

- Tôi, tôi không cố ý nói...nói bạn là.....là....cá sấu! Cố tránh ánh nhìn của hấn, nó cúi đầu xuống đất. Trông lòng thì không ngừng hỏi ông trời tại sao hấn lại ở đây vào giờ này và không ngừng chờ đợi cơn thịnh nộ sắp giáng xuống mình.

- Tôi...bạn nói tôi là cá sấu? Hấn có đôi chút bàng hoàng, nói thế để nó khai ra ai dè lại là mình. Nhưng cũng đột ngột thay đổi thái độ luôn vì cái biệt danh nó gán cho hấn: Bạn dám nói tôi thế à?

- Tôi....! Bây giờ nó cũng rất giận nhưng là tự giận chính cái thói ngây thơ tin người, báo hại bị sặc ột trận te tua.

- Hừ....nếu bạn không nói là nhớ tôi thì tôi cho bạn biết tay! Hấn đỏ mặt, hướng nhìn quay quanh chỗ khác.

- Tôi.....! Mặt nó còn đỏ hơn cả hấn bây giờ

- Bạn có việc muốn nhờ tôi? Giọng nói của hắn lại trở về ban đầu làm giảm bớt cái không khí đang làm...tuyệt tan chảy.

- Umk, thật ra làkì học tiếp phải học sử dụng vũ khí mà tôi thì.....

- Hiểu rồi, sức kéo thun không còn không có thì bắn cung cái gì! hắn gật gù, chọc ngoáy nó vài câu để trả đũa.

- Bạn....

- Tôi không giúp không công đâu, còn cái vụ ban này tưởng tôi quên rồi à?

- Vậy bạn tính sao? Nó buộc phải hạ giọng

- Thứ nhất phải đến đúng giờ!

Nó gật gật cái đầu, việc này nó làm được!

- Thứ hai tôi phải phạt bạn chuyện hồi này!

Nó nuốt nước bọt. Và một cái kiss nhẹ lên bên má đang đỏ ửng của nó. Một luồng điện chạy qua khiến nó một lần nữa bất động toàn thân, hồn mây cũng lại được dịp tìm gió...phiêu du. Chủ nhân của cái kiss không ai khác ngoài Cá sấu thiếu gia.

Một cành cây rơi bộp xuống đất, phá tan không khí chết người. Nó hướng đôi mắt thắc mắc về phía hắn, có vẻ hắn thích làm chuyện này với nó thì phải.

Dường như cảm nhận được câu hỏi từ ánh mắt nó, hắn vội quay đi. Bờ môi cố che giấu một nụ cười sắp bật ra thành tiếng. Để lại nó một mình ngây ngốc.

- Này vừa ăn cắp vừa la làng à?

- Không, tôi không ăn cắp, thật sự không phải tôi.

- Đồ trơ trẽn, thiếu của đến mức phải ăn cắp, Quán quân Miko đây sao? Hàng loạt nụ cười nham nhở cất lên

Nó nín lấy cổ tay hắn, lắc đầu nguây nguây. Đôi mắt hổ phách kia đang trở nên xa lạ hơn bao giờ hết:

- Tôi không ăn cắp, làm ơn hãy tin tôi Shin, thật sự không phải tôi.

Nhưng cánh tay nó cố níu hững hờ vùng mạnh hất bàn tay nó ra và hắn đã bước đi. Thứ để lại cho nó chỉ là một ánh mắt chứa đầy sự căm phẫn, ghét bỏ, khinh miệt vô cùng. Nó vẫn đứng đó, thần thờ với hàng lệ chảy dài lã chã. Hắn không tin nó!

Hạnh phúc

Là thốn thức hay nhặt nhoà?

Là vỡ oà hay câm lặng?

Là nhớ?

Là yêu?

Là hận?

- Hay là giọt trog vắt .. chảy ra từ khoé mắt cay nồng?

Suzu- sưu tầm

22. Chương 23

Cháp 23: Giác mơ có thật

-Khôngggggggggggggggggggggg!

Nó hét lên ngay giữa đêm khuya. Trán ướt đầm mồ hôi. Akemi nghe tiếng hét của nó chạy xộc vào:

-Bạn làm sao vậy?

-Không có gì đâu! Chỉ là một cơn ác mộng thôi! Xin lỗi vì làm bạn thức giấc. Nó quệt những giọt mồ hôi trên trán, mỉm cười trấn an Akemi.

-Thế à? Vậy bạn ngủ đi nhé! Dù sao cũng chỉ là một cơn ác mộng thôi. Akemi nói nhẹ, rồi về phòng.

Giờ nó còn lại một mình trong phòng, muốn ngủ mà không sao ngủ được. Đôi mắt hổ phách lạnh ngắt của hắn trong mơ cứ ám ảnh nó. Bất giác nó khóc, hai tay ôm đầu....rõ ràng nó đã bị khủng hoảng tột độ. Một cơn ác mộng...nó cũng tự nhủ thế....nhưng liệu có thật thế không?

Sáng hôm sau.

Hậu quả của giấc mơ tối qua là đôi mắt của nó lại được dịp hoá trang thành gấu trúc. Người mệt mỏi, phờ phạc, nó gặm nhanh cái bánh mì rồi bước ra khỏi phòng. Trong lòng vẫn còn bị giấc mơ hành hạ. Hôm nay nó sẽ cố tránh đụng chạm với hắn. Người ta nói có kiêng có lành mà.

-Chào mừng các em đến với học kì mới! Cô giáo tươi cười chào đón học sinh

-Chúng em cảm ơn cô! Cả lớp đều đồng thanh(trừ hắn đơn giản không phải hắn không coi cô ra gì mà là ngại mở miệng).

Hai tiết trôi qua, không bắt kì sự bất thường nào. Hắn và nó cũng không nói với nhau một lời vì hắn vốn ít nói còn nó thì đang tránh đụng chạm.

Giờ ra chơi

Hắn ra ngoài, nói là đến luyện vài đòn kendo cho đỡ buồn, dù sao cũng có những 1 tiếng nghỉ ngơi. Nó vẫn ngồi trong lớp, dán mắt vào mấy quyển truyện hòng xoá đi nỗi ám ảnh và những thấp thỏm trong lòng. Hôm nay đáng ra vào giờ này chị và anh nó đã rủ nó đi ăn vặt hay đi đâu đó, nhưng bỗng dưng hai người hôm nay lại nghỉ phép mà không rõ lí do. Hoá ra anh nó nói có việc bận chính là việc này. Akemi cũng chẳng buồn gọi chuyện với nó, cô nhóc quá hiểu một khi nó đã chúi mũi vào truyện thì phải hét vào tai mới chịu nghe.

Bỗng

-Linh chan, Nam thần diện hạ nhờ bạn lấy hộ băng quần trong cặp!- Một giọng rất ngọt phát ra từ miệng một nữ xinh trông rất điệu kiều kì. Cô ta là một thành viên của Fire girls.

Nó vốn không lọt tai lấy một từ của cô ta, thậm chí không hề ngửa mặt lên.

-Linh chan!

-Eh? Nó bây giờ mới rời mắt khỏi quyển truyện

-Tôi nói Nam thần diện hạ nhờ bạn lấy hộ băng quần!- cô ta có vẻ khó chịu nhưng vẫn cố cười tươi.

Nó nhú mắt, trí nhớ của nó không tới đến mức quên kẻ từng có ý định làm hại mình, không còn để bụng nhưng tin tưởng là điều không thể. Thêm giấc mơ hôm qua nó càng cảnh giác hơn:

-Xin lỗi! Nhưng nếu Sawada đã nhấn bạn thì bạn cứ tìm đi. Cấp cậu ta kì kia!

-Nhưng người nhấn bạn chứ có phải tôi đâu! Bạn không tìm giúp tôi là tôi bị làm khó đó, lúc đó người lại trách tôi không chuyển lời tới bạn.

-Chuyện đó bạn không phải lo, mình sẽ giải thích với cậu ta sau! Mình bận rồi, gặp lại sau nhé! Nó vội vàng rời khỏi chỗ như đang cố chạy trốn điều gì đó

Cô ta vẫn một mình trong lớp, nghiêng răng kén kẹt: “ Xem ra cô không ngốc như tôi tưởng.....vậy thì dùng cách khác vậy”

Nó vẫn bước nhanh trên hành lang, mặt tím tái, lồng ngực phập phồng liên tục vì thở dốc. Không hiểu sao với trực giác của một song ngư...nó cảm thấy sẽ có chuyện động trời xảy ra.

-Bạn đây à? Bạn lấy băng cho Nam thần diện hạ chưa? Nó bắt gặp Akêmi ở trên hành lang.

-Cậu ta cần băng sao? Nó ngạc nhiên.

-Thế cậu không biết à?

Nó trầm ngâm. Akêmi là người nó tuyệt đối tin tưởng và sẽ không có chuyện Akêmi lừa nó. Cũng có thể hấn cần bông quần thật, nó nghĩ ngợi nhiều quá hay nghi oan cho người rồi chẳng? Nghĩ vậy nó quay lại lớp và mở chiếc cặp của hấn. Nó đâu biết rằng một vật trong cặp hấn đã bị đánh cắp và nó sắp bị vu làthủ phạm.

Nó vừa lục cặp hấn vừa hỏi:

-Cậu ta nhấn bạn bảo mình lấy à?

-À không, thấy mấy người khác bảo thế! Akêmi thản nhiên.

Còn nó thì mặt tái mét không còn một giọt máu, nó hiểu mình đã là một con mồi bị sập bẫy...còn Akêmi bị lợi dụng trở thành kẻ tiếp tay. Trong lớp chỉ có hai người nó nhưng nếu nói dối sẽ càng bị nghi ngờ.Nó nắc trong sự sợ hãi tột cùng, ánh mắt của hấn trong mơ chợt hiện về, cuối cùng nó cũng thốt lên được một câu:

- Chúng ta sập bẫy rồi, Akêmi!

Akêmi còn chưa hiểu được câu nói của nó thì.....

-Ai cho phép bạn lục cặp của tôi? Phải....người nói không ai khác là Sawada Shin

Nó bủn rủn chân tay, nó cảm nhận được hấn đang tức giận - một sự tức giận chưa từng thấy ở hấn.

-Nói! Hấn quát lên.

Cúng lúc đó mọi người bắt đầu vào lớp, ai cũng tò mò về câu chuyện khiến hai người nổ ra tranh cãi.

-Tôi.....Nó thật sự không biết giải thích thế nào.

Hấn bực tức xem xét lại cái cặp và quay ngoắt sang nó với đôi mắt náy lửa:

-Chiếc vòng cổ màu xanh trong này đâu? Hấn gần từng tiếng, cơ cổ nổi lên chẳng chịt, không khác nào một con cá sấu cổ kiềm chế trước một tảng thịt.

-Vòng cổ? Tôi đâu.....

-Cô còn dám nói? Hấn mở tung chiếc cặp của nó, lôi ra chiếc vòng màu xanh.

-Không có...ban này Mikur có nói bạn nhờ tôi lấy hộ bông quần nên tôi mới..... còn chiếc vòng...tôi thật sự không biết tại sao nó lại ở trong cặp của mình

-Này vừa ăn cắp vừa la làng à? Mikur lên tiếng

- Không, tôi không ăn cắp, thật sự không phải tôi.

- Đồ trơ trên, thiếu của đến mức phải ăn cắp, Quán quân Miko đây sao? Hàng loạt nụ cười nham nhở cất lên

Nó nín lấy cổ tay hấn, lắc đầu nguầy nguậy. Đôi mắt hổ phách kia đang trở nên xa lạ hơn bao giờ hết:

- Tôi không ăn cắp, làm ơn hãy tin tôi Shin, thật sự không phải tôi.

Nhưng cánh tay nó cố níu hững hờ vùng mạnh hất bàn tay nó ra và hấn đã bước đi. Thứ để lại cho nó chỉ là một ánh mắt chứa đầy sự căm phẫn, ghét bỏ, khinh miệt vô cùng. Nó vẫn đứng đó, thần thờ với hàng lệ chảy dài lã chã. Hấn không tin nó!

Hạnh phúc

Là thôn thức hay nhạt nhoà?

Là vỡ oà hay câm lặng?

Là nhớ?

Là yêu?

Là hận?

- Hay là giọt trog vắt .. chảy ra từ khoé mắt cay nồng?

Suzu- sừu tầm

Giấc mơ đó lại trở thành hiện thực. Cũng phải thôi nếu không có thật thì.....làm sao nó mơ thấy chứ.

Một nụ cười chua chát hiện lên trên khoé môi anh đào:

“ Trong mắt bạn tôi chỉ là một kẻ ăn cắp thôi sao, Shin?!”

Trong khi đó tại Cá sấu cốc

“RẦM”

Một cây đại thụ không biết chịu bao nhiêu bão gió nay đã nằm chổng quèo dưới đất bởi..... một cú đấm. Chủ nhân cú đấm đó liệu ngoài Sawada thì có thể là ai?

Bàn tay rướm máu khe rớt từng giọt trên tuyết trắng. Tay còn lại nắm chặt chiếc vòng màu xanh. Hấn khẽ lẩm bẩm: Tôi đã tin lầm người sao GIAO KHUYỀN?

23. Chương 24

Cháp 24: My heart

Hấn vừa đi khỏi cũng là lúc nó lau nước mắt và chuẩn bị bước ra khỏi lớp. Nhưng những kẻ hại nó làm sao có thể hài lòng chỉ với hai hàng lệ của nó.

-Đứng lại! Đừng có giở thứ nước mắt cá sấu ra! Tao sẽ thay Điện hạ xử mày! Mikur cao giọng.

-Này! Mấy người có bằng chứng gì mà nói Linh ăn cắp hả? Akemi bất bình

-Haha, chỉ có hai người chúng mày trong lớp! Không phải nó thì là mày à? Mikur cười nhạo báng.

Và....

“Bốp” - một cái tát không thương tiếc giáng thẳng vào mặt làm nó ngã nhào. Fire girl liền xông vào nó đánh túi bụi. Thậm chí bọn chúng còn dùng dao rạch lên tay và chân của nó..... Vết thương lành lại rồi lại mở ra, nó cắn môi đến bật máu...chịu đựng tất cả. Akemi bị giữ chặt tay không sao đến gần nó được, cô nhóc chỉ khóc và lắc đầu thay cho cô bạn. Ở gần cửa sổ kiacó một người đang mỉm cười: “Đây mới chỉ là mở màn thôi”.

-Làm vậy thì con bé đâu có sao chứ?-Hanaka xen vào giữa đám người đang hành hung

-Vậy phải làm sao đây quận chúa? Mikur hỏi

Cầm một cái kéo trên tay Hanaka mỉm cười:

-Ta sẽ cắt mái tóc đó!

Nó bàng hoàng, vùng vẫy thật mạnh nhưng vô ích. Những cánh tay đang bầu chặt nó hết như những tua bạch tuộc, càng cố thoát lại càng siết chặt hơn.

Từng lọn tóc rơi xuống...cùng với những giọt pha lê.....và tiếng cười điên dại.

Quá khứ xa xăm hiện lên trong đôi mắt nó. Một ngày tuyết rơi.....một ngày nó và mẹ.....ấm áp ...nhưng sao xa vời thế?

Một lời hứa nó không giữ được

-Giao Khuyên, tóc con rất đẹp! Mẹ tết cho con nhé! Mẹ nó nở một nụ cười hiền lành

-Mẹ! Mẹ chải tóc cho con khéo vào nha! Nó ngúc ngắc cái đầu.

Mẹ nó khẽ dùng chiếc lược ngà chải nhẹ mái tóc đen mượt của nó, thì thầm:

-Đừng bao giờ cắt mái tóc này nhé, vì mái tóc là thứ duy nhất giúp con nhớ về quá khứ, ai từng chải tóc con? Ai từng xoa đầu con? Mái tóc con đã quệt sương mai ở đâu? Thấm đẫm hương hoa phượng nào? Tất cả có trong mái tóc.....Thế nên....nó không nhận ra rằng lúc đó mẹ đã..khóc

-Con sẽ không cắt đầu, vì mái tóc này được thừa hưởng từ mẹ mà! Nó cười híp mắt

-Giao Khuyên ngoan lắm!

Nó gục ra sàn nhà, nó không thể cố gắng mạnh mẽ thêm được nữa. Những lọn tóc mượt như lụa vương *** khắp sàn lẫn với mùi máu bê bết.

“Mẹ....cho Giao Khuyên xin lỗi, mái tóc của Giao Khuyên bị cắt rồi.....ai từng chải tóc con? Ai từng xoa đầu con? Giọt sương từng thấm trên tóc con? Hương hoa từng đọng lại...tất cả bỏ rơi con rồi!”

Mái tóc dài của nó chỉ còn lại một chút vậy mà lũ người chưa có dấu hiệu dừng lại, nó không thể chịu nổi nữa khi nghĩ đến mẹ....người nó nóng bừng lên không rõ nguyên nhân:

-Thuỷ siêu cấp!

Một câu nói bật ra mà lí trí không hề kiểm soát và một cột nước khổng lồ từ mặt đất vọt lên làm thủng cả trần nhà, xô đẩy bàn ghế và làm mặt đất trao đảo. Không nguyên tố nào cản được Thuỷ ngoại trừ Băng. Tất cả đều bị lực tác động hất thẳng vào tường. Nó cũng không hiểu sao mình lại có thể làm được điều này nhưng rồi nó cũng khụy xuống rồi ngất lịm đi

Một khi...

Niềm tin bị chà đạp!

Yêu thương đã tan vỡ!

Con tim bị dẫm nát!

Tự trọng bị tổn thương!

Khoé mi đã rơi lệ!

Thì...

Tôi có thể tàn nhẫn và đáng sợ hơn bất kỳ ai!

Cả trường hoàn toàn bị náo động, một pháp sinh năm thứ nhất có thể thức hiện được Thuỷ siêu cấp khiến các giáo viên tối tăm mặt mũi. Trong trường không có ai có được sự biến thiên của nước ngoại trừ Shin.

Hanaka cùng Fire girls cũng bị thương chút ít. Nhưng vẫn hùng hổ tiến đến gần nó nhưng.....

- Dừng lại!

Cháp 24: My heart - tiếp

Nó cảm nhận được một vòng tay nâng mình ra khỏi mặt đất lạnh lẽo. Nhưng không nghe được những lời đối thoại. Nhưng vòng tay đó rất ấm áp nhất là vào lúc này.

Trong phòng y tế

Nó từ từ mở mắt, một mùi thuốc sát trùng nồng nặc xộc vào mũi đủ nó biết mình đang ở đâu. Nó đã quen với màu trắng đơn điệu cùng mùi thuốc nồng nặc vì bố nuôi nó ẩn mình dưới danh bác sĩ. Nhưng nó không thể quen được ánh mắt đang nhìn mình chăm chặp.

- Bạn đưa tôi vào đây sao?

- Phải! Sao thế? Thất vọng vì tôi không phải ai đó à? Dai nhún vai, cố nở một nụ cười.

- “.....”

- Ổn chứ?

- Ổn hoàn toàn! Nó hít một hơi thật sâu rồi trả lời

- Tại sao phải nói “k sao” khi đang rất buồn?

* Tại sao phải nói “vẫn ổn” khi đang bị tổn thương?

* Tại sao phải nói “vẫn khỏe” mặc dù đang nằm đó vì đau.

* Tại sao phải nói “ngủ ngon” dù đêm qua gần như thức trắng.

nó ngược nhìn Dai, mắt long lanh trở lại nhưng vẫn im lặng bởi nó chính nó cũng không hiểu

- Vì

K muốn ai đó lo lắng

Hay

Nghĩ ai đó không hề quan tâm.....?

Nó lau những giọt lệ chỉ trực rơi khỏi mắt, ngửa mặt lên trời rồi chỉ vào trái tim bé bỏng đang bị cào xé:

-

Đau...

Là chuyện của Tim!

Cười...

Là chuyện của Miệng!

Tim và Miệng...

Vốn chẳng liên quan đến nhau!

Nên...

Tim có Đau...

Thì Miệng vẫn có thể Cười....!!!

- Ngốc! Dai xót xa nhìn nó

- “.....”

- Mình tin cậu!

Nó nhìn Dai, trong lòng chợt dâng lên một điều ước: Nếu như ai đó cũng tin nó thế thì tốt quá!

-Cảm ơn cậu, Dai!

- Chỉ là cảm ơn thôi.....cậu hà tiện với mình lắm! Cậu phải biết mình đối với cậu không chỉ là tình bạn chứ! Dai cười chua chát, bờ vai mạnh mẽ có đôi chút co giật

Nó sững sờ, Dai...nói vậy thì nó biết trả lời sao đây.....Nhưng tất nhiên nó không thể nói câu gì xoa lòng Dai bởi vì đau một lần còn hơn dai dẳng:

- Con gái ngốc lắm Dai à! Họ luôn hướng về chàng trai làm họ rơi nước mắt.....yêu người đó bằng cả trái tim nhưng....lại quên mất rằng bản thân mình cũng cần được yêu thương nhiều lắm!

Dai không nói gì, lặng lẽ bước ra phía cửa, một câu nói phát ra từ bờ môi mà chỉ cậu ta nghe thấy: Nếu vậy tôi sẽ làm ...bạn khóc.

Nó thấy mình đã ổn liền đi về phòng, từ phòng y tế về phòng nó rất gần và vắng người. Nó thở dài bước đi, bây giờ nóđang rất cần một bờ vai.

Trên con đường ngắn ấy mà nó lại gặp người.....dáng người quen thuộc.....hương thơm quen thuộc.....kỉ niệm quen thuộc nhưng đôi mắt thì xa lạ hơn bao giờ hết.

Và cả hai bước qua nhau...không một lời nói.....không một cái liếc nhìn.....hoàn toàn xa lạ.

Đôi khi..

Muốn bật khóc..

Nhưng lại sợ..

Nước mắt...

Đánh thức nỗi đau..

.....

Đôi khi..

Tưởng đã có nhau..

Nhưng nhận ra..

Người đó đã quá xa tầm với.”

Tối

nó ngồi ngoài thềm với cây sáo trên tay.....thở cho nỗi buồn ra cùng...hơi. Mái tóc nó đã tự mình sửa sang lại. Akemi đến gần nó

Nó ngừng thổi:

-Akemi này!

Mình ghét một đứa con gái yếu đuối. Có tí chuyện là khóc rồi.Lắm lúc thấy nó như vậy mình lại muốn đánh nó..... nhưng lại không dám đánh vì sợ.....làm vỡ gương....

- “.....”

- Trái tim mình ...vỡ tan rồi

- Hãy tìm kiếm Bạn thấy sẽ nhìn thấy nơi kì diệu ấy

Nhưng bạn phải TIN TƯỞNG

Bạn phải HY VỌNG

Bạn phải YÊU THƯƠNG để chắc rằng nó mạnh mẽ đến mức nào,và rồi...

Nếu bạn cố gắng và chờ đợi

Bạn sẽ tìm thấy nơi ấy

Nơi cả bốn chiếc lá của Cỏ Ba Lá cùng mọc lên

-“.....”

-“.....”

Cả hai cứ ngồi im lặng như thế mặc cho đêm dần trôi.

Trong khi đó

- Ryo, chúng ta sẽ đến Okinawa

- Chủ nhân, người muốn đến đó làm gì?

- Thăm một người con gái đã nằm dưới đất lạnh!

- Quách Giao Khuyên?

Một cái gật đầu

24. Chương 25

Cháp 25: Võ kịch hoàn hảo

Tại Okinawa

Hắn bước chậm rãi vào một khu rừng. Một ngôi mộ trơ trọi dần hiện ra trên một khoảng đất trống vắng vẻ. Xung quanh đều là những cây đại thụ, không gian yên tĩnh vô cùng. Nhìn quang cảnh nơi này chắc ai cũng nhận ra người đã khuất có một vị trí rất quan trọng đối với người thân khi mà xung quanh rất sạch sẽ quang đãng chứng tỏ được dọn dẹp thường xuyên.

Bia mộ được khắc một dòng chữ duy nhất: Quách Giao Khuyên

Hắn đặt cành hoa ly xuống gần bia mộ. Ngồi thụp xuống bên cạnh, mắt nhìn lên trời lẩm bẩm:

- Xin lỗi, tôi vẫn nhớ bạn yêu hoa Cát cánh nhưng mùa này đương nhiên không có!

Hắn phủi lớp tuyết bám trên bia mộ rồi nói tiếp:

- Chắc bạn ngạc nhiên à? Tôi chỉ đến để nói với bạn là: lời hứa năm xưa....tôi đã làm được rồi!

.....

- Chúc mừng tôi đi! Tôi cuối cùng đã tìm được một người mình hoàn toàn tin tưởng ngoài bạn rồi. Đó là một cô gái....rất giống bạnnhất là đôi mắt buồn nhưng lại sáng như pha lê.

Hắn bật cười rồi tiếp tục đọc thoại:

- Cô ấy rất đặc biệt, cứ như một thiên thần thứ hai đến với mình! Đôi lúc nếu không biết cô ấy là Triệu Thuỳ Linh thì chắc mình sẽ bị nhầm với bạn.

Hắn ngừng nói. Ngồi yên lặng hồi lâu.....đôi mắt màu hổ phách cứ hướng về phía khoảng không vô định.

- Chủ nhân! Chẳng phải cô ta là một kẻ ăn cắp sao? Ryo trong hình dạng một con chuột cảnh lên tiếng (thần thú có thể biến thành mọi con vật theo ý muốn)

- Người từ nhỏ đã lớn lên cùng ta nhưng vẫn chưa hiểu hết được tính cách của ta đâu! Người nghĩ cô ấy là kẻ ăn cắp thật sao?

- Nếu không phải vậy thì....

- Nếu ta không nhầm thì kẻ bày ra trò này không ai khác chính là “Quận chúa đáng kính”.

- ????

- Cô ta càng ngày càng thâm độc, ta không nghĩ cô ta còn là một pháp sư trong sạch. Hấn vừa nói vừa vuốt lông Ryo
- Chủ nhân, nếu vậy người phải ở đó chứng minh sự vô tội của cô ấy chứ!
- Ta cũng tự cảm thấy mình diễn khá giỏi khi gạt được cánh tay của cô ấy và nói ra những lời đó.....hai hàng lệ của nhỏ đó đúng là.....có khả năng giết người. Hấn cườicùng với một sự ...thích thú ẩn dấu.
- Chủ nhân! Tôi thấy cô ấy rất giống với Giao Khuyên. Người yêu cô gái ấy hay yêu Giao Khuyên trong cô gái ấy vậy? Hơn nữa chẳng phải cô ấy ở đó chỉ có một mình sao.....nếu mang tiếng là ăn cắp thì chắc khó sống!
- Việc đó ta đã bàn với Vương Nhật Nam rồi! Còn Giao Khuyên và cô ấy.....sao nhỉ? Ta tôn trọng hiện tại và hướng tới tương lai. Quá khứ mãi chỉ là quá khứ không thay đổi được. Cho dù họ có giống nhau đến mức nào thì tình cảm ta dành cho họ luôn khác nhau. Với Giao Khuyên.....ta coi cô ấy là một tri kỉ.....người đầu tiên ta tin tưởng và là người cho ta biết cuộc sống ít ra không đến nỗi thối nát. Với nhỏ đó.....là một người dẫn ta vào thế giới màu hồng chẳng?
- Nhưng mà.....
- Càng lúc ta càng thấy người giống con gái, người cngx 16 rồi nên miệng lưỡi đừng giống trẻ con thế! Mày kịch chặc đến hồi thú vị rồi, ta phải về góp vui thôi.....2 tiếng sau phải có mặt ở trường.
- Chủ nhân..tôi không hiểu gì cả!
- Mang kịch tiết lộ trước sẽ không hấp dẫn nhưng để người ngừng lải nhải ta sẽ cho người biết: hạ gục một cái cây rồi nói vài câu lảm bảm, gập nhỏ đó nhưng tỏ ra xa lạ, rồi cất công đến Okinawa này đều nằm trong kịch bản.
- Chủ nhân....người càng lúc càng khó hiểu
- Vì ta là Sawada Shin.

Tại trường Shamans

- Phần thưởng dành cho người đây! Mikur. Hanaka đặt lên trên bàn một chiếc vòng mang tên Hoả Thiêu Hồn.
- Cảm ơn Quận chúa, có sức mạnh mới thần sẽ cố dốc sức phục vụ người! Mikur sung sướng nhận sợi dây rỗng đeo luôn vào cổ mà không biết đó là giấy báo tử của thần chết.
- Lui ra đi!
- Vâng

Hanaka nhắm mắt, thờ dài: Mikur, đừng trách ta vô tình, nếu có trách thì trách bản thân người quá tham lam và ngu ngốc.

Lớp 10A1

Nó cùng anh và chị bước trên hành lang, mái tóc của nó đã được tạo kiểu và nhuộm thành màu nâu.

- Tôi - Vương Nhật Nam - hội phó hội học sinh đến để điều tra vụ việc ăn cắp gây xôn xao vừa qua!
- Hoàng Tử, anh định điều tra thế nào đây? Ai chẳng biết anh với cô ta có quan hệ khá mật thiết! Mikur nói giọng điệu đà.
- Phải đấy! Trong lớp nổi lên tiếng xì xầm
- Camera được hội học sinh lắp đặt có ở khắp nơi trong các lớp dưới dạng ẩn (tàng hình) bởi khí! Có ăn cắp hay không ...sẽ biết ngay! Không hề có sắc thái tức giận vì những lời nói của mọi người, anh vẫn điềm nhiên nói đều.

- Camera? Tôi chưa nghe đến chuyện này bao giờ! Mikur chợt dạ vì chi tiết này không hề được nhắc đến trong kế hoạch.

- Camera do chính Hội trưởng lắp đặt và cũng chỉ mình hội trưởng biết rõ nên các người không phải lo tự tay tôi dàn dựng sự việc! Anh nói giọng lạnh tanh

- Vậy hội trưởng là ai? (t/g: Hội trưởng chưa từng ra mặt, hơn nữa lại ẩn thân nên không ai biết).

- Là tôi!

Một người bước vào

Cháp 25: Vở kịch hoàn hảo - tiếp

- Là tôi!

Một người bước vào

- Nam thần diện hạ! Mọi người ồ lên

Hắn ung dung cho tay vào hai túi quần, quay lại nhìn nó với một nụ cười “cá sấu” quen thuộc khiến nó nổi da gà, run lên bần bật. Nó hít lấy một hơi, cố lấy lại sự bình tĩnh và trái tim đang nhảy nhót. Không hiểu sao khi đối mặt với hắn, lí trí của nó lại biến đi đâu hết. Hơn nữa nụ cười của hắn khiến nó có cảm giác quen thuộc, sự tức giận cùng nổi nhục nhã bỗng dưng không còn một dấu vết thay vào đó là một tia hy vọng len lỏi: Hắn chưa từng nghi ngờ nó!

- Mikur! Tôi nghĩ cô nên nhận tội, tôi không muốn phí sức sắp xếp lại camera! Chỉ cần khai kẻ chủ mưu thôi. Hắn nói đều đều. Rõ ràng câu nói dành cho Mikur nhưng đôi mắt hắn lại hướng về phía Hanaka.

Mikur sợ hãi quỳ thụp xuống, mặt cắt không còn một giọt máu, cả người run lấy bầy. Đầu cúi gằm nhưng đôi mắt lại cố liếc về phía Hanaka, cái nhìn cầu cứu.

- 5 giây! hắn gầm giọng.

Dường như không chịu nổi nỗi sợ hãi, Mikur lắp bắp:

- Thần nữ...thần nữ chỉ làm theo lệnh. Là.....

Nói đến đây Mikur ôm chặt lấy cổ mình, thổ huyết sặc sụa.

Nhật nam và hắn nghiêng rặng, lao ngay tới gần Mikur rồi cùng hét lên khi nhìn thấy chiếc vòng trên cổ cô ta:

- Là Hoả Thiêu Hồn! Ai đã cho cô cái này

- LàQu.....qua! máu trào ra trong mỗi nhịp thở, ngăn cản câu nói phát ra từ cổ họng Mikur và khiến Mikurngừng thở. Tuy vậy thân thể vẫn giãy giụa không thôi. Đôi mắt trợn ngược, các cơ cứng đờ.....rồi cả cơ thể ấy tan biến thành tro bụi trong phút chốc, chỉ còn chiếc vòng cổ đã làm xong nhiệm vụ.

Tất cả mọi người đều bàng hoàng. Lũ bạn của Mikur khóc thảm thiết, đương nhiên Hanaka cũng diễn đạt màn nước mắt cá sấu. Thật tâm, Hanaka cũng có chút xót xa! Cô ả biết trong lớp có camera, biết Hoả Thiêu hồn là vật giết người nhưng vẫn ra tay, nhấn tâm hại chết kẻ mình từng coi là bạn

TÌNH YÊU có 7 chữ...thì PHẢN BỘI cũng thế...

SỰ THẬT có 6 chữ.....Ừ thì GIẢ DỐI cũng thế...

BẠN BÈ có 5 chữ.....vâng thì KẼ THÙ cũng thế....

CƯỜI có 4 chữ.....và KHÓC cũng thế....

YÊU có 3 chữ...thì HẬN cũng thế....

- Phải chấp nhận thôi vì cuộc sống luôn luôn có 2 mặt của nó

Nó đứng chết sững. Nó ghét Mikur nhưng nhìn cô ta chết như vậy nó không thể không cảm thấy xót thương. Một cái chết quá đột ngột, quá dữ dội và kinh khủng vô cùng! Đôi mắt nó ngấn nước, hổi giọng run run:

- Mikur, tại sao cô ấy lại.....
 - Cô ta đeo Hoả Thiêu Hồn! Anh giờ chiếc vòng lên.
 - Hoả Thiêu Hồn?
 - Vật này khi ở trên người một lúc lâu sẽ thiêu trụi linh hồn sau đó đến thể xác. Chỉ có các pháp sư bóng tối mới không bị ảnh hưởng bởi vật này và cũng chỉ có các pháp sư bóng tối có được nó! Hắc nói đều đều.
 - Vậy là hạ màn không thu được cát sê? Ngọc My nhìn Nhật Nam và Shin.
- Họ đáp lại bằng cái gật đầu.
- Vụ việc này phải để thấy cô xử lí, các người hãy giải tán và giữ nguyên hiện trường! Ngọc My nói lớn.
- Mọi người tản ra tứ phía, ai cũng xôn xao vì cái chết của Mikur.

Một góc vắng trong khuôn viên trường

- Cho em biết chuyện gì đang xảy ra được không? Nó nói với bốn người trước mặt.
 - Thật ra là sáng hôm trước, trước khi đi tập kendo Nam thần điện hạ có nói thái độ của bạn hơi kì lạ nên nhắc mình nếu ai có nhắc gì về Điện hạ thì mình phải đến báo. Khi Mikur lừa bạn mình đã nói cho Điện hạ biết cả. Tất cả chỉ là một vở kịch nhằm tìm ra người chủ mưu vì Mikur không thể có gan làm chuyện đấy mà không có người thao túng.
 - “.....” Nó quay sang ba người còn lại.
 - Để diễn thành công vở kịch, tôi phải vờ tin rồi chờ đợi! Hắc dựa mình vào gốc cây, thần nhiên nói.
 - Anh nhận được thư từ thần thú của Sawada rồi cùng hợp tác. Chỉ thế thôi.
- Nó lấy tay vuốt vuốt ngực, cố nén cơn giận:
- Vậy, việc mái tóc em bị cắt có trong kịch bản không/
 - 10% - Anh cùng hắc nói gần như một lúc.
 - Vậy mà vẫn để yên nhìn họ cắt tóc em à? Cơn giận của nó không thể kiềm chế được nữa mà đang trong tình trạng báo động ” núi lửa phun trào”.
 - Thôi nào, mái tóc này hợp với em hơn mà! Chì nó cố xoa dịu.
 - Vậy Dai có phần trong vở diễn không?
 - Không - anh nó đáp.
 - Còn lúc tôi gặp bạn ở phòng y tế cũng có trong kịch bản? nó nheo mắt nhìn về phía hắc
 - Không, lúc đó tôi muốn xem bạn thế nào rồi tiện thể nói rõ nhưng lại nhận ra có người theo dõi nên thôi!
 - MỌI NGƯỜI THẬT ĐÁNG GHÉT! Nó nói rồi chạy đi
 - Mọi người làm con bé giận rồi! Ngọc My càu nhàu
- Anh và hắc nhìn theo nó rồi lại nói cùng một lúc như định sẵn thời gian:
- Không! Nhỏ đó đang cười!
- Và đúng là nó đang mỉm cười thật.
- Em trở về làm chính em..
- Đôi khi hát vu vơ.
- Đôi khi buồn vô cớ....
- ~ Giọt nước mắt rơi là khi em nhớ..

~ Và nụ cười là lúc em quên.
~ Sau mỗi bão giông em sẽ lớn lên.,
~ Sẽ nhận thấy con đường còn dài và rộng.. . . .
~ Đôi chân bước có khi lạc vào khoảng trống....
~> Nhưng sẽ có ngày tìm được lối em đi. . .

25. Chương 26

Cháp 26: Hồi ức

Tối

Nó khoác thêm một chiếc áo và quàng thêm một chiếc khăn và bước ra ngoài. Hôm nay trời không có tuyết nhưng vẫn lạnh. Hôm nay là 10/2. Vậy là còn 4 ngày nữa là đến ngày valentian. Nó bước chậm chậm về phía Cá Sấu cốc. Nó muốn gặp hấn hỏi vài chuyện nhưng đương nhiên không được bước vào khu vực Hoàng gia nếu như chưa có sự cho phép nên chỉ cầu mong hấn có ở đó.

Vừa bước được vài bước vào phần lãnh địa. Một giọng nói quen thuộc đã vang lên:

-Bạn đến sớm hơn tôi tưởng?

-Bạn biết tôi sẽ đến? Nó ngạc nhiên

-“.....”

Trong đầu hấn chợt hiện lên câu nói: Nếu như bên cạnh tôi có rất nhiều người quan tâm thì tôi sẽ không tỏ ra hạnh phúc thay vào đó sẽ tỏ ra tức giận để họ dừng để tâm tôi nữa vì tôi không muốn mọi người quá lo lắng cho tôi và không muốn tỏ ra yếu đuối trước mặt họ nhưng tôi biết tôi muốn bên cạnh một người, chia sẻ và mong họ sẽ giải thích cho tôi những điều tôi vướng mắc vì người đó là người tôi tin tưởng nhất. Chỉ cần có lúc bạn cảm thấy như thế thì bạn đã tìm được người bạn tin tưởng đó

-Này! Nó hua hua tay trước mặt hấn

-Không....chỉ là trực giác thôi! Sau một hồi trầm ngâm, hấn cũng trở lại bình thường.

-Tôi muốn nói chuyện với bạn! Nó hơi ấp úng

-Chuyện gì? Hấn vẫn nhìn ra xa xăm

-Tại sao..bạn chưa bao giờ nhìn thẳng vào mắt tôi?

Hấn im lặng hồi lâu rồi nói:

-Không biết, sợ chẳng? Hấn nhún vai

-Sợ? Nó giống của một ai đó à? Nó ngồi xuống gần hấn

-Phải, một kỉ niệm khó quên

-Tôi muốn trả bạn cái này! Nó đưa một cái hộp nhỏ cho hấn. Không gọi lại câu chuyện vừa nói. Nó hiểu ai cũng có bí mật.

Hấn mở cái hộp ra, trong đó là hai dải duy băng hấn tặng cho nó.

-Tóc của tôi bây giờ không dùng được nữa rồi! Nó thở dài.

-Mai bạn sẽ dùng được thôi! Hấn bỏ chiếc hộp vào túi

-Hà? Nó ngu ngơ.

-Bạn không giận tôi chứ? Vì tôi đã tự quyết định mọi việc mà không hỏi ý kiến của bạn, lại khiến mái tóc bạn thế này? Hấn quay sang phía nó hỏi nhẹ.

-Tôi lúc đầu cũng cả thấy giận bạn, thất vọng về bạn nữa....nhưng bây giờ tôi biết bạn làm thế cũng vì tốt cho tôi. Chuyện mái tóc là ngoài ý muốn hơn nữa tôi thấy nó đẹp đấy chứ! Nó cười híp mắt

-Vậy sao?

-Umk! Nó gật đầu

-Bạn không thắc mắc người tôi nói đến là ai à? Hấn lại nhìn về phía trước

-Muốn chứ, nhưng tôi biết nếu bạn muốn nói cho tôi thì sẽ nói, tôi không cần phải hỏi vì có hỏi mà bạn không trả lời chẳng phải giống nhau sao

-Quách Giao Khuyên

-Eh???????? Nó giật mình, nó không nhớ đã gặp hấn. Hơn nữa nó là người Việt cơ mà, chắc chỉ trùng tên thôi.

-Sao lại giật mình?

-Không, chỉ là nghe tên thì cũng biết đó là một cô gái! Cô ấy chắc phải đặc biệt nhỉ?

-Cô ấy là người đầu tiên đối xử tốt với tôi dù khi đó tôi đang trong vai một thằng nhóc ăn mày! Hấn xoa đầu, tâm sự cần phải có lúc giải tỏa.

-“.....” Nó bắt đầu thiếu kiên nhẫn, nếu cô gái đó là nó thì tại sao nó lại ở Việt Nam suốt từng ấy năm, và lí do nó đi học ở trường quốc tế...không được ra hỏi nhà vì để giấu sự khác biệt ngôn ngữ ư?

-Tôi lần đầu gặp cô ấy ở....

-Một đồng hoa cát cánh! Hấn chưa nói thì câu nói của nó đã phát ra mà không được kiểm soát.

-Tại sao bạn biết? Hấn nhíu mày

Nó không nghe được câu hỏi của hấn, trong đầu nhớ lại một kỉ niệm ấu thơ. Nhưng đồng thời cũng có cả ngàn câu hỏi xuất hiện cùng lúc.

-Này! Hấn lớn tiếng

-Không.....chỉ là buột miệng nói vắn vơ thôi! Nó cố chối

Hấn đương nhiên không tin lí do lảng xẹt của nó. Nhưng không hỏi thêm mà tiếp tục câu chuyện.

-11 năm về trước, vào mùa thu mát mẻ. Tôi phải vượt qua một kì kiểm tra năng lực vì tôi là sẽ là người lên ngôi vì anh trai tôi mất tích. Tôi đã vượt qua kì kiểm tra nhưng bị thương rất nặng, quần áo rách bươm, máu me đầy người....cho dù tôi có sức mạnh của Thủy nhưng cũng không còn sức để tự phục hồi. Hoàng gia không ai đến giúp đỡ tôi cả vì theo họ, tôi phải tự vượt qua để trưởng thành hơn nhưng tôi đã ngã quỵ ở một cánh đồng hoa cát cánh.

-Cô ấy đã cứu bạn đúng không? Nó muốn thông qua câu chuyện để làm rõ việc nó đang thức mắc.

-Phải, với bộ dạng như thế thì ai cũng sẽ nghĩ tôi là một thằng nhóc ăn mày bị đánh đập nhưng cô ấy đã chăm sóc tôi tận tình mà không cần quan tâm tôi là ai.

-Vậy tại sao bạn lại sợ đôi mắt của tôi nhắc tới cô gái ấy?

- Vì tôi và cô ấy chỉ làm quen với nhau hai tuần thì cô ấy.....qua đời!

-Qua đời???????????? Nó gần như hét lên.

Hấn liếc xéo nó một cái rồi nói tiếp:

-Cả gia đình cô ấy bị chết cháy!

-Lí do?

-Bạn không nên biết điều này! Hấn nói rồi đứng dậy

Mỗi người :

- Ai cũng có những bí mật riêng của bản thân mình...
- Và cũng giống như ai cũng có những nỗi đau không thể chia sẻ...

Họ đặt chúng :

- Ở cùng một nơi...
- Mà họ nghĩ không ai có thể chạm vào được...

Đôi lúc :

- Họ bất giác, vô tình nói ra...
- Nhưng sẽ là không bao giờ họ nói hết...

Đó :

- Có thể là niềm vui...
- Và cũng có thể là nỗi buồn ...

Nhưng :

- Có thể chắc chắn một điều rằng...
- Họ sẽ chẳng bao giờ - Cho Phép Mình Quên Đi...

Nó muốn hỏi thêm hẳn một số chuyện nhưng bóng dáng cô độc ấy đã hoà lẫn với bóng tối mà ánh sáng chiếc đèn của nó không thể soi thấy được. Nó đứng chôn chân ở đó hồi lâu,...trong lòng tự hỏi quá khứ của nó đâu là thật đâu là giả

Cháp 26: Hồi ức

Nó thần thờ bước về phòng. Kỷ niệm ngày xưa nó vẫn còn nhớ nhưng đâu có ngờ cậu bé lạnh lùng đó lại là hẳn, đâu có ngờ mình đã từng sống trên đất Nhật. Bước vào căn phòng tối om, nó ngồi bệt xuống. Akemi có lẽ đã ngủ rồi. Nó bỗng dưng bật khóc.....không rõ lý do tại sao. Những tiếng nấc không thành tiếng cứ dồn nén trong cổ họng. Tại sao không ai cho nó biết sự thật? Tại sao không giải thích cho nó biết? Nó muốn biết lắm, muốn hỏi lắm nhưng lại có một nỗi sợ vô hình đè khiến nó cứ sống mập mờ với kí ức ít ỏi.

Tổ thích mưa

..đơn giản để không ai biết nước mắt tổ đang rơi

Tổ thích lạnh

..đơn giản để không ai biết đôi vai tổ rung lên vì khóc

Tổ thích bóng đêm

..đơn giản để tổ không phải sống 1 cách giả tạo, giả vờ vui :)

Vào một ngày thu dịu mát, cuộc gặp định mệnh của cô bé Giao Khuyên yêu đời và cậu bé Sawada mang trên mình một trọng trách lớn lao đã diễn ra giữa một cánh đồng hoa cát cánh ở một vùng quê thuộc Okinawa.

Gió mơn man thổi nhẹ, trời trong xanh. Một cô bé mặc bộ váy màu xanh thiên thân một mình chạy trên cánh đồng mênh mông mọc đầy hoa cát cánh, trông giống như một thiên thần chạy nhảy trên thiên đường. Nhưng ở dưới những khóm hoa, có một cậu bé đẹp đẽ nhưng mang trên mình đầy rẫy những vết thương đang run rẩy trên bãi cỏ xanh. Trong như một ác quỷ bị trừng phạt.

Hai thái cực đã gặp nhau..như thế

- Bạn bị thương nhiều quá! Cô bé xót xa chạm nhẹ vào cánh tay không ngừng rỉ máu của cậu bé.

- Tránh xa ra! Cậu bé gằn giọng, trừng mắt nhìn kẻ vừa động vào mình.

Cô bé bấu môi, chạy đi.

Cậu bé nhắm mắt, thật sự đã rất mệt.

Tưởng như cô bé đã bỏ mặc cậu nhưng không. Một lúc sau cô bé quay lại với một hộp cứu thương và một giỏ bánh với vài chai nước uống. Cậu bé đã ngất đi nên cô bé dễ dàng thanh toán những vết thương trên người cậu.

Hai tiếng sau

Đập vào đôi mắt vừa hé của cậu là một đôi mắt to tròn man mác buồn nhưng trong suốt như phôi đang chăm chăm nhìn mình đầy lo lắng.

- Bạn tỉnh rồi à? Cô bé mừng rỡ.

-“.....” Cậu bé nhìn những lớp băng lộn xộn trên người mình rồi nhủ mày. Cũng phải thôi, một cô bé 4 tuổi làm được như vậy đã là một kì tích rồi.

- Xin lỗi, mình chỉ có thể cầm máu thôi còn những chỗ gãy xương thì.....mình cũng định nhờ người lớn nhưng lại sợ bạn không thích.

- Ai phiền cô làm việc này? Vết thương của tôi sẽ tự lành! Cậu bé lừ mắt.

- Bạn có đói không? Ăn đi này! Không để tâm đến những lời nói của cậu bé, cô bé chỉ mỉm cười giơ giỏ bánh ra.

- Có độc à? (t/g: Bé này)

- Có thể lắm! Vì chẳng ai chịu ăn thử! Cô bé phụng phịu.

Cậu bé liếc nhìn giỏ bánh cũng hiểu vì sao không ai động đến: cái thì méo, trang trí lệch lạc, sai khuôn.....Nhưng vì quá đói nên cậu cầm lấy một cái rồi nhai nhồmngọam.

Và.....

- Ngon không? Mình học lỏm đó! Cô bé hồi hộp.

Cậu bé nuốt hết cái bánh rồi nói:

- Ngon đấy! không giống với bẻ ngoài! Nói xong cậu bé lại cầm lấy một cái khác vàxơi.

Bánh của cô bé không đẹp nhưng rất ngon, vừa độ đường, thơm, béo, ngọt. Khiến cậu bé ăn hết cả giỏ.

- Tên gì đấy? Cậu bé vừa nuốt vừa hỏi.

- Giao Khuyên! Quách Giao Khuyên!

Trả lời rồi cô bé mỉm cười. Nhìn cô bé như vậy cậu bé chợt thấy vui vui.

Vài ngày sau

Cô bé không hề biết cậu bé ở đâu, làm gì những gì. Chỉ biết đến cánh đồng này là sẽ gặp được cậu. Cô bé rất tò mò nhưng không hỏi. Vẫn vui vẻ với những trò nghịch ngợm trên cánh đồng hoa. Cậu bé vẫn lạnh lùng như trước chỉ có điều đã nói với cô bé nhiều hơn, không xua đuổi cô bé như trước nữa.

Một buổi chiều

- Cho bạn cái này nè! Cô bé giơ ra một cái vòng màu xanh.

- Cái gì đây?

- Cái này chỉ có một đôi thôi. Nó đem lại sự may mắn và hạnh phúc cho người mang nó.

- Vớ vẩn! Cậu bé buông một câu cộc lốc nhưng lại giật lấy rồi đút vào túi.

- Mong bạn có thể tìm được một người khiến bạn tin tưởng ngoài mình!

- Nói kì vậy?!

- Hứa đi! Cô bé nài nỉ.
- Được rồi.
- Nhớ đó, và....xin đừng quên MÌNH! Hai hàng lệ chảy dài trên đôi má cổ bé.

Hoàng hôn dần buông xuống, một màu máu.

Tối đó.....theo kế hoạch cô bé sẽ phải chuyển nhà còn cậu bé sẽ trở lại với thân phận một Nam thần điện hạ. Nhưng chuyện đời vốn không theo ý muốn, tối đó gia đình cô bé bị cháy. Khi cậu bé quay lại thì chỉ còn lại kỉ niệm với kết quả điều tra nguyên nhân vụ cháy khiến cậu bàng hoàng.

Nó lau nước mắt, rồi chìm vào giấc ngủ mệt nhọc

Hồi ức khép lại. Cô bé và cậu bé năm nào nay đã gặp lại nhau với thân phận hoàn toàn mới. Liệu kết thúc của họ có là một hoàng hôn màu máu? Là một bi kịch?

26. Chương 27

Cháp 27: Đại Nam thần Điện hạ - Sawada Ren

Sáng hôm sau

Nó bị gọi dậy trong tình trạng ngái ngủ hết sức, hôm qua vì quá mệt nên nó đâm ra uể oải. Người gọi nó dậy không ai khác là chị nó - Ngọc My. Hai mắt sưng húp, nó nằm gục xuống bàn và càng muốn đâm đầu vào....gối khi nghe chị nó lải nhải.

- Còn ba ngày nữa là đến ngày Valentian rồi! Chị muốn tặng Nhật Nam một món quà nhưng không biết phải làm sao! Em phải tư vấn cho chị thôi!
- Chocolate ấy! Nó nói bữa, mắt vẫn nhắm tịt. Nó thật sự không muốn ai làm phiền vào lúc này nhưng cũng đành phải giấu nỗi thắc mắc kia sang một bên và tiếp tục câu chuyện.
- Em biết thưa chị không giỏi nấu ăn mà!
- “.....”
- Này! Ngọc My lay lay nó
- “....Z.....Z.....Z”
- Em! Ngọc My cứng họng khi nhận ra cô em của mình đã say giấc. Cũng phải thôi, bây giờ chỉ là 5h30', vì cô không ngủ được nên mới cảm thấy đã muộn thôi.
- Hay là để em dạy chị làm Chocolate nhé! Trước kia Linh có dạy em làm mà! Akemi nói dịu dàng nhưng trong đôi mắt lại ẩn dấu một nỗi đau dồn nén.
- Vậy có làm phiền em không?
- Không sao đâu ạ! Dù gì em cũng rảnh mà!
- Umk, vậy mai ta bắt đầu nhé!
- Vâng, mai là chủ nhật mà.
- Cảm ơn em trước nha, Akemi! Ngọc My nói rồi bước ra khỏi phòng.

Khi tiếng cửa đóng “cạch” cũng là lúc hai dòng lệ từ khoé mắt Akemi tuôn chảy:” Nhật Nam, anh sẽ rất hạnh phúc khi nhận được quà từ chị ấy đúng không?”

Khi yêu

Hãy làm người mình yêu được hạnh phúc

Đừng dùng mọi thủ đoạn để có được người mình yêu

Suzu

Lớp 10A1

- Này, cầm lấy! Một cánh tay chìa ra một chiếc hộp nhỏ ra trước mặt nó.

Nó mở hộp. Hai dải ruy băng trước kia nay đã biến đổi hoàn toàn. Một dải được làm lại thành một chiếc kẹp dính nơ, kiểu dngs không khác lắm nhưng sẽ là một điểm nhấn tuyệt vời với mái tóc của nó. Dải còn lại được cải biên thành chiếc bờm gắn ruy băng, bên góc trái là một trùm phalê dính sợi bông hững hờ trông rất tinh tế.

- Tôi mất cả tôi mới hoàn thành, bạn mà làm hỏng là chết với tôi! Hắc vừa lòi trong cặp ra một quyển sách, vừa nói đều đều.

- Cảm ơn bạn! Nhưng bạn cũng khéo tay ghê! Giống anh Nam lắm ý.

-“.....” hắc đã dời mắt khỏi quyển sách.

- Anh ấy làm những vật này rất giỏi nhưng chỉ có mỗi chị Ngọc My được hưởng thôi. Đặc biệt anh ấy nấu ăn rất ngon.

- Tôi ghét nấu ăn!

- Nếu vậy đây là điểm khác nhau duy nhất giữa bạn và anh ấy.

- Anh ta có quen hệ gì với bạn vậy?

- Là anh kết nghĩa!

Hắc gật gù, trong đầu đang suy ngẫm một điều gì đó.

Chiều tối

- Đấu cùng tôi một trận chứ? Hắc nói với anh. Nhà luyện tập bây giờ chỉ có hai người.

Anh không nói gì, chỉ cầm cây Shinai lên và bước ra khỏi chỗ ngồi. Có thể hiểu anh đồng ý.

Cả hai lẫn xả vào nhau và ra đòn liên tiếp.

- Ngoài anh ra chưa ai có thể hoà với tôi! Hắc nói cùng những nhịp thở gấp.

- Tôi cũng vậy!

Hắc nhếch môi cười:

- Quá khứ và hiện tại chúng ta vẫn đều hoà nhau!

- Ý gì vậy?

- Bởi vì anh là Jun và em là Ju.

- Chúng ta hoà nhau rồi, anh Jun.

- Vậy chúng ta phải để lần sau so tài thôi!

- Đúng có chạy đó.

- Chỉ em chạy thôi

Kí ức lừa về trong trí óc hai “cậu bé”

Thanh shinai vô tình cùng lúc đâm trúng cả hai, mỗi người ngã xuống một phía.

Cháp 27: Đại Nam thần điện hạ - Sawada Ren - tiếp

- Biết rồi sao? Anh vừa lấy tay ôm vai vừa vừa hỏi.

- Anh giắt giỏi ẩn mình nhưng linh cảm của một thằng em trai phải chính xác chứ nhỉ! hần bật cười.
- Liệu có đơn giản chỉ là linh cảm không vậy? Anh hỏi mặc dù biết rõ câu trả lời
- Không nên nói về chuyện đó em muốn hỏi tại sao anh không trở về Shine và lí do anh mất tích là gì?
- Đã nghe đến Black Shamans worl chưa?
- Một tổ chức tội ác muốn tạo phản!
- Phải! Cái ngày của 12 năm về trước.....Anh bắt đầu hồi tưởng về quá khứ.

Một cậu bé 5 tuổi đang ngồi gần một bờ suối. Chăm chú vào chiếc cần câu, cậu bé đó chính là Đại nam thần điện hạ. Chắc ia cũng thắc mắc sao lại không có người bảo vệ bên cạnh cậu. Đơn giản đó là quy định dành ột Nam thần điện hạ - phải tự mình bảo vệ bản thân mà không được bất cứ sự giúp đỡ của người khác. Bỗng từ đâu hiện ra 10 quái vật cấp A*, hùng hổ tiến đến gần. Không chút nao núng cậu bình tĩnh ra đòn, chỉ có điều một mình cậu không thể đánh nổi 10 con quái vật to gần bằng toà nhà 5 tầng với sức mạnh đầy mình. Cậu ôm vết thương chạy nhanh theo hạ lưu dòng suối và gặp....mỘp thác nước. Với sức mạnh của khí cậu hoàn toàn có thể bay lên nhưng trước đó một tên quái đã phóng một cây lao đến chỗ cậu.....cậu lao đảo và rơi xuống dòng thác đang cuộn xoáy.

- Vậy sau đó thế nào? Hần nhíu mày
- Một người đã cứu anh, đó là một pháp sư nằm trong dòng tộc Hoàng Gia, ông ấy đã cứu anh và tạo cho anh một thân phận hoàn toàn mới. Anh chỉ sống trong tư gia của ông ấy, không hề gia ngoài, hơn nữa lại đeo mặt nạ. Không ai có thể nhận ra.
- Tại sao anh.....?
- Không trở về Shine chứ gì? Anh định sau khi vết thương lành thì sẽ trở về nếu không với vết thương trên người anh sẽ tiếp tục là con mồ của bọn chúng. Nhưng cả gia đình ông ấy đã chết dưới tay chúng chỉ vì anh.
- Rồi sao! Hần nghiêng răng.
- Anh được đưa qua Việt Nam, rồi lại sang Nhật và có thân phận như bây giờ.
- Ở Việt Nam anh đã gặp Linh à? Hần nói đều đều.
- Phải, khuôn mặt anh bây giờ là thật vì vốn dĩ cũng chẳng ai nhận ra anh nữa, họ cho rằng Sawada đã chết rồi.
- Bây giờ anh hoàn toàn có thể trở về, còn nữa anh sẽ không thân thiết với ai nếu không rõ thân phận của họ. Ngọc My và Linh rất cuộc....
- Anh không thể quay về nếu chưa tìm ra chân tướng vụ việc. Hơn nữa anh muốn gần người con gái mình yêu với tư cách là một thằng con trai bình thường. Còn Linh và Ngọc My rất cuộc là ai, anh nghĩ em phải biết rồi chứ!

-“.....”

-“.....”

Những điều cần giải đáp có được câu trả lời thì những câu hỏi khác tiếp tục tìm đến. Liệu sự thật bao giờ sẽ sáng tỏ???

27. Chương 28

Cháp 28: Valentine đáng nhớ

Chủ nhật ngày 12 -2

-Ui!

.....

-Híc

.....

-Đau quá

Những tiếng kêu cứ chốc chốc lại vang lên. Vâng, tất cả đều do tài “nữ công” của Ngọc My mà ra cả. Muốn làm chocolate nên phải xắn nhỏ socola nhưng thế này thì Nhật Nam sẽ chẳng cảm nhận được vị chocolate nữa mà sẽ là vị....tanh. Ngọc My đang ở trong tình trạng rất khổ sở, còn Akemi thì thở dài liên tục, mất hai tiếng mà Ngọc My không tiến triển chút nào.

-Chị sao không mua ở cửa hàng? Nó vừa mặc vội áo khoác vừa hỏi.

-Mua còn gì là ý nghĩ nữa! Ngọc My nhăn mặt. Mà em chuẩn bị đi đâu đấy?

-Em có hẹn với Sawada! Không giúp chị được đâu!

Chị nó nhìn nó, khuôn mặt có gì đó man mác buồn và xót xa:

-Em.....không nên thân thiết quá nhiều với cậu ta!

-Bọn em chỉ là bạn bè thôi! Nó đánh chính nhưng trong lòng lại có cảm giác hụt hẫng xen lẫn khó hiểu. Nhưng nó cũng không hỏi thêm nữa mà chạy ra ngoài luôn. Hắn rất trọng giờ giấc mà.

Nó vừa ra khỏi, akemi liền lên tiếng:

-Chị có vẻ rất yêu anh Nam nhỉ!

Ngọc My đỏ mặt, cúi đầu vào bát chocolate đang được khuấy đều:

-Phải, rất yêu! Cho có thể làm mọi chuyện vì anh ấy! Một câu trả lời rất tự tin, không ngập ngừng nhưng lại khiến cho đôi mắt Akemi ngấn nước.

-Em thật ngưỡng mộ chị quá! Akemi cố cười

-Cảm ơn em! Không hề nhận ra thái độ bất thường của Akemi, Ngọc My vẫn cố làm tốt chiếc bánh.

Sân tập ngựa phái Tây

-Bạn đến muộn 5 phút! hấn nhín đồng hồ rồi nhíu mày nhìn nó

-Chuẩn bị cho venlentine mà! Nó thở hồng hộc vì chạy nhanh.

-Bắt đầu thôi! Thật quá phí thời gian! Hấn lấy cây cung trên bàn, sân tập ngựa không chỉ để cho hấn cười ngựa mà còn phục vụ cho việc luyện tập vũ khí. Có hai dãy phòng nghỉ ngơi khi mệt và một phòng kho chứa rất nhiều vũ khí

Nó phụng phịu cầm lấy cây cung và bắt đầu kéo thử. Nhưng có vẻ trong sách bao giờ cũng khác so với thực hành. Cây cung nó còn chưa kéo được chừng nói là bắt tên.

Sau một hồi thấy nó lóng ngóng với cây cung, hấn lại gần nhìn nó rồi phán:

-Bạn quá yếu! Sợ rằng quái cấp F bạn cũng chưa thể hạ

Nó đã hơi bực mình vì cây cung, thêm lời của hấn lại càng tức. Hấn nói đến quái cấp F chẳng phải muốn ám chỉ nó khó có thể qua được bài kiểm tra sao? (t/g: kiểm tra có quái cấp C).

-Vậy bạn phải dạy tôi chứ!

Hấn lắc đầu, tiến đến sát nó. Đưa hai tay nắm lấy đôi bàn tay nhỏ nhắn đang cố kéo cây cung to bực chẳng:

-Bạn phải đặt trọng tâm của mình vào chân trụ!

Hấn vừa nói vừa thực hiện động tác cùng... với nó

Nó đỏ mặt gật gật cái đầu. Trái tim đập thành thịch. Người nó gần như dựa toàn bộ vào bờ vai rắn chắc của hắn, hắn vẫn nhìn về phía trước...kéo cây cung từ từ.

Sau vài lần nó đã kéo được cung nhưng vẫn còn hơi khó nhọc. Mà nó cũng phải công nhận hắn rất am hiểu về vũ khí, giỏi cả về lí thuyết lẫn thực hành.

Giờ nghỉ 15'

-Bạn định tặng quà cho ai vào dịp valentine đây? Xoay xoay mũi tên trong tay hắn hỏi nó

-Thì tặng cho anh Nam, Akêmi, chị Ngọc My, Dai,.....Nó đưa ngón tay ra tính số lượng.

-Còn ai nữa? Hắn bỗng dưng thấy hơi bức mình

-Thế thôi! Nó lắc đầu. Mà không biết mình đã phạm phải một lỗi lầm

Hậu quả là hắn đứng dậy, buông một câu gọn lỏn:

-Bạn tự tập đi!

-Eh?! Bạn định đi đâu? Nó vẫn ngu ngờ không hiểu truyện gì.

-Tôi nói bạn tự tập! Giọng điệu của hắn có chút gì đó giận dữ. Xong hắn đi thẳng, bỏ mặc nó ngây ngốc nhìn theo

Nó đâu biết rằng khi nó lên danh sách tặng quà rất nhiều người thậm chí có cả người nó không mấy thân thiết. Nhưng nó đã quên mất cái tên ấy. Cái tên Sawada Shin.

Về phần hắn, không hiểu sao hắn cảm thấy rất bức mình. Lại còn giận dữ - một dáng vẻ chưa từng thấy ở hắn. Hắn mong được nó tặng quà.....nhưng có vẻ như đã thất vọng rồi

Cháp 28: tiếp

Nó ngồi tự kỉ một góc trong phòng. Trong lòng vẫn thắc mắc thái độ của hắn. Chị nó cũng về rồi, nói là ngày mai sẽ làm chính thức.

- Có chuyện gì mặt dãn ra vậy? Akêmi vừa sắp xếp bãi chiến trường do Ngọc My gây ra vừa hỏi

Nó đem chuyện hồi nãy ra kể thì chỉ nhận được tiếng cười sặc sụa từ phía Akêmi.

Nó bức mình gất:

- Có gì đáng cười đâu?

- Bạn không nói tên Nam thần điện hạ phải không? Akêmi chấm dứt thái độ cười đùa

- Umk.....hình như đúng thế thật! Nó gật gù

- Thế thì giận là phải rồi! Akêmi giảng giải

- Nhưng.....Nó thấy hơi..... vui vui vì ít ra biết hắn cũng quan tâm việc nó có tặng quà hay không.

- Thôi nào! Rốt cuộc là bạn thích Nam thần điện hạ rồi! Akêmi tủm tỉm cười

- Gì chứ????? Còn lâu nhá! Nó hét lên nhưng khuôn mặt lại đỏ bừng.

- Còn chối?! Mặt bạn đỏ lên kìa! Nghe mình nè: Nếu không thấy mặt thì lo, nhớ đúng không?

- Umk! Nó mơ màng rồi trả lời.

- Nếu người lạnh nhạt thì bạn thấy bức mình, hựt hựt?

- Uh!

- Nếu vậy thì rõ quá rồi, làm bánh rồi tặng người ta đi còn gì! Akêmi hích tay.

- Nhưng mà....nếu Shin...không thích mình thì sao?. Nó ngập ngừng

- Cái chính là bạn phải chủ động, đừng để đến lúc nhận ra thì đã muộn.

- Được rồi, cảm, ơn bạn nha! Rồi nó vội vàng chạy về phía cửa hàng tạp phẩm.

Akêmi nhìn theo nó:” Đừng phải làm kẻ đến sau như mình Linh à! Đau lắm!”

Làm trò vui để người khác cười

... Để rồi mình không thể tự làm trò để cho bản thân mình vui

Khuyên người khác để giúp người ta tự tin hơn

... Để rồi mình không thể tự an ủi bản thân

Bên cạnh người khác những lúc người ta cần

... Để rồi chỉ có một mình những lúc cô đơn đến đơn độc

Ngày 13-2

Nó, Akêmi, Ngọc My bắt đầu sự nghiệp làm bánh. Ngày lễ tình nhân nhất năm nay phải làm sao cho gia trò. Nó làm rất nhiều bánh mnhưng chỉ có duy nhất một chiếc hình..... trái tim. Cái bánh rất đẹp, dòng chữ I LOVE YOU được ghi bằng kem trắng nổi bật giữa nền bánh màu đen kèm theo một cái nơ màu trắng trên cùng, tượng trưng ón quà hân tặng cho nó.

Ngọc My chỉ làm một cái duy nhất cho Nhật Nam vì có muốn làm nữa cũng không được, nhưng ngón tay đã bị băng kín cả. Cái bánh không thể đẹp bằng của Linh nhưng đó là tất cả sự cố gắng của cô.

Akêmi cũng làm bánh có hình trái tim nhưng không hề ghi tên hay bất kì thông điệp nào. Đơn giản đối tượng cô muốn tặng đã có một cái bánh khác rồi.

Ngọc My hớn hở gói bánh rồi bước chân sao về phòng.

Trong phòng chỉ còn nó và Akêmi.

- Akêmi, bạn nghĩ mình có thành công không? Nó lo lắng

- Miễn sao bạn làm với tất cả lòng chân thành là được!

- Umk, nhưng sao bạn không...với cái bánh vậy?

- Bạn có biết.....yêu đơn phương là thế nào không?

- Bạn!?.....Mình nghĩ là:

Yêu đơn phương là yêu thầm lặng lẽ

Yêu hết mình và yêu thật mê say

Nhớ người ta quần quai suốt đêm ngày

Nhưng không dám ngỏ lời khi đối mặt

Là một tình yêu vĩ đại nhất nhất đối với kẻ thứ ba nguyện chúc phúc cho người mình yêu!..!

-Tình yêu đơn phương là tình

yêu vĩ đại

Là yêu mà cho

đi mà không cần đòi hỏi

chiều ngược lại.

..Nhưng có ai hiểu cho nỗi đau...

~ Yêu 1 người mà phải giấu kín...

~ Bước bên cạnh mà phải vờ như

ko quan tâm...

~ Nhớ mà ko giám nói...

~ Khóc chỉ biết giấu vào lòng...

~ Cười nhưng lòng chẳng vui...

- Bạn.....Nó thật không biết nói gì với Akêmi.

Từng giọt nước mắt chảy ả trên khoé mắt Akêmi. Ngày lễ tình nhân.....có người sẽ rất hạnh phúc nhưng.....cũng có người vỡ nát cả trái tim khi nhìn thấy người mình yêu ăn một chiếc bánh không phải do mình làm.

MẮT...

..... không thấy....

thì.....

TIM....

.....không đau!!

giá mà.....

.....mình.....

ĐỪNG.....biết nhau.....

THÌ.....

...bây giờ.....

...đã không phải.....

.....lau.....

...NƯỚC MẮT.....

Khuôn mặt hiền dịu của Akêmi đầm nước mắt. Cô cũng chẳng buồn lau nữa vì biết dù lau thì lệ vẫn chảy ra mà thôi. Nhìn cái bánh mình phải mất rất nhiều công sức mới hoàn thành, akêmi cười nhạt....cầm lấy và cho vào miệng. Cổ ngẫu nhiên chiếc bánh chocolate đơn giản như đang trút những nỗi buồn đau vào nó.

- Linh ơi, cái bánh không thành công rồi! Đắng! Đắng lắm! Akêmi nói với khuôn mặt méo xệch, miệng vẫn cố nuốt miếng bánh to đùng.

- Bánh đắng hay lòng bạn đắng đây? Nó nhẹ nhàng hỏi.

- Không biết.....chỉ thấy đắng thôi! Akêmi đặt chiếc bánh ăn dở xuống bàn, một tay ôm lấy trái tim đau nhói mà bóp chặt.

Nó không biết làm gì hơn ngoài việc ôm Akêmi vào lòng. Từ lâu Akêmi đã là người thân của nó, là cô bạn cùng nó chia vui sẻ buồn. Nhìn akêmi lúc này trong lòng nó không khỏi cảm thấy xót xa. Lần đầu tiên nó thấy Akêmi khóc to như vậy, cô bạn hay cười đang khóc nức nở. Nó đã từng nghĩ mình rất hiểu Akêmi cũng như akêmi hiểu mình, nhưng giờ mới nhận ra.....hai đứa còn giấu nhau rất nhiều điều.

Hãy tập ăn cay đi

Để rồi quen với đắng

Cuộc đời đâu phẳng lặng

Sao cứ thích ngọt ngào?

Hãy tập ăn chua đi

Để rồi quen với chát

Cuộc đời đâu đầy đủ

Mà lại thích đậm đà?

Có thể vì khóc quá nhiều nên giờ đôi mắt của akêmi đã nhắm liền lại, tuy vậy nó vẫn đỏ hoe và vương vài giọt lệ. Nó nhẹ nhàng lấy khăn đắp cho Akêmi....xoa xoa mái tóc màu nâu sữa.

- Kể ra khóc được cũng tốt akêmi ạ, khóc thì nỗi buồn sẽ nhẹ bớt!

- “.....” Hơi thở akêmi vẫn đều và nhẹ.

- Mình không biết người bạn thích là ai nhưng mình nghĩ bạn sẽ gặp được một người khác khiến bạn yêu và yêu bạn.

- Bạn đã từng nghe câu chuyện nàng tiên cá chưa? Câu chuyện kể về.....Nó kể...với giọng điệu trầm buồn. Kết thúc của câu chuyện rất cảm động nhưng lại quá bi đát cho nàng tiên cá. Đây là câu truyện cổ tích mà nó thích nhất và cũng là truyện khiến nó rơi lệ nhất.

- Có cách nào để nàng tiên cá chở về được với cuộc sống trước đây không? Đôi mắt đang nhắm của Akêmi bỗng mở rõ, nhìn nó với cái nhìn tò mò. Hoá ra akêmi chưa hề ngủ.

Nó hơi giật mình nhưng rồi cũng đáp:

- Muốn trở về như ban đầu, nàng tiên cá phải giết hoàng tử. Nhưng vì yêu nên nàng đã không xuống tay!

- Nếu là mình chắc cũng sẽ chọn cách làm như vậy! Akêmi nói nhẹ nhàng.

- Bạn đừng bi quan thế, bạn xinh đẹp lạiNó vội liến thoắng nhưng...

- Hoàng tử và công chúa.....thật sự là một đôi trời sinh! Nàng tiên cá mãi mãi chỉ là kẻ thứ ba thôi. Akêmi khép hờ đôi mắt, ngăn cản một giọt lệ chảy ra.

- Eh?????

- Mình xin lỗi! Mai là ngày rất quan trọng đối với bạn mà mình lại.....

- Không có đâu! Ngủ sớm và quên hết mọi chuyện đi Akêmi! Nó thuyết phục.

- Umk, chúc bạn ngủ ngon. Akêmi bước vào phòng.....tối đen và lạnh lẽo.

Và cái ngày được mong chờ cũng đã đến 14-2 - Ngày lễ tình nhân.

Trường Shanams cho phép tổ chức các hoạt động lễ hội trong vòng một tuần vì các thầy cô giảng dạy ở đây đều đầu hai cả, cũng cần có một kì nghỉ riêng dành ình.

Khắp sân trường tấp nập những cửa hàng mini, từ tạp phẩm đến đồ ăn, từ chỗ vui chơi đến nơi bán bùa ước.....

Nhiều nhất vẫn là các girls cầm trong tay chiếc bánh dành cho đối tượng. Ở Nhật, ngày 14-2 con gái sẽ ngỏ lời và một tháng sau tức là vào ngày 14-3 họ sẽ nhận được câu trả lời từ phía đối tượng. Họ gọi đó là ngày valentine trắng. Hơi tội nghiệp cho con gái một chút vid đáng ra con trai phải là người ngỏ lời đầu tiên.

Tâm điểm của sự chú ý đương nhiên vẫn là những anh chàng hotboy của chúng ta. Bị bao quanh bởi hàng nghìn fan nữ(t/g: trường rất đông học sinh) họ không thể không cảm thấy khó thở.

Dù không nhận bất kì món quà nào nhưng Dai vẫn bị những fan nhồi nhét chocolate vào túi quần áo, cũng tại cái tính không hyagiện người khác của cậu mà bây giờ mới bị hành xác như thế này, bây giờ Dai đang rất hối hận sao mình không ác được như Shin chẳng hạn. Còn về phần Nhật Nam và Shin, có vẻ như đã đoán trước được tình huống này hai người họ không hề diện quần áo có túi. Cộng thêm cái rét toả ra từ người họ thì chẳng ai giám lộ măn.

Về phần các girls của chúng ta

Từ sáng sớm, Akemi đã dậy để dọn hàng. Cô quyết định kiếm tiền thay vì tìm kiếm nửa kia cho dù Linh đã rủ rê hết lời.

Cặp đôi thứ nhất

Ngọc My và Nhật Nam

- Tặng anh đây! Ngọc My đỏ mặt chìa cái bánh đã được gói cẩn thận. Cô đã phải khá khổ sở khi chen được vào đám đông và lôi anh ra.

Anh nhận lấy món quà với khuôn mặt hơi đỏ và một nụ cười mỉm nhưng ngay lập tức tắt ngấm và thay vào đó là một ánh mắt nghiêm nghị khi nhìn thấy những ngón tay quần đầy băng của Ngọc My.

- Em đúng là hậu đậu, có đau không? Anh cầm lấy bàn tay Ngọc My, trong ánh mắt hiện rõ nét sự đau lòng.

- Không sao cả! Chỉ cần anh hứa và nhớ với em những điều này thôi! -Ngọc My rút tay rồi nháy mắt:

-

Dù ai đó ngỏ lời - Anh bỏ ngoài tai hết

Dù ai đó tốt nết - Anh cũng đừng bận tâm

Dù ai đó âm thầm - Tổ tình bằng ánh mắt

Anh cũng đừng thắc mắc : ” Sao người ấy nhìn mình ”

Dù ai đó chung tình - Anh cũng đừng rung động

Dù tất cả tổng cộng - Em không bằng người ta

Nhưng sự thật vẫn là

EM YÊU ANH NHIỀU NHẤT...

- Chà! Em hơi áp đặt đấy.....nhưng anh cũng muốn em nhớ điều này

Anh là sương...

Chỉ biết tan trong nắng

Em là nắng...

Chỉ được đọng trong sương

Nếu nhờ nắng mà lòng sương bớt lạnh...

Thì nhờ sương mà nắng mới long lanh.

Ngọc My không nói gì, chỉ khẽ ôm chầm lấy anh. Ấm áp quá.....“nắng” trong “sương” mà lại ấm áp là sao?

Một mùa valentine hạnh phúc.

Cặp đôi chính

Nó không được can đảm như chị nó, không có đủ dũng khí để chen vào đám đông và đến gần hắn. Một con bé không hề đặc biệt như nó mà lại kéo hắn ra ngoài chắc độn thổ mất thôi.

Đang lúng túng không biết làm sao thì một giọng nói vang lên.

- Định tặng quà cho ai đây? Vâng, người đang nói chính là hắn. Cảm thấy quá phiền phức với “lũ ruồi muỗi” hắn tách ra khỏi đám đông rồi đứng mặt ngay nó. Nhìn thấy gói quà nó cầm trên tay hắn thấy tức tối vô cùng.

Nó hít một hơi thật sâu, nói không trôi chảy nhưng cũng không ấp úng:

- Tặng bạn nhân ngày Valentine!

Hắn liếc nhìn món quà hướng về phía mình rồi lại nhìn khuôn mặt đỏ ửng của nó:

- Tặng tôi????

Nó gật đầu cái rụp.

- Tôi không hề có trong danh sách tặng quà của bạn cơ mà? Hắn nói hìong điệu giận dỗi.

Nó bực mình, đây thật sự là tấm lòng của nó vậy mà.....:

- Tôi không kể tên bạn ra vì đối với tôi bạn quá thân thiết và quen thuộc nên không cần phải lên danh sách cho khỏi quên nữa chứ không phải vì tôi không tặng quà cho bạn, hiểu chưa SHIN NGỐC!?

Hắn hơi bất ngờ, một cô gái rụt rè như nó nói ra được những lời này chắc chắn phải cần nhiều dũng khí lắm. Giật món quà từ tay nó, trong lòng hắn thấy vui như tết. Tuy vậy hắn vẫn cố làm cao:

- Tôi sẽ không bao giờ đồng ý bạn đâu

Cũng không thích bạn quá thân mật

.

Yêu cầu bạn đừng lẻo đẻo bám theo tôi nữa

.

Bạn nghĩ bạn là ai ?

.

Nhiều ảo mộng quá đấy

.

Lắm lúc chỉ muốn độn thổ cho

đỡ phải nhìn thấy mặt bạn

.

Ngốc nghếch á ? Vớ vẩn lắm!

.

Tuy đã chuẩn bị sẵn tâm lí cho tình huống này nhưng nó vẫn không khỏi cảm thấy buồn và hụt hẫng. Hắn đã quay đầu bước đi. Thấy thế nó vội hét to:

- Tôi đợi câu trả lời của bạn vào Valentine trắng đó, SHIN NGỐC!

Hắn dừng bước nhưng không quay đầu lại, khoé môi nở một nụ cười hạnh phúc: " Ngốc, tôi đã trả lời bạn rồi cơ mà!"

28. Chương 29

Cháp 29: Cản trở

Chiều tối, tại phòng nó.

Nó, Ngọc My, Akemi đang bận rộn trong bếp với đồng đồ ăn. Tối này có một bữa ăn ấm cúng diễn ra ở đây. Cũng không người nhiều người lắm, chỉ thêm anh nó thôi là đủ. Vừa cắt hành nó vừa hỏi:

-Chị và anh Nam thế nào rồi?

Ngọc My chỉ đỏ mặt không nói, thật sự cô đang rất hạnh phúc. Chàng trai cô yêu có thể lạnh lùng với bất kì ai nhưng đối với cô lại lãng mạn vô cùng.

-À...nhìn mặt chị là em đoán ra luôn rồi! Nó tạo ra một điệu cười gian xảo vô cùng.

-Đừng có trêu chị, còn em thì sao? Tặng quà cho ai vậy?

-Umk....cho Sawada! Nó hơi ấp úng vì nhận ra chị mình có vẻ không thích hẳn.

-Cái gì? Đôi đũa trên tay Ngọc My rơi xuống đất, đôi mắt hướng về phía Linh - một cái nhìn đầy sự thất vọng xen lẫn tức giận.

Nó lúng túng nhặt đôi đũa vào chậu rửa, hơi ngạc nhiên vì thái độ của chị mình. Nhưng chưa kịp nói câu gì thì

“Bốp” Ngọc My giáng mạnh một cái tát vào mặt nó. Nó lao đảo ngã nhào ra đất, tay ôm mặt sững sờ nhìn người chị với đôi mắt vừa xót vừa giận. Akemi cũng ngạc nhiên không kém, vội vàng đỡ nó dậy.

-Sao em dám nói dối chị? Em nói em và Sawada chỉ là bạn cơ mà!

-Chị.....Nó thần thờ

-Trả lời đi! Ngọc My hét lên, có vẻ đang mất bình tĩnh.

Akemi liếc nhìn Ngọc My, cô không biết giữa Linh và Ngọc My có quan hệ gì nhưng chưa từng hỏi. Nay thấy thái độ của Ngọc My kì lạ như vậy cô lại càng thêm tò mò.

-Chị! Em không nói dối, em đã từng nghĩ thế nhưng hình như lại không phải vậy! Nó vẫn chưa hết ngạc nhiên, thật sự không hiểu nổi chị gái mình.

Ngọc My chống hai tay lên bàn, thở một cái thật mạnh rồi quay sang nhìn nó với đôi mắt ngấn nước:

-Em có thể hứa với chị....

-Gì ạ? Nó thấy hơi sợ hãi. Dáng vẻ này nó chưa từng thấy ở chị nó.

-Hứa với chị....em sẽ từ bỏ tình cảm này! Ngọc My nói giọng nghiêm nghị.

-Eh???????? Nó bàng hoàng.

Ngọc My nắm lấy đôi vai của nó, bấu chặt. Đôi mắt xoáy thẳng vào vào nó, cô rất muốn giải thích lí do nhưng không thể. Phải nói điều này với cô em gái của mình cô cũng cảm thấy rất đau lòng. Giữa đứa em gái của cô và vị hoàng tử giới pháp sư có một bức tường ngăn cách mà không thể phá vỡ.

-Em làm được chứ?

-Chị.....!/?Không....em không làm được. Dù không hiểu chuyện gì nhưng nó thật sự không làm được.

Hai tay Ngọc My đang bấu nó đột nhiên buông lỏng.

Mọi thứ im lặng hồi lâu cho đến khi:

-Em thấy Linh hợp với Điện hạ mà chị Ngọc My! Akemi cố cười, phá tan không khí căng thẳng chết người này nhưng....

-Vớ vẩn! Nó nghĩ mình là lọ lem sao? Đây vốn dĩ không có cái gọi là cổ tích, không có cái gọi là tình yêu phá tan ranh giới. Và liệu cậu ta sẽ chấp nhận em?? Ngọc My nổi giận quát khiến Akemi im bặt.

-Em.....

-Sao? Không chắc chắn chứ gì? Chị nó cười nhạt, lắc đầu. Quay người lấy một đôi đũa tiếp tục công việc.

-Không chấp nhận thì sao chứ?! Chỉ biết là em thích cậu ấy...chỉ thế thôi....thích là sai sao?

Ngọc My vẫn không muốn tiếp tục chủ đề, nếu không sợ rằng cô sẽ để lộ chuyện mất.

-Chị.....!/? Nó khóc, tiếng gọi đầy chua xót khiến lòng Ngọc My quặn đau.

Ngọc My vẫn không nói gì, buông đôi đũa xuống rồi bước vào phòng vệ sinh. Cô nhất định sẽ phản đối tới cùng.....câu chuyện tình này vốn dĩ sẽ không có cái kết tốt đẹp.

-Chị hai!!!!!!Nó gào lên, uất ức

-Chuẩn bị đi, anh Nam sắp đến rồi! Nói rồi Ngọc My kéo mạnh cánh cửa phòng vệ sinh

-“.....”

Nó thật sự không hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra, thái độ của chị nó. Nó sẽ không bỏ qua chuyện này nhưng không thể để anh nó nhìn thấy bộ dạng này của mình. Nó vội vàng rửa mặt, hít những hơi thật sâu để át những tiếng sụt sịt.

Akemi lặng lẽ nhìn về phòng vệ sinh, cô biết Ngọc My đang khóc bởi vì cô đã thấy những giọt lệ chảy ra từ khóe mắt ấy khi tiếng đóng cửa phát ra. Những giọt nước mắt giấu giếm.

Ở đâu đó hiện lên một suy nghĩ: “ Xin lỗi, thật sự xin lỗi em.....Giao Khuyên”

Có người khóc nhưng vẫn có người cười.

Người cười thì chắc mọi người có thể đoán ra là ai. Phải, đó là hân.

Xoay xoay cái bánh trong tay, hân cố tìm cách làm sao có thể ăn được cái bánh mà không làm hỏng bề mặt có dòng chữ I LOVE YOU kia. Vừa nghĩ hân vừa cười, điệu bộ khác thường của hân làm cho Ryo ngây ngốc chẳng hiểu chuyện gì.

Hân rút trong người ra một con dao găm và....

“ Xoẹt” – cái bánh được chia làm đôi.

Nhưng đúng hiểu lầm, hân không cắt theo kiểu thông thường mà cắt mặt nhẵn bên dưới và mặt trang trí bên trên làm tách đôi ra. Khiến cho những hình thù trang trí và dòng chữ đặc biệt được giữ nguyên mà hân vẫn có thể nếm được mùi vị của bánh.

Cắn một miếng rõ to...vị chocolate lan tỏa trong miệng hân hết như vị ngọt của tình yêu đang tràn ngập trong tim hân vậy.

Sau khi thưởng thức một cách ngon lành, hân cầm phần còn lại của cái bánh rồi chỉ với vài động tác đơn giản....cái bánh bị đóng bởi một lớp băng trong suốt như phalê. Lớp băng này hoàn toàn có thể bảo vệ cái bánh không bị thiu thối. Bạn đừng khó hiểu vì tại sao hân không sợ lớp băng bị tan chảy...đó là bởi vì nó đã được yểm bùa vĩnh viễn rồi.

Hài lòng, hân đặt chiếc bánh gần giường ngủ rồi lấy mp3 lên nghe một bản nhạc quen thuộc mà không biết tình cảm giữa nó và hân thật sự rất trong gia.

Ở một góc của khu rừng

- Kế hoạch thất bại rồi! Hanaka nghiêng răng.

- Quả không hổ danh là Sawada Shin, thật xuất sắc! Ichida mỉm cười.

- Còn nói vậy được sao? Có cách khác không? Hanaka nhìn Ichida, tức giận nói.

Đáp lại sự tức giận của Hanaka, Ichida vẫn bình thản:

-Cách thì không thiếu, yên tâm....con bé đó không sống lâu đâu.

29. Chương 30

Cháp 30: Hoàng Ngọc My - Quách Giao Thiên

Tối.

Ngọc My khoác áo bước ra khỏi phòng. Cô muốn đến thần điện của trường.

Bước đi trên con đường lát đá hoa cương, cô khẽ thở dài.

Thần điện là nơi tôn nghiêm dùng để hành lễ và cầu nguyện. Được xây ở vị trí cao nhất nên đi bộ từ trường cũng mất khoảng 15 phút, hơn nữa phải leo trên những bậc thang cao vút.

Trời tối đen, chỉ còn những chiếc đèn trong sân trường bật sáng. Hôm nay có tuyết nhưng ít thôi. Bầu trời vẫn vũ mây, gió thổi rít cuồn cuộn như tâm trạng Ngọc My lúc này.

Bước vào thần điện, ngoài những ngọn nến và những bức tranh thờ các vị thần khác nhau được trưng bày sang trọng. Ngọc My nhẹ nhàng quỳ xuống. Hai hàng nước mắt bỗng chảy ra.

Ngoài kia.....gió vẫn thổi.....tuyết vẫn rơi. Phủ một màu u ám lạnh lẽo.

- Ba, Giao Thiên sợ quá.....! Sợ lắm.

Cô cứ lảo đảo như thế cùng với cơ thể đều đặn run lên từng đợt.

11 năm về trước. Cô là một tiểu thư nhưng không hề được nuông chiều.

Mọi tình cảm của ba mẹ hầu như đều dành cho em gái cô. Mọi khi họ trở về sau một chuyến đi xa câu đầu tiên bao giờ cũng là:

- Giao Khuyên đâu?

Nếu không bao giờ cũng là những câu hỏi có chứa cái tên Giao Khuyên.

Đã nhiều lần cô thử không ra đón họ nhưng họ chưa bao giờ thể hiện sự quan tâm đến việc đó, họ chỉ ôm em gái cô vào lòng mà thủ thỉ thôi.....trong khi đó cô vẫn ở một góc nào đó thầm mong ba mẹ sẽ gọi đến tên mình.

5 tuổi, thật sự vẫn là quá nhỏ để tự chăm sóc bản thân nhưng cô phải học mọi thứ cần thiết.....bởi vì cho dù cô không quan tâm đến bản thân mình nhưng cô vẫn phải bao bọc đứa em gái bé bỏng.

Ba mẹ đi xa lâu ngày, không biết là đi đâu làm gì. Giao Khuyên khóc.....cô phải dỗ dành an ủi mặc dù cô cũng rất sợ....rất muốn khóc nhưng cô biết sẽ chẳng ai dỗ dành, chẳng ai an ủi cô cả.

Nhớ lại thời tuổi thơ, cô không có lấy một kỷ niệm đẹp với gia đình, có chăng cũng là sự lạnh nhạt của họ mà thôi.

Lần Giao Khuyên làm hỏng toàn bộ bát đĩa vì bị ngã vào chạn bát....cô đã nhận tội thay:

- Sao bát đĩa vỡ cả vậy?

- Con xin lỗi mẹ, là con lỏng ngóng làm đổ chạn! Cô ngậm ngùi

- Con gái “lớn” mà sao hậu đậu vậy?Phạt con không được ăn cơm một bữa! Phu nhân Tuyệt Mỹ nhíu mày, bà không muốn dạy con như một vị tiểu thư....có lỗi phải phạt....không được nuông chiều.

Mọi chuyện chỉ có thể nếu như không:

- Mẹ đừng phạt chị Giao Thiên, là Giao Khuyên ngã vào đó thôi! Giao Khuyên kéo nhẹ cánh tay người mẹ.

- Ngã? Con có đau không? Bà xuýt xoa rồi quay sang cô: Trông em mà sao em lại ngã thế hả? Mẹ phạt con phải lau nhà một ngày cùng gia nhân.

Cô im lặng cúi đầu không cãi, không phản bác.

- Em xin lỗi! Tại em cả. Nó thút thít.

- Không sao đâu, chim khuyên của chị!

Nói thế nhưng khi Giao Khuyên chạy đi thì cô mới khóc. Lau nhà nghe có vẻ dễ nhưng lau cả một biệt thự thì đúng là quá sức với một cô nhóc năm tuổi. Từ đó cô ghét vào bếp.

Một lần khác. Cô bị ốm nặng, sốt rất cao. Ngoài vị bác sĩ và Giao Khuyên ra không có ai bên cạnh chăm sóc cô. Cô phải vượt qua bệnh tật...một mình.

Chỉ đến khi, trước tai nạn ba ngày. Ba đã gọi cô đến nói chuyện.

Lần đầu tiên cô được ba chủ động gọi đến.....cô đã rất vui nhưng những gì ông nói đều là về Giao Khuyên.

- Giao Thiên, con có biết ý nghĩa tên của mình không?

- Không biết ạ! Cô lắc đầu.

- Nó có nghĩa là bầu trời đầy, còn em gái con là một chú chim khuyên.

-“.....” Cô vẫn không hiểu ông muốn nói đến chuyện gì chỉ đến khi....

- Con có thể hứa với ta.....con sẽ mãi là bầu trời của chim khuyên cho đến khi chú chim đó tìm được một bầu trời khác chứ? Ba cô nhìn cô, đôi mắt hiền từ.

- Con làm được! Cô tự tin....bởi vì từ khi sinh ra cô đã luôn là bầu trời che chở cho con chim nhỏ đó.

Ba cô gật đầu.

Cô hiểu, ba muốn mình đi ra. Chỉ thế thôi! Ông ấy muốn cô bảo vệ em gái cô.....đơn giản chỉ có vậy.

Nhưng khi cô bước đến gần cánh cửa thì:

- Ta xin lỗi! Xin lỗi con thật nhiều! Giao Thiên!

Cô đứng sững, nước mắt nhạt nhoà nhưng không quay đầu lại. Vẫn im lặng cầm nắm khoá cửa trong bàn tay.

- Ta đã không quan tâm đến con trong thời gian qua!

- Không đâu! Ba đã dạy con rất nhiều! Cố hít lấy một hơi, cô nói trong nước mắt.

- Ta muốn con thật mạnh mẽ! Ba cô vẫn nói đều đều.

- Con và Giao Khuyên sẽ hạnh phúc ba à!

Nói xong cô chạy ra khỏi phòng. Cô sợ mình sẽ khóc trước mặt ba nên đã không nghe được câu nói cuối cùng của ba cô:

- Ta yêu con! Yêu con rất nhiều, Giao Thiên!

Thế rồi tan tạt xảy ra, vợ chồng ** nuôi chỉ chăm sóc cô được một thời gian thì qua đời khi cô mới 6 tuổi. Cô lại đơn độc một mình với danh trẻ mồ côi, con chim cô yêu quý cũng không còn ở bên cạnh.

Cho đến khi cô gặp lại Nhật Nam...cô mới biết được quan tâm, chăm sóc là thế nào; được che chở và bảo vệ là ra sao.

- Ba à! Chim khuyên tìm được bầu trời dành riêng cho nó rồi.....nhưng đường đến đó sao mà xa quá, con sợ nó lạc lọng....con sợ nó thất vọng. Ba ơi!

Ngọc My oà khóc. Cô không biết nên đối mặt với nó ra sao, ngăn cấm nó thế nào khi mà nó đã....yêu. Cô nên phó thác cho số phận sao??? Vậy nếu em gái cô đau lòng thì cô biết làm thế nào.

Lo nghĩ cho em gái mà không quan tâm nhiều đến việc của mình. Thật đáng sợ nếu một ngày cô biết người duy nhất che chở mình là ai.....cô sẽ lại trở về là một bầu trời đơn độc????

Cháp 30 : Hoàng Ngọc My - Quách Giao Thiên -tiếp

Đã khuya lắm rồi. Ngọc My vẫn ngồi lặng trong thần điện.

Cô cũng là con gái mà, cũng biết vui biết buồn, biết khóc biết cười.....không thể mãi mãi mạnh mẽ. Đã lâu lắm cô không khóc, đơn giản vì cô không muốn khóc. Cô ghét sự yếu đuối của mình. Cô luôn cố sống trong tư thế ngẩng cao đầu, sống để che chở người khác giống như cái tên của cô, một bầu trời ấm áp.

Một cô công chúa tự tin và sắc sảo; thông minh và xinh đẹp – đó là tất cả mọi người nghĩ về cô. Nhưng con người thật của Ngọc My hoàn toàn không phải vậy. Cô dịu dàng, hiền lành, yêu sự bình yên. Vì muốn mình xứng với Nhật Nam cô đã phải diễn tốt vai một nàng công chúa. Cô không muốn Nhật Nam bị đàm tiếu, cho dù anh luôn dũng cảm nói rằng:

-Cô ấy không giàu,

Cô ấy không quyền quý

Cô ấy sánh bằng các quận chúa

Nhưng.....

Cô ấy là người tôi yêu.

. Khi điều tra được một phần của sự thật năm xưa, cô thật sự shock. Nếu như em gái cô biết Linh biết được.....có trời mới biết nó sẽ làm gì.

Mạnh mẽ sống để tìm ra sự thật nhưng nhiều lần cô đã muốn buông tay những cái danh con gái trưởng không cho phép cô làm vậy. Cô phải tiếp tục đi.....với sự dẫn dắt của Nhật Nam.

Gặp lại được em gái cô sung sướng gần như phát điên nhưng khi tưởng tượng đến việc sẽ bị Linh phát rác cô lại khẽ rùng mình. Cô muốn em gái cô được sống trong thế giới màu hồng, dưới sự che chở của mình mà hạnh phúc.....nhưng có vẻ ước muốn của cô không thể thực hiện được.

Đã 2 giờ sáng. Vậy là cô đã ngồi trong thần điện 4 tiếng.

Loạng choạng bước ra, đèn trong trường đã tắt toàn bộ. Một mình cô trong bóng tối.....tất cả im lặng đến đáng sợ.....chỉ có tiếng gió rít thổi liên hồi.

Nép mình vào cửa điện, cô cố phóng tâm mắt ra xa. Mong mỗi ánh đèn mập mờ trong thần điện có thể soi sáng cho cô bước đi.....nhưng thật sự là không thể.

Lạnh.....sợ hãi.....buồn.....lo lắng.....là tất cả tâm trạng quả Ngọc My.

Cô vẫn quyết bước đi mà không chờ đến sáng.

Vừa đi được hai bước.....cô đã vấp phải bậc thang đầu tiên. Cứ ngỡ cô sẽ nhào ra nên tuyết lạnh nhưng.....

Một vòng tay ôm lấy cô, nhẹ nhàng và ấm áp.

-Em sẽ ra sao nếu không có tôi đỡ hử? Một câu nói quen thuộc phát ra.....là anh : Nhật Nam.

-Sao anh lại ở đây? Ngọc My nép vào ngực anh, tìm kiếm sự an toàn.

-Thấy em vào nên đi theo thôi! Anh đứng ngoài 4 tiếng rồi đấy! - Đúng là anh có ở ngoài nhưng không dám vào, anh sợ cô chưa hết nỗi buồn muốn được nước mắt rửa trôi. Ở ngoài 4 tiếng đồng hồ mà cứ như 4 thế kỷ vì lòng anh quặn lại từng nhịp mỗi khi tiếng nấc của cô phát ra.

-Anh không thấy lạnh sao? Đứng ngoài lâu như vậy sẽ bị cảm đó! Cô vẫn ôm anh thật chặt như sợ rằng nếu bỏ tay ra anh sẽ biến mất.

-Ngốc! Lo inh trước đi! Anh bật cười, hai tay cũng siết chặt cô gái anh luôn bảo vệ.

-E một khi cứ phải gồng mình lên mạnh mẽ. :)

E một khi cứ phải cười dù chỉ muốn nhắm mắt lại và ngừng nghĩ suy. :)

E một khi phải giấu trong mình bao nhiêu cảm xúc. :)

Và E một khi bản thân mình luôn quan tâm cho người khác trong khi. :)

E cũng rất cần người khác quan tâm anh à :)

- Ngốc lắm! Có anh ở đây!

Câu nói cảm động nhất của con trai đối với con gái không phải là:

“Anh yêu em” hay ” Em là tất cả”
mà là khi con gái yếu đuối nhất...con trai nói:“Có anh ở đây!”

Trong khi đó

Nó vẫn không ngủ được.

Vì trần trọc nên gây ra tiếng ồn và làm cô bạn cùng phòng mất ngủ.

- Bạn không ngủ được à? Akemi với khuôn mặt ngái ngủ bước vào phòng nó

- Xin lỗi!

- Chuyện chị Ngọc My à? Akemi dụi mắt nhưng giọng nói hoàn toàn nghiêm túc.

- Umk! Nó gật đầu.

- Mình nghĩ chọ ấy có lí do riêng đó! Bạn đừng để tâm chuyện này nữa! Nói xong Akemi lại về phòng do cô nàng quá buồn ngủ.

Một mình nó trong phòng. Cố nhắm mắt.

Đành bỏ qua thôi. Nó tin chị nó...nhưng nó sẽ không chấp nhận

30. Chương 31

Cháp 31: Tổ tình

Một tuần mới.

5. 40' sáng, tại lớp 10A1.

Một mình ở trong lớp, nó nằm dài trên mặt bàn ngủ ngon lành.

Nó không phải là người hay ngủ nướng nhưng cũng không thích dậy sớm. Có lẽ hôm nay nó “dở người” khi dậy vào 3 giờ sáng. Vào thời điểm đó nó hoàn toàn có thể ngủ lại nhưng vẫn đề là ở chỗ nó đã làm xong VSCN và mặc xong quần áo....trước khi xem đồng hồ, vì thế nó phải đến lớp sớm hơn dự định.

Sau khi thuộc lầu vài trang lí thuyết nó lăn ra ngủ. Đôi mắt trong veo đóng kín, khuôn mặt hơi ửng hồng vì lạnh.....trông nó bây giờ chẳng khác nào một chú gấu bông.

Bỗng có tiếng bước chân vang lên.

Tiếng cồm cộp của đôi giày phá vỡ sự im lặng chỉ có tiếng côn trùng rả rích, thên một người đến lớp sớm. Nó vẫn không có lấy một cử động nhỏ, từng nhịp thở vẫn đều đặn toả ra những màn khói mỏng như sương.

Người đó tiến lại gần nó, đôi mắt chăm chú vào khuôn mặt đang say giấc nồng hồi lâu.

15' sau

Con người lạ mặt đó....cúi người xuống, muốn một lần được chạm vào đôi môi anh đào kia.

50cm

.....

30cm

.....

10cm

.....

và...5cm

Nó bất giác cựa mình, quay đầu. Đương nhiên nụ hôn đó chỉ đặt lên được mái tóc như lụa của nó thôi.

Một nụ cười chua chát xuất hiện trên khoé môi người đó:

- Kể cả trong vô thức, bạn vẫn từ chối và không thuộc về tôi!

- “.....” Nó vẫn ngủ say mà chẳng hề biết gì.

- Tôi không hiểu tại sao bao giờ cũng là Sawada Shin? Địa vị, tiền tài, sự khâm phục, kính trọng của mọi người đều thuộc về cậu ta! Và....cả bạn cũng thế!

- “.....”

- Tôi đã nghĩ mình có thể chấp nhận chịu thua, chấp nhận chỉ được mọi người biết đến với cái danh “Bạn thân của Sawada”. Nhưng từ khi gặp bạn.....cái suy nghĩ đó đã bị ném vào sọt rác rồi! - Dai cười cay đắng, một tay xoa đầu rồi nghiêng răng:

- Tôi sẽ dành lại tất cả, tôi sẽ cho cậu ta biết được cái cảm giác bị bạn bè giành đi mọi thứ.....kể cả người con gái mình yêu là thế nào? Và bạn sẽ thấy được bộ mặt thật của tôi.....sẽ sớm thôi!

Trời hửng sáng. ánh mặt trời đầu ngày soi rõ toàn bộ khuôn mặt kẻ vừa nói:

Moroboshi Dai

Không ai thấy được khuôn mặt cậu ta lúc này. Cái dáng vẻ baby đáng yêu đã biến mất....thay vào đó là bộ mặt của một ác quỷ từng đội lột thiên thần.

Nó ngồi với hần mà cứ thấy run run. Ngại ngần hết chỗ nói khi người mình ngỏ lời lại ở ngay bên cạnh. Nó vừa muốn ngày valentine trắng đến sớm để chấm dứt sự căng thẳng vừa lại muốn đến muộn vì sợ hần từ chối. Cũng may hần vẫn như thường ngày, chẳng tỏ thái độ gì.(t/g: mặt làm bộ vậy thôi)

Hôm nay nó không thấy Dai đến lớp, kể ra cũng thấy hơi lo vì dù gì đó cũng là một người bạn thân. Nhưng nó cũng không để tâm thêm nữa vì đối với những người đã được đào tạo trước, đến trường chỉ là công cốc kiến thức như Dai thì nghỉ học là chuyện bình thường.

Đây sẽ là một buổi sáng nhàm chán nếu như khi kết thúc buổi học có một chuyện động trời xảy ra.

Chuyện xảy ra như thế này đây:

Trong khi tan lớp, mọi người đang chuẩn bị dọn sách vở thì nhốn nháo cả lên khi thấy Dai trong tay ôm một bó hoa hồng đứng đi giữa sân trường.

Trong bộ vét màu trắng được thiết kế một cách tinh tế và hài hoà làm nổi bật màu đỏ của những bông hoa trong tay, Dai trở nên handsome hơn bao giờ hết. Mọi người trong trường đều hướng ánh mắt về phía Dai, tự đoán xem ai là chủ nhân bó hoa hồng. Con gái thì khỏi nói, có người thậm chí còn chảy cả.... dãi(t/g: bó tay).

Dai là một playboy chính hiệu. Đã có rất nhiều cô gái tự nhận mình là bạn gái cậu nhưng họ đâu biết cái danh đó chỉ tồn tại một ngày không hơn không kém. Mà có phải là Dai đề nghị đâu, là họ lao vào như con thiêu thân để rồi bị đá đi một cách nhục nhã đấy chứ. Cái đáng chú ý ở đây là trong số đó chưa ai từng được tặng hoa hay bất cứ quà gì. Vậy nên có thể nói, chủ nhân bó hoa kia là người rất đặc biệt.

Nó vẫn không bận tâm đến xung quanh chỉ, vẫn chú tâm vào việc sắp xếp đồng sách trong cặp mình. Chỉ đến khi....tiếng hò hét la ói buộc nó phải dời mắt phải công việc, liếc ra phía trước và suýt té ra sau khi thấy: Dai đang quỳ trước mặt mình với một bó hoa hồng!

Cháp 31: Tổ tình - tiếp

Hần vẫn ngồi gần nó nhủ mày, rốt cuộc Dai muốn làm gì?

- Làm bạn gái tôi nhé! Dai mỉm cười, nói.

Tất cả đám đông ồ lên rồi đồng loạt vỗ tay, ai cũng khâm phục cô gái được một playboy chính thức ngỏ lời. Nhìn về phía sau, khi chắc chắn không có ai đằng sau nó. Nó mới hướng cái nhìn về phía Dai như để chờ đợi câu nói: Tôi nói đùa đấy hay Bạn đang nằm mơ.

- Có thể trong mắt bạn tôi từng là một tên con trai thiếu đứng đắn, nhưng đối với bạn tôi hoàn toàn thật lòng! Dai vẫn nói đều đều.

Đám đông lại một lần nữa được dịp khoe giọng, chỉ tội lũ con gái....tức đến phụt máu mũi.

Để xác nhận mình không nằm mơ, nó lấy tay chỉ về phía mình hỏi ngây ngốc:

- Tôi sao???

Dai cười, nụ cười dễ thương hết mức:

- Phải, tôi hoàn toàn nghiêm túc! Đồng ý chứ?

Nó nhìn Dai bối rối. Thật sự nó cảm thấy rất khó xử. Hai tay đan chặt vào nhau, đôi môi mím lại không nói nên lời. Trong tim nó đã có câu trả lời rồi, bấy lâu nay nó chỉ xem Dai như một người bạn thân, không hề có cái cảm giác gọi là tình cảm nam nữ. Nhưng nó sợ, xung quanh đông người như vậy.....nếu nó dứt khoát từ chối Dai thế nào cậu cũng trở thành chủ đề của câu chuyện bàn tán. Nó đâu biết đây vốn là điều mà Dai muốn, tất cả dường như đều nằm trong kế hoạch của cậu.

Đến nước này hắn không thể ngồi yên được. Hắn bật dậy, nắm lấy tay nó và định lôi ra ngoài nhưng....

- Khoan đã! Dai nắm lấy cánh tay còn lại của nó, tự tin nói lớn.

Đám đông bắt đầu trở nên nhốn nháo. Vở kịch đang đến phần hấp dẫn nhất: Hai hoàng tử - một công chúa.

- Tôi biết bạn cần thời gian! Tôi sẽ chờ! Dai dúi vào tay nó bó hoa rồi quay người bước đi.

Nó nhìn bó hoa trên tay nhưng chưa kịp định hình sự việc thì đã bị lôi đi xềnh xệch.

Vở kịch kết thúc, đám đông giải tán và đương nhiên khi kết thúc bao giờ cũng có sự bàn tán.

Hắn lôi nó đến Cá sấu cốc rồi dừng lại ở một gốc cây.

Nó ôm ngực thở hồng hộc, tốc độ của hắn khiến nó có thể quy xuống nếu như cánh tay bằng thép của hắn vẫn lôi nó mà chẳng hề bận tâm.

- Bạn muốn gì? Nó hỏi với bộ mặt cau có.

- Muốn gì à? Tôi phải là người hỏi chứ! Bạn tặng quà valentine cho tôi mà định nhận lời một thằng khác à? Hắn tức giận siết chặt lấy cổ tay nó.

- Á! Đau! Nó nhả mặt.

- Nói đi chứ! Hắn hét lên làm nó giật bắn mình.

Nó đâu ngờ việc nó bối rối trước lời tỏ tình của Dai lại khiến hắn hiểu lầm là nó muốn nhận lời.

- Bạn kì quá! Tôi.....nó chưa kịp nói hết câu thì bó hoa trong tay nó bị hắn giật phăng và ném đi không thương tiếc.

- Bạn làm gì vậy? Đó là quà của tôi! Nó bắt đầu nổi khùng.

- Bạn muốn nhận nó à? Hắn cười - nụ cười nhếch mép có chút xảo trá.

- Này, bạn.....ghen đó hả? Nó nhú mày trước thái độ của hắn.

- Phải rồi! Tôi ghen đấy, sao hả? Hắn nhìn sâu vào mắt nó.

Nó im bật, nói nữa nó sợ mình sẽ cười mất - mà cười vào lúc này có khác gì gạch tên mình trong sổ tử đâu, mà nó cười là cười hạnh phúc thôi chứ không phải cười nhạo đâu nha.

- Tôi cho bạn 2 ngày, bạn phải trả lại bó hoa đó! Nếu không thì bạn chết với tôi. Nói xong hắn đi thẳng. Nó nhặt bó hoa lên, nhún vai nhìn theo hắn.

Ở một nơi nào đó

- Vợ kịch chỉ mới bắt đầu thôi! “Bạn thân”!

31. Chương 32

Cháp 32: Rắc rối

Tối hôm đó

Bó hoa của Dai tặng nó được cắm trong bình nhưng không gỡ ra. Nó thở dài thườn thượt vì không biết nên đối diện với Dai như thế nào. Chiều nay nó cũng không dám đến sân tập cùng hắn. Đến nhờ bị hành xác thì khổ lắm!

- Bạn nha, toàn gây những chuyện giạt gân! Akemi vừa làm trứng vừa nói.

- Bạn đừng đề cập đến chủ đề này nữa, đầu mình nổ tung mất thôi! Nó ngán ngẩm lấy con dao băm vằm củ cải khiến nó nát bươm thành....cám.

- Xì, mình cũng không thích lo chuyện bao đồng nhưng mà nghe nè: từ chối thẳng thừng đi nếu không sau này bạn sẽ mất Sawada đó! Lấy đĩa trứng đặt lên bàn, akemu ngồi xuống ghế nói tiếp.

Nó bỏ việc hành hạ củ cải, tiếp tục trầm ngâm chẳng để ý gì đến bữa cơm. Vấn đề nó lo bây giờ là vì chuyện này nó sẽ khó mà qua được bài kiểm tra.

Đúng lúc đó một tiếng gõ cửa cất lên. Akemi buông đĩa chạy ra mở cửa. Vị khách là Ngọc My.

- Chị ăn chung nhé! Ngọc My cười.

- Tất nhiên ạ! Akemi vui vẻ đáp còn nó vẫn thờ thẩn như ban đầu.

Mãi khi hết bữa nó mới chịu mở miệng:

- Chị lại đến chất vấn em à?

- Không, chỉ là chị lười vào bếp thôi! Ngọc My tỉnh bơ.

Nó bĩu môi:

- Chị lại phản đối chứ gì? Nếu thế thì em ế cũng tại chị!

Ngọc My và Akemi đang ăn quả tráng miệng thì cười sặc. Một cô nàng 16 tuổi muốn “ế”. Kiểu này Ngọc My mang tiếng oan mất thôi.

- Không, việc này chị không phản đối! Chỉ có điều chị thấy cái cách cậu ta ngỏ lời không thành thật mà giống như ép buộc hơn! Ngọc My vẫn chưa dứt nét cười đùa.

Nó nhìn điệu cười của Ngọc My mà muốn ước một điều hơi tội lỗi: ước gì cái miệng ấy biến thành cái khoá kéo để nó có thể kéo xoạch kín lại. Thật là, đang muốn hỏi ý kiến mà lại còn cười trên nỗi đau khổ của người khác. Cuối cùng nó quyết định dợm mọi việc lắng xuống thì sẽ trả lời Dai.

Nhưng mọi việc không dễ như nó tưởng tượng.

Sáng hôm sau, tại căn tin

- Ê, con bé đó là người được playboy nổi tiếng tỏ tình à?

- Ừ nhĩ! Mà con bé đó là quán quân Miko đó!

- Umk, nhìn cái mặt cũng xinh nhưng đầu đến mức phải tỏ tình một cách khoe trương thế chứ!
- Nghe nói mấy thầy cô cũng đang bàn nhau lập kế hoạch lãng mạn như thế đó! (t/g: bó tay)

....bla....bla.....bla

Nó không được yên ổn 1 giây trng khi thanh toán bữa sáng, xung quanh là những lời bàn tán cực kì xâm phạm đến sự riêng tư của người khác. Đúng là miệng lưỡi thiên hạ không ai sánh kịp. Nó tự hỏi nếu như vào ngày valentine trắng mà hắn nhận lời chắc mật độ hot chắc còn gấp bấy giờ cả nghìn lần ấy chứ. Nhưng nó vẫn làm như không có chuyện gì xảy ra và vẫn ung dung như bình thường.

Mọi chuyện chỉ có thể nếu như vào lớp không có lời khiêu khích của lũ con gái và Hanaka cũng có phần:

- Chà, có phúc ghê nhỉ! Được Nam Thần Vương Tử tốt tình trước mặt bao người! Hanaka liếc nhìn nó, giọng châm chọc

Nó tự nhủ phải nhẫn nhịn.

- Bó hoa hồng tuyệt vời quá đi! Giữ sau này làm.....hoa cưới luôn đi! Yuki (một thành viên trong Fire girls) hùa theo

Nãy giờ nó cố nhịn nhưng đang chuẩn bị nổ tung. Nó không thích cãi nhau nhưng đã quá đà thì cũng phải làm tới. Một khi song ngư đã bực mình thì chẳng khác nào cọp.

Nó quay người, cười một nụ cười thật tươi, ngọt như kẹo nhưng lại khiến lũ người đó im bật nổi da gà:

- Ôi, bây giờ tôi mới biết cô thích bó hoa đỏ đến vậy. Bó hoa đỏ hợp làm hoa cưới của cô hơn nhưng sợ đến khi cô kết hôn thì bó hoa kia cũng thành.....đồ cổ nghìn năm rồi!

- Cô.....! Yuki cứng họng. Nó nói như vậy rõ ràng ám chỉ cô ta sẽ ế đến già mà.

- Nhưng cũng may, tôi đã trả lại bó hoa đỏ rồi nên nó sẽ không phải chờ cô mà trở thành đồ cổ đâu! Nó nói xong ung dung bước vào chỗ ngồi mà không thèm để ý đến khuôn mặt như khi ăn ớt của Yuki.

Cũng may sáng sớm nay nó đã trả lại bó hoa cho Dai với lời nhắn trước của phòng cậu. Nếu không chắc sẽ còn nhiều việc xảy ra. Nó chợt hình ung đến dáng vẻ của Ngọc My trước đây, giờ mới biết đối tượng cao quá cũng rất khổ sở.

Nó ôm đầu:” Kì kiểm tra ơi.....chậm lại đi...tui chưa chuẩn bị được gì cả”

32. Chương 33

Cháp 33: Luyện tập

Vào giờ học, có lẽ sẽ rất bình thường nếu....từ “nếu” này nó thật sự muốn lòi ra khỏi óc, muốn mình không nghe hay đại loại thế khi mà thầy chue nhiệm thông báo:

Vì có việc đột xuất nên năm nay sẽ tổ chức kiểm tra sớm hơn một tuần!!!!

Xách cái cặp ra về, nó cúi đầu tránh ông trời độc ác. Mà số nó cũng khổ ghê! Nó sẽ ra sao khi chỉ còn 1 tuần luyện tập. Lúc thông báo được ra nó có để ý thấy được nụ cười “cá sấu” hiện diện trên đôi môi của hắn. Nụ cười này rõ ràng dành cho nó và cũng đủ hiểu hắn chưa hề bỏ qua cho nó.

Bước nhanh về phía phòng, nó vẫn đi theo kiểu cúi mặt nhìn đất nên đã đâm sầm vào một người. Xui xẻo nối tiếp nhau khiến nó càng thêm rối nhưng chưa kịp xin lỗi thì tiếng nói về phía người đối diện đã cất lên:

- Tôi muốn nói chuyện với bạn! Người nói chính là Dai.

Nó hơi lưỡng lự nhưng rồi cũng gạt đầu, chấm dứt chuyện này nó sẽ tìm lại được lối đi.

Ở một góc vắng của khuôn viên trường, nó và Dai cùng ngồi trên một cái ghế đá. Nó thấy hơi ngại, người cứ run lên từng đợt, cộng thêm chút gió cuối đông khiến nó càng mong việc được giải quyết sớm. Ở Việt Nam vào thời điểm này thì trời bắt đầu ấm áp rồi, chỉ có mưa xuân lác đác khiến người ta hơi buốt mà thôi. Trái ngược với thái độ của nó, Dai vẫn điềm nhiên ngồi tựa ra sau ghế, hai tay quàng ra sau gối đầu:

- Bạn sao lại trả hoa ỳnh?

Nó bối rối nhưng rồi cũng trả lời dứt khoát:

-Xin lỗi Dai, mình không thể nhận lời!

Dai thở mạnh, quay sang nhìn nó:

-Tại sao?

Không hề nhận ra tâm trạng của Dai, nó trả lời:

-Mình chỉ coi bạn là bạn thân không hơn không kém! Mình không thể lừa cậu!

-Không sao! Dai cười, một nụ cười chua chát giấu giếm.

-Mình xin lỗi! Nó cúi đầu, trong lòng dâng lên cảm giác tội lỗi.

-Bạn đâu có lỗi, chỉ tại mình ngốc thôi.....mà bạn đứng khóc nhiều quá nhé, mình sẽ thấy có lỗi nhiều đấy! Dai buông một câu khó hiểu rồi bước đi.

Nó ngồi lại một mình nhìn theo bóng dáng pháp sinh nó gặp mặt đầu tiên. Sao mới hôm qua hình bóng ấy quen thuộc là vậy nhưng bây giờ lại xa vời đến thế!

“ Tôi đã cho bạn một cơ hội, một cơ hội đến bên tôi và sống bình yên. Nhưng chính bạn đã rừ chối nó! Vậy thì đừng trách tôi độc ác và hối hận về quyết định của mình ngày hôm nay!”

Cá sấu cốc

Nó hít một hơi lấy cơn đảm rồi bước vào. Nó hạ mình làm hoà với hấn dù nó chẳng có lỗi gì cả.

-Bạn làm hoà với tôi chỉ vì bài kiểm tra thôi à? Hấn đứng dựa vào gốc cây, hai tay đút túi quần nhìn nó hỏi.

-“.....”

Nó nhìn sâu vào mắt hấn, trong lòng tự nhủ: “tôi cứ tưởng bạn hiểu tôi nhất cơ đấy, hoá ra bạn luôn nghĩ tôi đang lợi dụng bạn. Nếu bạn biết tôi đang nghĩ gì thì hãy đoán thử xem bây giờ tôi cảm thấy thế nào!”.

Đương nhiên suy nghĩ của nó, hấn không thể đọc. Nhưng đôi mắt kia đã nói lên cả rồi. Hấn làm động tác vuốt tóc quen thuộc rồi nói:

-Bạn dối nhanh thật!

-Tôi ghét bạn! Nó lướm hấn rồi chạy đi.

Nếu ai là song ngư thì có thể dễ dàng đoán được đàn là song ngư thì rất buồn bĩnh trong việc nhận sai. Nó đã hạ mình muốn xin lỗi hấn vậy mà.....Nhưng tim nó lại thầm mong hấn níu nó lại.

Trái tim quả không dễ điều khiển bởi lí trí. Thật đáng ghét.

Không thể thắng được, nó lấy hơi....rồi quay lại.

Hấn vẫn đứng đó, vẫn với dáng điệu ấy. Nhìn ghét mà lại..... thích.

-Tôi biết bạn sẽ quay lại mà! Hấn nhìn nó cười điệu cười cá sấu

-Bạn tự tin vậy sao? Tự tin cái gì mình cũng biết! Nó hét lớn, hấn đang đùa nó sao?

-Nếu bạn không quay lại thì đã không phải là Thuỳ Linh mà tôi biết.

Nó bật khóc, hấn đáng ghét như vậy, tự kiêu như vậy mà sao nó lại có cái tình cảm đó với hấn cơ chứ?

Hấn bước tới ôm nó vào lòng. Bao giờ cũng thế, nó luôn có cảm giác an toàn trong vòng tay mạnh mẽ ấy.

-Làm hoà nhé! Hấn cười

Nó bấu môi, không hiểu đâu mới là con người thật của hấn đây.

Tình yêu là thế! Có cãi nhau, có làm hoà rồi mới nhận ra mình yêu sâu đậm thế nào và người mình yêu quan trọng ra sao!

Suzu

“Đừng làm tôi thất vọng đấy, tôi không muốn mình bị lừa, bị đem ra làm trò chơi! Nhớ chưa, ngôk”

Màng lửa từ trong tay Hanaka tắt ngấm, hình ảnh kia cô ả đã thấy cả. Thật cảm thấy nhục nhã cho chính bản thân khi không thể xé nát khuôn mặt hạnh phúc đó đi. Nhưng....

-Ai?? Hanaka hét lên

-Quận chúa, đồng minh mà!

-Đồng minh? Hanaka nhú mày

-Hợp tác để đôi bên cùng có lợi!

Cháp 33: tiếp

Hanaka quay người cười lớn:

-Sao tôi phải tin và phải cần có đồng minh?

-Tôi nghĩ cô sẽ trả lời khác đấy, quận chúa

-Hừ! Cứ cho là có thể hợp tác nhưng anh tin được anh không có dụng ý gì chứ? Hanaka nghiêng răng. Cô ả rất ghét những loại người tự nói úp mở như vậy.

-Tôi không giống cô, nếu người đó đã từ chối thì tôi sẽ không giành lại! Dai nghịch cái chuông gió bên cửa của Hanaka, vẻ mặt tỉnh bơ.

-Cao thượng vậy sao?

Không để tâm đến lời nói khiêu khích của Hanaka , Dai chỉ mỉm cười:

-Những thứ tôi không có được thì sẽ.....phá huỷ nó!

Hanaka giật mình, sao xung quanh cô ả toàn là người nguy hiểm vậy? Tuy vậy cô ả vẫn cố cười giả tạo:

-Chứng minh đi!

-Cô nghĩ sao nếu chúng ta.....làm đề kiểm tra khó hơn một chút nhỉ? Dai cười tà mị, nhìn Hanaka trong tình trạng đề phòng. rồi nói tiếp: Cô chỉ việc nhìn tôi thực hiện thôi.

Bóng dáng Dai biến mất sau cánh cửa Hanaka mới dám nuốt nước bọt. Nhưng dù sao đây cũng là một việc tốt mà cô ả không cần nhúng tay cũng thu được lợi. Bài kiểm tra năm đầu, sẽ thú vị lắm đây!

Nó đang đếm thứ tự chữ số từ 1 đếnbởi vì mẹ nó từng dạy nếu sợ hay giận thì đếm theo thứ tự chữ số sẽ lấy lại sự bình tĩnh. Nhưng nó đã đếm đến một nghìn mà vẫn không thể tiêu hoá được cái cảm xúc tạp nham lúc này.

Chuyện là nó đã nghĩ “cá sấu”cũng dễ thương nhưng giờ mới nhận ra cá sấu vẫn là cá sấu khi trước mặt nó bây giờ toàn là quái cấp C.

Tuy lũ quái không hề nhúc nhích nhưng chỉ nhìn thôi nó cũng run lên bần bật rồi. Quái cấp C rất lùn, chỉ đến đầu gối người bình thường nhưng lại to về chiều ngang. Mọi người hẳn ai cũng đã thấy thạch rau câu rồi nhỉ, điểm tương đồng giữa món ăn và lũ quái này chính là sự trong suốt, lũng lảng và gần như không có hình dạng cố định. Màu sắc thì pha trộn đủ kiểu, đủ bầy sắc cầu vồng luôn. Nghe tả thì có vẻ trẻ con nhưng đó mới là điểm phụ, đáng sợ nhất là bộ răng dài không thể tả mà ở trong bất cứ hình dạng nào cũng đem ra khoe.

Nó bầu chặt lấy vạt áo sau lưng hắn, môi mím chặt. Vậy mà hắn lại phô cái điệu cười đều giả đó ra. Khiến nó vừa sợ vừa bực.

-Tôi còn chưa dùng thạo cung tên mà bạn định làm gì hả?

-Thì dùng làm bia tập bắn chứ sao? Hắn vẫn cười với cái mặt ngây thơ hết mức khiến nó tức sôi ruột mà không thể làm gì được, đành ngậm ngùi kéo tên.

Năm mũi tên, chẳng trúng lấy một phát mặc dù lũ quái bị yểm bùa vẫn đứng yên một chỗ.

-Bạn không tập trung được chút à?

Nó hậm hực lấy sức bắt con quái xa nhất và.....

“Bụp” Chướng khí phun ra nòng nặc rất khó chịu nhưng nó và hắn không hề bị ảnh hưởng bởi sợi dây biểu tượng chính là những thứ giúp pháp sư tránh khỏi sự ô uế của chướng khí. Nó nhăn mặt, cái thứ này đúng là kinh tởm chẳng khác gì sốt cà ri vừa đen vừa thiu.

Buổi tập chỉ một mình nó khó nhọc với mấy con quái thú còn hắn thì ung dung ngồi nhìn. Nhiều lúc muốn nghỉ hay uống nước thì cái bóng lạnh xương sống của hắn lại hiện ra từ phía sau cùng câu nói:

-Bài kiểm tra!

Thế nên dù nản thế nào nó cũng phải cố mà học, mặc cho hai bàn tay cũng sưng phồng.

Nó đâu biết nhìn nó thế hắn cũng đau lòng chứ nhưng trong bài kiểm tra quái vật đâu có đứng yên chịu trận. Nó nhất định phải vượt qua khi không có hắn!

33. Chương 34

Cháp 34: Bài kiểm tra

Sau mấy ngày luyện tập vất vả cuối cùng nó cũng tạm đạt được những đòn tấn công phòng thủ nhất định.

Và cái ngày khiến nó hồi hộp cũng đến. Hôm nay sân trường chật kín người. Tất cả đã sẵn sàng với bài kiểm tra. Thầy hiệu trưởng đứng trên sân bục, nghiêm trang nhìn những pháp sinh đang ngay ngắn xếp hàng, đồng loạt nói cùng chiếc loa:

-Toàn thể các pháp sinh hãy nghe đây! Bài kiểm tra học kì đầu tiên của năm học mới vì vậy tất cả phải thật cố gắng. Hãy nhớ mình là thế hệ pháp sư nối tiếp sau này, là một điều hạnh phúc đáng tự hào!

Thầy hiệu trưởng ngừng lấy hơi rồi nói tiếp:

-Cũng như mọi năm, nếu em nào không thể vượt qua có thể ẩn báo động để được giúp đỡ nhưng đương nhiên không được tính là vượt qua bài thi và sẽ bị bỏ trợ trong suốt kì nghỉ giữa năm.

Nhìn lũ học trò bên dưới một lượt, thầy nói tiếp:

-Giờ tôi sẽ công bố đề thi:

+ Năm thứ nhất: 3 quái cấp C

+ Năm thứ hai: 5 quái cấp B, 2 quái cấp A

+ Năm thứ ba: 5 quái cấp A

Năm nay do sự nguy hiểm pháp sinh sẽ không phải đối đầu với cấp A*, vì thế hãy cố gắng không dùng đến còi báo động! Chúc các em thành công!

Sau khi kết thúc bài tóm tắt đơn giản thầy hiệu trưởng bước xuống, nhường chỗ cho anh cho anh chàng MC:

-Như mọi năm, để cổ vũ tinh thần sẽ có một món quà danh cho tất cả pháp sinh, nhưng năm nay do có việc đột xuất nên đành nhờ quán quân Miko gỡ rối vậy

Bên dưới nổi lên những tiếng xì xào.

-Chỉ cần một bài hát là đủ rồi, pháp sinh!

Nó vẫn còn ngẩn tò te khi nghe cônggười nhắc đến tên mình. Hát? Đùng có đũa, nó đang lo lắng muốn chết thì hát làm sao được. Nó đang muốn từ chối thì.....

-Lên hát đi, cổ vũ tinh thần thôi mà!

-Phải đấy, cô có giọng hay thế, làm mọi người đỡ lo lắng chút có sao?

Những lời năn nỉ ngày một nhiều khiến nó nao lòng. Nó đành bước lên bục rồi nói:

-Xin lỗi mọi người, tôi không biết nhiều bài hát Nhật vì thế tôi sẽ hát một ca khúc tiếng Anh: Proud of you.

Tiếng vỗ tay đồng loạt phát ra. Tiếng nhạc cũng đã cất lên giai điệu ngọt ngào. Nó cầm chặt mic, đôi mắt hướng thẳng về phía hân ánh lên những tia cười hiền, bài hát này là những lời nó muốn nói với hân.

Trong ánh mắt anh, tình yêu lấp lánh

Anh vẫn lặng lẽ ngồi sát cạnh em

Để rồi tay trong tay, thật êm đềm

Cùng chung bước xuyên màn đêm tĩnh lặng

Ôm em nhé, hãy nhắc bóng em lên

Để em với tới được bầu trời cao thẳm

Để em biết được tình yêu say đắm

Và giúp em mở rộng tâm hồn anh nhé

Em có thể bay

Tự hào sao, em thật sự đang bay

Để cảm nhận những gì tốt đẹp nhất

Cho đến khi cuộc đời này kết thúc

Tin em đi, em có thể bay

Tự hoà sao, em thật sự đang bay

Để cảm nhận những điều tốt đẹp nhất

Một thiên đường nơi trời cao

Những vì sao lấp lánh trên bầu trời đêm

Hãy ban cho em một điều ước nho nhỏ

Để nụ cười mãi trên môi em

Rằng suốt cuộc đời này em mãi có tình yêu

Ôm em nhé anh, hãy nhắc bóng em lên

Để em với tới được bầu trời cao thẳm

Để em biết được tình yêu say đắm

Và giúp em mở rộng tâm hồn anh nhé

Em có thể bay

Tự hào sao, em thật sự đang bay

Để cảm nhận những gì tốt đẹp nhất

Cho đến khi cuộc đời này kết thúc

Tin em đi, em có thể bay
Tự hào sao, em thật sự đang bay
Để cảm nhận những gì tốt đẹp nhất
Một thiên đường trên trời cao
Anh có tin rằng anh đã soi sáng con đường em đi
Dù đó là con đường đi không dễ dàng
Niềm tin trong em sẽ chẳng khi nào mất
Xem em bay nhé anh!
Tự hào sao, em đang bay lượn thật cao
Để anh thấy được những gì trong em đẹp nhất
Cho đến khi cuộc đời này kết thúc
Tin em đi, em có thể bay!
Em đang hát khúc ca trên bầu trời mới đây
Để anh thấy được những gì trong em đẹp nhất
Một thiên đường trên trời cao!
Và có gì ngăn cản được em?
Giang rộng đôi cánh bay
Cao mãi....

Cháp 34: Bài kiểm tra - tiếp

Nó kết thúc bài hát trong sự vỗ tay rầm rộ của tất cả mọi người. Nhưng nó đâu có biết rất nhiều người đang có những suy nghĩ khác nhau, nhưng cùng chung một đặc điểm làvề nó.

“ Bay cao quá, sẽ ngã đau đấy. Honey!” - Dai

“ Chim khuyên tung bay đến bầu trời mới rồi, liệu con có nên tinnó có thể bay?” - Ngọc My

“ Chúc may mắn” - Nhật Nam

Sau màn cổ vũ tinh thần, tất cả pháp sinh đều xuất phát. Mỗi người đều tự tiến vào khu rừng âm u rộng lớn thực hiện bài kiểm tra. Nó bước đến gần hân:

-Tôi sẽ cố gắng hết sức!

-Chỉ cần an toàn thôi! Hân nhắc thanh kiếm giống hình tia sét nhưng lại có màu băng lên rồi nói.

-Cám ơn! Nó mỉm cười rồi băng mình vào khu rừng, nơi mà chỉ chút nữa thôi.....mạng sống của nó sẽ treo ngược cành cây.

Những tiếng vũ khí chạm nhau, tiếng rú đậm mùi chết chóc.....mùi chướng khí.....mùi màu pha trộn nhau khiến khu rừng yên bình chẳng khác nào địch ngục. Tất cả làm nó không khỏi rung mình.....cuộc sống của một pháp sư là chiến tranh và sự chết chóc? Thật kinh khủng!

Nó đã gặp đối thủ đầu tiên, một quái cấp C với hàm răng nhọn hoắt quan thuộc. Nó nhanh chóng rút lấy mũi tên, nhắm thẳng vào đó:

-Thanh tủy!!

Mũi tên xé gió, lao thẳng và cắm phập vào giữa trán con quái vật. Dù đã luyện tập khá nhiều nó vẫn chưa hoàn toàn thích ứng được với việc chết chóc này. Con quái vật nhanh chóng tan chảy thành một màu đen như một đầm lầy nổi bọt. Chưa kịp hạ cung, từ phía sau nó đã hiện ra bóng dáng một đối thủ khác. Con

quái vật hung hăng nhe hàm răng sắc nhọn nhảy xổ về phía nó, nó nhanh nhẹn né tránh, giơ cây cung lên cao....dùng đầu cung đâm thẳng vào giữa con quái vật. Pháp lực thanh tẩy từ nó chuyển qua cây cung làm con quái vật đau đớn thét lên dữ dội rồi nhanh chóng tan biến và để lại một đồng nhầy nhụa trên người nó.

Nó thở dốc, hạ cung. Chỉ còn một con nữa thôi, nhưng sao nó lại thấy sợ hãi như vậy? Tim đập liên hồi, nó cầm chặt cây cung rồi bước đi, tiếp tục tiến sâu vào mằng rừng vắng vẻ.

“Soạt”

Cuối ùng đối thủ của nó cũng xuất hiện. Nó lấy trong vạt áo vài lá bùa, ném thẳng về phía con quái vật nhưng đều không trúng.

Cái con vật kinh tởm kia nhảy nhót khắp nơi như muốn chơi đùa tâm lý, mỗi nơi nó nhảy qua đều có thứ nhầy màu đen vương ***. Nó cắn môi, thật sự đang rất sợ! Nhưng nó cũng mau chóng lấy lại sự bình tĩnh giương cung bắn trả.

5 mũi tên....không trúng đích. Nó chỉ còn lại một mũi tên cuối cùng. Rút mũi tên còn sót lại, nó dùng hết sức bình sinh để ngắm, kéo cung và bắn.

“Bụp” “GRRRRRRRRRRRRRRRRRR”

Con quái vật hung dữ đã được siêu thoát.

Nó mệt nhọc chống cây cung xuống đất, nó đã hoàn thành bài kiểm tra rồi. Đang bước nhanh về phía trường thì nó chợt nghe thấy một tiếng động lạ.

Tiếng cây gãy....tiếng gào.....mặt đất rung chuyển đột ngột. Nó quay lại nhìn và hốt hoảng nhận ra....phái sau mình là một con quái cấp A. Nó nuốt nước bọt lùi lại từng bước, trong lòng chợt dâng lên sự thất vọng: lũ quái trong bài kiểm tra đã được yểm bùa, chúng chỉ tấn công những đối thủ “đồng hạng” và các pháp sinh đã đủ chuẩn vượt qua thì chúng sẽ không tìm đến nữa, vậy mà...con quái này đang chuẩn bị ra đòn.

Nó nắm lấy mặt sợi dây chùy và nhấn mạnh, đây là còi báo động giúp đỡ nhưng....không hề có chuyện gì xảy ra. Vẫn chỉ là một mình nó đối diện với lũ quái cấp cao. Nó đưa tay ra cái ống phía sau và nhớ ra....mình đã hết tên rồi. Muốn giương cây cung lên phòng thủ nhưng..

“Rắc” Cây cung của nó gãy làm đôi, bả vai phải bị cào một vết vừa dài vừa sâu bởi móc vuốt cực sắc của của quái thú.

Máu đen tuôn ra như nước...thấm đẫm cả cái áo kimono trắng và làm đậm thêm màu chiếc quần hasaka nó đang mặc.

Nó cắn môi đến bật cả máu, vết thương này sẽ lành ngay nhưng trước tiên phải giữ được sự sống đã. Xung quanh không có ai, nó ôm vai cố chạy trong vô vọng. Bước chân rung chuyển mặt đất vẫn đều đều phát ra, khoảng cách ngày một gần.

Nó chạy, chạy không có điểm dừng, đôi chân va phải đá đến toạc máu, ...nó cứ chạy trong khi...có hai con người từ xa đứng nhìn.

34. Chương 35

Cháp 35: Chúng ta vẫn là bạn bè chứ, Dai?

Nó không chạy nữa, chính xác là không còn sức để chạy và quan trọng nhất là trước mặt nó....đang là một vực thẳm. Con quái thú đã tiến sát nó, dài chảy ra từng dòng sắc mùi chết chóc. Những ngọn cỏ non chào xuân lập tức héo khô rồi tan chảy bởi thứ dịch dãi có độc tính như axit. Nó sợ hãi lùi lại một bướcâm thanh của sỏi đá rơi xuống vực sâu thẳm khiến nó run người. Chỉ chút nữa thôi nó có thể bị tan xác. Con quái vật vẫn tiến lại gần, từng bước chậm rãi như để khiến con mồi lo sợ tới cùng rồi mới tới.

-Đừng để cô ta chết, nếu không sẽ có rắc rối xảy ra! Hanaka quay sang Dai nói.

-Yên tâm, con quái đó sẽ bị tiêu diệt sớm thôi, chỉ làtôi muốn thấy khuôn mặt sợ hãi đó thêm một lúc. Muốn nhìn thấy những giọt lệ chảy ra từ khoé mắt kia bởi vì tôi căm thù khuôn mặt thiên sứ không dành cho Moroboshi Dai này! Dai cười rồi trả lời, mọi chuyện hoàn toàn trong dự đoán.

-Ta nghĩ người sẽ trút giận lên Nam thần điện hạ chứ không phải làm người mình yêu như vậy! Hanaka khiêu khích, cô ả cũng rất thích khuôn mặt biến sắc vì sợ của nó.

Dai quay người nhưng mắt vẫn quan sát tình hình, con quái thú chỉ còn cách nó khoảng 20m nữa thôi.

-Này...! Hanaka bực mình, cô ả ghét việc mình nói chuyện nhưng không còn sự hồi âm.

-Nhầm rồi! Tôi đang hành hạ Sawada cơ, chỉ là cô ả ngu ngốc tự cuốn mình vào giữa cuộc chiến này mà thôi!

-“.....” Hanaka nhìn người đối diện với đôi mắt khó hiểu.

-Có gì đau đớn hơn việc người mình yêu chịu đau mà mình không thể bảo vệ cơ chứ? Dai cười tà mị, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào thân hình bé nhỏ cố trụ lại trong khi sắp kiệt sức mà khụy xuống.

GRRRRRRRRRRRRRR

Tiếng rú vang lên.

Nó ngã nhào ra đất, vết thương mới lành một nửa nay đã rách to hơn.. Nó thật sự muốn đứng dậy nhưng thân thể đã mất cảm giác, phía sau nó là vực sâu thăm thẳm. Nó đã cùng đường.

Mạng sống của pháp sư thường vốn rẻ mạt là vậy, gục ngã là chết.

Dai vẫn nhìn, không hề trốn tránh hay có bất cứ biểu hiện của sự căn rứt lương tâm. Chỉ cần nó ngất đi, con quái thú sẽ bị Dai giết chết.

Về phía nó, cơ thể hình như đang lâm vào trạng thái mê sảng do mất máu. Nó không nhận biết được gì nữa nhưng đôi mắt vẫn cố hướng về một nơi xa xăm. Mong mỗi một hình bóngđến ...và đưa mình ra khỏi sự sợ hãi.

Nhưng tất cả vẫn không có gì ngoài khuôn mặt muốn ăn tươi nuốt sống nó của con quái thú. Tâm trạng nó lúc này giống hệt như lần nó bị Hanaka cắt mất mái tóc, xung quanh vẫn là kr thù và bóng dáng của người đó vẫn biệt tăm.

Con quái thú đưa móng vuốt lên. Đôi mắt mệt mỏi của nó bỗng chốc biến thành một đôi mắt mạnh mẽ. Cả người nó nóng bừng, đây cũng chính là cảm giác trước khi nó thực hiện thủy siêu cấp lần trước.

Dai bước nhanh về phía trước, cậu sẽ sẽ giết quái thú trước khi nó ra tay nhưng.....

Một màn nước từ sâu trong lòng nước phụt lên. Cô gái bé bỏng nằm vật dưới đất ban nãy đang ngồi trên cột nước khổng lồ như một con rồng. Đôi mắt vô thức mơ màng nhìn thẳng vào con quái thú rồi vươn tay lên tạo thành một đường thẳng.

- Bom nước!

Khi tiếng nói thốt ra cũng là lúc, bàn tay bé nhỏ của nó hình thành nên một quả cầu nước khổng lồ.

Con quái thú hứng trọn đòn tấn công mạnh mẽ, không kịp gào một tiếng liền ngã nhào xuống và hoá thành một nhúm cát đen bắn thүй. Cây cối xung quanh đều đổ rạp trước sức nặng của con vật khổng lồ vào đòn phép thuật như một trận đại hồng thủy trút xuống.

Dai và Hanaka đứng gần đó sững sờ. Bom nước – là đòn tấn công chỉ những người có phép thuật lâu năm và cao siêu, và chỉ phổ biến trong giới Pháp Kỵ. Pháp sư bình thường không thể có.

Đòn tấn công của nó không những làm một vùng tan hoang mà còn tạo thành một trận mưa rào đột ngột khắp toàn trường kèm theo những tiếng động khủng khiếp.

Linh cảm có điều không hay. Hắc, Nhật Nam và Ngọc My nhanh chóng phi thân về nơi vừa xảy ra trận chiến. Và đập vào mắt họ là một nhúm cát đen và nó trong một bộ dạng khác thường: cả người đầy những vết thương, đứng lảng không chút cảm xúc trước nhúm cát. Vừa nhìn thấy họ nó liền ngã người xuống và

ngất lịm đi, hoàn toàn không biết gì nữa. Ba người nhìn nhúm cát đen, ai cũng hiểu vết tích đã từng là một quái cấp A, cả hấn và Nhật Nam đều ngạc nhiên. Chỉ riêng Ngọc My, cô tái mặt nhìn nó. Lẽ nào...điều cô lo sợ sắp trở thành hiện thực?

Cháp 35: Chúng ta vẫn là bạn bè chứ, Dai?

Phải khó khăn lắm các thầy cô mới dập tắt được những lời bàn tán của những người hiếu kì. Một pháp sinh năm thứ nhất có thể thực hiện Thủy siêu cấp, nay lại còn thêm Bom nước đúng là một chuyện động trời nhưng đó mới chỉ là chuyện đầu tiên. Việc quan trọng là tại sao một quái cấp A chưa được yểm bùa lại có mặt trong khu vực có rặng kết giới của trường. Xem ra vì chuyện lần này mà thầy hiệu trưởng sẽ rất khó khăn trong việc giải thích với Nam thần bộ hạ và các quan chức cấp cao, nếu không danh tiếng của ngôi trường 1000 năm sẽ có nguy cơ sụp đổ.

Nó đang nằm trong phòng y tế và vẫn bị hôn mê, đây là lần thứ hai nó được đưa đến đây. Toàn thân nó bị bịt chặt kín bởi băng, một chân cũng bị gãy nên tạm thời nó sẽ không thể di chuyển trong vài giờ vì chất độc làm giảm khả năng khiến vết thương tự lành.

Ngồi bên cạnh nó, hấn trầm ngâm. Rốt cuộc mọi chuyện là sao?

-Anh nghĩ sao? Hấn hỏi Nhật Nam

Nhật Nam nhìn hấn lắc đầu, bản thân anh cũng không hiểu gì cả. Một đứa em gái yếu đuối mà mình luôn gồng sức bảo vệ lại có sức mạnh như vậy.

Ngọc My và Akemi vừa mua đồ về. Chư kịp đặt xuống bàn thì....

-Em có biết không, Ngọc my? Nhật Nam hỏi

Hấn nhíu mày, Ngọc My là ai mà có thể biết chuyện về nó hơn cả anh Jun cơ chứ?

Cùng lúc đó túi đồ trên tay Ngọc My rơi xuống, cô đã muốn quên chuyện này mà anh lại nhắc đến là sao? Lúng túng nhặt đồ lên dưới con mắt hoài nghi của Nhật Nam cô thấy hơi lo sợ:

-Em không biết, làm sao biết được chứ?

Nhật Nam nhìn xoáy vào đôi mắt cô dò hỏi:

-Em không giỏi nói dối giống Mik đâu!

Ngọc My thở dài, khó mà qua mắt Nhật Nam nhưng cô ngại khi phải nói trước mặt hấn và Akemi nên đành nói bóng gió:

-Em không biết gì ngoài việc huyết pháp của con bé khác hoàn toàn với những pháp sư thường! (t/g: Huyết pháp là nơi phép thuật của pháp sư toát ra mạnh nhất và cũng chính là tử huyết của pháp sư, chỉ cần đối thủ đâm vào đó thì dù có tài giỏi thế nào cũng sẽ chết. Huyết pháp của nguyên tố giống nhau thì sẽ giống nhau nên trường hợp của nó là đặc biệt, tuy vậy nó lại nằm ở vị trí khác nhau trên cơ thể mỗi pháp sư. Nếu huyết pháp bị khoá thì phép lực sẽ mất)

-Khác? Hấn hỏi

-Ngừng ở đây đi. Tôi ra ngoài có chút việc.

Không cần được sự đồng ý Akemi bước nhanh ra ngoài, những giọt nước mắt lan dài trên má cô. Nếu như huyết pháp em gái cô không thay đổi thì...bố mẹ còn có thể sống không biết chừng.

Ngọc My vừa đi được một lúc thì nó mở mắt. Đập vào mắt nó là hấn và anh ngồi bên cạnh. Uể oải định nhắc người nhưng....

-Chưa dậy được đâu Mik!

-Em qua bài kiểm tra chưa? Nó hồi hộp.

-Bạn không nhớ gì à? Hấn hỏi

-Chỉ nhớ mình xui xẻo gặp phải một con quái cấp A thôi! Những chuyện sau đó chẳng nhớ gì. Nó lắc đầu

-Sao em không nhấn báo động? Nhật Nam nhúu mày

-Không hoạt động! Nó cụp mắt.

-Bạn.....hắn chưa kịp nói thì..

-Hai người về cho em ngủ chút!

Vì vậy dù rất tò mò hai người cũng phải ra ngoài.

Một lúc sau.....

-Em đã bảo hai người về cơ mà!

-Là mình, Dai! Người gây ra tiếng động lên tiếng.

Nó mở mắt, nhìn Dai với đôi mắt ánh lên những tâm sự.

-Sao vậy? Dai hỏi nhỏ

-Chúng ta vẫn là bạn chứ, Dai?

-Hỏi gì vậy? Điều đó là đương nhiên mà.

Nó thở dài, mình mệt lắm. Mai bạn tới thăm mình được không?

Dai không nói gì, chỉ đứng lên rồi bước ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn một mình nó. Nó nhớ rõ người chạm vào sợi dây chuyền của nó là Dai, và nó đã nghi ngờ người đó.

- Để mình kiểm tra lại dây báo động của cậu xem nào!

- Nó không sao đâu! Nó cười với Dai.

- Umk, chúc may mắn! Dai trả lại nó sợi dây rồi bước đi

Nhưng nó không nói ra, nó không muốn mất đi một người bạn. Nó sẽ cố tin vào câu nói: “Điều đó là đương nhiên” và tự trấn an mình bằng việc Dai chẳng có lí do gì để hại mình.

35. Chương 36

Cháp 36: Những lễ hội tháng 3

*Lễ hội hoá trang

Bây giờ là vào đầu tháng ba. Nhà trường hẳn phải rất bận rộn với những ngày lễ hội đang đến gần và trong đó có lễ hội hoá trang. Nói là lễ hội nhưng thực ra là một bài kiểm tra không tính điểm về tài hoá trang của mỗi pháp sinh, qua đó có thể đánh giá sức học môn học này của từng người để có thể kèm cặp hay nâng ột cách dễ dàng.

Nhưng năm nay trường sẽ tổ chức gộp lễ hội này với lễ hội Hanami và valentine trắng, vậy thì lễ hội sẽ kéo dài từ đầu tháng đến sau ngày 14 tháng 3. Nhà trường muôn năm.

Nó đang ngồi trước thềm cửa chăm chú nhìn vào một cây hoa anh đào, ngoài hoa cát cánh ra có lẽ đây là loài hoa nó thích nhất. Trong sáng, tinh khiết và đầy khát vọng, đúng là một loài hoa đáng ngưỡng mộ.

Trường shamans trồng rất nhiều cây hoa anh đào, nó đi giữa sân mà có cảm giác mình lạc vào chốn thiên đường nào đó dưới một trời hoa. Hoa anh đào có nhiều loại và màu sắc cũng tương đối khác, ở đâu cũng rất đẹp. Nhưng có một nơi theo nó là có hoa đẹp và có hương thơm dịu dàng nhất chính là cá sấu cốc. Toàn bộ cây lá tro trọi đã được thay bằng những cây anh đào đầy hoa, cỏ non dưới đất cũng mọc một màu xanh mướt.

Trong khi nó ngồi tự kỉ, thì akêmi đã đi nhận đồ và đề hoá trang. Nó không đi theo vì bả vai nó vẫn còn ê ẩm, chưa xách được đồ nặng.

Một lúc sau....

-Ui, mình bốc trúng đề dễ rồi, cách hoá trang cũng không khó! Akêmi vừa xách hai túi đồ trên tay vừa mỉm cười nói.

-Đề gì thế? Nó đón lấy một túi đồ trên tay akêmi rồi mở ra.

-Hoá trang thành người thú với kiểu tóc và màu mắt khác với hiện tại. Trang phục gợi lên những người thú sống trong khổ cực trong thân phận nô tì vì bị người khác kì thị nhưng họ vẫn vô tư yêu đời và tự hào với bản thân.

Nó nhăn mặt, lấy ra một đôi tai....chó rõ to trong túi rồi nói:

-Đề vậy mà bảo dễ à?

-Trời đất, chúng ta chỉ việc đeo kính áp tròng và đội tóc giả thôi. Nhưng người khác còn phải hoá trang thành người khác, thành các vị thần không chừng!

Nó gật gù, không biết mọi người họ sẽ hoá trang thành gì? Sợ rằng đến đó chẳng thể nhận biết nổi ai với ai!
Tối hôm đó

-Mai bạn phải dậy sớm đó, nếu không là không kịp đâu! Akêmi nói lớn

-Nhớ rồi! Nó đáp trả rồi chui vào chăn

Sinh nhật của nó đã qua được vài ngày. Nó không tổ chức tiệc mừng nhưng lại làm vài món ăn và mời mọi người đến coi như có thêm một bữa cơm thân mật ấm áp. Vì không tổ chức tiệc nên nó không lấy quà. dịp sinh nhật năm nay của nó chỉ có duy nhất món quà mẹ để lại.

Sáng hôm sau:

Nó cùng akêmi dậy sớm và bắt đầu hoá trang. Kể ra cũng không sao nhưng nó thật sự không muốn trên đầu mình có gắn một đôi taichó.

Bước nhanh và ẩn mình trong biển người với đủ hình dạng khác nhau. Nó cùng Akêmi đến địa điểm diễn vai, bối cảnh là: hai nô tì người thú phải làm việc cực nhọc trong nhà bếp. Nói là cực nhọc thì hơi quá, dù sao cũng chỉ là nấu vài món ăn thôi mà!

-Linh! Một tiếng gọi phát ra từ đám đông, là giọng của chợ nó.

Nó quay người, chán nản vì có người nhận ra mình mà mình thì biết giọng nói đó là của ai nhưng chẳng thể đoán nổi.

-Chị đây mà!

Một cô gái trong trang phục nữ thần tiến đến gần nó:

-Là ...chị à? Nó trở mắt

Người đứng trước mặt nó chẳng giống Ngọc My chút nào. Trong bộ váy nâu giản dị, mái đuôi gà buộc lỏng cùng một khuôn mặt khác lại khiến cho chị nó già đi những vài tuổi tuy vậy vẫn lại khá uy nghiêm. Chị nó đang trong vai nữ thần đại diện cho nguyên tố Thổ.

-Em có biết anh Nam đâu không?

-Làm sao em biết chứ! Đây là hội hoá trang mà!

Chị nó lắc đầu rồi đi tiếp.

Nó cùng Akêmi đã là xong vài chiếc bánh ngọt, nhưng chưa kịp thưởng thức thì:

-Đúng là Mik nhỉ? Người gọi nó là Mik thì chỉ có anh nó thôi

Nó ngược nhìn người trước mặt và suýt làm rơi đĩa bánh. Nó đã đoán là anh nó sẽ trong vai một vị thần nào đó nhưng nó đã nhầm: Nhật Nam đang trong vai một con quỷ hút máu. Những giọt màu nhuộm dính bết trên vạt áo, trên cổ và bàn tay. Thật rùng mình.

-Em có thấy Ngọc My đâu không?

-Chị ấy hoá trang thành nữ thần Thổ đó!

Anh nó không nói gì chỉ cầm lấy miếng bánh nó để trong đĩa rồi đi mất mặc cho nó giận dữ kêu ỷ ới.

Nó bây giờ chẳng khác nào người dẫn đường vô điều kiện ấy không những vậy bản thân mình còn bị lấy mất đồ. Mà “một con quỷ hút máu” đi tìm “nữ thần Thổ” đúng là chuyện buồn cười.

Cả buổi nó không thấy bóng dáng hấn và Dai, mà có thể thấy nó cũng không biết là họ. Chán nản nó thầm mong lễ hội này mau kết thúc sớm chứ thế này chẳng thú vị gì.

Cháp 36: Những lễ hội tháng 3 - tiếp

Lễ hội Hanami

Sau lễ hội hoá trang, tất cả mọi người lại tấp nập chuẩn bị cho lễ hội cho lễ hội Hanami. Nó rất háo hức khi được chính thức được thăm ra lễ hội. Trước đây ở Việt Nam nó đã rất ao ước được ngồi dưới gốc cây anh đào mà ăn uống vui vẻ cùng người thân.

Mở đầu lễ hội, là lễ cúng thần linh để cầu mong một năm mới tốt đẹp.

Thần điện được quét dọn, sửa sang sạch sẽ. Hai hàng anh đào đào khoe sắc hai bên khiến cho thần điện thêm phần uy nghiêm.. Tất cả các pháp sinh phân thành một bên nam một bên nữ đứng bên dưới sân trường. Các thầy cô mỗi người trong trang phục truyền thống, tay cầm một nhánh sasaki lên thần điện làm lễ.

Mọi người tham gia vào lễ hội Hanami không chỉ để ngồi dưới một gốc cây anh đào nào đó để vừa nhâm nhi những món ăn vừa ngắm hoa mà còn tham gia vào các trò chơi đường phố.

Trường Shamans nằm trên núi nhưng mọi người đừng nghĩ vì thế mà không có gì để vui chơi. Trường như trước kia đã miêu tả: rất rộng và hoàn toàn đáng để công nhận như một thành phố mini trên đỉnh núi. Trường không chỉ bó hẹp ở một ngọn núi mà còn liên kết với nhau thành một cụm ở vô số ngọn núi. Nếu muốn đi thăm toàn bộ bằng ...chân thì có lẽ cũng phải mất hơn một ngày. Có thể mọi người thắc mắc tại sao con người không quan tâm đến sự tồn tại của ngôi trường này, đơn gian ngôi trường đối với con người đang có vỏ bọc của một khu nghỉ dưỡng cao cấp dành cho những đại gia.

Sau khi lễ tế ở thần điện kết thúc, nó kéo akemi cùng chị đi chơi. Đúng là lễ hội có khác, trường khác hẳn với sự yên tĩnh ngày thường. Ní tíu tíu xà vào những hàng quán rồi lại xông vào những nơi tổ chức trò chơi. Chị tội nghiệp hai người theo nó, mệt bỏ hơi tai mà không thể dừng.

- Em có nghĩ chúng ta nên nghỉ một chút không? Chị nó dựa lưng vào một cây cột của gian trò chơi vớt cá.

- Chị cứ nghỉ đi, em chơi một lúc đã.

Thế rồi nó bắt đầu sự nghiệp vớt cá:

1 cái vớt -> rách, không lấy vớt được một con cá nào

5 cái vớt -> rách , không có lấy một con cá

10 cái vớt -> vớt được một con cá nhưng lại là cá chết..

Bực mình nó hét lên:

- Kì quá! Chị đi chỗ khác chơi thôi! Rồi nó ngồi dậy rồi lôi Akemi đi thẳng. Để mặc chị nó méo mặt với cái ví ngày một vơi.

Hàng ném vòng lấy quà.

Nó lần lượt ném những cái vòng về phía một con gấu bông ở phía xa nhưng đều trật ra ngoài. Sau khi Ngọc My thông báo là nó sẽ tự trả tiền cho những cái vòng tiếp theo, nó đành tiu ngủ định lấy một chiếc vòng để ném lần cuối thì...một người cầm lấy chiếc vòng ấy, xoay xoay chiếc vòng trong một ngón tay và ném.

- Trúng rồi! Chủ gian hàng vỗ tay bồm bộp.

Nếu bình thường thì nó sẽ khen người đó hết lời nhưng vì thứ người đó ném trúng lại là con gấu nó ao ước nên nó hùng hổ quay mặt, nhất quyết dành lại con gấu bông. Nhưng vừa nhìn thấy mặt người nó thì ý nghĩ ban nãy bị ném vào sọt rác vì người đó là.....hắn chứ ai. Nhưng điều đáng ngạc nhiên nhất là hôm nay hắn ăn mặc rất khác thường khi mà hắn đang diện trên người một cái áo sơ mi trắng bình thường có thêm cà vạt cùng một chiếc quần ngố, chân thì đi giày cao cổ, đầu đội mũ lưỡi trai lệch. Anh nó cùng Dai cũng với bộ đồ tương tự đang đứng cạnh hắn, chỉ khác là hai người đó không đội mũ. Nhìn chính diện chắc chắn không ai nhận ra những vị thiếu gia luôn diện trên người những bộ ves đắt tiền.

- Sao hôm nay mấy người lại....? Ngọc MY cũng sửng sốt không kém gì nó.

- Thích thôi! Nhật Nam đáp gọn lỏn

- Mặc ves làm gì vào lễ hội truyền thống này chứ! Dai cười.

Nó bây giờ không quan tâm đến việc mấy người này mặc gì nữa mà chỉ chú tâm vào con gấu bông đang nằm trong tay hắn cơ:

- Cho tôi con gấu đó đi! Nó năn nỉ với khuôn mặt cún con

Một tiếng khô khốc vang lên làm nó giận tím người phát ra từ miệng hắn:

- Không!

Nó đang định xuống nước lần nữa thì chị nó chen ngang:

- Đi xem phim không mọi người? Phim 3D!

- Phim gì vậy ạ? Akemi hỏi

- Cendrillon! Chị nó nháy mắt

- Cendrillon? Đồng thanh bộ bốn

- Một phiên bản mới của Cinderella

- Vớ vẩn! Nhật Nam và hắn đồng thanh

- Không giống với cốt truyện thường đâu, đi thôi!

Dù không muốn nhưng hắn và Nhật Nam cũng bị lôi đi.

- Tôi phải về trước đây! Dai nói

- Sao lại thế? Nó hỏi với vẻ mặt tiu ngủ.

- Có việc bận! Dai nói xong quay lưng đi thẳng: " Nếu không đi bây giờ làm sao ngày valentine trắng có chuyện vui được"

Tại phòng chiếu phim

Chỉ có nó, chị Ngọc My, Akemi, hắn và Nhật Nam ở bên trong ngoài ra không còn một người nào cả.

- Chị à! Sao không có ai hết vậy? Nó hỏi

- Thì phim lỗi thời chứ sao! Anh nó ôm miệng ngáp

- Không phải đâu, năm mới chỉ có chúng ta thích xem phim kinh dị thôi! Ngọc My thần nhiên

- KINH DỊ? đồng thanh tập bốn. Nhưng những người kia là vì ngạc nhiên còn nó thì ...một dòng điện chạy qua sống lưng.

- Chị à, em về ...

Nó còn chưa kịp nói hết thì đã bị chị nó kéo xuống ghế.

Nó cầm cái kính run cầm cập rồi đeo vào. Nó ngồi giữa hân và Nhật Nam nên còn bị hai luồng khí lạnh tra tấn thêm.

Nội dung câu chuyện cũng giống cô bé Lọ Lem nhưng không phải được bà tiên giúp đỡ đến lễ hội mà là bố mẹ cô bé lọ lem bị bố mẹ hoàng tử gián tiếp hại chết nên một bà phù thủy đã đào tạo lọ lem thành một sát thủ để đến bên hoàng tử. Những cảnh luyện tập giết chóc nàng lọ lem khiến máu bắn tung toé mà lại là phim 3D nên nó có cảm giác như những luồng máu kia bắn vào mình vậy. Nó khóc thét lên và định ôm chầm lấy anh nó nhưng chị nó chiếm mất chỗ rồi còn đâu. Riêng cô bạn Akêmi lại thờ ơ với chuyện này, nó quên mất là Akêmi là tín đồ phim kinh dị.

Rồi đến đoạn bà phù thủy biến thành ma cà rồng đi hút máu người. Chị không nổi nữa nó ôm chầm lấy hân, mắt nhắm chặt. Hơi bất ngờ nhưng hân cũng dễ yên, chỉ khẽ xoa đầu nó.

Và rồi cảnh cuối cùng, lọ lem cải trang đến gần hoàng tử nhưng ko ngờ lọ lem lại là một cô gái yếu đuối, những bài học trước đây chỉ là để sống sót nên cô đã không thể xuống tay vì cô đã có tình cảm với hoàng tử. Nhưng sau đó cả hai vẫn chĩa dao vào nhau sau một cái hôn và lời hẹn kiếp sau.

Phim kết thúc, nó lảo đảo bước ra ngoài với khuôn mặt biến sắc. Ngọc My nhìn nó, cúi đầu: " Câu chuyện đó nói về em đấy, Giao Khuyên"!

Mọi người có hiểu ẩn ý của Ngọc My ko?

Ngọc My bực dọc chạy theo Nhật Nam. Hôm nay là valentine trắng vậy mà cô chưa được nhận quà.

- Nhật nam, anh không định tặng chocolate cho em sao?

- Sáng anh đã cho em rồi còn gì! Nhật Nam nói giọng tỉnh bơ.

- Không thể nào! Ngọc My kêu lên với khuôn mặt giận dữ.

- Cái gì mà không thể chứ?

- Đó....đó là chocolate ăn dở của anh mà! Ngọc My uất ức

- Làm gì có chuyện phân biệt dở với không dở! Mặc kệ thái độ của Ngọc My, anh vẫn bước đến những gian hàng ăn vặt, bây giờ vẫn nằm trong thời gian lễ hội Hanami mà.

- Em ghét anh, Vương Nhật Nam! Cô hét lên rồi quay gót đi thẳng

Anh nhún vai, chẳng buồn quay lại. Tính anh là thế! Càng yêu lại càng muốn chọc người mình yêu, anh thích cái vẻ mặt cáu tiết của cô. Người ta nói "yêu nhau lắm lúc cắn nhau" chẳng sai.

Hậm hực bước nhanh trên con đường lát đá hoa cương, Ngọc My đang muốn tìm người xả stress. Ngoài Linh thì cô chỉ còn cách tìm Akêmi thôi.

Về phía nó bây giờ thật chẳng khác nào một tù nhân.

Chuyện là vào sáng nay:

Nó đang định làm VSCN thì....

- Giúp mình với, Akêmi! Cửa bị kẹt rồi! Nó từ trong phòng nói vọng ra.

Nhưng người trả lời không phải Akêmi mà là Ngọc My- chị nó.

- Em chịu khó ở đó cho đến khi đi học đi. Nếu muốn đi vệ sinh thì có....bô đó!

- Chị????? Nó gào lên, rốt cuộc bà chị kì cục muốn làm gì nó đây?

- Đừng tưởng chị không biết em ra ngoài sẽ làm gì! Trước giờ chị đều chiều em nhưng riêng việc này thì em phải nghe chị! Ngọc My nói giọng lạnh lùng nhưng bên trong lại chất đầy nỗi xót xa.

- Chị! Chị quá đáng lắm, mau mở cửa cho em! Nó đập mạnh vào cánh cửa, gào hét.
- Đừng la nữa, chìa khoá chị cầm, em đừng mong ra ngoài. Từ giờ chị sẽ ở cùng phòng với em. Akemi sang phòng chị!
- Chị sao thế? Cho dù Sawada không trả lời em vào ngày hôm nay thì nếu cậu ấy cũng thích em thì đâu nhất thiết phải là valentien trắng chứ?
- Nếu cậu ta từ chối? Ngọc My hỏi vặn
- Thế chẳng phải là đúng ý chị rồi sao? Mở cửa cho em đi! Nó khẩn cầu.

Ngọc My im lặng. Nếu Sawada từ chối dĩ nhiên là một việc tốt với cô. Nhưng nhìn ánh mắt cậu ta nhìn em gái cô từ xa cũng đã khiến cô đủ hiểu cậu ta cũng phải lòng Linh rồi. Đúng như em gái cô nói, nếu cậu ta trả lời chẳng nhất thiết phải vào ngày hôm nay nhưng cô không muốn em gái cô nghe những lời đó vào ngày lễ thiêng liêng này rồi hy vọng hảo huyền, đây vốn là một chuyện tình Romeo và Juliet thời hiện đại. Chỉ có điều nếu biết thân phận thật của Juliet này thì Romeo sẽ không ngần ngại giết nó. Đó là suy nghĩ của riêng cô, nhưng không phải không có lí. Tạm thời cô chỉ nghĩ ra cách này, thôi thì đến đâu thì đến vậy.

- Chị???
- Ổ yên đó đi! Cô buông một câu lạnh lùng rồi cùng với tiếng bước chân nhanh về phía cửa để mặc cho Linh kêu gào một mình mà chẳng hiểu truyện gì.
- Lí do! Em cần lí do, chị hai! Nó hét cùng với hai hàng nước mắt. rồi khụy xuống.

Nó quen với hấn trong khoảng thời gian không lâu nhưng không hiểu sao nó rất cần hấn. Kỷ niệm, lời nói, niềm hạnh phúc ít ỏi khi ở gần hấn nó đều nhớ. Hấn ích kỉ, tự cao, hay bắt nạt nó nhưng nó lại thích hấn. Thích cái người con trai có nụ cười cá sấu kia. Một tình cảm tuổi học trò, có thể chỉ là cơn say nắng nhưng nó nhận ra tình cảm đó sâu đậm lắm rồi! Tình cảm này cứ ngày một lớn dần, quấn lấy nó, như thể từ một người say nắng nó gục ngã và chìm đắm hoàn toàn vào thứ ánh sáng rực rỡ kia. Không biết hấn có như vậy không nhưng nó mặc kệ, nó muốn được nói ra tâm sự của trái tim, ao ước mình sẽ nhận lại được. Nhưng tại sao nó khi nó quyết định cất cánh bay, quyết định sống thật với cảm xúc và tìm kiếm một nơi mang tên “hạnh phúc” thì lại có một bức tường che chắn nó chứ? Bức tường dày, lạnh và vô tình quá. Nó có thể vượt qua bằng cách nào đây?

Ngọc My đi tìm Nhật Nam. Cô muốn gặp anh để nói chuyện. Mọi người có từng nghĩ Ngọc My rất ích kỉ? Cô bỏ mặc em gái cô đau khổ vì bị những thắc mắc dằn vặt rồi tự đi chờ đợi câu trả lời từ người mình yêu thương. Sự thật không chỉ có vậy, cô đến tìm Nhật Nam không với lí do chính là, sao anh không đồng tình với cô về việc ngăn cản mối quan hệ này? Anh chưa biết hết về dòng máu đang chảy trong người Linh, nhưng với những gì anh biết hiện giờ ững phải đủ cho anh phản đối kịch liệt rồi chứ? Cứ cho là anh không quan tâm nhưng sao anh lại thân thiết với Sawada như vậy?

Quay trở về với hiện tại

Cô đã sai sao? Có đã có lỗi chẳng? Đó là câu hỏi đang quấn lấy Ngọc My mà cô muốn nhờ Akemi trả lời

- Chị có chuyện muốn nói với em sao? Akemi tay cầm cốc trà hoie nhẹ.

Sau khi nhìn vào phòng Linh qua lỗ thông gió và chắc chắn là Linh đã ngủ vì mệt do khóc nhiều, Ngọc My mới ngồi xuống ghế. Nhìn Akemi nghiêm nghị:

- Em có thật sự coi Linh là bạn không?

Không hiểu truyện gì nhưng Akemi cũng đáp bằng ánh mắt tự tin, nói:

- Em thật sự coi Linh là bạn!

Đôi mắt ban nãy của Ngọc My biến mất, thay vào đó là đôi mắt tím u buồn:

- Chị khó xử quá, có phải chị đã sai không? Akemi?

- Sai? Chị cứ nói đi! Em sẽ giữ bí mật.

Ngọc My cúi đầu:

- Chắc em không biết, chị và Linh là hai chị em ruột bị thất lạc nhau, chị rất yêu nó!

Dù rất ngạc nhiên nhưng akemi vẫn im lặng nghe

- Chị và con bé là con của hai..... pháp sư bóng tối! Ngọc My ngập ngừng rồi cũng kể tiếp.

Akemi sững sốt. Pháp sư bóng tối, nếu vậy.....

- Chị đã ngăn cấm con bé yêu Sawada chính vì lí do này! Một ngày nào đó khi sự việc bị phát rác, hai người yêu nhau buộc phải cầm dao giết nhau chẳng phải đau lắm sao? Nếu thế kết thúc nhanh vẫn tốt hơn!

Akemi nuốt nước bọt. Những lời Ngọc My nói hoàn toàn chính xác. Nó và hân: kẻ sáng người tối vốn dĩ có một bức tường vô hình ngăn cản.

- Nhưng chị và Linh không phải pháp sư bóng tối, sẽ không ai biết sự thật này cả! Akemi thắc mắc.

Ngọc My khóc, lắc đầu nguây nguẩy.

- Huyết pháp.....huyết pháp của con bé biến đổi là do bố chị truyền pháp lực vào. Thế nên.....thế nêncon bé có nửa dòng máu của bóng tối.

Akemi nhìn Ngọc My, hình ảnh một công chúa thường ngày đã biến mất mà thay vào đó là tâm trạng một người chị gái đau lòng thay chi người em.

- Hôm ấy, vì sợ sau này con bé không có khả năng bảo vệ bạn thân nên bố chị đã làm vậy. Cũng chính vì thế nên ông mất hết pháp lực nên bị người ta giết dễ dàng. Ngọc My vừa khóc vừa nói tiếp.

- Thế nên, những người liên quan với Nam thần điện hạ đều sẽ bị kiểm tra dòng máu, lúc ấy Linh sẽ.....

- Còn sao nữa....thế nên....hãy giúp chi! Giúp chị khuyển bảo con bé.

Akemi im lặng, vỗ nhẹ đôi vai đang run lên bần bật của Ngọc My. Giờ cô đã hiểu tại sao người cô yêu lại yêu người con gái cô đang ôm trong tay.

Hai người đầu biết, có một người đã nghe thấy tất cả. Một nụ cười nhạt xuất hiện trên môi: “Thì ra là thế!”

Khuya

Linh vẫn không ngủ. Cho dù bất cứ chuyện gì xảy ra cô cũng không hối hận kể cả cái chết:

” Em không muốn có bi kịch như Juliet, nếu thích em làm ơn đưa em ra khỏi đây, em muốn chạy trốn, Shin!”

Ngày valentien trắng - tiếp

Hân cũng đang thức trong phòng. Bây giờ đã là 2h sáng. Bước ra ngoài phía cửa sổ, hân ngồi lên lan can của căn phòng, hít thật sâu luồng không thấm đẫm hương hoa anh đào.

Tay cầm chiếc bánh đóng băng, hân trầm ngâm.

-Đừng lại gần Linh nữa, em chỉ khiến con bé đau lòng thôi – Đó là những lời Nhật Nam nói với hân sáng nay.

“Đừng lại gần?” đừng có đùa! Muốn gần là gần mà muốn xa là xa được sao. Điều khiến hân là quan tâm là anh trai hân luôn tin tưởng hân, hoàn toàn không can thiệp vào những chuyện của hân vậy tại sao lần này lại nói với hân như vậy? Mà cả nó nữa, rốt cuộc hôm nay đã biến đi đâu cơ chứ?

Hân hiểu chắc chắn có uẩn khúc gì đó nhưng vừa phải điều tra âm thầm vừa tránh động chạm đến Hoàng Gia quả là một việc khó khăn cho nên đến giờ hân vẫn dậm chân tại chỗ, không tiến thêm được một bước nào.

Hắn nhắm hờ đôi mắt, nội tâm đang đấu tranh dữ dội. Để lại chiếc bánh trên bàn hắn vớ lấy chiếc áo khoác và phi thân vào màn đêm.

Tại phòng của Dai

-Tiếc quá, màn kịch vạch ra mà không có diễn viên!

Một nụ cười xảo quyệt xuất hiện trên đôi môi của Dai.

-“Chúc may mắn nhé Dai”

-“Chúng ta vẫn là bạn chứ?”

-“Tớ thấy nó hợp với cậu mà!”

Tất cả hình ảnh của nó lần lượt hiện về trong tâm trí cậu, nhưng rồi những hình ảnh đó cũng biến mất đồng lúc với nụ cười khẩy và những cái nghiêng răng:

-Chỉ là quá khứ thôi, bạn chỉ mới biết một nửa khuôn mặt của Dai Moroboshi này thôi!

Cùng lúc đó Hanaka nhận được một cuộc điện thoại:

-Mọi chuyện vẫn ổn chứ? Ichida hỏi

-Tạm! Cô ả buông một câu hờ hững

-Tao không muốn phí tiền với mày, hiện giờ đang có một kẻ cố thâm nhập vào tổ chức để moi móc thông tin. Thế nên việc cầu mày hãy tự lo liệu đi, tao không thể giúp mày được mãi đâu!

-Yên tâm, có gì Hanaka này không làm được chứ! Hanaka cười giả tạo

-Tốt! Liệu mà lo cho cẩn thận

Cạch..

Cuộc đối thoại chỉ diễn ra chóng vánh như vậy nhưng lại mở ra nhiều bão táp trước mắt.

36. Chương 37

Cháp 37: Ngoại khoá

Bây giờ là vào tháng đầu tháng 4. Các lễ hội đã trôi qua và mọi người lại quay về với sách vở. Nó đã bị nhốt một tuần, chỉ được ra khỏi phòng riêng khi đi vệ sinh và ăn uống với sự giám sát chặt chẽ của chị nó. Nó bây giờ đang rất giận chị, không nói không rằng. Nó không thể chấp nhận được thái độ áp bức của Ngọc My! Thế nên nó quyết định bữa tối tối nay sẽ nói chuyện thẳng thắn với Ngọc My.

-Chị, chị đừng thể được không? Nó nhìn Ngọc My nghiêm túc.

Ngọc My hít một hơi dài, câu nói đầu tiên suốt một tuần không nói chuyện của em gái cô lại là câu nói này.

-Chị đi quá xa rồi, em muốn tự quyết định cuộc đời mình!

-Em nghĩ gì tùy em, chị chỉ muốn em biết chị sẽ không thay đổi quyết định.

-Rốt cuộc ...

- Biết được lí do em sẽ từ bỏ sao? Ngọc My nổi giận quát.

-Không hẳn!

Ngọc My mở to mắt nhìn cô em gái yếu đuối của mình. “Không hẳn”? Hai từ đó cứ như Linh đã biết điều gì đó.

-Đừng nhìn em như thế! Nếu có lí do thì không cần nói ra cũng được! Chỉ cần.....chỉ cần 3 năm thôi!

Ngọc My nhíu mày khó hiểu.

-Cho em hạnh phúc trong 3 năm học thôi, cho em sống với tình yêu cầu mình như thế thôi! Rồi em sẽ trở về, sẽ đối mặt với thực tại...được không? Nó nói trong nước mắt

-Nếu đơn giản như thế thì chị đã không phản đối nhưng hai từ “hạnh phúc” đó sẽ khiến em đau khổ về sau đấy!

-Em không cần biết, chỉ biết em yêu và không hối hận.

Ngọc My đặt đũa, nhìn thẳng vào mắt nó:

-Em có thể hứa?

-Em....hứa!

-Được!

Nói rồi Ngọc My dọn dẹp bát đũa rồi vào phòng.

Nó cười nhạt: “ Không hứa thì vẫn phải rời xa mà!”

Vào học

Nó mệt mỏi đưa cặp mắt uể oải nhìn về cái bàn quen thuộc rồi nhọc nhằn ngồi xuống.

-Bạn biến đi đâu trong suốt thời gian qua thế?

-Ồm! Nó đáp gọn lỏn rồi nằm dài ra bàn.

Hắn thấy vậy cũng không nói thêm gì nữa.

Giờ học

-Các em nghe đây, để hiểu biết thêm về lịch sử các pháp sư trường quyết định tổ chức một buổi ngoại khoá dành riêng cho những pháp sinh năm thứ nhất! Ngay ngày mai sẽ khởi hành. Các em về nhà chuẩn bị lều bạt, quần áo!

-Chúng ta sẽ đi đâu, thư thầy? Một pháp sinh lên tiếng

-Okinawa!

-Được đó, có khác gì đi chơi đâu! Cả lớp vui mừng trừ nó và hắn vẫn điềm nhiên, dù sao cũng chỉ là một chuyến đi khéo khi nó còn mệt thêm khi ngồi trên hưng thân.

Ngày hôm sau

Tất cả học sinh30 lớp năm thứ nhất đều hào hứng lên xe. Buổi ngoại khoá này sẽ không có các thầy cô đi theo mà chỉ có anh chị lớp trên đi theo hướng dẫn. Nó thở dài leo lên xe, ngồi ngay bên cạnh Akemi. Nó đã uống thuốc chống say rồi, hi vọng sẽ ngủ được một giấc cho đến khi đến địa điểm.

Suốt cả chặng đường nó đâu biết có một đôi mắt liên tục nhìn nó trầm ngâm. Nó chỉ ngủ và mong thấy được một giấc mơ đẹp nào đó

Okinawa cuối xuân thật đẹp. Không khí trong lành, gió nhẹ mơn man thổi mát rượi. Ở đây người ta trồng rất nhiều hoa, tất cả giống hệt với khung cảnh thiên đường được miêu tả trong kinh thánh. Nó nhanh chóng lấy lại tinh thần rồi cùng mọi người dựng trại, xếp đồ rồi nấu ăn.

Buổi tối hôm đó, các ah chị bắt đầu giảng giải về lịch sử của pháp sư ở Okinawa.

Sử sách viết rằng Okinawa là nơi tượng trưng cho nguyên tố nước, các pháp sư mang loại nguyên tố này thường đến đây sinh sống. Tốc độ phát triển đô thị không làm những con quái thú giảm đi mà còn làm số lượng của chúng ngày một gia tăng. Thủ đoạn và cách ẩn nấp mong tránh khỏi sự truy lùng của đôi quân pháp kỵ ngày càng tinh vi. Nên có một truyền thuyết đã ra đời: Một thánh nữ sẽ được sinh ra ở vùng đất này mang theo sứ mệnh diệt trừ yêu quái. Nàng ta trải qua nhiều kiếp, mỗi kiếp lại mang một hình dạng khác nhau, chỉ duy nhất có một điểm chung là nàng mang sức mạnh nước - sức mạnh tượng trưng cho sự thuần khiết và trong sáng.

Nàng sinh ra không có gì đặc biệt so với những đứa trẻ thông thường, chỉ đến khi trưởng thành sức mạnh của nàng sẽ xuất hiện cùng với một cơn mưa mang bảy sắc cầu vồng. Tuy nhiên sau khi tiêu diệt được tất cả yêu quái và pháp sư bóng tối thì nàng sẽ chết và đầu thai vào một kiếp mới. Khi nàng được sinh ra, vùng đất này sẽ có hiện tượng lạ xảy ra, đó là: mặt biển sẽ phát sáng, thứ ánh sáng đó toả ra một màu đỏ.

Nhiều người cho rằng truyện này có thật, nhiều người lại coi đây chẳng khác gì một câu chuyện cổ tích. Riêng nó chẳng theo phe nào, chỉ muốn ngủ sớm. Hôm nay đã mệt lắm rồi. Nó chỉ thấy kì lạ ở chỗ, Okinawa đối với nó có cảm giác rất thân quen. Thậm chí cả con đường nó cũng cảm tưởng như mình đã từng đi qua.

Sáng hôm sau.

Nó ra khỏi trại rất sớm, vươn vai trong không khí buổi sớm, nó cười nhẹ. Ở đây tạo cho nó có cảm giác rất thanh bình, vì nơi này mang nguyên tố nước ư? Có thể lắm

Trong khi mọi người đang vui vẻ ngồi ăn sáng với nhau thì nó lại bất giác muốn đi dạo. Đôi chân thôi thúc nó men theo một con đường len lỏi vào trong rừng. Đó không hẳn là một con đường, chỉ là một khe nhỏ có nhiều bụi rậm.

Sau khi bước qua một cách khó khăn, nó không khỏi hài lòng khi trước mặt nó hiện ra một đồng cỏ xanh mướt, rộng lớn. Xung quanh được bao bọc bởi những núi đá vôi. Nơi này đúng là tiên cảnh.

Những kỉ niệm lùa về trong trí óc, một cô bé với một cậu bé trên cánh đồng cát cánh. Phải rồi, đây là nơi lần đầu nó và hân gặp nhau.

Mọi thứ chẳng thay đổi gì, thậm chí có cả hân đang nằm kia, đúng cái vị trí ấy, với đôi mắt nhắm yên bình. Nếu có chăng cũng chỉ là có thêm một ngôi mộ không xương cốt. Hóa ra trước đây nó sống ở Okinawa. Nó đứng yên một hồi lâu rồi quay đầu bước đi. Quá khứ vẫn chỉ là quá khứ, cho dù bây giờ mọi thứ vẫn vậy nhưng ông trời vốn không ọi việc dễ dàng như thế.

-Sao bạn lại có thể đến đây?

Nó giật mình, chẳng phải hân đang ngủ sao? Nhưng rồi nó cũng mau chóng lấy lại tinh thần:

-Thấy con đường lạ nên vào thôi!

Hân nhú mào, trong đầu xuất hiện một câu nói:

-Thung lũng này chỉ mình tôi biết thôi, lần đó do đuổi theo một con chim nên tôi mới phát hiện ra nó, đằng sau những bụi rậm là một cánh đồng hoa. Thích thật!

Nếu như câu nói này là đúng thì nó đang nói dối hân.

Nhưng hân vẫn không nói gì. Cả hai cùng im lặng. Mỗi người đeo đuổi một suy nghĩ.

37. Chương 38

Chap 38: Cô ấy là người tôi yêu

Một tuần ở Okiawa, một tuần chìm đắm trong phong cảnh hữu tình và những câu chuyện truyện truyền thuyết đã đến lúc mọi người phải trở về.

Những chiếc trại được thu dọn gấp rút, những chiếc xe nối đuôi nhau rời khỏi, những thứ để lại chỉ là kỉ niệm về những tiếng cười, niềm vui.

Ngồi trường cổ kính hiện ra trước mắt. Một tuần rời xa mà chỉ như mấy tiếng.

Mọi hoạt động vẫn diễn ra như bình thường, chẳng có gì đặc biệt.

Tuy nhiên.....

Hôm nay tại căn tin:

-Chị cho em hai xuất cơm cà ri và 2 hộp sữa. Đây là bữa trưa của nó và Ngọc My. Sẽ chẳng có gì khiến nó thất vọng nếu không có cái ánh mắt ngưỡng mộ của chị bán hàng kèm theo hàng tá “kẹo đông” liên tục bắn vào nó.

Cổ bàng quan với mọi chuyện, nó bưng hai xuất cơm rồi bước đi. Theo sau nó là một câu nói mà nó không hiểu gì cả:

-Con bé đó có phúc thật! Số bọc điều hay sao ấy!

Nó ngồi xuống gần Ngọc My, cố thanh toán nhanh bữa ăn một cách nhanh chóng nhất nhưng:

-Bạn đúng là chuyên gây chuyện giật gân đấy, Linh chan! Akemi sốt sắng ngồi gần nó nói.

Sau câu nói của Akemi, hàng loạt ánh mắt đều hướng về phía nó, đầy đủ giống một nồi lẩu. Nó nuốt nước bọt, rồi quay sang Akemi hỏi:

-Chuyện gì cơ?

-Bạn chưa đọc bảng tin hay báo trường à?

-Chưa! Nó lác đác.

-Còn chị? Akemi quay sang Ngọc My hỏi dồn

-Đang đọc đây! Ngọc My đưa tay lật trang rồi vớ lấy hộp sữa trên bàn rồi cho vào miệng thì..

-Nam thần điện hạ vừa tuyên bố cậu là bạn gái chính thức!

PHỤTTTTTTTTTTTTTT, Ngọc My bị sặc sữa lên tận mũi. Còn nó thì bị nghẹn cà ri.

Lật nhanh mấy trang đầu(Ngọc My có thói quen xem báo từ cuối đến đầu). Dòng chữ: Triệu Thuỳ Linh - cô ấy là người tôi yêu được đăng khổ to ngay trang đầu làm Ngọc My một lần nữa phải sặc.

Thế là đã rõ nguyên nhân của việc nó được “tặng kẹo” miễn phí”

Bây giờ nhiệt độ của căn tin trở nên nóng hơn bao giờ hết, không khí ngột ngạt làm người khác khó thở. Ngọc My phải khó khăn lắm mới lấy được khăn giấy lau sữa từ trong mũi trào ra, trong lòng thầm nguyện rửa cái tính nhân nhượng của mình, nếu biết thế này còn lâu cô mới đồng ý.

Sau một hồi shock, nó bật dậy rồi phòng nhanh ra khỏi căn tin và đâm thẳng vào một người:

- Dai!? Mình xin lỗi! nó cúi đầu.

- Vui mừng quá nên đi đứng không cẩn thận à? Dai nhìn nó, cười.

- Ô, mình....

- Chúc mừng cậu! Dai cười buồn.

Trong lòng nó chợt dâng lên cảm giác tội lỗi, nó đâu biết cái khuôn mặt đó đang được diễn bởi một diễn viên chuyên nghiệp.

Dai vỗ nhẹ vai nó, rồi lướt đi. Như một cơn gió.

Cá Sấu cóc

- Bạn đến nhanh hơn tôi tưởng! Tôi nghĩ với tốc độ thông tin rùa bò của bạn có lẽ phải ngày mai mới biết! Hắc dựa nhìn nó, hai tay ung dung đút trong túi quần.

- Bạn muốn gì? Nó nhú mày.

- Trả lời bạn thôi, chẳng phải bạn đang chờ sao?

- Bạn không đùa? Nó hồi hộp nhưng không để lộ ra bên ngoài

- Sawada Shin này chưa từng biết đến chữ “đùa”, hay bạn thích tôi đùa với bạn? Hắc cười, nụ cười cá sấu.

Nó đỏ mặt, quay đầu ra về giận dữ:

- Sao tôi lại thích một người như bạn nhỉ?

Hắc nhún vai:

- Ai bảo tôi quá hoàn hảo làm gì!

Nó và hắc trở thành một cặp...từ hôm nay.

Tối

- Rốt cuộc em đang nghĩ gì thế? Nhật nam hỏi

- Nghĩ? Tình yêu có chữ gọi là “suy nghĩ” sao? Hắc tỉnh bơ

- Em và Linh không cáo kết cục tốt đâu, tuy nhiên anh vẫn ủng hộ nếu tình cảm đó là thật!

- Khi nào anh mới định nói cho em biết đây? Hắc vẫn đứng, nhìn xa xăm về phía trước.

- Nếu yêu Linh thì không nên biết làm gì.

Nó và Ngọc My

- Chị!!! Nó lí nhí

- Yên tâm, chị không xen vào đâu! Chị vẫn nhớ lời hứa của em mà.

- Chị à! Hai tay nó đan chặt vào nhau, bối rối.

- Sau này đứng hối hận là được rồi, miễn sao khi gãy cánh vì bay quá cao hãy nhớ mình vẫn còn một bầu trời thân thuộc là được. Nó xong Ngọc My bước vào phòng. Chuyện của Linh đúng là khiến cô lo và tức đến chết mà.

Nó vẫn đứng yên ở gian chính giữa. Đứng cho đến khi đôi chân mỏi dừ mới chịu đi ngủ.

“Quách Giao Khuyên là quá khứ rồi, đã chết rồi. Bây giờ mình là Triệu Thuỳ Linh, hãy sống ích kỉ một chút, được không?”

38. Chương 39

Chap 39: Hẹn hò và ra mắt

Nếu như có một cuộc thi bình chọn cặp đôi kì cục nhất thì có lẽ hắc và nó sẽ giành ngôi vị quán quân. Kể từ ngày hôm đó đến giờ đã hơn một tháng, nó và hắc đi đâu cũng khiến mọi người xung quanh phải vểnh tai và ngược nhìn, không phải vì ngưỡng mộ mà là.....để ngóng những câu nói kiểu như: “chúng ta không hợp nhau đâu” hay ” chúng ta nên chia tay thôi.....và hàng nghìn câu nói khác được tưởng tượng từ bộ não của những kẻ hóng hớt. Nhưng họ làm vậy không phải không có lí do, mà đơn giản là vì ngày có 24 tiếng đồng hồ thì phân nửa số đó hắc và nó cãi nhau. Mở đầu bao giờ cũng là hắc khơi mào trước với những lí do lằng nhằng và vớ vẩn hết sức, rồi kết thúc bao giờ cũng là nó nhượng bộ cùng một câu xin lỗi dù thật chất bản thân mình mắc lỗi gì cũng không hiểu rõ.

Những chuyện khiến hắn và nó cãi nhau thì đúng là đủ thể loại chẳng hạn như:

Sáng, nếu như tại lớp học là:

- Cho tôi mượn bút chì với! Một boy ngồi ngay bàn trên quay xuống hỏi nó.

Nó không nói gì, chỉ nhanh nhẹn đưa quần bút chì cho cậu ta. Mọi chuyện chỉ có vậy nhưng

Trưa, tại cá sấu cốc:

- Bạn lại sao nữa? Nó nhăn mặt khi một mình độc thoại này giờ mà hắn chẳng thèm lên tiếng.

-“.....” Lại tiếp tục im lặng.

- Sawada! Nó bực mình

Hậu quả của câu nói vừa rồi là một ánh mắt lạnh run người xoáy thẳng lấy nó, khuyến mãi thêm câu nói:

- Gọi tôi là Shin! S-h-i-n. Hắn gần từng chữ. (t/g: có thể mọi người không biết, ở Nhật và một số nước khác người ta chỉ gọi họ của nhau. Nếu họ thẳng tên ra thì hắn là những người thân thiết và có vị trí quan trọng đó)

Nó nuốt nước bọt rồi nói:

- Bạn rốt cuộc bị sao đây?

- Bạn cố tình không biết? Hắn nhú mày

Tính cách này là tính cách khiến nó khó nuốt trôi và khó hiểu nhất trong vô số những tính khó hiểu của hắn. Ai cũng biết hắn là một người rất thẳng thắn, vậy mà khi xảy ra những chuyện này lại luôn úp úp mở mở. Đúng là bực mình quá mà. Tuy vậy nó vẫn phải cố moi lại kí ức rồi như thể nhớ ra nó méo mặt nhìn hắn:

- Không phải chứ! Đừng nói chỉ vì chuyện quần bút chì sáng đây nhé!

- Cuối cùng bạn cũngthông ra rồi đấy! Tôi ghét cái cách bạn thân mật với những thằng con trai khác! Hắn khoanh tay trước ngực, quay đầu che bộ mặt đỏ ửng

Nó hít một hơi thật sâu, lấy tay vỗ vỗ cái đầu rồi nói:

- Coi như tôi sai, xin lỗi bạn, Shin!

Hắn liếc nhìn khuôn mặt nó, cố nhịn cười:

- Lần này tha cho bạn!

Và còn những chuyện không kém phần lằng nhằng khác như:

- Bạn đến muộn 3 phút, rốt cuộc bạn có nhớ đến cuộc hẹn với tôi không đây? Hắn nhìn đồng hồ rồi phán xét

- Ai bảo bạn thích vào rừng làm gì? Tôi suýt lạc đấy! Nó thở hồng hộc vì mệt.

Và kết quả chắc mọi người cũng đoán ra. Hắn và nó cãi nhau om tởm cùng với buổi hẹn bị huỷ bỏ. Sau đó lại vẫn câu nói quen thuộc:

- Lần sau sẽ không thế nữa! Xin lỗi bạn, Shin!.

Tất cả cứ diễn ra như một vòng luân hồi suốt hơn một tháng qua nhưng kết quả dành cho những kẻ hóng hớt cũng chỉ là con số không vì tình cảm giữa nó và hắn ngày càng mật thiết chứ chẳng vì thế mà lạnh nhạt(t/g: bó tay)

Nghỉ hè

Đây là kì nghỉ đầu tiên của nó trên đất Nhật. Nó muốn về nhà nhưng anh Nam và chị nó không cho phép, lí do đưa ra cũng rất mơ hồ nhưng làm sao nó có thể cãi lại được. đành ngồi chờ năm học mới đến chứ biết làm sao.

Tuy vậy, kế hoạch đã được thay đổi.

- Bạn sẽ đến nhà tôi 2 ngày! Hấn ung dung ăn miếng bánh kem rồi nói

- Nhà bạn? Tôi? Nó sửng sốt đến nỗi suýt làm rơi chiếc bánh.

- Có sao, bạn là bạn gái tôi. Đến ra mắt bố mẹ tôi là chuyện bình thường.

Nó đỏ mặt, trong khi hấn vẫn tỉnh bơ.

- Tôi không đi đâu! Nó lắc đầu

- Tháp Tokyo, tôi nghĩ bạn chưa được đến đó! Hấn nhìn nó, nở nụ cười cá sấu dụ khị.

Tháp Tokyo? Nó ngược đôi mắt lên trời tưởng tượng. Khuôn mặt hết như đứa trẻ được hứa cho kẹo rồi quay sang phía hấn:

- Bạn sẽ đưa tôi đi? Nó nhìn hấn với đôi mắt long lanh

Hấn mỉm cười đắc thắng, cái tính ham chơi của nó hấn biết quá rõ mà. Tuy nhiên hấn vẫn cố giữ thái độ bình thường:

- Nếu bạn muốn!

Chap 39: Hẹn hò và ra mắt - tiếp

Sáng hôm nay, nó cùng hấn khởi hành đến Tokyo. Cả buổi tối hôm qua nó đã năn nỉ Ngọc My đến gây cả lưỡi. Cũng may, màn nước mắt ối con được diễn thành công.

Hấn nói là nhà nhưng khi đến nơi thì nó chẳng thấy thế chút nào. Rõ ràng là một ngôi biệt thự giữa lòng thành phố mà hấn vẫn bình thản như không. Nhưng điều đáng ngạc nhiên nhất là khi vừa bước vào cổng nó lại thấy khung cảnh bên trong hoàn toàn khác so với từ ngoài nhìn vào. Như đoán được suy nghĩ trong đầu nó, hấn giải thích:

-Đây là cung điện Shine, được xây dựng ở một không gian khác. Ngôi biệt thự bạn thấy ban nãy chỉ là mặt nạ che đi vẻ bề ngoài thôi. Khi vào cổng cũng là lúc chúng ta xuyên qua kết giới đến vị trí không gian của lâu đài!

Nó gạt gù tỏ vẻ đã hiểu rồi rón rén theo sau hấn. Nó ngại những đôi mắt của người hầu nhìn vào, những cái nhìn tò mò và ngưỡng mộ. Nó đâu biết, đây là lần đầu tiên hấn đưa một cô gái về nhà chơi.

Hấn sắp xếp cho nó ở một căn phòng khá rộng rãi. Xung quanh được trồng nhiều cây cảnh. Đây là phòng của Nhật Nam ngày xưa.

-Đi thôi! Hấn cầm lấy tay nó lôi đi sau khi nó nhận phòng.

-Đi đâu cơ? Nó ngu ngơ.

-Đi gặp bố mẹ tôi! Hấn nói tỉnh bơ.

Nó bỗng trở nên lúng túng và lo lắng hơn bao giờ hết. Trong trí tưởng tượng của nó thì hai người đứng đầu giới pháp sư chắc hẳn phải rất kĩ tính nhưng nó ngạc nhiên đến nỗi có nằm mơ cũng không tin rằng vị phụ nhân nó quen đêm Giáng Sinh lại là mẹ hấn- Nữ thần nương nương. Hơn nữa hai người họ chẳng tỏ vẻ cao sang gì, rất bình dị khiến cho người ta có một cảm giác an toàn ấm áp.

-Mẹ biết ngay con sẽ phải lòng con bé mà! Mẹ hấn che miệng cười.

-Con chọn khéo đấy! Bố hấn cũng phụ hoạ.

Khuôn mặt nó đỏ như gấc chín, không biết nói sao đánh mở lời xã giao thông thường:

-Rất vui được gặp hai bác! Nó cúi đầu, không hề gọi họ theo phong cách gia giáo trong hoàng tộc nhưng lại không giả tạo và rất thân mật khiến họ cười tươi.

-Mom, con muốn để cô ấy ở đây hai ngày! Hấn vẫn nói giọng bình thường dù bên trong ngượng không kém gì nó.

-Ôi, tuyệt quá đi chứ! Thế hai con có dự định đi thăm Tokyo à? Mẹ hấn cười hiền.

-Phải, giờ tụi con đi luôn! Nói xong hấn cầm lấy tay nó rồi kéo ra ngoài. Nó chỉ kịp gật đầu chào họ và bước nhanh theo hấn.

Khi bóng hai người khuất sau cánh cửa cũng là lúc khuôn mặt của bố mẹ hấn trở nên lo lắng và bất an hơn bao giờ hết.

-Lần trước không ngắm kĩ con bé, thật không ngờ lại giống đến như vậy! Nữ thần nương nương nhíu mày.

-Phải, từ khuôn mặt đến phong cách và lời ăn tiếng nói thì đúng là giống như từ một khuôn đúc ra với Diệp Tuyết Mi! Nam thần bộ hạ chống cằm suy tư.

-Nhưng vốn dĩ điều đó là không thể, gia đình họ đều đã chết trong đám cháy cơ mà?

Nam thần bộ hạ thở dài:

-Mong rằng đó chỉ là một sự trùng lặp, nếu không đây đúng là nghiệt duyên.

Hồi ức lại hiện về trong đầu ông. Suốt 11 năm qua ông luôn áy náy vì chuyện đó. Ông thật sự không muốn vì lỗi lầm của mình xưa kia mà khiến con trai ông phải tan nát trái tim dường như đã nguội lạnh.

Chap 39: Hẹn hò và ra mắt - tiếp

Tuy hấn đang trong vai một học sinh trung học rất đổi bình thường, với một bộ đồ đơn giản nhưng vẫn thu hút rất nhiều ánh mắt hướng tới nhất là các girl qua đường. Hấn là pháp sư mà chẳng khác gì phù thủy khi mà mỗi khi ra đường số lượng các cô gái phải vào viện vì bịtông cột điện, cây cối, nhằm phải đuôi chó,.....nhiều vô số kể. Tuy nhiên cũng có cái lợi là bệnh viện được thêm tiền thuốc thang.

Nó và hấn đi xe.....bus đến tháp Tokyo. Nó vui mừng, háo hức như con nít trong khi hấn thấy khá nhàm chán. Cái tháp này hấn ngắm chán chê từ lâu rồi, nếu không phải vì lời hứa với nó thì còn lâu hấn mới đến những nơi ồn ào và đông đúc như thế này.

-Nhìn xem, Tokyo nhìn từ đây đẹp quá đi! Nó nhìn qua kính viễn vọng(đúng hay không không biết) rồi hào hứng vỗ tay.

Hấn không nói gì, chỉ ngó qua một lượt rồi phán:

-Vẫn như thế! Chẳng có gì khác biệt!

Nó bĩu môi:

-Bạn đúng là khô khan quá đấy, nói với bạn thà tôi độc thoại còn hơn!

- Nếu vậy tự độc thoại đi! Hấn nhún vai mặ cho nó tức đến bốc khói đầu.

Sau một hồi leo lên, leo xuống tháp, lượn qua lượn lại khắp các địa điểm vui chơi trong thành phố. Nó và hấn dừng lại tại một quán sushi để ăn trưa.

-Chút chúng ta sẽ đi đâu nữa? Nó hỏi hột, tính nó vốn ham chơi từ bé mà.

-Bạn muốn đi đâu? Hấn vừa ăn miếng sushi cá vừa hỏi.

-Đi xem phim nhé! Nó năn nỉ

-Okay, nhưng là phim kinh dị hoặc có tiếng ồn. Hấn cố thờ ơ với khuôn mặt cún của nó mặc dù rất muốn bật cười.

-Kinh dị/ Tiếng ồn? Đúng là bạn chẳng biết chiều con gái. Nó xụ mặt

-Thôi được rồi, tùy bạn vậy! Hấn thờ dài.

Và buổi xem phim chắc mọi người cũng đã hình dung được. Nó là con gái nên đã mua vé phim tình cảm, trong khi mọi người khóc sướt mướt vì một cảnh cảm động nào đó thì hần chỉ ngáp ngáp dài rồi....ngủ.

Chiều, 5h30', tại một quán cà phê.

-Về kết thúc bộ phim, tôi thấy nó chẳng có ý nghĩa gì! Hần nói với giọng uể oải cùng một cái ngáp.

-Đó là do bạn ngủ mà không xem phim! nó múc lấy một miếng kem to đút nhanh vào miệng.

-Vì nó không đáng để theo dõi! Hần vẫn giữ nguyên ý kiến

Nó thờ dài, muốn hần thừa nhận bộ phim đó hay theo ý nó đúng là khó hơn lên trời.

Bỗng:

-Chúng ta có duyên thật!

Nó và hần quay lại phí người vừa nói, đó là một ông bác trung niên với chiếc máy ảnh treo trên cổ. Lạ ở chỗ, nó và hần không hề quen biết người này.

-Hai người không biết tôi, nhưng tôi biết hai người đấy! Vừa nói ông ta vừa để lên bàn hai bức ảnh chụp nó đáng giờ tay trên đùa người đóng gấu bông, còn hần ở ngay bên cạnh nhìn nó cười. Nên bức ảnh là tháp Tokyo.

-Tôi là một nhiếp ảnh gia, đã chụp rất nhiều bức ảnh nhưng đây có lẽ là bức tôi tâm đắc nhất!

-Cảm ơn bác, hình đẹp quá! Nó ngắm bức ảnh rồi cười tươi.

-Hạnh phúc nhé đôi bạn trẻ! Nói rồi ông ta bước đi. Bí ẩn hết như lúc xuất hiện.

Liệu nó và hần có thật sự được hạnh phúc không?????????

Chap tiếp theo: Sự thật và sự thật, tình yêu và lí trí

39. Chương 40

Chap 40: Sự thật và sự thật, tình yêu và lí trí

Thời gian trôi thật nhanh. Thấm thoát trời cũng vào tiết thu. Vậy là nó và hần đã hẹn hò được hơn ba tháng rồi. Bây giờ cũng đã vào năm học mới. Điều khiến nó bất mãn chỉ là nó và hần bốc thăm không được cùng một lớp. May mà Akemi vẫn học cùng lớp, nếu không thì chắc nó chết vì nhàm chán mất.

Từ ngày hứa điều đó với chị nó, nó luôn tìm cách lảng tránh Ngọc My, nó sợ Ngọc My lại nói ra điều gì đó...nhưng cô chỉ nhìn nó trầm lặng.

Tuy nhiên hôm nay khi vừa mới học về. Ngọc My đã đợi nó trong phòng, còn thêm cả Nhật Nam và Akemi nữa. Không khí bỗng trở nên căng thẳng.

Nó cố tỏ ra không có chuyện gì nhưng.....

-Nói chuyện với chị chút đi! Ngọc My yêu cầu

-Có chuyện gì vậy? Nó hỏi với giọng run run.

-Em...có tò mò về thân thể của mình không? Em chưa biết gì ngoài cái tên Quách Giao Khuyên mà! Ngọc My nói nhẹ, trong lòng cô cũng đang rất rối bời. Ngày trước, vì một phút yếu lòng cô đã bằng lòng cho phép em gái cô tự do yêu người mình yêu dù biết đó là một điều nguy hiểm. Nhưng bây giờ mọi chuyện không còn dừng lại ở mức độ nguy hiểm nữa mà còn kinh khủng hơn nhiều so với trí tưởng tượng của cô. Cô đã nói chuyện với Nhật Nam và thống nhất rằng nên nói cho em gái cô mọi chuyện, nó cũng không còn bé nữa, sẽ biết tự quyết định cho bản thân.

Cô nghĩ thế nào em gái cô cũng hồi hộp rồi sẽ rất đau lòng, nhưng hoàn toàn khác với suy nghĩ của cô:

-Ai dà, em chưa nấu cơm thì phải! Linh ngó quanh quất rồi nhanh chóng ngồi dậy.

-Em không muốn biết sao? Nhật Nam ngạc nhiên.

-Em đi nấu cơm đã! Nó cố cười.

Ngọc My kéo lấy tay nó lại, nhìn thẳng vào vẻ mặt trốn tránh của nó:

-Em sao thế? Em cần phải biết em là.....

-Không nghe, không muốn nghe! Nó ôm chặt đôi tai, lắc đầu nguầy nguậy.

-Em, chẳng lẽ em đã biết rồi! Ngọc My xót xa.

-Em đã nói là đừng nói nữa! Nó vẫn ôm lấy đôi tai rồi bật khóc. Tại sao? Tại sao em đã coi như mình chưa từng nghe, coi như chuyện đó không có thật mà sao.....mọi người lại bắt nó phải chấp nhận? Nó khụy ra sàn, nhắm chặt đôi mắt

-Em ...biết từ lúc nào? Nhật Nam nhú mày.

Nó cười chua chát, gạt đi những giọt lệ đang tràn trào:

-Ngay hôm valentine trắng ấy, em giận chị hai nên vờ ngủ. Hoá ra lại nghe được: mình là một con bé có dòng máu bóng tối.

-Bạn biết vậy...mà vẫn hẹn hò với Nam thần diện hạ ư? Akemi hỏi nhẹ.

-Mình ích kỉ một chút ...không được sao? Chỉ một chút thôi! Mình không muốn rời xa cậu ấy. Cho dù trong mắt mọi người mình thật đáng ghê tởm với dòng máu nhơ nhuốc này và hoàn toàn không xứng với cậu ấy. Nhưng..thế thì đã sao? Chỉ cần mình không hối hận là được, cái chết cũng không làm mình sợ, chỉ sợ...không được gần cậu ấy thôi! Nó dừng cảm nói thật lòng mình, hướng đôi mắt kiên định về phía Ngọc My.

Sau một hồi trầm ngâm, Ngọc My mới lên tiếng:

-Nhơ nhuốc? Em nghĩ mình bố mẹ chúng ta là những pháp sư dơ bẩn thế ư? Em không tin vào bố mẹ mình à?

-Không phải sao? Nó hỏi vặn

Ngọc My nhắm mắt thở dài, đôi môi mím chặt rồi nói chua chát:

-Hay cho đứa con bố mẹ luôn yêu quý, một đứa con không hiểu biết và quý trọng tấm lòng bố mẹ!

-“.....”

-Em nghĩ tại sao chúng ta lại như ngày hôm nay, tại sao lại mang luôn bị người ta khinh thường là trẻ mồ côi trong khi chúng ta không làm gì đáng xấu hổ, tại sao chúng ta lại không thể sống đúng với thân thể của chúng ta? Tất cả là do bố mẹ cậu ta gây ra, là do Nam thần bệ hạ và Nữ thần nương nương “đáng kính” gây ra đấy! Ngọc My uất ức.

-Chị.....nói gì em không hiểu? Nó sững sờ

Ngọc My cười nhạt, đôi mắt màu tím xoáy thẳng vào đôi mắt phalê của nó:

-Hiểu? Em thì hiểu cái gì? Để chị nói cho em biết: Quà sinh nhật ba mẹ để lại cho chị là cuốn nhật kí của ba mẹ. Trong đó nói rõ, ngày em sinh ra, biển Okinawa có màu đỏ. Người ta đồn em là thánh nữ thế nên để em có cuộc sống yên ổn bố mẹ đã nhờ hai người bạn của mình giúp đỡ che chở cho em vì vốn dĩ đó chỉ là một câu chuyện truyền thuyết nhưng nếu đến tai lũ pháp sư bóng tối thì em sẽ gặp nguy hiểm. Nhưng đổi lại họ buộc phải trở thành pháp sư bóng tối để có thể cung cấp những thông tin cho họ. Và rồi sự thật bị phát rã, bố mẹ bị bọn chúng thanh trừng. Chẳng những không giữ đúng lời hứa, bọn họ còn éo nhẹm việc này để không làm mất danh dự của họ. Phải, hai người mà bố mẹ tin tưởng một cách ngu ngốc là bố mẹ người em yêu đấy!

“Choang”

Lọ hoa gắn trên tường bị nó khuyệt vào rồi rơi xuống.

Sững sờ.....đau khổ.....thất vọng....tất cả khiến nó không thể biểu cảm được gì trên khuôn mặt. Chỉ có hai hàng lệ tràn trào như thể van lệ đã bị hỏng.

Đau...đau quá!

Sao bố mẹ hắn có thể là những kẻ gian trá và độc ác như vậy? Sao lại là bố mẹ của hắn mà không phải là ai khác cơ chứ? Tại sao? Nó đã chịu những cay đắng thế nào cho đến khi xuất hiện tình cảm với hắn, nó đã tin cuộc đời còn nhiều điều tốt đẹp...vậy mà...

Akemi ôm lấy nó, an ủi. Ngọc My vừa nói xong đã chạy ra ngoài khiến Nhật Nam lo lắng chạy theo. Căn bản anh chỉ biết Linh có dòng máu bóng tối thôi, ai ngờ còn có sự thật khủng khiếp này đằng sau và bây giờ mới được phát hiện. Như vậy, Linh và em trai anh vốn dĩ đang ở hai phương trời cách biệt

Trời đổ mưa, một cơn mưa hiếm hoi vào mùa thu. Mưa tự nhiên hay nước mắt của ông trời dành ối tình oan nghiệt.

Khuya. Nó không ngủ.

Chỉ thẫn thờ nhìn ngắm sao trời, rồi khóc. Lần đầu tiên, nó khóc mà bờ vai không rung. Khóc mà không có tiếng nức nở. Có lẽ là đau quá rồi.

Ngọc My ngồi nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh. Khẽ lau nước mắt cho cô em gái:-

-Chị hiểu chứ! Chị hiểu em đang đau thế nào.

-“.....”

-Đương nhiên vì tình yêu em có thể tha thứ, vì tình yêu em có thể xóa đi những đắng cay. Nhưng có thể vì tình yêu đó mà không chỉ em mà bản thân Sawada cũng sẽ rất đau khổ!

Nó quay sang nhìn chị nó rồi gục đầu vào mái tóc nâu dài của chị

-Em thử nghĩ xem: nếu như em vẫn tiếp tục tình cảm này cho đến khi sự việc bị phát giác thì cậu ta sẽ phải ra sao? Ứng hộ em, chống lại bố mẹ mình và bỏ đi những thứ mình đang có. Bị mọi người khinh thường vì có quan hệ với một con bé mang dòng máu “nhơ nhuốc”. Hay nếu như em chia tay với cậu ta. Những thứ thuộc về cậu ta vẫn tồn tại, rồi biết đâu sẽ có một người con gái hoàn toàn xứng đáng để ở bên cậu ta? Tất cả đều do em chọn lựa.

-Ước gì Giao Khuyên đã chết trong ngày hôm đó, ước gì đó không phải là bố mẹ cậu ấy, ước gì chúng em đừng gặp nhau, ước gì em chỉ là một con nhóc bình thường, ước gì em luôn là Triệu Thủy Linh. Nhưng.....” ước gì” mãi mãi chỉ là “ước gì” thôi phải không? Nó nói nhẹ nhưng trái tim như đang bị cùn xé, cõi lòng như đang tan ra từng mảnh và lí trí và những nỗi uất hận dường như đã xâm chiếm cái thứ gọi là... tình yêu.

Một ngôi sao băng vụt qua, nhanh và sáng nhưng nó vẫn ước được một điều ước cho dù chẳng mấy tin tưởng:

“Ước gì chúng ta chưa hề quen biết để rồi khi mọi việc sáng tỏ. Chúng ta sẽ lại bắt đầu”

40. Chương 41

Chap 41: Kiss! Please, replace me say: goodbye!

Say buổi chiều hôm đó, nó đã suy nghĩ rất nhiều và rồi cố gắng tìm mọi cách để tránh mặt hắn.

Buổi sáng, nó không đến lớp sớm, gần giờ học mới chịu đi.

Nghịch giải lao, nó bật nhanh ra khỏi ghế rồi tiến thẳng đến WC nữ và ngồi đến mọ rêu ở đó với hai hàng nước mắt.

Giờ trưa, nó cũng chẳng giám đến căn tin nữa mà chỉ chọn một góc vắng nào đó của khuôn viên trường để cố nuốt hai lát bánh mì và một hộp sữa.

Chiều, nó cũng chỉ lặng lặng tìm một nơi cách biệt mà nghe mp3.

Hắn nhắn tin, nó không trả lời. Hắn gọi điện, nó không nghe máy. Cũng may ông trời còn có chút lương thiện khi xếp nó với hắn khác lớp và xa nhau. Có lẽ đây đã là số mệnh rồi!

Cuộc sống của nó cứ trôi qua một cách vô vị như vậy và nó là một người máy đã được lập trình. Nó không đủ dũng cảm để nói thẳng với hắn. Thôi thì mong sao thời gian sẽ xoá nhoà được tình cảm ngang trái này.

Về phần hắn, vì hai lớp khác nhau nên hắn ít có cơ hội gặp mặt. Nhiều lần hắn đến tìm và chờ đợi nhưng thứ hắn nhận được chỉ là sự thất vọng.

Ngày 29-10. Đã một tháng, nó và hắn không gặp nhau.

Nó uể oải thức dậy vào 6h15' sáng. Đây là lần đầu tiên nó dậy sớm như vậy vào chủ nhật.

Cầm trên tay bức ảnh kỉ niệm. Nó khẽ cười nhạt rồi úp mạnh bức ảnh xuống bàn. Nó rất nhớ hắn, nhưng một mình nó....đau là quá đủ rồi.

Nó cần đi mua đồ sớm, vì hôm nay nhà trường có báo trời có thể sẽ có bão tuyết. Tối hôm qua, tuyết đã rơi rất dày rồi.

“Xoạch” Nó mở cửa. Nhiệm vụ của nó là phải lấp đầy cái tủ lạnh đã rỗng tuếch.

- Bạn đã quên tôi thì phải? Hắn đang đứng trước cửa. Nhìn nó với đôi mắt sâu đầy cảm xúc: có giận dữ, có nhớ nhung, có yêu thương và có cả sự thất vọng.

Nó bất động nhìn hắn. Ngày nó phải chấp nhận, phải đối mặt đã đến rồi nhưngtại sao lại là ngày hôm nay?

- Đi theo tôi! Hắn nắm lấy bàn tay nó dẫn đi. Hắn đang nóng lòng muốn biết, nó tránh mặt hắn là vì lí do gì?

Cá Sấu cốc

Nó ngược nhìn cảnh vật xung quanh. Đã tròn một tháng nó không đến nơi này. Nhanh thật! Khu rừng lại được bao bởi một lớp tuyết dày, cây cối xơ xác trụi lá. Gió đã bắt đầu thổi mạnh.

- Tại sao bạn lại tránh mặt tôi? Hắn buông tay nó ra, dừng lại nhưng không quay người.

- Xin lỗi! Nó nói giọng trầm buồn, cổ họng đang cố ngăn những tiếng nấc, khoé mắt đang cố nén lại những giọt lệ đau thương. Cũng may hắn không quay người và nhìn thấy bộ dạng khó coi của nó lúc này.

- Tôi cầnlí do kia! Hắn thở hắt, rút cuộc...là vì sao?

- Sawada.....ch...

- Shin! S-h-i-n! Hắn ngắt lời, quay người nhìn nó.

Nó cúi đầu, đôi môi mím chặt. Hai bàn tay siết chặt thành nắm đấm, móng tay găm mạnh vào thịt đến rỉ máu nhưng nỗi đau này làm sao sánh được với nỗi đau trong ruột gan nó cơ chứ? Nó muốn nhào đến ôm chặt lấy hắn, dúi đầu vào thân hình vạm vỡ kia nhưng nó hiểu: một bức tường dày thật dày, cao thật cao đang chia cắt nó và hắn. Hít một hơi thật sâu, nó ngẩng đầu:

- Sawada, chúng ta.....chia tay đi! Nó hoàn toàn có thể cảm nhận được tiếng trái tim đang gào khóc và rỉ máu. Thật sự là...rất đau!

- Tôi không thích bị lừa dối! Hắn cố nén những giông tố trong lòng nhưng có vẻ sắp bị nổ tung rồi. Sau một tháng gặp mới gặp mặt, những câu nói của nó lại khiến hắn nát lòng.

- Tôi không nói đùa! Chúng ta..không hề hợp nhau! Nó vẫn cương quyết.

- Không hợp nhau? Hắn cười chua chát, chuyện gì đang xảy ra vậy?

Nó quay mặt, lau vội giọt lệ vù chảy ra một cách giấu giếm:

- Xin lỗi! Tình cảm của tôi đối với bạn chỉ là.....ngộ nhận mà thôi!

- Bạn có biết mình đang nói gì không? Hắn nắm chặt lấy đôi vai nó, giọng nói có phần kích động.

Nó không còn đủ dũng khí để tiếp tục lừa dối hắn, lừa dối bản thân nữa. Hất mạnh đôi tay hắn ra khỏi vai mình, nó quay người. Nó sẽ chạy trốn, chạy thật nhanh. Nếu không đôi mắt hổ phách kia sẽ làm nó hối hận mất.

Gió bỗng thổi hun hút, hất tung lớp tuyết rơi tó qua cộng thêm màn tuyết rơi bây giờ khiến cho bầu trời chỉ phủ một màu trắng. Hai con người cũng chìm trong đó. Khuôn mặt cũng gần như bị che khuất, chỉ còn thấp thoáng màu sắc của quần áo. Nhưng.....

“Bộp” Một bàn tay cứng rắn siết chặt lấy cánh tay nó.

Tuyết tung bay.

Hai con người.....không nhìn thấy gì cả.

Chỉ có hơi ấm truyền đến từ cánh tay.

Hắn giật mạnh, kéo nó sát vào lòng rồi ôm chặt:

- Tôi không biết chuyện gì đã xảy ra nhưng tôi biết chắc bạn đang nói dối! Bạn có thể lừa dối mình, lừa dối cả thế giới nhưng bạn không thể lừa dối được tôi!

Nó cắn chặt đôi môi, cố ngăn những tiếng thét từ cõi lòng bị cào xé!

- Tôi sẽ không bao giờ hối hận bởi vì...tôi yêu bạn....yêu rất nhiều! Giọng hắn trầm như tiếng gió thoảng nhưng lại như khắc từng vết khiến trái tim nó thêm rỉ máu.

Đôi mắt nó trở nên cay xè. Nó muốn thời gian hãy ngừng lại, để nó mãi mãi được như thế này, mãi mãi được hắn che chở. Nhưng ước muốn chỉ là ước muốn mà thôi!

” Đã bao giờ em nghĩ, cậu ta sẽ chỉ có đau khổ khi ở cạnh em chưa? Và đã bao giờ em suy nghĩ rằng cậu ta sẽ sống tốt hơn khi không có em” Lời nói của Ngọc My văng vẳng trong đầu nó như những nhát búa khiến nó tỉnh giấc. Phải rồi! Chẳng phải trước đây hắn sống rất tốt mà chẳng cần có nó sao? Chẳng phải sẽ tốt hơn khi hắn quên đi thứ gọi là tình yêu với nó sao?

Tất cả đều là do nó.

Nó nuốt khan, thở hắt.

Xoay người.....kiễng chân.....và khẽ đặt lên đôi môi mỏng bạc của hắn một nụ hôn.

Lần đầu tiên, nó chủ động hôn một người. Lần đầu tiên nó biết đến cảm giác đau khổ khi phải rời bỏ tình yêu. Đây.....là một nụ hôn kết thúc.

Đôi bàn tay nó nắm chặt lấy vòng tay hắn vàgỡ ra.

Đôi chân đang kiễng cao.....đã bằng trở lại.

Hai hàng lệ chảy dài trên khuôn mặt xinh xắn, nó cười khổ:

- Xin lỗi, xin lỗi vì tất cả! Coi như nụ hôn này.....là một sự kết thúc!” Kiss! Please, replace me say: goodbye!

Hắn nhìn nó, cái nhìn oán trách và căm phẫn.

- Chúc bạn sinh nhật vui vẻ! Shi....à không...Sawada!

Hắn sững sờ, hắn đã quên mất hôm nay là sinh nhật mình. Vậy mà nó lại có thể nhẫn tâm nói ra những điều ấy.

Bóng dáng người con gái hắn yêu đã biến mất, lẫn vào với màn tuyết trắng đang bay.

Đưa tay chạm nhẹ lấy khoé môi, hần cười chua chát rồi dựa người vào gốc cây. Một giọt nước chảy ra từ khóe mắt hồ phách đang mở to hướng thẳng lên trời.

Tuyết vẫn tung bay.

Người con gái “thứ hai” rời bỏ hần.

41. Chương 42

Chap 42: Tình yêu không có kết thúc....hạnh phúc

Tiếng piano phát ra trong màn đêm tăm tối. Cùng với tiếng gió rít thổi tốc từ phía cửa sổ khiến cho những người nghe được bản nhạc phải rung mình. Một bản nhạc mạnh mẽ, hùng hồn, được đánh lên từng nhịp nhanh như những hơi thở gấp gáp, các nốt phím như muốn nổ tung vì phải chịu áp lực quá mạnh. Người đánh bản nhạc đó là Sawada Shin cùng với sự kết hợp violin của Nhật Nam.

- Đánh khá lắm! Giọng nói trầm thấp của Nhật Nam vang lên khi bản nhạc kết thúc.Đã lâu rồi anh không đụng đến violin, cũng may vẫn theo kịp tốc độ của hần.

Hần không nói gì chỉ vớ lấy cốc nước gần đó, tu một hơi cạn sạch.[/font]

Nhật Nam nhún vai, anh cứ nghĩ hần đang sẽ điên lên thế nào không ngờ ngoài việc mời anh cùng đánh một bản nhạc xả stress hần chẳng làm gì.[/font][[/size][[/size]

- Mong được chiêm ngưỡng vẻ mặt thất bại của em à? Hần cười nhạt

- Rất cuộc, em đang suy nghĩ những gì đây?

- Nếu để anh đoán được sẽ mất vui.

Nhật Nam nhún mày, đúng là Sawada! Làm việc gì cũng đầy bí ẩn.

-Tuy vậy chỉ có một điều em không thể hiểu nổi, tại sao.....Linh lại không tin tưởng em?

- “.....” Nhật Nam thở dài.

Chống tay lên bàn, hần cười khổ. Giọng nói có chút oán trách, đau lòng cùng với một sự run rẩy người ngoài không thể cảm nhận:

-Em biết là cô ấy nói dối nhưng lại không thể tìm ra lí do! Vô dụng thật!

.....

Nhật Nam bước về phòng trong niềm suy tư. Đúng là khó khăn thật, muốn hai chị em nó bỏ chấp nhận hần và chính bản thân anh có thể không khó, nhưng đối với hai người sinh thành ra anh và hần thì lại là chuyện khác. Hai chị em nó phải chịu đựng tất cả đòi quy về trách nhiệm của bố mẹ anh. Thử hỏi làm sao họ có thể nói cười, dễ dàng tha thứ cho những kẻ đã phá nát gia đình họ, khiến họ không thể sống được với chính mình.

Nhưng điều khiến anh lo nhất bây giờ chính là Black Shamans world. Nếu chẳng may chúng biết được Linh và Ngọc My khó giữ mạng sống.

Hôm trước anh cố thâm nhập để moi móc thông tin, kết quả không thu được nhiều lại còn để lại chút dấu vết. Có lẽ anh không nên coi thường việc này.

-Nhật Nam, anh có nghĩ con bé sẽ mạnh mẽ vượt qua chuyện này không? Ngọc My xoa đầu cô em gái đang sốt cao rồi hỏi nhẹ

-Không! Vì vốn dĩ con bé chưa từng mạnh mẽ. Chỉ là giả vờ thôi.

-“.....” Ngọc My thở dài.

-Thiên Thiên, nếu như.....anh đang giấu em một chuyện...em có giận anh không? Nhật Nam lo lắng.

Ngọc My nhìn sâu vào đôi mắt Nhật Nam, trở lời tự tin:

-Có lẽ là.....không!

-Có lẽ?

-Bởi vì anh đã giấu chúng tỏ là việc không hay. Nhưng nếu việc đó liên quan đến chuyện năm xưa, em sẽ giận đấy!

Nhật Nam thở hắt, có lẽ anh nên ích kỉ một chút:

-Anh đã nói hết mọi chuyện cho Sawada rồi.

-Tai sao? Cô sưng sốt. Việc anh thân thiết với hắc đã khiến cô ngạc nhiên rồi, thêm việc anh có thể tin tưởng mà nói mọi chuyện cho hắc nghe đúng là khiến cô lo lắng hơn

-Vì bạn này.....Anh nhớ lại cuộc đối thoại với hắc

-Em biết là cô ấy nói dối nhưng lại không thể tìm ra lí do! Vô dụng thật!

- Nếu thế thì cố làm gì. Tình cảm giữa em và Linh không có kết thúc tốt đẹp đâu

Hắc cười, cười to. Rồi nhìn anh tỉnh quái:

- Đường nhiệm tình cảm chân thành của em với Linh sẽ không có kết thúc tốt đẹp bởi vì đã là tình cảm chân thật thì sẽ không.....có kết thúc.

Ngọc My nhíu mày. Nếu vậy có lẽ cô nên cho cậu ta có dịp thể hiện. Như vậy sau này sự thật có thể được vạch rõ một đường hoàng.

42. Chương 45

Chap 45: Sập bẫy

Tối

- Nhật Nam, nguy hiểm lắm! Anh không nên đi! Ngọc My sốt sắng

- Nếu không đi ta sẽ chẳng biết được gì, hơn nữa ta cần phải biết liệu sâu hơn về quá khứ!

- Nhưng cũng không thể liều mình như thế được! Nhật Nam.....xin....a...

Ngọc My chưa kịp nói hết câu đã bị Nhật nam khoá luôn huyết pháp, một luồng khí nhẹ xộc thẳng vào mặt khiến cô mơ màng, lơ đãng, khụy xuống và nhắm mắt. (năng lực đặc biệt của Nhật Nam)

Anh khẽ hôn lên đôi môi hoa anh đào, thì thầm:

- Xin lỗi Thiên Thiên, em cứ thế này sợ rằng anh sẽ nao núng mất. Anh cũng đang.....rất sợ nên nếu anh xảy ra điều gì thì em cũng phải hạnh phúc nhé!

Bóng dáng anh mất hút trong màn đêm cùng với chiếc mắt nạ.

Sáng nay anh và Ngọc My phát hiện có kẻ theo dõi mình, đó là một pháp sư bóng tối giả danh pháp sinh của trường. Cảm thấy sự việc không hề đơn giản nên anh đã điều tra và biết được pháp sinh ấy biến mất năm ngày trước, ngày hôm kia mới trở về với lí do rất phi lí là lạc đường. Thời điểm xảy ra trước vụ động chạm với Hanaka một ngày, vậy thì kẻ đó tìm đến đây lad vì sơ hở của anh lần trước. Được biết tối nay kẻ đó ra ngoài, có lẽ là để báo cáo chi tiết tình hình. Anh phải ngăn cản kẻ đó lại bằng bất kì giá nào. Mãi suy nghĩ, anh đã không để ý, có một bóng người vẩn âm thầm đứng ngoài nghe hết sự việc và....đi theo anh.

Giữa khu rừng tăm tối, bóng dáng hai sinh vật thoát ẩn thoát hiện như hai bóng ma. Gió điên cuồng rít liên hồi. Chẳng có lấy một tia sáng trong không gian.

Cuối cùng anh cũng đã thấy được mục tiêu của mình. Kẻ đó ngó nghiêng như đang định hình phương hướng. Không chậm trễ, anh lập tức ra đòn, mang tiếng là đánh lén cũng được. Đối với bọn chúng chơi sạch là chết.

Một luồng không khí áp lực được đẩy đến, kẻ đó nhanh nhẹn tránh được và bắt đầu phản công.

“Xoạch”

Thẻ xác pháp sinh kia bị tách làm đôi, để lộ cơ thể của một đồng bầy nhầy không rõ hình dáng.

Hai ánh mắt chạm nhau: một ánh mắt kinh tởm độc địa với một ánh mắt sắc và điềm tĩnh.

Thời gia như ngừng trôi.

Người đi theo anh mất dấu anh rồi, đơn giản người đó không thể lộ liễu dùng lực nếu không chắc chắn sẽ bị anh phát hiện.

Cuộc chiến đẫm máu vẫn diễn ra. Nhật Nam thở dốc, anh có rất nhiều kinh nghiệm chiến đấu nên hoàn toàn có thể nhận định, khả năng một pháp sư chưa qua đội ngũ kị pháp thì rất khó đánh bại kẻ này. Như thể đọc được suy nghĩ của anh, sinh vật kì dị cười khẩy, ra đòn nhanh chóng và liên tiếp.

Các vết thương cứ thế nhiều thêm, anh cảm thấy mình đã đuối sức. máu thấm đỏ cả chiếc áo sơ mi Ngọc My tặng.

Sinh vật đó cũng không khá hơn anh, hai cánh tay như súc tua bạch tuộc đã bị đứt lìa, một thứ màu đen bầy nhầy chảy xối xả. Kẻ chủ nhân vẫn chưa xuất hiện.

Một cuộc chiến kẻ tám lạng người nửa cân.

- Người là ai! Kẻ đó lên tiếng

- Xuống gặp diêm vương sẽ biết! Anh mỉm cười, cuối cùng anh cũng tìm ra cơ hội.

“Bụp”

“Bụp”

Hai đòn được tung ra cùng một lúc nhưng vấn đề là ai nhanh bị thương?

- Người thua! Anh cười chua chát.

Ôm lấy thân thể sắp tan thành từng mảnh của mình, gã chế nhạo:

- Người là người đồng hành của ta đấy! Vì tránh đòn nên người đã rơi vào Độc Khí Giới của ta, đừng mong được sống sót.

Anh nghiêng rắng, bởi anh biết: điều gã nóilà đúng

- Cứ cho là người mang sức mạnh khí, có thể điều hoá khí độc trong kết giới này nhưng cũng chỉ một thời gian thôi, người sẽ bị rút hết sinh khí mà chết!

- “.....”

- Đừng mong mình sẽ may mắn có được nước mắt thiên sứ.....ha....ha! Gã cười lớn rồi bất động, tròng mắt như muốn lòi ra ngoài. Cả cơ thể vỡ vụn như một quả bóng bay chứa nước bắn.

Anh kiệt sức ngồi phịch xuống, máu từ khoé miệng bắt đầu trào ra: ” Ngọc My!....” ” Còn lại dành giao cho em vậy, Shin!”

Vì đã thấy muộn mà Ngọc My chưa về nên nó lo lắng chạy đến phòng Nhật Nam.

- Chị hai, chị có trong đó không?

Im lặng

Nó mạnh dạn đẩy cửa vào: Ngọc My đang nằm dựa vào tường với đôi mắt nhắm nghiền, khuôn mặt vẫn còn phảng phất nét lo lắng, bất lực.

Nó hoảng hốt, lay lay người cô nhưng vô vọng, khí mê có ảnh hưởng trong vòng 6 tiếng. Lo sợ tột độ, nó chạy vội sang phòng Akêmi tìm kiếm sự giúp đỡ. Nhưng căn phòng mở cửa toang hoác với một màu đen.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy, mọi người?”

Bên trong Độc khí giới, việc hô hấp của Nhật Nam ngày một khó khăn. Với những vết thương trên người, anh càng trở nên yếu đuối. Thậm chí anh chẳng còn sức để đứng nữa, với tư thế ngồi quỳ một tay xuống đất, anh nghĩ rằng: nhất định phải cố đến cùng

Bỗng một bóng người hiện ra trước mặt, từ từ đến phía anh.

Anh ngược đầu, mở giọng nói trầm thấp, ngạc nhiên:

- Akêmi?!

43. Chương 46

Chap 46: Nước mắt mỹ nhân ngư với cái danh “thiên sứ”

Đáng ra Akêmi chẳng thể nhận ra anh, vì anh có đeo mặt nạ. Nhưng giọng nói của anh từ lâu đã ăn sâu vào lòng cô, làm sao cô có thể nhầm được? Nhìn thấy anh trong bộ dạng này, Akêmi hoảng hốt chạy đến nhưng...

-Đừng lại gần đây! Anh quát lên, đồng lúc với tiếng hét là huyết chảy ra xối xả. Anh lấy tay quệt mạnh, khuôn mặt nhúm lại thể hiện sự đau đớn tột cùng.

Akêmi run run, hai con ngươi đã bị phủ một lớp mỏng như màn sương:

-Hoàng Tử, anh sao thế?

Cô vẫn gọi anh bằng biệt danh ấy bởi vì cô dựa vào đâu để gọi tên anh? Cô chẳng là gì của anh cả, cô chỉ là một người bạn của em gái anh, chỉ là như vậy thôi!

-Tôi nhắc lại lần nữa: đừng đến gần nếu còn muốn sống! Anh khó nhọc mở lời, lồng ngực phập phồng liên tục. Anh không thể điều hòa không khí trong này nữa rồi.

-Anh.....có chuyện gì vậy?

Nhật Nam cười nhạt:

-Đây là Độc khí giới, là kết giới được tạo thành từ huyết dịch của quái A* , xung quang đều là tà niệm của chúng. Người ngoài có thể vào nhưng một khi đã vào đây thì không thể ra ngoài và sau một thời gian họ sẽ....chết vì không thể hô hấp!

-“.....” Akêmi như chết sững khi nghe những lời anh nói. Tại sao anh có thể nói một cách thản nhiên như vậy? Anh không sợ sao? Nếu cô là Ngọc My thì anh sẽ thắng từng thế này chứ?

-Vì tôi có sức mạnh khí nên ít ra có thể trụ 1 tiếng nhưng là người bình thường, cùng lắm chỉ 5 phút thôi!

-Em sẽ gọi người tới giúp anh! Cô hoảng loạn, toan chạy đi nhưng....

-Không được! Anh một lần nữa quát lên và cũng một lần nữa thổ huyết.

Nhìn anh như thế này trái tim của cô như vỡ vụn. Hình ảnh một chàng trai ngạo mạn, oai hùng đã bị thay thế bởi sự cố gắng bám lấy sự sống trong vô vọng.

- Tại sao? Anh không quý mạng mình à? Cô cũng hét lên, nước mắt không thể kìm nén chảy từng giọt lăn chã. Cay quá, chất quá, mặn nữa!

Anh ngược nhìn cô, ngạc nhiên. Cô khóc vì thương hại anh sao? Nhưng anh cũng chẳng còn thời gian để suy nghĩ nhiều nữa, anh thở hắt:

-Cô có đi tìm cũng vô ích! Không những chẳng giúp được gì nó còn làm tôi thấy đau lòng, nhất là.....người con gái đó! Tôi không muốn nhìn thấy cô ấy khóc.

Cô cười chua chát, gạt hai hàng lệ trên gương mặt rồi thở dài. Cô đã quên mất, đối với anh người con gái ấy quan trọng nhường nào, thấy nước mắt người đó rơi anh còn đau lòng hơn việc đối mặt với cái chết. Vậy.....còn cô thì sao?

-Không có cách gì để cứu anh sao? Cô hỏi khẽ, lồng ngực rĩ từng giọt máu.

Anh cười chua chát:

-Chỉ có nước mắt thiên sứ mới giải trừ được tà niệm nhưng phần trăm có được nó chỉ là....con số không.

“Xoạt” Cô gần như không đứng nổi nữa. Lồng ngực như đã nổ tung. Anh.....sẽ chết sao?

-Trên đời.....có thiên sứ sao?

Anh nhìn cô, ánh mắt vẫn như thường ngày. Là con trai mà, anh đâu thể nhận ra: trong ánh mắt người con gái kia là một tình yêu ẩn dấu.

-Thiên sứ không phải là những thứ cô đọc trong kinh thánh. Đây ám chỉ những người có tâm hồn thánh thiện. Cô mau về đi! Nếu ở đây lâu, e rằng Linh sẽ tìm cô rồi biết mất!

Chua chát! Phải rồi, Linh! Anh đang lo Linh đi tìm cô nên rồi biết. Không phải vì cô mà là vì Linh. Lại thật! Cô biết rõ từ trước cơ mà, sao bây giờ còn đau đến vậy?

-Hơn nữa, nếu cô còn ở đây.....cô sẽ gặp nguy hiểm đấy! Giọng anh ngày một trầm dần. Đây là lần đầu tiên anh biếu lo cho cô gái không phải là Ngọc My hay Linh.

-“.....” Cô khẽ mỉm cười, ít ra cô cũng không phải con số không.

-Về đến nơi, làm ơn nói gửi lời tôi đến Ngọc My: Hãy sống hạnh phúc, tôi Sawada Ren luôn yêu cô ấy!

Sawada Ren? Anh đang nói gì cô không thể hiểu, nhưng cô cũng chẳng cần hiểu nữa. Trong đầu cô xuất hiện một ý nghĩ, một ý nghĩ có thể là.....điên rồ.

-Xin lỗi anh! Nhưng....em không làm được đâu! Nơi rồi cô xông thẳng về phía trước, về phía người con trai cô yêu. Dù biết đó là nơi địa ngục, dù biết là mình sẽ chết, dù biết mình còn phải hoàn thành tâm nguyện của bố mẹ là trở thành một pháp sư tốt nhưng con tim của một người đang yêu làm sao bận tâm đến những việc đó? Chỉ cần được ở bên anh thôi, chỉ cần bên anh thôi Hoàng tử....em yêu!

-Cô điên sao? Nhật Nam kinh ngạc.

Chẳng chút âm thanh nào lọt vào tai cô lúc này, chân cô vẫn cứ chạy, bước chân ngày một nhanh.

“Xoạt”

Cô bước qua bức màn trong suốt, cuối cùng cũng đến rồi!

Đến rồi mới biết, trong này chẳng thấm tháp gì so với những nỗi đau cô phải chịu đựng! Chẳng là gì cả. Nó chỉ giống như đang bị ném xuống biển sâu, không thể hít thở, không thể thấy ánh sáng, chỉ có áp lực đè lên mỗi lúc một nặng.

Cô ngã xuống.

Chap 46: Nước mắt mỹ nhân ngư mang cái danh “thiên sứ”

-Cô đúng là điên thật rồi! Tôi đã nói cô tránh xa ra cơ mà! Anh đỡ lấy người cô, kinh hoàng. Rồi cuộc cô gái này đang nghĩ cái gì vậy?

Lần đầu tiên được anh ôm vào lòng, hạnh phúc thật! Mặc dù biết mình chẳng thể tận hưởng được bao lâu đâu, nhưng.....cô chỉ cần một chút này thôi! Chỉ cần một chút cũng đủ làm cô mãn nguyện rồi.

-Em muốn đặt cược.....thử xem....mình có phải làmột thiên sứ không? Cô cố mỉm cười, thở dốc.

-Cô.....đúng là khó diễn tả, là ngốc hay gì đây? Anh nhún mày nhưng không quát.

-Biết đâu em có thể....cứu được anh thì sao?

-Cô không biết sao? Cứ cho là thành công chẳng nữa thì chưa chắc cô đã trụ được đến khi Độc khí giải bị vô hiệu hoá!

-Em biết chứ! Nhưng chẳng sao đâu, em là trẻ mồ côi mà! Có chết cũng chẳng ai bận tâm.

-Cô.....biết rồi mà vẫn còn lao đầu vào chỗ chết! Cô đúng làngốc hơn cả Linh!

Cô cười nhạt, cảm giác được anh quan tâm thế này đúng là hạnh phúc thật. Nhưng cô chỉ nói thể thôi, chứ chưa bao giờ muốn đắm mình thử nghiệm. Chỉ đơn giản.....anh chết thì cô còn sống được sao? Thà được chết chung cùng với anhcòn vui hơn sống mà không có được nhìn thấy anh, được thấy anh cười, thấy anh hạnh phúc cho dù ánh mắt anh hướng đến không phải nơi cô, anh nở nụ cười là dành cho người khác và anh chỉ hạnh phúc khi ở gần bên nàng công chúa anh yêu!

Cô biết mình sắp không trụ nổi nữa rồi, mỗi nhịp thở đều có máu trào ra. Cảm giác đau đớn nổi lên khắp cơ thể như thể đang nằm trong một quả bóng cầm đinh.

-Rốt cuộc là vì cái gì vậy? Vì cái gì mà cô lại liều mình vào đây?

-Vì cái gì nhỉ? Cô cười, có vẻ như cô sinh ra để lấp đầy nỗi lo lắng cho người khác. Vì cái gì em cũng không biết nữa.....vì ngốc? Vì khờ? Hay vì.....Đến đây cô im lặng....cô có nên nói ra tình cảm của mình hay sẽ như chọn cái chết âm thầm như nàng tiên cá trong câu chuyện Linh kể?

-Nói đi chứ! Giọng anh có vẻ tò mò.

Cô đau khổ, máu từ khoé miệng chảy ra ngày một nhiều, hơi thở trở nên khó nhọc, lồng ngực như muốn nổ tung:

-Anhkhông thể tự trả lời sao?

-“.....” Anh nhìn cô, một ánh nhìn khó hiểu, xót xa và cả có một chút gì đó là.....đã đoán ra.

Lòng ngực cô không thể chịu được nữa, toàn bộ không khí trong cơ thể dường như đã bị rút cạn. Trong thời khắc ấy cô đã quyết định, cô không muốn giống ang tiên cá, cô không sống trong cổ tích nên phải có chút ích kỉ, chỉ một lần có lẽ sẽ chẳng sao đâu.

-Là vì.....em.....yêu.....anh! Chỉ.....đơn giản vậy thôi! Lời nói của cô bị ngắt trong mỗi lúc đau đớn.

Nhật Nam tròn mắt nhìn cô, thật sự anh chẳng biết nói với cô ra sao. Chỉ biết nhìn cô với sự im lặng.

-Anh.....yêu....chị.....Ngọc My...lắm....phải không? Cô khó nhọc

-Phải! Anh không thể nói dối lòng mình

-Em vẫn biết...anh sẽ trả lời thế! Nhưng anh không thể nói dối sao? Những lúc cần anh nói dối thì... anh lạinói thật, có tàn nhẫn, có.... thẳng thắn quákhông?

-Xin lỗi! Ngoài câu nói này anh thật không biết làm gì. Bàn tay anh nắm chặt, cúi đầu.

Akemi mỉm cười, một nụ cười hiền lành trấn an:

-Anh chị..... nhất định sẽ..... hạnh phúc! Nhất định

“Phụttttttttttt”

Một luồng huyết phun ra hất thẳng vào mặt anh. Thân thể người con gái ấy bỗng trở nên mềm nhũn, bàn tay đang gồng lên siết chặt lấy tay anhđã buông thõng trên mặt đất. Khuôn mặt tỉnh anh bị che khuất bởi mái tóc dăm mồ hôi và huyết đỏ.

Đôi môi luôn mỉm cười diễn kịch nở một nụ cười thanh thản. Máu từ đó vẫn chảy ra....từng giọt.....từng giọt....

Đôi mắt hiền hoà nhắm tịt.....và...

Từ khoé mắt kia.....một giọt lệ...chảy ra.....

Trong suốt, diệu kì, lấp lánh như kim cương trong đêm tối.

“Tạch”

Giọt lệ diệu kì đáp đất.

Tất cả bừng sáng.

Tà niệm bị hoá giải, màng kết giớivỡ tan.

Tất cả là nhờ giọt lệ ấy.....giọt lệ rửa trôi huyền huyết.

“ Mong rằng, kiếp sau em có thể là người anh yêu. Nếu như kiếp sau anh vẫn không thuộc về em, mãi mãi chỉ là chàng trai em yêu chứ không phải là chàng trai của em.....thì em sẽ lại đợi. Đợi kiếp sau, kiếp sau nữa, kiếp sau nữa...”

Nhật Nam sững sờ rồi nghiêng răng cắn phần. Lũ khốn bóng tối đó, rốt cuộc đã làm bao nhiêu người phải khổ?

Akêmi, cô ấy ngừng thở rồi! Nhưng sao cô ấy có vẻ hạnh phúc thế?

Anh nhẹ nhàng bế cô lên, cúi đầu rồi khẽ đặt lên trán cô một nụ hôn:

-Cảm ơn cô rất nhiều! Vĩnh biệt nhé, Akêmi!

Bóng dáng hai người khuất dần. Mặt trời lên như thể nói lời tiễn biệt với người con gái bất hạnh, cái tên Minh Mỹ* thật hợp với cô lúc này. Một làn gió thổi mạnh, hất phăng lớp tuyết dưới đất.

Ở một nơi nào đó, tiếng một cô bé vang lên: Mẹ ơi! Tuyết màu đỏ!

44. Chương 47

Chap 47: Akêmi's diary

Nó trầm ngâm nhốt mình trong phòng, im lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, khuôn mặt lạnh ngắt, không một chút cảm xúc.

Gió ngoài kia đang rít dữ dội như lời than khóc nỉ non, như tâm trạng mệt mỏi nhưng đầy giông tố của nó. Rốt cuộc là vì sao? Vì sao lần lượt nó phải chịu những cú sét nặng nề như thế này?

Bố mẹ nuôi qua đời- không rõ lí do. Ba mẹ là pháp sư bóng tối và bản thân nó đây cũng có dòng máu đỏ chảy trong người. Bố mẹ hẳn là người gián tiếp làm tan nát gia đình nó- nó và hẳn chia tay. Và rồi cả Akêmi cũng rời bỏ nó. Ông trời đang đùa nó à?

Nó bất giác cười nhạt:

-Thật xấu xa! Quách Giao Khuyên mày xấu xa lắm! Mày đúng là đồ sao chổi! – Nó gục đầu khóc, khóc như điên. Đã vậy vừa khóc lại vừa cười.

Sáng nay

-Nhật Nam! Anh không sao chứ? Chị nó ào khóc ôm chầm lấy anh.

Anh gượng cười rồi xoa xoa đầu chị:

-Không sao! Không sao cả!

Nó thấy anh yên bình thì thở phào nhẹ nhõm, tối qua nó dùng đủ mọi cách mà chị nó không tỉnh khiến nó sợ đến phát điên. Gần sáng chị vừa mở mắt đã lao ra cửa đi tìm anh, đi tìm cả khu rừng mà không thấy anh đâu. Lần đầu tiên Ngọc My khóc trước mặt nó.

- Áo anh đầy máu đây này! Để em mang đi giặt, anh nghỉ đi! Ngọc My lau nước mắt

Anh lắc đầu rồi dịu dàng:

-Không, cứ để như vậy! Trên này có máu của một người anh không bao giờ quên!

Ngọc My nghe anh nói vậy thì khá ngạc nhiên, chẳng phải anh ghét bản nhất trên đời và trong số đó thì máu là thứ anh muốn gột bỏ nhất nhưng cô cũng không thắc mắc nữa mà chỉ khẽ gật đầu.

Như thể nhớ ra điều gì đó, nó hỏi nhanh:

-Anh hai, anh có biết Akêmi đi đâu không?

Anh cúi đầu mệt mỏi rồi thở dài:

-Đi đến chỗ cô ấy nhé! – Nói rồi anh bế nó phi thân đi, Ngọc My cũng đi theo.

Không biết anh đến dẫn nó cùng Ngọc My đi đâu, chỉ biết là lâu lắm. Nếu với vận tốc bay thế này thì đủ biết là xa trường lắm rồi. Nó cảm nhận được sự run khẽ của anh, anh đang sợ điều gì?

Nhật nam đáp xuống một thung lũng hoang sơ, rất nhiều cây cối. Có lẽ ở đây mùa hè cũng chẳng được hưởng nắng, nhưng nó đã lắm....càng đi nó càng thấy ít cây và rồi ở một khoảng trống.....một ngôi mộ mới toang mới được xây dựng. Nó chết sững với cái tên: Akêmi được khắc trên tấm bia dày cộp

-Cái gì thế.....anh hai?

-“.....” Anh cúi đầu

-Anh hai? Nó quái, nó thật sự không tin vào mắt mình nữa.

-Anh xin lỗi!

Nó nhìn anh oán giận, nghe anh kể lại mà muốn đâm đầu vào tường. “Akêmi ngốc! Anh trai mình chẳng đáng để bạn làm vậy.” (t/g:)

Tuy nhiên Nhật Nam không nói: Akêmi yêu anh.

Trời đang đổ bão mạnh, các pháp sinh được nghỉ. Cái chết của Akêmi được Nhật nam xấp xếp với lí do...rời trường và từ bỏ cuộc sống pháp sư. Một lí do thật có lỗi nhưng là bắt buộc. Nó đã hơn một ngày không ăn gì, cũng chẳng buồn gặp ai. Hơn bao giờ hết, nó thật sự muốn mình trở nên độc ác. Cái thiện luôn thắng cái ác? Nực cười, đó chỉ là một câu nói điều mà những kẻ ngu ngốc như nó từng tin.

Lê cái thân bé nhỏ vào căn phòng nó chưa từng bước vào – căn phòng của Akêmi. Đúng là Minh Mỹ thật, căn phòng được trang trí một màu vàng, sạch sẽ và rất ngăn nắp. Hương thơm của cô bạn thân vẫn còn thoang thoảng, rất....ấm áp.

Nó ngồi lên chiếc giường nhỏ, bàn tay lướt qua màn ga mà cô bạn từng nằm lên chợt bị giật mình bởi một thứ gì đó hơi cứng. Tò mò nó lật ga lên, bên dưới đó là cuốn vở màu đen với dòng chữ Diary được trang trí bằng dễ quạ. Chần chừ một lúc nó cũng mở ra, dòng chữ nghiêng nghiêng nắn nót thành từng dòng:

Ngày...thángnăm

Hôm nay là ngày đầu vào trường, đúng như dự đoán từ trước: chẳng có ai để tâm đến một con bé mồ côi như mình. Biết sao được, mình cũng quen với những chuyện như thế này rồi.

Đang buồn thì quen được với cô bạn cùng phòng, cô bé dễ thương ghê. Mình cứ ngỡ là sẽ chẳng làm ai dè lại dễ bắt chuyện như vậy. Mà cô bé có vẻ sợ xa bố mẹ hay sao ấy. Có lẽ là mới bắt đầu tự lập. Cuối cùng thì mình cũng có một người bạn. Vui quá!

.....

Ngày...thángnăm

Thật không hiểu cô bạn này đã ăn gan hổ chưa mà dám đắc tội với Nam thần điện hạ. Trời ơi! Lúc đó tim mình muốn rớt ra ngoài. Thế có chúa chứng giám nếu phải gặp cảnh này một lần nữa mình sẽ giẫm mất 50 dương thọ. *-*

.....

Ngàythángnăm

Mình cứ nghĩ Linh là người dễ gần ai dè cũng có vỏ bọc đó nha! Giống mình thật!

Mà Linh đúng là “hai lúa”. Ấy chết! Đúng là mang tiếng nói xấu bạn bè. Nhưng mà chính sự ngây ngô ấy làm mình ngày càng quý cô bạn độc nhất này.

.....

Ngày....thángnăm

Càng ngày Linh càng xuất hiện nhiều bí mật. Cô bạn này còn quen cả với Hoàng Tử và công chúa. Mình hỏi thì Linh nói là anh kết nghĩa. Tạm chấp nhận, miễn là mình và Linh là bạn bè thật sự là được. Linh à! Đừng chơi với mình chỉ vì thương hại nhé!

À mà cũng quên, tuy nói là mới gặp nhưng không hiểu sao mình lại có thiện cảm với Hoàng Tử như vậy. Anh ấy là người con trai duy nhất thân thiện với mình như thế! Anh ấy có như vậy nhưng không hề tỏ ra coi rẻ mình, tuy có chút ngạo mạn và lạnh lùng nhưng mình biết con người thật của anh ấy không phải như vậy. Thật đúng là đáng mơ ước! A, mà mình đang nghĩ gì vậy? Đi ngủ thôi

.....

Ngàytháng....năm

Mình đến phát bực với cô bạn trẻ con này, hôm nay bỗng lĩnh đi đâu mất. Báo hại mình lo rồi đi tìm đến đứt hơi, nhỡ lại đi lung tung vào rừng thì chết. Mãi chạy lung tungmình bị vấp vào một hòn đá, cứ tưởng có dịp hôn đất rồi sụt sất vài chỗ. Ai dè, có người đỡ mình, mà người đỡ mình lại là anh ấy mới bất ngờ chứ. “Nên cẩn thận chút – anh ấy nói xong rồi đi thẳng thê mà mặt mình lại đỏ gay, tim nhảy nhót điên cuồng. Biết thừa là ăn dưa bở bởi vì mình ngã vào anh ấy chứ...không phải anh ấy đỡ mình thê mà sao mình vui thê chứ? Điên thật rồi, Akemi ơi.

.....

Ngày...tháng.....năm

Hoá ra công chúa là bạn gái anh ấy. Cũng dễ hiểu thôi, họ đều giỏi giang thông minh, là một cặp hoàn hảo nhưng sao biết điều này mình lại thất vọng thế? Nhìn anh ấy cười với cô gái ấy sao mình lại thấy khó chịu?

Mà dạo này Linh lại bỏ bê mình, có vẻ cô nàng cảm Nam thần điện hạ rồi. Luôn nói xấu người ta nhưng mà sao qua mắt được mình, thấy cô nàng vui thế mình chẳng nỡ nói chuyện của mình làm mất hứng cô bạn, mình cũng thấy ngại nữa. Mình vốn chẳng là gì trong mắt anh ấy.

.....

Ngày.....tháng.....năm

Mình được đi suối nước nóng nhưng lại chẳng vui vẻ gì. Nhìn cô ấy ngủ ngo trong lòng anh ấy trái tim mình như bị dao cứa. Mình chợt nhận ra là mìnhyêu anh ấy mất rồi. Tình yêu là vậy sao.....giống hệt như một làn gió. Chẳng thể nhận biết được cho đến khi trái tim mình run như gò má khẽ ửng khi bị gió tạt vào.

Cô bạn ngồi bên cạnh thì đang trong tình trạng khổ cực vô cùng. Giống con nít quá, nhìn vậy mà lại bị xay xe. Tưởng là ngã bệnh luôn không ngờ lại lấy sức nhanh vậy, đôi môi lại rạng rỡ những nụ cười. Nhìn Linh thế này mình cũng cố gượng cười theo, đôi lúc mình thấy ghen tỵ với Linh quá. Cô ấy được rất nhiều người yêu thương bảo vệ, thế nên tâm hồn cô ấy luôn được nuôi dưỡng một cách trong sạch.

Mình lại khóc rồi, đáng giận quá. Đã tự nhủ phải cứng rắn lên rồi nhưng sao thấy anh ấy cười với công chúa là mình không thể chịu được. Mỗi khi thấy như vậy mình chỉ muốn bước nhanh đến và nói: Nhật Nam! Em, Akemi thích anh! Nhưng mà mình biết rõ làm thế anh ấy càng tránh xa mình thôi. Thà cứ như bây giờ còn tốt hơn nhiều

Ngàytháng....năm

Hôm nay công chúa nhờ mình dạy cách làm bánh. Mình đau lòng đến phát điên nhưng vẫn có thể cười tươi như không có gì và dạy cô ấy. Thật khâm phục bản thân mình quá.

Thấy Linh xác nhận được tình cảm của mình, mình thấy vui thay cho cô bạn nhưng thấy lạ khi công chúa lại phản đối dữ dội và Linh kêu cô ấy là “chị hai”????

Bỏ qua, bỏ qua
Nghĩ ngợi mệt lắm.
Ngày...tháng....năm

Cuối cùng mình cũng trút được tâm sự với Linh. Nói ra thật là dễ chịu, hơn nữa lại được nghe Linh kể câu chuyện buồn đó. Nàng tiên cá đó giống mình ghê, hơ nhưng mà cô ấy ít ra còn là công chúa thủy cung còn mình chẳng là gì cả?

Cảm xúc của mình không kìm giữ được nữa rồi, nhai ngấu nghiến cái bánh mình quyết tâm quên bằng được anh ấy.

Ngày.....thángnăm

Hôm nay mình đã bị chấn động. Công chúa là chị gái Linh và gia đình cô ấy là pháp sư bóng tối! Khỏi nói thì cũng biết mình đau lòng thế nào, cô bản duy nhất lại có dòng máu của lũ xấu xa mà mình ghét nhất nhưng mà mình biết Linh không có tội gì cả. Linh cũng giống mình, đều vì đời trước mà phải rơi nước mắt.

.....

Nó khuy xuống sàn, ôm cuốn sổ khóc:

“Mình là Hondo Akemi, làm quen nhé!”

“Linh ơi, ăn thử đi. Tay nghề mình cũng không tồi đúng không?”

“Bạn xinh lắm, duyệt”

“Cố lên, nói thẳng đi! Bạn sẽ làm được”

Từng kỉ niệm dội về trong đầu nó như một thước phim quay chậm. Liệu những chuyện như vậy còn tiếp diễn không? Nó thấy mệt quá! Mọi chuyện đều từ nó nhỉ? Nếu vậy thì.....người mất mạng phải là nó chứ!

“Akemi ơi, mình sẽ đi cùng cậu! Bọn mình là bạn mà, mình không bỏ cậu đâu!”

45. Chương 48

Chap 48: Lối thoát???

Trời đã ngừng bão, tuyết cũng đã ngừng rơi. Gió đông khê thổi nhẹ nhàng tuy vẫn khiến người ta run lên vì buốt. Có vẻ như trời đã quang, bao giông tố đã tiêu biến, giống hết tâm trạng nó lúc này. Nó đã tìm ra lối thoát rồi, đã thật sự thông suốt. Ông trời cũng đang đồng tình với nó!

Nó khoác chiếc áo mỏng lên người rồi bước ra ngoài, trời đông nhưng lại không âm u cho lắm. Ngược lại còn phản chiếu một thứ ánh sáng như ánh trăng, chỉ khác là nó lạnh và khiến nó thấy rợn người. Có cảm giác như màu trắng của băng tuyết chiếu thẳng lên trời vậy.

Nó bước chậm vào hướng khu rừng, đến cái nơi mà nó suýt bị một quái vật cấp A giết chết. Nơi đócó một vực thẳm.

-Nhật Nam, anh ổn chứ? Ngọc My lo lắng hỏi

-Không sao đâu! Anh chỉ đang lo cho Linh thôi! Anh thở dài

-Cũng phải, tội nghiệp con bé!

-Có lẽ em nên về với Linh, nó cần có người bên cạnh!

-Uk, vậy anh đi ngủ sớm đi!

-Em cũng vậy!

Ngọc My chào anh rồi đi về. Cô thật sự cảm thấy hơi hụt hẫng, một cảm giác xa lạ đối với Nhật Nam bỗng dưng xuất hiện không lí do. Tại sao cô lại thấy như vậy, bản thân cô cũng không biết. Sự ầm ập thường ngày giữa cô và anh bỗng trở thành sự khách khí.

Lắc mạnh đầu, cô thật sự không muốn nghĩ đến nữa.

Nhật Nam được Akemi hy sinh tính mạng cứu sống, cô không hề bất ngờ bởi cô biết rõ tình cảm Akemi dành cho Nhật Nam là tình yêu. Cô là ai chứ? Nhìn sơ qua thái độ của Akemi cũng đủ để cô rõ tất cả, linh cảm của cô hoàn toàn chuẩn xác. Tuy vậy cô không dò hỏi, không nổi giận hay ghen tuông, cô hiểu yêu không phải là tội và Akemi là một cô gái tốt. Cô ấy chắc chắn chưa hề có ý định xen vào quan hệ giữa cô và Nhật Nam, trong ánh mắt kia chẳng hề chứa một chút tà mị. Akemi lặng thầm chúc cô và Nhật Nam hạnh phúc thì cô cũng âm thầm Akemi sẽ tìm được hạnh phúc cho riêng bản thân, cô tự tin và vẫn làm như không hay biết gì. Tình yêu chính là sự ích kỉ

Thế nhưng bây giờ sự tự tin kia đã biết mất, cô đang hoang mang và lo sợ. Liệu có khi nào ấn tượng vì cô gái đó quá lớn, tình cảm mà Nhật Nam dành cho cô sẽ phai nhạt không? Vốn dĩ kí ức về những người quá cố sẽ là những kỉ niệm buồn hằn trong trí nhớ, nhất là cô ấy lại chết vì anh.

Cầu trời đừng để chuyện đó xảy ra, nếu không cô thà có một cái chết như Akemi còn hơn ở bên cạnh anh mà anh chẳng nhớ đến!

Nó đang cách mép vực vài bước. Phóng tầm mắt về phía xa: Những dãy núi trùng điệp hiện ra nổi bật giữa bầu trời sáng bạc. Thật hùng vĩ!

Nhưng ở bên dưới cái vực kia thì chỉ có độc một màu đen lạnh lẽo. Đó là cái chết thích đáng dành cho nó?

Bỗng dưng nó thấy bình thản, cái chết này hẳn là nhẹ nhàng. Chỉ việc nhảy xuống và chết khi chưa cảm nhận được gì. Bây giờ nó đã biết, những người như nó coi rẻ cái chết!

Hay là nó quay về uống thuốc trừ sâu, thắt cổ hoặc lấy dao cứa động mạnh chođau đớn nhỉ? Nó làm người khác khổ tâm đến thế cơ mà! Nhưng trước hết nó phải thổi một khúc nhạc già từ đã! Nghĩ vậy, nó lấy sáo ra thổi. Có vẻ như tiếng sáo của nó bao giờ cũng chỉ có một thính giả lắng nghe và người đó là hắn. Phải, hắn đang ở rất gần nó mà nó chẳng hề hay biết, vẫn âm thầm theo dõi, lắng nghe. Hắn sao có thể mặc nó một mình trng tình cảnh này được.

Nó ngồi bệt xuống nền tuyết lạnh, mỗi giai điệu của khúc nhạc trôi qua cũng chính là thời gian sống của nó được đếm ngược. Nó sẽ tự tìm cách thoát khỏi sự dằn vặt đau khổ đang vò xé nó lúc này. Cho dù đó là hèn nhát, cho dù làm vậy nó sẽ là kẻ bại trận thì nó cũng mặc kệ bởi vì bản thân nó thừa nhận: nó kiệt sức lắm rồi, không thể trụ vững thêm với bão táp số phận nữa rồi.

Khúc nhạc kết thúc.

Nó quay đầu nhìn lại vùng đất đầy kỉ niệm, nở một nụ cười rạng rỡ nhất có thể, một lời vĩnh biệt chân thật.

Xong, nó hít một hơi thật sâu, cho không khí tràn đầy lồng ngực - thứ không khí trần gian mà nó sẽ không nhận được nữa.....và rồi.....nó nhảy xuống.

Không do dự cũng chẳng đắn đo mà chỉ thấy tiếc nuối. Nước mắt bấy giờ mới được tuôn ra xối xả. Trong đầu hiện lên duy nhất một hình bóng: chàng trai lạnh lùng, kiêu hãnh mà nó yêu hết lòng nhưng rồi lòng cay đắng nhậ rabây giờ chẳng còn lại gì

Nhưng sao lâu thế này? Tại sao vẫn chưa chạm đất? Tại sao nó lại thấy ầm ập như thể đang nằm trong vòng tay một người?

Nó hé mắt và kinh ngạc thốt lên:

- Shin?!

46. Chương 49

Chap 49: Cát cánh

-Linh! Chì vào nhé! - Ngọc My gõ gõ vào cửa phòng nó.

-“.....” Nó đâu có ở trong phòng.

-Linh?

-“.....”

Ngọc My bạo dạn mở cửa. Căn phòng tối đen hiện ra trước mắt cô, nhưng bóng dáng bé nhỏ của chú chim bé bỏng thì không còn nữa. Cô hoảng hốt chạy khắp phòng, miệng không ngừng gọi tên cô em gái. Trời tối như vậy mà còn đi đâu chứ? Sau một hồi tìm kiếm xung quanh, cô chạy thẳng vào rừng, đôi mắt lo lắng cố phóng ra xa. Cũng may trời đã hết bão, nhưng cô biết tìm em gái ở đâu trong khu rừng âm u rộng lớn này?

“ Khuyên Khuyên, em đừng bị sao đó”

Hai hàng lệ của nó chảy dài trên má nhưng đôi mắt vẫn mở to ngăm nhìn khuôn mặt quen thuộc, nó đang nằm mơ sao? Tại sao hấn lại ở đây?

Hấn vẫn không nói gì, hai cánh tay vẫn siết chặt nó trong vòng tay. Nó và hấn tay trong tay bay giữa trời đông giá buốt. Nhưng thời gian trôi qua rất nhanh, cuối cùng nó cũng bị dẫn đến thực tại:

-Bỏ ra! – Nó vùng vẫy thật mạnh.

-Ổ yên, nếu không bạn đừng mong tôi thả bạn ra! Hấn gằn giọng.

Nó bất lực, thở dài. Bao giờ cũng vậy, nó luôn bị mệnh lệnh của hấn chi phối, luôn bị ý hấn áp đặt. Mẫu người này là mẫu người nó rất ghét nhưng không hiểu sao nó lại yêu hấn được. Tuy nhiên, lần này sẽ không từ bỏ ý định đâu, nó đã rất khó khăn mới có thể rút ra kết luận này. Không chết được lần này thì nó sẽ chết theo cách khác vậy.

Hấn bỏ nó ra, khi đã lên trên miệng vực. Nó quay đầu nhanh nhất có thể, nó sợ đối mặt với hấn.

“Bộp”

Cánh tay rắn chắc của hấn siết chặt lấy tay nó. Đôi mắt hổ phách nhìn nó đầy oán trách:

-Tại sao lại ngốc như vậy? Bạn chết thì những người xung quanh bạn vui đấy à?

-Không liên quan đến bạn! Buông ra! – Nó vùng vằng, làm bộ bực tức.

Chẳng những hấn không buông mà còn siết chặt hơn, hướng cái nhìn nghiêm nghị xoáy thẳng vào tâm can nó.

-Bạn đang nghĩ cái quái gì thế hả? Rốt cuộc bạn có óc không? Hấn chuyển đổi thái độ nhanh đến chóng mặt. Nhưng có vẻ khá hiểu quả đối với một cô nhóc bướng bỉnh như nó.

-Cái gì hả? Phải rồi, tôi không có óc được chưa! Nhưng làm ơn đừng xen vào chuyện của tôi nữa! Có vẻ như nó cũng chuyển từ thái độ trốn tránh đến thái độ tức giận như ý muốn của hấn rồi thì phải. Cũng dễ hiểu vì sự chuyển biến này, hãy thử đặt mình vào vị trí của nó các bạn sẽ hiểu: không những hấn bị áp đặt mà còn bị mắng là không óc *. *. Hấn là cái gì chứ? Tại sao luôn ám nó như vậy? Lần này nó sẽ không chịu khuất phục nữa đâu.

Đáp lại thái độ của nó hấn chỉ cười, một nụ cười ẩn ý: có thoả mãn xen lẫn ngạo mạn à còn có cái đùa giả của dòng máu loài cá sấu hấn mang trong mình nữa chứ.

Thấy cái điệu bộ khinh người của hấn, nó như lửa bị trút thêm dầu, sự tức giận đê bẹp hoàn toàn những suy nghĩ mang tính chất.....trầm cảm.

-Bạn cười cái gì? Có tin tôi khâu cái miệng của bạn lại không hả?

-Cứ việc khâu nếu bạn có thể! Hấn lại tiếp tục trêu đùa, khuyến mãi thêm nụ cười cá sấu quen thuộc

Tức lột cả ruột mà không thể làm gì là tâm trạng của nó bây giờ. Nó muốn ước cái miệng của hấn bị méo quá. Thượng đế ơi cho hỏi sao trên đời có người có thể giết người chỉ bằng một nụ cười vậy? Nghĩ thì nhiều nhưng đến khi nói thì vốn liếng để cãi lí lại bay đâu hết, nó đành cố ra sức rửa xả hấn:

-Bạn là đồ xấu xa, đểu cáng, xúi quẩy, *%\$##*&^ %^57 tôi hận mình không thể lột da, lóc xương, băm vằm bạn ra từng mảnh.

Hấn có vẻ hơi ngớ người vì câu nói của nó, thì ra cũng có lúc nó biết dùng ngôn ngữ dân chợ búa đấy. Vâng, như đã nói Sawada Điện hạ có ngớ người nhưng chỉ là hơi thôi và cái hơi đó chỉ diễn ra trong vòng một tích tắc và khi tích tắc đó qua đi thì nụ cười quen thuộc lại hiện hữu.

Rồi hấn đột ngột kéo nó lại và siết chặt, một giọng nói lạnh lùng nhưng với nó là ấm áp phả vào tai:

-Có vẻ bạn đã ổn rồi nhỉ?

-Bạn!!! Nó nhăn nhó nhận ra mình bị hấn cho vào chòng, AAAAAA tại sao nó không luôn bị hấn giật dây như con rối thế nhỉ? Là do hấn quá thông minh hay vì nó ngu ngốc vậy? (t/g: là cả hai ạ). Nhưng nó cứ để mặc như vậy, không vùng vẫy không chống cự. Ấm áp quá, thật sự là rất ấm!

-Là do suy nghĩ của từng người thôi! -Hấn tiếp tục nói

-Hả?

-Bạn đừng cho rằng Akemi chết vì bạn. Cô ấy cảm thấy hạnh phúc khi lựa chọn cái chết nhưng lại khiến bạn đau buồn, cũng giống bạn bây giờ nghĩ cái chết là sự giải thoát nhưng chắc chắn chưa hề nghĩ mọi người sẽ đau lòng thế nào khi mất bạn phải không?

-“.....”

-Xin lỗi! Hấn nói với vẻ yếu đuối hiếm gặp.

-Tại sao? Nó giật mình

-Vì tất cả những gì gia đình tôi đã gây ra cho bạn và chị bạn! Hãy để tôi bù đắp tất cả, làm ơn!

-“.....” Nó bật khóc, hấn biết rồi sao, tại sao hấn biết được? Có nên không khi chấp nhận tha thứ?

-Cứ khóc đi, tôi sẽ làm chỗ dựa cho bạn, hãy khóc....trong lòng tôi!

-Đáng ghét, bạn rất đáng ghét! Nó vừa khóc vừa hờn dỗi vỗ mạnh vào ngực hấn. Được rồi, nó sẽ thử cất cánh lần nữa xem sao. Nó muốn xem bức tường đó cao nhường nào. Hận thù của đời trước thì nên để nó qua đi, trôi theo thời gian.

Ngọc Mỹ đứng ngoài đã nghe hết tất cả. Nếu là trước đây cô sẽ kéo Linh về nhưng bây giờ thay vì làm vậy cô chỉ đứng im. Cô nhận ra ở bên cậu nhóc đó em gái cô sẽ được hạnh phúc và an toàn. Thở phào nhẹ nhõm, cô mỉm cười hạnh phúc:

“ Nghĩa vụ của chị chị đã hoàn thành, phần còn lại do em tự quyết định. Chúc em hạnh phúc, Giao Khuyên”

Tại phòng Hanaka

-Thế nào rồi! Hanaka vừa nhâm nhi ly rượu vừa hỏi.

-Tìm rồi, con bé em nói không có trong danh sách!

-Haha, vậy là sắp có kịch hay để xem rồi!

-Con bé đó là con ai?

-À..gì nhỉ...đúng rồi bố là Hoàng Phu và mẹ là Hoàng Vũ!

-Tốt lắm Hanaka, mày giúp được anh mày rồi đấy! Yên tâm tao sẽ xử lí con bé đó!

Cạnh

Ichida cười lớn, tưởng à mò kim đáy bể ai dè lại dễ dàng như vậy. Trước Giáng sinh năm ngoái một tháng gã cùng thuộc hạ đã san phẳng ngôi nhà của hai người đó vì nhận ra họ có liên quan đến vụ án 11 năm trước, nhưng tuyệt nhiên mọi dấu vết về vị tiểu thư họ Quách đều bị họ xoá sạch trước đó. Gã đã cố kiểm tìm nhưng có hàng ngàn cô gái có bố mẹ có tên Hoàng Phu, Hoàng Vũ trong giới pháp sư khiến gã không thể phân biệt. Cuối cùng con mồi của hắn cũng đã lòi đuôi!

Chap 50: Thánh nữ

Sáng hôm sau

-Tôi có chuyện muốn nói với chị, Ngọc My! Hắn nghiêm túc.

-Chuyện gì vậy?

-Tôi thật sự xin lỗi về những gì gia đình tôi đã gây ra cho gia đình của chị và Linh, tôi sẽ cố bù đắp tất cả chỉ mong chị đừng ngăn cấm tình cảm giữa tôi và Linh nữa! Hắn nói một cách chân thành.

-Tôi muốn cậu thực hiện một lời hứa! Ngọc nói nhẹ nhàng

-“.....”

-Hãy bảo vệ và làm con bé hạnh phúc! Được chứ?

-Tôi – Sawada Shin xin hứa.

-Được, tôi tin cậu.

Buổi tối hôm đó

Nó không biết mình đang ở đâu, chỉ biết xung quanh là một màu đen, không khí im lặng hoá cùng với mùi máu tanh nồng đến ghê tởm. Nó dò dẫm bước đi nhưng vẫn không nhận được chút ánh sáng.

Bỗng một luồng sáng xanh tuyệt đẹp hiện ra, trung tâm của luồng sáng đó là một người phụ nữ tuyệt đẹp trong trang phục một nữ tư tế đang ngồi trên một phiến đá bên cạnh một thác nước hùng vĩ, tuy vậy khuôn mặt lại sâu thẳm và có hai hàng lệ dài chảy trên đó. Người phụ nữ không hề nói một câu gì, đôi mắt ứa nước nhìn nó đầy tha thiết:

- Bà là ai? Nó hỏi nhẹ

Người phụ nữ im lặng hồi lâu, khuôn mặt hiền từ nhúm lại thể hiện sự uỷ khuất tốt độ rồi một lúc sau bà mới cất tiếng:

-Ta là thánh nữ mang sức mạnh Thủy trong truyền thuyết!

47. Chương 50

-Vậy sao bà lại khóc! Nó lấy tay lau nhẹ hàng lệ trên khuôn mặt bà, ánh mắt thể hiện rõ rệt sự đồng cảm.

Có vẻ như bà ta còn định nói thêm gì nữa nhưng đột nhiên từ khoé miệng mấp máy kia phun ra một luồng huyết, nó chỉ nghe được duy nhất một câu: Cứu! Hãy cứu tôi, hãy để thể xác tôi được trong sạch.

Thế rồi bà ấy ngã xuống, nhưng lại không ở gần nó mà ở trong tay một người đàn ông phía xa. Người đó có vẻ rất đau khổ khi bà ấy chết. Nó muốn đến đó, muốn được an ủi người kia nhưng lại không thể di chuyển được. Đó làquá khứ!

Bỗng từ đằng sau lại hiện lên một luồng sáng xanh nhưng khác với ban đầu nó toả ra yêu khí và tà niệm rất mạnh. Và ở vị trí trung tâm cũng có một người phụ nữ giống hệt như ban đầu nhưng nhưng thác nước bên cạnh bà ta lại có màu đỏ, khuôn mặt đau khổ nhưng rất đối hiền từ bị thay thế bởi một vẻ mặt xảo quyệt, tự mãn. Nhận ra sự có mặt của nó bà ta rồi liếm mép, chìa bàn tay ra:

-Đến đây, đến đây nào!

Không hiểu sao nó lại chịu nghe lời mà bước nhanh đến bên bà ta mặc cho chướng khí từ người bà ta tỏa ra khiến nó cảm thấy vô cùng khó chịu. Thế nhưng khi khoảng cách chỉ còn là hai bước chân, nó đột ngột dừng lại. Linh cảm cho biết bà ta có ý xấu.

Nhận thấy thái độ của nó bà ta rời chỗ ngồi, tiến đến bên nó thì thầm:

-Đừng lo! Ta sẽăn ngươi theo cách nhẹ nhàng nhất! Cùng lúc với lời nói đó là hai hàm răng nhọn hoắt từ từ nhe ra và nhắm cổ nó mà tiến tới. Nó muốn bỏ chạy nhưng thật sự không thể cử động được, thậm chí muốn gào thét cũng chẳng có hơi. Hàm răng đáng sợ đó tiết ra rất nhiều dãi và đã đến rất gần.....rất gần.....

-Khônggggggggggggggggggggg! Nó hét toáng lên.

Ánh sáng từ cửa sổ phả vào mặt, làn gió lạnh phả vào người khiến cơ thể nó run lên từng đợt. Lại là giấc mơ ấy, cả tuần nó đều mơ giấc mơ này. Rốt cuộc lại sắp có biến cố gì xảy ra vậy?

Sau đó vài tuần, một sự việc đã gây chấn động hội đồng pháp sư tối cao : Vùng biển thiêng ở Okinawa xuất hiện màu đỏ, kèm theo đó hàng loạt các hiện tượng lạ diễn ra. Ai cũng cho rằng truyền thuyết về thánh nữ là có thật, linh hồn thánh nữ sẽ tái sinh. Lịch sử liệu có được lặp lại? Một cuộc chiến tranh đẫm máu giữa sáng và tối sẽ nổ ra? Đó là điều mọi người quan tâm.

Truyền thuyết mà trước đây bị coi là cổ tích được đem ra bàn tán khắp nơi. Nhưng đa phần đều bị bóp méo và không ai biết rằng thánh nữ xuất hiện chưa hẳn là tốt.

Tại vùng biển thiêng thuộc Okinawa. Một vùng nước xanh biếc thường ngày đã bị nhuộm một màu đỏ giống hệt như máu, từ bên dưới nổi lên từng cột như một nồi máu sôi. Yêu khí tỏa ra rất nhiều, tà niệm cứ thế bốc lên.

-Anh nghĩ sao về việc này? - Nữ thần nương nương lo lắng hỏi

-Anh cũng không rõ nhưng linh cảm cho hay sẽ có một biến cố rất lớn xảy ra!

-Liệu con gái ông ta còn sống không? Biết đâu cô bé đúng là người được chọn?

-Được chọn? Là vật hy sinh thì đúng hơn! Nam thần bệ hạ lắc đầu

-Vật hy sinh? Vị nương nhủ mày.

-Em không biết cũng phải bởi việc này chỉ được truyền lại cho người kế thừa ngôi vị. Đó là một câu chuyện dài, khác hẳn với truyền thuyết thường nghe. Truyền kể rằng: khi loài người được tạo ra cũng là lúc những mối hiểm nguy và quái vật luôn rình rập họ và họ bị dẫn vào bước đường diệt vong. Rất may trong số những con người đầu tiên ấy, có vài người đã biết lợi dụng sức mạnh của tự nhiên và biến nó thành sức mạnh của mình. Đó là tổ tiên của pháp sư chúng ta. Vị thánh nữ huyền thoại là một trong số đó: bà ấy được miêu tả qua sách sử như một nữ thần trong sáng, xinh đẹp, quyến rũ, sắc sảo và mang vô số sức mạnh bên người. Nhưng không biết rằng trong một trận chiến linh hồn bà đều đã tan biến, mãi mãi không siêu sinh!

-“.....” Nữ thần nương nương sững sốt, bà không nghe lầm đấy chứ? Chẳng phải các vị thánh đều có thể tái sinh bằng việc chuyển kiếp hay sao?

-Theo các vị các ghi chép cổ: có 6 vị thánh tạo ra những dòng máu pháp sư lần lượt: Kim khí, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ và đứng đầu là vị thủ lĩnh - người mang tất cả các sức mạnh đó và Băng. Những vị thánh này cứ 1000 năm lại tái sinh một lần nhưng thời điểm tái sinh thì chỉ có bà ấy và vị thủ lĩnh trùng lúc. Tương truyền để duy trì dòng máu pháp sư, các vị thánh đã kết hôn và sinh ra con cháu và thế hệ mới được sinh ra không phải ai cũng hoàn hảo. Các phần tử xấu bắt đầu xuất hiện và lập ra một tổ chức tạo phản gọi là Black shamans world.

Bỗng có tiếng quạ kêu vang trời, bầu trời bên ngoài trở nên tối đen. Phía chân trời là những đám mây vần vũ như những lớp sóng gào thét gọi lên hình ảnh hình ảnh ột tương lai u ám.

-Và rồi cuộc chiến sáng tối bắt đầu từ đó. Nhưng cái câu “đạo ột thước, ma ột trượng” có vẻ đúng khi mà thể lực của các thánh nhân ngày một suy kiệt. Các vị thánh nhân lần lượt ngã xuống, chỉ còn duy nhất thủ lĩnh và bà ấy sống sót. Để giải quyết việc này bà ấy đã dùng chính linh hồn của mình để thanh tẩy yêu khí của lũ con cháu dâm gây phản loạn vì thế bà ấy là vị thánh duy nhất không thể bước vào vòng luân hồi. Tưởng chừng mọi chuyện đã chấm dứt nhưng không, một linh hồn pháp sư bóng tối đã cả gan xâm nhập vào thể xác của bà và rồi cuộc chiến lại được tiếp tục.

-Như vậy có thể hiểu rằng nếu giờ thánh nữ xuất hiện cũng chỉ là mạo danh! Và cô gái được chọn sẽ.....bị chọn làm vật hiến tế? Nữ thần nương nương nuốt nước bọt.

Đáp lại thái độ của bà là cái gật đầu của Nam thần bệ hạ. Ông nói tiếp:

-Và chắc chắn chẳng bao giờ một kẻ giả mạo thánh nữ lại đi giúp đỡ chúng ta, cô gái được chọn sẽ bị kẻ đó nuốt trọn linh hồn để có thêm tà niệm tái sinh. Thật đáng sợ!

-Nếu việc này là thật thì chẳng phải nhân loại sẽ bị dẫn đến mức diệt vong sao?

-Chỉ có một cách giải quyết đó là mong cho vị thủ lĩnh sẽ ngăn được kẻ giả mạo đó thôi!

-Khoan đã! – Nữ thần nương nương đột ngột kêu lên. Có đầy đủ năm nguyên tố và băng...này không phải đó là đó là.....bé Shin sao?

-Chưa đâu, năng lực của thằng bé là hoàn toàn thuộc về nó. Trừ phi vị thủ lĩnh đó lựa chọn thằng bé là người thừa kế sức mạnh của mình. Cũng giống như kẻ giả mạo muốn được hồi sinh thì cần tìm người thích hợp cho nên hầu hết những người bị coi là được chọn đều bị giết chết. Nhờ đó trong suốt 10000 năm qua bà ta chưa hề được hồi sinh nhưng lần này có vẻ sẽ thành sự thật đấy!

-Thưa bệ hạ, có người cầu kiến! Một bề tôi từ ngoài chạy đến nói.

-Cho vào!

Một người đàn ông trung niên mang nét vương giả bước đến, khuôn mặt có vẻ hồ hởi nhưng lại giả tạo vô cùng. Chắc chắn rằng dưới cái vẻ tao nhã đó là một tâm địa xảo quyệt mưu mô. Người đàn ông này chính là bố của Hanaka và là kẻ đứng đầu tổ chức tạo phản Black Shamans worrl.

-Tham kiến bệ hạ, đã lâu không gặp! Ông ta mỉm cười cúi đầu

-Có chuyện gì khiến thượng quan đến đây vậy?

-À..là việc liên quan đến vụ án đình đám 11 năm trước mà Hoàng gia giấu kín, thần điều tra được vị nhị tiểu thư của gia đình đó vẫn còn sống! Chắc ngài đã hiểu ý thần! Ông ta tiếp tục mỉm cười, đôi mắt dò xét biểu cảm trên gương mặt của vị vua giới pháp sư. Trong đầu chứa đầy suy nghĩ độc ác.

-Còn sống? Nếu vậy người đáng nhẽ không cần hỏi ý kiến ta, đã diệt cỏ phải diệt tận gốc!

-Không thưa bệ hạ chuyện này còn liên quan đến Điện hạ đấy! Có vẻ cô ta nhằm đến Điện hạ với mục đích trả thù! Mà đã là Điện hạ thì làm sao thần dám động đến!

Vị vua uy quyền trầm tư, là một người cha ông hiểu rõ tính cách của con trai: đó là một con người không chịu áp đặt theo ý của người khác, do thiếu thốn sự chăm sóc tình cảm từ nhỏ nên là một con người muốn sống biệt lập vì thế việc mở lòng yêu một người con gái thực sự là kì diệu và chắc chắn chẳng bao giờ nó chịu để cô gái đó bị tổn thương. Nếu muốn loại bỏ đứa con gái “nhợ nhuốc” đó thì phải đối đầu với nó nhưng vốn đây là điều bất khả thi khi mà bản thân ông cũng không thể chống lại chính đứa con do mình sinh ra. Ông đăng hăng:

-Theo người ta phải làm thế nào?

-Thần có một ý khá hay đây thưa bệ hạ!

Nói rồi ông ta khề thì thầm vài câu. Vị vua giới pháp sư hình như đã không còn đủ tỉnh táo để nhận ra rằng mình đang bị lợi dụng như một con cờ trong mưu kế hiểm độc và xấu xa của tên phản thần.

Nữ thần nương nương ở bên cạnh đã nghe được tất cả, đợi cho tên thượng quan đi khỏi bà mới hỏi chồng với vẻ mặt bức xúc:

-Anh có biết mình đang làm gì không? 11 năm trước anh đã làm hại đứa con trưởng chẳng nhẽ bây giờ còn muốn làm đứa con thứ hai đau khổ? Hơn nữa đứa con gái đó là con Hữu Chiến cơ mà, cứ để mọi chuyện như thế này không được sao? Dù sao trên danh nghĩa thì con bé cũng đã chết rồi!

-Biết đâu con bé đó chỉ tiếp cận con trai chúng ta với mục đích trả thù thì sao? Làm gì nó có thể cho qua khi mà cả gia đình nó bị thảm sát vậy chứ?

-Anh trở nên hèn nhát từ khi nào vậy? Chính vì chuyện năm xưa mà ta cần phải bù đắp cho con bé! Tại sao anh lại có thể mưu đồ hại con bé chứ?

-Hừ, nó không đáng làm con dâu ta nếu thật sự là con gái ông ta!

-Anh...thật nhu nhược! Đừng để Shin ghét anh thêm nữa, bây giờ nó chịu gọi anh một tiếng cha là quá nề mặt rồi. Anh nói hối hận về chuyện năm xưa thì ra tất cả chỉ là giả tạo. Càng lúc em càng thấy anh trở nên tha hoá!

-Phù Dung! Em đi quá xa rồi đấy! Nam thần bệ hạ bức mình quá lớn. Rồi ông quay phắt đi, không thèm để ý đến lời khuyên của vợ. Có vẻ như ông bị ám ảnh bởi lời nguyện ngày xưa của người “bằng hữu”: Sẽ có một ngày đất nước này thay đổi và kẻ lật lọng như người đừng mong tiếp tục ngồi ở vị trí này.

48. Chương 51

Chap 51: Linh hồn bị đánh cắp

Trong tình trạng mệt phờ phạc sau một buổi học, nó loạng choạng bước về phòng.

-Thông báo: Đợt tổng kiểm tra huyết pháp sẽ diễn ra nhanh hơn mọi năm và năm nay đích thân Nam thần bệ hạ và Thượng quan Tsura sẽ đến giám sát. Vì thế tất cả các pháp sinh hãy tập trung ở sân trường vào ngày mai và không được phép vắng mặt với bất kì lí do gì! – Hàng loạt tiếng loa ở tất cả các dãy được mở với âm lượng to nhất khiến người ta cảm thấy choáng váng vì nhức óc. Đây là sự mở màn ột mưu nham hiểm

Đối với bản thân nó thì âm thanh này chẳng khác gì tiếng sét, không phải vì tiếng động quá to mà là nội dung thông báo khiến nó thấy chột dạ. Đôi tay nhuốm mồ hôi siết chặt quai cặp, hai chân run run không bước nổi nữa.

Bỗng từ đằng sau nó phát ra một giọng nói:

-Con có thể nói chuyện với ta không? Nữ thần nương nương trong trang phục giáo pháp nhìn nó tha thiết

Bị tiếng nói của bà làm giật mình nên nó phải mất vài giây để thích ứng với sự việc. Nhìn bà đầy lương lực rồi nó cũng gật đầu. Cả hai bước nhanh vào sâu trong khu rừng rồi dừng lại ở một nơi hoàn toàn yên ắng, vắng vẻ. Chỉ có tiếng gió cuốn mạnh những lớp lá dưới mặt đất.

-Bác có chuyện gì không? – Nó vẫn nói bằng cái giọng lễ phép mặc dù kẻ đang đứng trước mặt nó là người nó rất căm hận.

-Ta chỉ muốn cảm ơn con vì đã chấp nhận con trai ta, thật sự cảm ơn con!

-Bác chẳng cần cảm ơn đâu, con và Shin vốn không có tội, không liên quan đến ân oán đời trước!- Nó nói giọng lạnh lùng, thật sự đang cố kìm nén những lời oán trách về những uỷ khuất bao năm tích tụ.

Đột nhiên Nữ thần nương nương quỳ xuống trước mặt nó, cúi đầu xuống che đi những giọt nước mắt.

Nó hoảng hốt chạy đến đỡ bà nhưng bà vẫn một mực giữ nguyên ý định rồi nói vội:

-Hãy trốn đi Giao Khuyên, hãy cùng Shin rời xa nơi này trước khi quá muộn!

-Gì cơ? Nó ngu ngơ ngồi bệt xuống cùng bà

-Giao Khuyên à! Con nghe ta nói đây: Rất nhiều năm về trước khi ta, Keiji - chồng ta, bố mẹ con Hữu Chiến và Tuyệt Mỹ còn là những đứa trẻ chúng ta đã là những người bạn tốt nhất trên đời, đã có một thời tuổi thơ đầy hạnh phúc và đẹp đẽ. Thế rồi thời gian trôi đi, tình bạn đã không còn nữa mà thay vào đó là thứ gọi là tình yêu. Ta thật sự căm ghét thứ đó, chính nó là nguồn gốc của mọi rắc rối sau này!

-“.....”- Nó im lặng lắng nghe.

-Từ nhỏ Tuyết Mỹ đã có hôn ước với Kenji chồng ta nhưng người mà bà ấy yêu lại là Hữu Chiến – chàng trai mạnh mẽ có cái đầu sâu sắc và nụ cười toả nắng. Và rồi bất chấp tất cả hai người đó đã đến với nhau và dùng chính tình yêu chân thành của mình để hôn ước được huỷ bỏ. Cảm động vì mối tình của đôi trẻ, Cố Nam thần diện hạ không những đã huỷ bỏ hôn ước mà còn đứng ra làm chủ hôn cho hai người đó. Để an ủi đứa con trai mình, người đã dùng ta làm vật thay thế cho Tuyết Mỹ. Hai đám cưới đã diễn ra cùng lúc trong sự chúc mừng của rất nhiều người. Tuy nhiên đó mới chỉ là mở màn, tình bạn của chúng ta bắt đầu rạn nứt vì chồng ta cho rằng người bằng hữu của mình đã cướp đi người con gái ông ấy yêu nhất đời. Ông ấy đã không hiểu rằng tình cảm vốn là thứ không thể ép buộc!

-Đó là tất cả những gì các người biện minh cho tội lỗi của mình sao? – Nó cười nhạt.

Vị nương nương kiêu hãnh ngày thường cười chua chát, nước mắt chảy dài trên gò má:

-Bao nhiêu năm qua ta và chồng ta hết như hai diễn viên, trước mặt mọi người thì ra vẻ tình cảm hạnh phúc, gọi nhau một tiếng anh – em, ông xã – bà xã; khi chẳng có ai thì gọi tôi – cô là tốt quá rồi. Trong lòng ông ấy vẫn hướng về người con gái năm xưa kia, còn ta chỉ có cái danh Hoàng Hậu. Niềm an ủi duy nhất của ta chính là hai đứa con trai thông minh và tài giỏi. Thế nhưng vì sự ngu ngạo và lòng ích kỷ nhỏ nhen, ông ấy đã nhẫn tâm bán rẻ bạn bè, không dừng lại ở đó ông ấy còn đem đứa con trai trưởng đến cho quỷ dữ. Dù biết ông ấy không yêu ta cũng không hề coi trọng những đứa con của mình nhưng ta không thể ngờ ông ấy dám làm như vậy. Ta yếu đuối, ta bất lực khi chỉ biết đứng nhìn đứa con mình mang nặng đẻ đau bị chính cha ruột mình *** hại.

Nó nuốt nước bọt, trên đời đúng là khó phân biệt trắng đen.

-Vậy đáng ra ông ấy phải trở thành pháp sư bóng tối rồi chứ? Tại sao lại?

-Hừ, thứ nhất mỗi khi làm việc xấu ông ấy lại tự biện ra một lí do để lừa dối bản thân, ví dụ như: đó là việc tốt cho cả chủng tộc hay tất cả chỉ là trả lại thôi.....; thứ hai ông ấy luôn lợi dụng người khác chứ chính bản thân mình không hề động tay vào. Và ngay cả việc ra thông báo ban này đều có chủ ý cả! Thế nên hãy mau trốn đi!

-Không cần phải thế!-Ngọc Mỹ từ sau bước đến.

-Cháu là ai?-Nữ thần nương nương ngạc nhiên.

-Bà biết Giao Khuyên chắc cũng không quên được Giao Thiên chứ? Sự an toàn của em gái tôi bà không cần phải lo, tôi không cần sự thương hại giả tạo của bà! - Ngọc Mỹ bực tức.

-Nếu là chị sao con có thể thần nhiên thế! Nương nương nhún mày

-Bà nghĩ tại sao bố tôi lại chết dễ dàng thế? Bà nghĩ bố tôi thật sự bị các người lừa sao? Nhảm rồi! Ông ấy vốn đã biết từ trước nhưng ông ấy vẫn làm vì nghĩ rằng mình có thể làm tốt vai trò nội gián, nối lại quan hệ với người ông vẫn luôn coi là bằng hữu. Ông ấy biết hết nhưng vẫn lao đầu vào, đúng là một người ngốc nghếch! - Ngọc Mỹ cúi đầu, nói trong cay đắng. Trong đầu hiện hữu lần nói chuyện cách đây 11 năm:

- Con biết không Giao Thiên, có một câu chuyện thế này

“Một người đàn ông phát hiện ra con bò cạp đang chơi với trong nước. Ông ta quyết định đưa tay ra cứu nó nhưng chính con bò cạp đó lại cắn ông ta. Vẫn cố gắng vớt con bò cạp ra khỏi nước, người đàn ông đó lại bị cắn nữa. Một người khuyên ông không nên cứu nó nữa. Nhưng người đàn ông trả lời rằng: “Bản năng tự nhiên của bò cạp là cắn. Bản năng tự nhiên của tôi là yêu thương. Vậy tại sao tôi phải từ bỏ bản năng yêu thương chỉ vì bản tính tự nhiên của bò cạp?” . Con nghĩ người đàn ông đó như thế nào?

-Rất ngốc ạ!-Cô trả lời thần nhiên.

-Không đâu con gái. Xin đừng từ bỏ tình yêu, đừng đánh mất lòng tốt, sự hào hiệp của chính con ngay cả khi những người bạn xung quanh có làm con đau lòng!

-Con nhớ rồi, baba! Cô cười híp mắt, không hề nhận ra nét buồn phảng phất trong lòng người cha mà chỉ suy nghĩ đơn giản rằng đó là một bào học cô cần ghi nhớ chứ không hề nghĩ đó là lời giải thích cho tương

lai.

-Chị nói gì cơ? Nó hét lên khiến Ngọc My giật mình quay về hiện tại.

-Chẳng có gì cả, ba đã đoán hết từ đầu nên việc này ba cũng đã lo. Em chẳng cần lo lắng gì đâu! Đi thôi!

Cô dẫn đứa em gái đi nhanh, bỏ mặc vị nương nương vẫn đang quỳ dưới đất trong sự ngạc nhiên tột độ.

Chap 51: Linh hồn bị đánh cắp

Tối hôm ấy, tại Shine.

-Cô đã đi đâu vậy hả? Nam thần bệ hạ nhíu mày nhìn vợ.

Trong tình trạng cả cơ thể đang run lên vì sợ hãi Nữ thần nương nương chỉ biết cúi đầu im lặng. Đã bao lần phải đối mặt với sự tra hỏi như một tù nhân bởi người chồng không có lấy một chút tin tưởng dành ình nhưng bà cảm nhận được sát khí từ người đàn ông đối diện đang toả ra ngày một nhiều, khuôn mặt chứa đầy hắc tuyến không biểu lộ một chút tình cảm con người. Bà lấy hơi rồi run run:

-Đi thăm Shin một chút thôi!

Ngay khi lời nói vừa được phát ra, cổ bà đã bị bàn tay người chồng siết chặt đến nghẹt thở. Dùng chút sức lực của người phụ nữ yếu đuối bà cố dùng bàn tay nhỏ nhắn của mình để đẩy bàn tay thô thiển kia ra nhưng càng đẩy bà càng cảm nhận được không khí vào phổi ngày một ít. Cả cơ thể mất bắt đầu cảm giác, hơi sức cũng gần cạn kiệt.

“Bộp” Nam thần điện hạ buông tay khiến bà chới với ngã nhào ra nền nhà lạnh buốt rồi cứ thế mà ôm lấy vùng cổ ho sặc sụa. Hướng đôi mắt cảm phần ngược về phía người chồng độc ác và lại nhận thêm một cái bạt tai thô bạo. Gò má trắng nõn kia vì thế mà đỏ ửng, từ khoé môi tràn ra một dòng máu đỏ. Người đàn ông ác quỷ đội lốt trượng phu nhìn bà cười khẩy:

-Con trai chúng ta từ khi nào là con gái vậy?- Ông ta đã cho người theo dõi bà và đã biết bà đã đi gặp Linh, chỉ có điều ông không nghe được cuộc đối thoại vì kẻ theo dõi đã bị bà và nó cắt đuôi.

-Theo dõi tôi sao?

-“.....” Nam thần bệ hạ chỉ tiếp tục cười đầy gian tà, lấy từ trên bàn con dao bằng bạc và ném về phía vợ mình.

Đáp lại hành động đó là một nụ cười chua chát trong hai hàng nước mắt của Nữ thần nương nương. Chồng bà thật sự đã mất tính người rồi.

-Tự ra tay hay muốn ta giúp? Nam thần bệ hạ ngồi xuống nhìn vợ cười cợt, trong thâm tâm ông luôn nghĩ người phụ nữ đối diện cũng chính là một vật ngăn cản khiến ông không thể đến bên người con gái mình yêu - Tuyết Mỹ.

-Thật sự ông nhẫn tâm vậy sao? Ta đã nghĩ có thể dùng chính tình yêu của mình mà khiến ông cảm động, thay đổi. Nhưng thật sự là ta đã lầm, ác quỷ mãi mãi chỉ là ác quỷ thôi! – Bà hét lên đầy oán giận.

Và “Phập”

Con dao bằng bạc xuyên thẳng vào trái tim vị Hoàng hậu pháp sư kiêu hãnh. Sự việc xảy ra quá đường đột, chỉ biết rằng bà chẳng kịp phản ứng gì, chỉ lãnh trọn lưỡi dao và ngã xuống nền gạch lạnh lẽo.

Sàn điện loang lổ máu, người phụ nữ tội nghiệp thở dốc, trừng mắt nhìn chồng đầy oán hận:

-Ta hận ông, người như ông thật không đáng làm vua! Chả trách Tuyết Mỹ lại chọn Hữu Chiến, thật là một người phụ nữ thông minh!

“Phập”

“ÁÁÁÁ”

Lưỡi dao được kéo ra và cắm vào vị trí cũ một lần nữa, ác quỷ thật sự đã bị lời nói của bà kích động. Sát khí hoà lẫn với máu tạo ra một khung cảnh rùng rợn hết như địa ngục:

-Là do người ngu ngốc tự chuốc lấy thôi!- Nói rồi Nam thần bệ hạ đứng dậy rồi phũ phàng quay gót, trong lòng không có lấy một cảm giác hối lỗi, thương cảm.

Vị Hoàng hậu nằm bẹp trên vũng máu đỏ tươi đang quần lấy cả cơ thể. Bàn tay ôm chặt trái tim bị chính người đàn ông mình yêu rạch nát. Một thời tuổi thơ tươi đẹp hiện về rõ rệt trong tâm trí bà, cái ngày ấy thật hạnh phúc biết bao. K.h.ố.n nạn thay, thời gian phũ phàng đã xóa sạch đi tất cả.

Người phụ nữ đáng thương đã chìm trong cơn mê sảng, hoàn toàn chẳng còn ý thức gì nữa. Cuộc đời bà hết như chính cái tên - Phù Dung - loài hoa chỉ ở độ xuân sắc vài ngày rồi sau đó là úa tàn, rụng cánh và cuối cùng là cái chà đạp của người chơi hoa.

“Shin, Ren, các con của ta! Ta yêu hai con! Vĩnh biệt!”

Hai chàng trai anh dũng, tuấn tú dù ở xa nhưng bỗng giật mình. Trái tim trong lồng ngực trở nên loạn xạ, cõi lòng bứt rứt và khó chịu vô cùng. Cảm giác như mình vừa mất đi một thứ gì quý lắm. Hai người đều biết rằng người mẹ thân sinh ra họ đã lên cõi thiên đàng.

Ngày hôm sau.

-Thông báo: đột kiểm tra huyết pháp sẽ bị hoãn lại vô thời hạn. Tuy nhiên tất cả các pháp sinh phải mặc đồ pháp tang. Nữ thần nương nương vừa mới qua đời hôm qua do bị pháp sư bóng tối sát hại!

Tiếng loa vang to khiến không ít người sửng sốt, sao một pháp sư bóng tối có thể đột nhập vào Shine để thích sát Nương nương cơ chứ?

Ngôi trường phủ một màu u ám, ai nấy đều lo lắng cho đất nước của thế giới pháp sư. Không một tiếng cười vang lên, lời nói chuyện cũng rất hạn chế, tất cả chìm trong màu trắng của đồ pháp tang.

Nó thần thờ ngồi lặng trước trước thềm cửa. Từ khi nó biết Nữ thần nương có liên quan đến vụ việc gia đình nó thì thiện cảm nó dành cho bà trước đây đều mất cả. Nhưng giờ nó lại thấy rất thương bà, thật ra số phận người phụ nữ ấy cũng lắm trắc trở. “Sao bà ấy lại ra đi đột ngột thế? Có thật là do pháp sư bóng tối làm không?”- Nó vừa nghĩ vừa thở dài. Chắc hẳn Shin đang buồn lắm, nó muốn an ủi hẳn nhưng hiện hẳn đang ở Shine kia, mà cả anh trai nó cũng biết mất tăm hơi luôn rồi, thật kì lạ!

Tại Shine

Một đám tang trọng thể được tổ chức nhưng lại đầy ắp sự giả tạo. Ngay cả thủ phạm, người chồng ác quỷ kia cũng diễn tròn vai một người chồng đau buồn khi mà khuôn mặt được bộ não ra lệnh phải làm sao cho sâu thẳm hết mức, khoé mắt kia thậm chí còn long lanh một lớp sương mờ.

Sau phần lễ thanh tẩy. Quan tài chứa vị nương nương xấu số được đưa đến lò thiêu - một nơi nằm sâu trong khu rừng thánh địa cũng là nơi có Thần điện to nhất thờ các vị thánh và là nơi người Hoàng tộc yên nghỉ.

Hắn nhìn người mẹ yêu thương đang bị dẫn dần vào ngọn lửa cháy rừng rực mà không khỏi cảm phẫn. Mẹ hắn mới chỉ có tròn 40 tuổi thôi vậy mà lại ra đi đau đớn như thế! Hắn nhất định sẽ không tha thứ cho kẻ hại chết mẹ mình.

Nhật Nam chỉ là một Vương Tử nên chỉ có thể từ xa đứng nhìn. Cúi gằm khuôn mặt xuống đất, anh không đủ can đảm để nhìn bà ra đi - người mẹ thân yêu anh chưa một lần kịp báo hiếu.

Chiếc quan tài trắng muốt bị đã cháy gần hết. Đôi bàn tay của cả hai anh em Điện hạ siết mạnh đến bật cả máu, một dòng nước mắt đau thương chảy ra từ khoé mắt. Họ cố thở mạnh để kiềm chế sự đau lòng vô xé. Có lẽ chỉ có hai đứa con trai này là khóc thật lòng vì vị Hoàng hậu quá cố mà thôi.

Nam thần bệ hạ cũng khóc rồi làm như vì quá đau lòng ông quay mặt đi nhưng thật ra là muốn giấu đi nụ cười đắc thắng độc ác. Ông không hề biết nụ cười đó được khắc rõ nét trong lòng hai đứa con trai:

“Đợi đấy, ông có thể lừa cả thiên hạ nhưng đừng mong qua mắt tôi. Trước đây tôi coi ông là cha cũng vì nể mẹ tôi mà thôi. Sẽ có một ngày tôi bắt ông phải trả giá gấp 10 lần mà ông đã gây ra, lúc đó đừng mang cái thứ gọi là phụ tử ra để áp đặt!”

Chap 51: Linh hồn bị đánh cắp

“Rầm”

Cái bàn bị gãy làm đôi do sức đập của lão Thượng quan Tsura. Với đôi mắt long lên sòng sọc và những đường gân cổ nổi lên ngày một nhiều, lão nghiêng rằng:

-K.h.ố.n. khiếp! Kế hoạch của ta không những bị phá sản mà còn làm tăng thêm mâu thuẫn với lũ pháp sư thường!

-Cha, giờ phải sao đây? Ichida nhú mày.

-Hừ, vốn dĩ định lợi dụng lão già đó giết hạ con bé kia như vậy chúng ta vừa xoá được bằng chứng vừa có được linh hồn được một pháp sư mang nguyên tố thủy để dâng hiến cho Nữ vương Vây mà lại lòi đầu ra vụ Nương nương bị hại chết chứ?

-Cha, nếu vậy đành phải xuất đầu lộ diện thôi!

-Phải, nhất định phải có được linh hồn cho Nữ vương bằng mọi giá!

-Nhưng khi bà ta thức giấc chúng phải phục tùng sao? Ichida lộ rõ vẻ bực dọc.

-Phục tùng? Không bao giờ, bà ta chỉ là một quân cờ thôi. Sau khi lợi dụng bà ta gia tăng sức mạnh bóng tối chúng ta sẽ quay đầu cắn chủ.

-Hay, đúng là cha có khác! Ichida nịnh nọt.

Tiếng cười điên dại vang khắp cả căn phòng. Bao giờ cũng thế, ở đâu cái xấu đều tồn tại. Kể cả trong thế giới thần bí này. Điều quan trọng là làm cách nào để hoá giải khi mà số lượng pháp sư tha hoá đã ngày một tăng.

Tại Shamans

Shin và Nhật Nam ngồi trầm tư ở Cá sấu cốc. Họ đang nghĩ cách làm sao vừa có thể báo thù nhưng lại không để chiến tranh xảy ra. Nếu bây giờ manh động, thế nào lũ bóng tối cũng là kẻ chiếm lợi thế.

Nó và Ngọc My chỉ đứng nhìn từ xa, bởi vì họ hiểu rõ hai người đó cần sự tĩnh tâm. Ngọc My hôm nay bỗng trầm buồn hơn hẳn, cô bỗng có linh tính chẳng lành.

-Chị hai sao thế? Nó tò mò

-Chị hơi mệt mà, Giao Khuyên này em đừng đi đâu hôm nay nhé, dù gì cũng là chủ nhật mà!

-Yên tâm đi, em đang phải ôn lại mấy câu thần chú! Nhưng sao thế?

-Không, không sao!

Ngọc My mệt mỏi bước vào phòng. Cô bây giờ thật chẳng muốn suy nghĩ gì. Nhìn thái độ của Nhật Nam là cô nhận ra ngay, từ đầu cô đã nghi ngờ quan hệ của anh và Sawada và càng chắc chắn vì nhận định của mình khi thấy thái độ của anh khi nghe tin Nương nương qua đời. Sự thật này anh đã giấu cô bao nhiêu năm qua nhưng cô không thấy giận, chỉ là cô thắc mắc sao anh không nói ra. Nếu nói ra chắc chắn anh sẽ nhẹ lòng hơn rất nhiều.

Nó đang run rẩy bầy trong phòng. Giác mơ đó đã ám ảnh nó mãi, chỉ cần nhắm mắt là thấy cảnh đó hiện ra trước mặt. Nó thật sợ, rất sợ nhưng nó không dám nói với mọi người. Ai cũng đã mệt mỏi lắm rồi.

Trầm ngâm bên cửa sổ nó tự hỏi: Người phụ nữ trong giấc mơ là ai, tại sao lại muốn giết nó?

Chợt cả người nó cảm thấy khó chịu, như thể cả cơ thể ý nghĩ trong đầu đang bị soi mói như có ai đó đang tìm kiếm thứ gì trong thân xác nó.

“Đến đây với ta nào linh hồn bé nhỏ!” một giọng điệu sồn da gà khiến nó giật mình quay lại nhìn khắp căn phòng. Nhưng chưa kịp định hình gì thì một cơn đau dữ dội ập đến, đau đến mức có thể lấy việc mọi tìm ra so sánh. Nó ngã nhào ra sàn rồi nhanh chóng nhắm mắt.

Một màu đen, lại thế rồi, nó lại lạc vào giấc mơ ấy. Nhưng sao nó tuyệt nhiên không thể cử động bởi nó đang bị trói chặt bằng Huyền kết giới. Trước mặt nó là người đàn bà luôn muốn giết nó và đầy rẫy những linh hồn ghê tởm xung quanh.. Mùi tanh máu, vài đốm trắng u hồn, những nụ cười quỷ dị. Nó đang ở đâu thế này?

-Bé con, tỉnh rồi à?- Bà ta cười ma mị rồi ung dung nhìn nó: đây là ranh giới của nhân gian và địa ngục, nơi những ác quỷ như ta có thể may mắn hồi sinh!

-“.....” Nó sợ hãi nhìn người đàn bà trước mắt, làm ơn làm ơn tỉnh dậy cho nó nhờ.

-Chỉ hai giờ nữa thôi thì thời điểm thích hợp sẽ đến và người sẽ là bữa ăn tuyệt ngon của ta! Bà ta liếm mép, quệt nhanh dòng dãi chảy ra như dung dịch axit.

-Cái gì? Tôi cũng là con người mà, bà đừng mong coi tôi là vật hiến tế!

-Hahahaha, tội nghiệp người quá, số mệnh người sinh ra luôn là kẻ dùng tính mạng mình để bảo vệ người khác, làm vật hy sinh cho kẻ khác. Số mệnh đã định rõ rồi!

Nó nhắm mắt lắc đầu nguây nguậy, “không phải đúng không? Nó cũng là một cô gái nhưng bao người khác thôi; nó cũng biết yêu, biết ghét, biết, vui biết buồn. Nó có quyền sống theo ý mình mà, phải không?”

Chướng khí ở đây ngột ngạt quá, người đàn bà trước mặt ung dung ngủ trên tràng kỉ dát vàng. Một lúc nữa thôi bà ta sẽ được hồi sinh? Một lúc nữa thôi nó sẽ chết?

-Linh đâu rồi? - Nhật Nam hỏi với giọng mệt mỏi. Theo sau là hấn với bộ mặt tương tự.

-Trong phòng ấy, có lẽ đang ngủ.

Hấn đẩy cửa bước vào phòng nó.

Dưới sàn nhà, nó đang nằm trong tình trạng co quắp. Tư thế không giống nhưng đang ngủ chút nào. Hấn nhú mày ngồi xuống, lay lay người nó gọi:

-Này, bạn dậy được rồi đấy

-“.....” Hơi thở phát ra vẫn đều và nhẹ

-Có muốn tắm nước không? Hấn tiếp tục

-“.....”

Tưởng như hấn chỉ nói đùa ai dè hấn vớ lấy cốc nước trên bàn và làm thật. Mái tóc cùng khuôn mặt nó ướt nhẹp nhưng tuyệt nhiên một cử động nhĩ cũng không có, thậm chí một cái thở mạnh hay một tiếng sắc cũng không. Hấn lo lắng lấy tay đặt lên trán nó, tay còn lại áp vào trán mình. Nó không sốt, vậy thì sao lại.....chợt hấn nghĩ ngay đến tình huống xấu nhất nên hét to:

-Ở đây có sasaki thần không?

Nhật Nam và Ngọc My ở bên ngoài giật mình. Vội chạy xộc vào phòng nó, nhìn tình trạng của nó hai người họ hiểu ngay lí do nhưng vấn đề là sasaki thần đâu dễ kiếm. Bỗng như nhớ ra điều gì đó, Ngọc My chạy vội ra ngoài ôm lấy chậu cây sasaki thần nó được tặng lúc chiến thắng cuộc thi Miko-mai.

Hấn nhanh nhẹ bứt vài lá, vò mạnh rồi áp lên huyệt pháp của nó.

-Sao rồi? Ngọc My lo lắng

-Linh hồn quả nhiên.....không nằm trong cơ thể! Hấn nghiêng răng

Ngọc My choáng vàng, linh hồn không nằm trong cơ thể. Nếu vậy chỉ hai ngày sau cơ thể sẽ trở nên thối rữa và phân hủy. Biết tìm đâu linh hồn nó bây giờ?

49. Chương 52

Chap 52: Giải cứu

Không khí trong căn phòng chìm vào sự im lặng tuyệt đối, cả 4 con người cùng nhìn nhau, cùng chung một suy nghĩ, cùng một nỗi lo lắng. Cuối cùng hần mới lên tiếng:

- Em sẽ đến “Con đường bí ngạn” xem sao!

- Quá nguy hiểm! - Nhật Nam nhíu mày: nơi đó chỉ có ma quỷ và u hồn hơn nữa không thể đến đó trừ khi linh hồn rời khỏi thể xác.

Hần thở dài, đôi mắt hổ phách sâu khê nhắm hờ, những ngón tay thon dài lướt nhanh qua vài lọn tóc óng mượt của nó.

- Có thể linh hồn Linh đã bị đưa đến đó, vì thế dù nguy hiểm thế nào em cũng sẽ đến đó!

Hần vừa dứt lời thì có một giọng nói khác vang lên, không phải của Nhật Nam và cũng không phải là Ngọc My:

-Tôi nghĩ cậu cần tôi dẫn đường đấy cậu bé! - Đó là một người đàn ông trung niên trong trang phục tư tế cổ, khuôn mặt lãnh đạm uy nghi nhưng không kém phần đôn hậu. Cả người toát ra thần thái kiêu hãnh, vương giả. Người đàn ông này rất giống một người, à không giống hết bức họa vẽ vị thủ lĩnh Thánh pháp: vị thánh chủ mang 5 nguyên tố và Băng!

Trong khi đó

Nó đang cố tìm cách thoát khỏi cảnh bị trói đầy khổ sở, cái không khí ngột ngạt khiến nó không thể chịu được thêm một phút nào nữa.

Ngay khi nó đang loay hoay tìm cách thoát ra khỏi Huyền kết giới thì bà ta đột nhiên tỉnh dậy. Vãn nụ cười tà mị trên môi, bà ta nói với điệu điệu khiến nó muốn nổi da gà:

- Thời khắc sắp đến rồi, bé con!

Sau câu nói ấy là hai tênnó cũng không biết là gì, đại khái là như những sợi cơ thịt được chắp vá lung tung thành cơ thể người vậy, nhớp nháp và không có da thịt bao bọc, thật sự rất kinh tởm. Nó không có đủ thời gian để đánh giá nữa khi mà nó đang bị hai sinh vật ghê tởm kia tóm lấy và ném thẳng lên một khối băng lạnh đến buốt người.

Nó mở to mắt, muốn hét nhưng không thể hét, muốn khóc mà không thể khóc, muốn cử động mà không thể cử động. Tình trạng của nó hết như một con búp bê chỉ biết trơ mắt nhìn mặc người khác làm hại đến mình. Đầu óc quay cuồng, cơ thể tê buốt như vạn mũi kim đâm. Hơn bao giờ hết nó biết rõ mình đang rất cần hần bên cạnh.

Linh hồn hần cùng vị thủ lĩnh đang ngồi trên một con rồng bay bằng xương, tức là con rồng này chẳng còn gì ngoài bộ xương của mình. Hần đang rất nóng ruột, bàn tay siết chặt khiến móng tay đâm vào da thịt đến bật máu. Tuy nhiên về mặt vẫn được giữ nguyên như bình thường.

Bằng pháp lực của vị thủ lĩnh, linh hồn hần đã đến được đây mà không cần phải bỏ thể xác. Vị thủ lĩnh kia chỉ là một khối vong hồn. Xem ra trận chiến sắp đến khó mà cân sức. Đáng ra hần và vị thủ lĩnh có cùng dòng máu thì hần hoàn toàn có thể cho người mượn thể xác nhưng hần lại không muốn như vậy, hần không muốn giao phó mạng sống người mình yêu ột người hoàn toàn xa lạ, hần muốn cứu nó bằng chính sức lực của bản thân, nguy hiểm hần không sợ, chỉ sợ rằng sau khi mình tỉnh dậy bóng dáng người con gái ấy sẽ chẳng còn nữa.

Nhận thấy thái độ của hắn, vị thủ lĩnh trấn an:

- Đừng lo! Tuy đã hết hai canh giờ nhưng chắc cô bé đó đang ở trên Hàn Băng, chỉ khi thời khắc ngàn năm xuất hiện bà ta mới có thể chiếm trọn linh hồn cô bé. Chúng ta còn ít nhất là 1 giờ nữa!

Hắn nghe vậy cũng bớt phần nào sự lo lắng nhưng.....

- Đá! - Vị thủ lĩnh cùng hắn nghiêng rằng, nhanh nhẹn nhảy ra khỏi con rồng và phi thân ra những con bên cạnh. (t/g: Nói đơn giản “đá” là một công cụ pháp thuật, người ta có thể nhốt thần chú vào bên trong rồi chờ đợi khi hòn đá phát nổ thì cũng là lúc thần chú được thực hiện)

Liên tiếp nhiều nhiều viên đá nhỏ lao đến với tốc độ nhanh như tên bắn. Có vẻ như bà ta đã tiên liệu được sẽ có kẻ đến phá đám nên đã bày trận sẵn. Liệu trong 1 tiếng hắn có thể đến bên nó kịp thời không?

Nó đang trong tình trạng me sảng, toàn thân buốt lạnh chẳng còn cảm giác gì nữa, hơi thở cũng ngày một yếu đi. Nó hận, hận bản thân mình yếu đuối, luôn gây phiền phức cho người khác. Giờ thì nó không muốn hắn đến đây chút nào, nó không muốn thấy nó trong tình trạng này, càng không muốn thấy hắn bị thương vì nó. Ý thức cũng có giới hạn, nó nhắm mắt, bất tỉnh.

Người đàn bà độc ác từ từ tiến về phía nó, đôi bàn tay thiếu sinh khí và nhuốm đầy máu tanh khê vuốt ve khuôn mặt mịn màng của nó rồi khê nói đầy hài lòng:

- Cuối cùng sau 10000 năm ta cũng đợi được đến ngày này, ta sẽ lại có được sự thanh xuân, sắc đẹp và máu tươi đã lâu không thưởng thức!

Rồi con dao bạc bóng loáng được đưa lên, con dao chiếm đoạt linh hồn trong truyền thuyết.....

- Dừng lại! - Hắn hét lớn, trừng mắt nhìn vị “thánh nữ” trong truyền thuyết.

Bị giật mình, con dao trên tay bà ta rơi xuống.

- Hideki! Ông đấy ư? Vẫn muốn cản trở ta hồi sinh sao?

- Sawada Shin! Tôi là Sawada Shin! - Khoé môi hắn nhếch lên một đường cong quyến rũ, ánh mắt đầy sự thách thức dành cho kẻ đối diện.

Những tên hầu cận bà ta bu lại xung quanh hắn thành một vòng tròn, nhưng không ai dám đến gần. Nụ cười quỷ dị kia thật có tính áp đảo.

Bà ta có phần kinh hãi trước thần thái chàng thanh niên trước mặt. Cái dáng vẻ đó, thần thái đó, cả ánh mắt khinh thường, đầy căm hận và thách thức kia bà ta đã gặp, cái ngày chủ nhân thể xác bà ta nắm giữ đã chết, một người cũng nhìn bà như thế này. Là vị thủ lĩnh Hideki. Nhưng rõ ràng hắn không phải, không phải nhưng bà ta lại thấy sợ. Sức mạnh đang toả ra ngùn ngụt kia gọi là gì? Tại sao một pháp sư tầm đơn độc như hắn lại dám nhìn bà như thế? Cái này chính là tình yêu sao? Tình yêu khiến con người ta trở nên mạnh mẽ à?

Dù có phần run sợ nhưng bà ta vẫn cố cao giọng:

- Người đứng là có dòng máu của Hideki nhưng chắc chắn chưa từng được huấn luyện như một pháp kị bởi vì người chưa đủ 20 tuổi, suy ra người nghĩ mình có thể thắng ta?

- Hừ! Trên đời vẫn tồn tại thứ gọi là kì tích đấy! - Hắn vẫn giữ nguyên thái độ ngạo mạn.

Vị thủ lĩnh chắc chắn đang ở ngoài kia, chỉ là chưa vào kịp nhưng hắn mặc kệ. Vì người con gái đang nằm kia hắn chẳng sợ bất cứ điều gì.

Còn tiếp

Lời đầu tiên Suzu xin lỗi vì sự chậm chễ này lại còn ngắt chap ra làm hai nữa >- Lịch post giờ sẽ sửa lại như sau:

Sáng thứ hai

Sáng thứ tư

Chủ nhật

Chap 52: Giải cứu - tiếp

Thời khắc linh thiêng đã gần đến, nếu như tiếp tục để hắc phá đám, bà ta sẽ không thể hồi sinh:

-Chúng mày còn đứng đây à? Giết thẳng ranh này cho ta! – Bà ta nổi giận quát tháo lũ tay chân.

Ngay lập tức lũ sinh vật ghê tởm có hình dạng con người đồng loạt xông vào hắc. Máu, cơ,tất cả bắt tung toé tạo nên những cảnh tượng ghê rợn. Hắc đang điên cuồng chém giết, chẳng ngần ngại vung thanh kiếm của mình trong không khí, miệng liên hồi nhằm thần chú để tấn công. Lũ sinh vật ngã xuống như rạ. Nhìn thấy trận thế có phần bất lợi, bà ta nổi giận bẻ mạnh cây châm trên đầu, lăm lăm thần chú khiến nó biến thành một thanh kiếm:

-Lũ vô dụng! Tránh ra! – Bà ta hét lớn rồi tung đòn về phía hắc.

Hắc nhanh chóng giơ kiếm đỡ đòn, hai lực tấn công ngang sức khiến cho hai thanh kiếm toé lửa. Hắc gồng sức lách kiếm vung mạnh vào bụng bà ta nhưng khi thanh kiếm vừa rời ra vết thương lập tức lành lại, như chưa từng bị thương. Hắc nghiến răng: “đây là cơ thể thánh nữ mang sức mạnh nước, các vết thương sẽ có tốc độ lành lại nhanh gấp 5 lần so với các pháp sư thường cùng nguyên tố. Vì thế chỉ có một cách triệt hạ đó là đâm thẳng vào huyết pháp trên trán bà ta!”.

Tuy nhiên chuyện này không phải dễ khi mà bà ta cũng rất mạnh, chưa kể hắc đã bắt đầu đuối rồi, ban này vượt ma trận đa và đối đầu với lũ sinh vật kia hắc đã mất không ít sức. Cũng may vị thủ lĩnh đã ở lại phá nốt ma trận và ra hiệu cho hắc đi trước, nếu không có lẽ đã không kịp. Nhận thấy đối thủ tấn công có vẻ hơi lơ là, bà ta nhân cơ hội cắm thanh kiếm dưới đất, đưa ngón tay lên lăm bắm và nhìn hắc thách thức:

-Biến mất vào bóng tối đi! Thủy bóng đêm siêu cấp!

Một cột nước đen từ chỗ bà ta cắm kiếm tuôn ra xối xả. Hắc bật mạnh lên cao rồi hướng thẳng huyết pháp từ lòng bàn tay của mình hướng đến cột nước dơ bẩn:

-Băng ngàn năm!

Cả hai cứ thế cố cầm cự, một bên nước chảy, một bên nước đóng băng. Tình thế căng go, trên khuôn mặt hai con người lăm lăm mồ hôi.

Có thể hắc sẽ cầm chân bà ta được đến khi thời khắc vỡ vãn kia kết thúc nếu như một tên tay chân của bà ta chia đôi tay xúc tua của mình về phía hắc tấn công. Hắc không thể đỡ đòn, trợn mắt nhìn kẻ đánh lên nhưng

‘ Phập’

GRRRRRRRRR

Con quái vật ngã nhào ra đất rồi tan biến thành tro bụi. Người ra đòn là một người đàn ông đeo mặt nạ đầy bí ẩn. Không phải vị thủ lĩnh Hideki, nhưng người đàn ông này cũng có dòng máu như hắc: 5 nguyên tố và băng!

-Để bà ta cho tôi, đi tìm Linh đi!

Hắc giật mình: “Đây là giọng nói của người thợ ảnh hắc cùng nó gặp ở Tokyo!” Nhưng hắc cũng không để mất thời gian mà nhanh chóng tiến về phía Hàn Băng.

Người phụ nữ xấu xa nhanh chóng chạy theo nhưng bị con người bí ẩn kia chặn lại. Bà ta đổ mồ hôi: “Người đàn ông này là một Kị pháp xuất sắc!”

Hắc mở chiếc hộp chứa đầy sasaki thần để chứa linh hồn nó nhưng vị thủ lĩnh liền hiện ra và nói với vẻ mặt cầu khẩn:

-Tôi cần cô bé để thanh tẩy cơ thể bà ấy!

-Linh ư? Sao có thể? - Hắc nhú mày.

-Chỉ cần cô bé là sẽ được!

-Làm sao có thể gần bà ta chứ?

-Nhất định là được!

Nói rồi vị thủ lĩnh bay xuống dưới – nơi đang diễn ra cuộc giao tranh ác liệt. Ông vẽ một vòng tròn bằng kiếm rồi vẽ thêm ngôi sao năm cánh trong đó, chỉ cần dụ bà ta vào đây là có thể dập tắt sự sống của cô hồn trong thể xác thánh nữ theo như kế hoạch.

Trong khi đó:

-Shin? – Nó mở mắt, đầu óc choáng váng.

-Bạn ổn chứ? – Hấn lo lắng!

Nó chưa kịp trả lời thì....

-Cô bé, ta cần cô bé giúp đây!

Bên dưới kia, bà ta đã sập bẫy và đang gào thét điên cuồng! Người đàn ông bí ẩn kia cũng biến mất. Nó lướt nhẹ đến trước mặt bà ta, mặc kệ bà ta hăm dọa, mặc kệ khuôn mặt như thú dữ kia. Đôi mắt nó vẫn mở to tròn, không tạp chất. Nó nhớ đến người phụ nữ trong mơ, nhớ đến khuôn mặt hiền từ nhưng bi ai của bà ấy, thế rồi từ khe mắt phalê kia...một dòng lệ chảy ra. Nó ôm chầm lấy linh hồn hung dữ nhưng thể xác dịu hiền kia một cách thanh thản, lẩm bẩm:

-Lệ ..thanh tẩy!

Cô hồn hắc ám sợ hãi, cố vùng vẫy nhưng không thể. Kết giới được giăng quá mạnh.

Một ánh sáng xanh tinh khiết phát ra, chói loà đến loá mắt khiến nơi tăm tối này trở nên đầy sức sống. Ngọn thác đen đã phun ra những dòng nước tinh khiết, lũ sinh vật từ từ tan biến, cô hồn lia cũng bị nó thanh tẩy. Thể xác vị thánh nữ....được giải thoát!

Sau đó hấn cùng nó nhanh chóng trở về, nếu ở đây lâu linh hồn nó sẽ khó vấp lại thể xác. Tưởng chừng như cơn bão đã đi qua nhưng nó và hấn đều không biết, còn có một cơn bão lớn hơn sẽ cuốn nó là lá cây đi xa xa khỏi cây đại thụ là hấn.

50. Chương 53

Chap 53: Bão.....phân ly!

Cây và Lá – một tình yêu đẹp đẽ

Nhưng trời khiến Gió làm kẻ thứ ba

Vì yêu Lá, Gió đổi thay thành Bão

Bão ích kỉ, cuốn Lá mãi bay xa

Lá yếu đuối, ngậm ngùi bay cùng Bão

Cây đứng buồn khi Lá đã rời xa

Qua bao thu, Cây không hề quên Lá

Vẫn âm thầm tìm kiếm Lá muôn phương

Trong nỗi nhớ, Cây dường như gục ngã

Chết khô dần, khi mãichẳng tìm ra!

Suzu

Khi nó và hấn trở về, trời đã về chiều, có điều nó và hấn thật sự kinh ngạc khi mình không phải đang ở trong kí túc xá mà đang ở ...trong rừng.

Nhật Nam và Ngọc My từ đầu đó bỗng chảy lại nói gấp:

-Thân phận Linh bị lộ rồi, chúng ta phải ra khỏi đây càng sớm càng tốt!

-Cái gì? – Hắc vuốt mặt, kinh ngạc.

Nó trầm ngâm không nói gì, chỉ cúi đầu. Tại nó mà mọi người bị vạ lây cả rồi, bây giờ phải làm sao?

-Làm sao họ biết được? - Hắc hỏi, giọng tức giận.

-Là Hanaka nói, cô ả còn có cả bằng chứng nữa! - Ngọc My lo lắng

-Chúng ta phải rời khỏi đây rồi hãy tính! - Nhật Nam cắt ngang

-Tạm thời Bọn cũng đuổi theo hai hướng Bắc và Nam! Tôi cùng anh Nam sẽ mỗi người lo một hướng, chị cùng Linh hãy đi trước! Gặp nhau tại Vực Không Đáy! - Hắc nói nhanh.

Mọi người chỉ kịp chia nhau mỗi người một hướng, nó bị Ngọc My kéo đi nhưng vẫn cố quay đầu trông theo bóng hình hắc. Nó linh cảm không hay chút nào, có cảm giác mình bị thứ gì đó tách ra khỏi hắc, và lần gặp này là lần cuối cùng! Tự dừng lại ở khoé mắt nó chảy, từng hạt từng hạt..lấp lánh dưới nắng hoàng hôn. Nó hét lớn:

-Nhớ ổn đó, Shin!! Đừng quên mình r....

Hắc quay lại, ngón tay cái chìa ra khỏi bàn tay đang siết chặt rồi cười, một nụ cười chán an. Tuy nhiên hắc cũng biết rằng lần này muốn qua không hề dễ, Black Shamans world vào cuộc rồi. Thế nên, bóng dáng bé nhỏ kia vừa khuất thì nụ cười kia lập tức biến mất, khuôn mặt lạnh lùng che giấu nội tâm lại hiện về như cũ.

Nó ngậm ngùi bước nhanh theo Ngọc My, trong lòng không khỏi lo lắng: “Bạn phải an toàn đấy, cá sấu! Đừng quên mình..... rất yêu bạn”

-Đang đi đâu đó? - Hắc hỏi lũ người trước mặt.

-Chúng thần đi bắt pháp sư bóng tối! – Ichida cười cợt.

-Vậy sao? Nếu vậy....bước qua xác Sawada này đã.

Hắc một lần nữa vung kiếm, cầm chân được càng lâu càng tốt. Lũ người có người phần lo sợ. Nhân thấy vậy, Ichida hét lớn:

-Nam thần điện ha chúng thần chú, hãy đem ngài về Shine!

Hắc cười nhạt. Thần chú? Lí do hay đấy, có điều muốn đụng vào hắc cũng đâu phải dễ, lũ pháp sư thường này hắc có thể dễ dàng.

Về phía Nhật Nam, tình hình cũng không khác là bao. Anh vừa đánh vừa nhử chúng theo hướng cách xa nó rồi tìm cách cắt đuôi. Chúng đông hơn anh tưởng nhiều, dù có thoát thì cuộc sống sau này cũng sẽ phải có sự thay đổi lớn.

Trong khi đó nó và Ngọc My đang rất sốt ruột đứng gần Vực Không Đáy. Cái cảm giác lo lắng cứ dày vò tâm can, thà đi theo hai người họ mà chịu nguy hiểm còn hơn bị cái cảm giác nóng ruột này gặm nhấm.

-Tìm kiếm đi! - Ở phía xa phát ra tiếng nói khiến cho nó và Ngọc My giật mình.

Chưa kịp định hình việc gì thì Ngọc My đã chạy đi để cho nó một câu nói:

-Chị sẽ quay lại ngay! Cẩn thận nhé!

Nó ứ ớ nhìn theo bóng dáng cô chị. Bàn tay siết chặt, lồng ngực đang phập phồng ngày một thất. Tại sao? Nó đã làm gì mà người ta lại muốn giết nó đến vậy? Nó xấu xa đến mức không đáng tồn tại trên đời sao?

Hắn đã đánh lui được số người đó và chuẩn bị cắt đuôi được thì một nhân vật tưởng như đã bị lãng quên từ lâu xuất hiện: Moroboshi Dai.

Cậu ta lợi dụng hắn đang mải lo phía trước mà tung mê được vào mặt hắn. Khi nhận ra mình bị đánh lén cũng là lúc hắn cảm thấy choáng. Lũ người pháp sư cùng Ichida liền theo phía Tây mà Nhật Nam đang chiến đấu, nơi này chỉ còn hắn và Dai.

Chống thanh kiếm xuống đất, hắn lắc mạnh đầu, cố gắng kiểm soát cơ thể thoát ra khỏi cơn không chế từ mê được.

-Hazzzzzz, cố gắng vô ích thôi “bằng hữu”! Cứ an tâm mà ngủ đi, không ai giết cậu đâu! – Dai cười lớn, hai tay dút vào túi quần, ngửa mặt lên trời đầy ngạo nghễ

-“.....” Hắn chẳng nói gì, chỉ nhìn Dai với đôi mắt sâu thẳm tuý.

-Có muốn biết tại sao không? Dai lập tức thay đổi thái độ, nhìn hắn như muốn ăn tươi nuốt sống.

-Vì sao? - Hắn cười.

-Bởi vì mày luôn cướp những thứ thuộc về tao! Cái gì tao cố gắng hết sức để có thì mày lại chẳng tốn hơi mà nắm nó trong bàn tay! Tại sao? Tại sao hả tên khốn? – Dai lồng lộn nghiêng răng nói, cái vẻ tao thánh thiện ảm áp thiên thần thường ngày đã biến mất hoàn toàn.

-Vỡ vãn! - Hắn bật cười to rồi nói tiếp: Mày thấy đó, lí do đó làm tao buồn cười! Nếu đó là thứ của mày thì mày đâu cần phải dành? Cái gì không phải là của mình thì đừng giật, nếu không thì mày chỉ làm hỏng nó thôi. Đồ vật sẽ tự chọn chủ.....và con chim đócũng thế! Lí do của mày đơn giản là vì mày ích kỉ và ghen tỵ thôi!

“Bốp”

Sau câu nói của hắn, Dai đã không ngần ngại tặng cho người bạn của mình một cú đấm vào giữa khuôn mặt. Vì ảnh hưởng của mê được nên hắn choáng vàng khụy xuống đất, nhưng tay vẫn giữ chặt thanh kiếm, mồ hôi từ trán cứ thế rơi xuống, thực sự sắp không chịu nổi rồi!

-Mày biết không Sawada, tao đã từng nghĩ nếu như...nếu như mày vào vị trí của tao lúc này mày sẽ làm thế nào? Mày thấy sao khi phải chứng kiến người mình yêu trong vòng tay thằng khác, mày có muốn nổi điên không khi nhớ lại nụ cười ấy, cái cách cô ấy quan tâm mày nhưng chỉ là thái độ đối với một người bạn! Mày sẽ thế nào khi mày vứt bỏ sĩ diện của một thằng con trai để quỳ xuống mong người đó có thể đáp lại mình và chấp nhận tình cảm nhưng vẫn không được đồng ý! Mày sẽ làm gì khi mày có thể làm tất cả vì người đó nhưng lại.....chẳng hề có một sự quan tâm dành ày! Mày sẽ thế nào? Sẽ ra sao hả Sawada????? – Mỗi câu nói Dai đều chỉ vào trái tim mình, vẻ mặt cực kì đau khổ. Cậu biết yêu đơn phương là thứ tình cảm ngu ngốc nhưng lại không thể kiềm chế, cứ yêu rồi cứ đau. Những kẻ thứ ba thường có hai con đường: một là buông xuôi và chúc cho người mình yêu hạnh phúc, thứ tình cảm kia sẽ cất giấu trong tim như kỉ niệm đẹp đẽ; hai là quyết cạnh tranh đến cùng mặc dù phải biến mình thành một kẻ tha hoá. Không phải ai cũng đi theo được con đường thứ nhất bởi không phải ai cũng có lòng cao thượng, và con đường mà Dai chọn là con đường thứ hai.

-Tao không biết bởi vì....tao không phải là mày. Đừng so sánh tao với mày! - Hắn nói, giọng mệt mỏi.

-Phải rồi, mày làm sao biết cơ chứ! Mày không thể hiểu, mày không thể hiểu được! – Dai nắm lấy cổ áo hắn, nghiêng răng nói.

Đáp lại thái độ của Dai, hắn vẫn bình thản, khẽ nhún vai:

-Phải, tao không hiểu và tao cũng không muốn hiểu.... lòng dạ của một tên bán bạn!

-Hừ, hối hận rồi phải không? Nhưng đã muộn rồi anh bạn ạ! – Dai vừa nói vừa chậm chậm lấy từ trong túi áo ra một cái lọ thủy tinh chưa thứ dịch màu huyết dụ: Biết đây là cái gì không? Dịch Lãng quên đấy! Tao sẽ ày quên đi hết.....kể cả cô ấy!

Hắn nghiêng răng bất lực, khoé mắt co giập cố chống lại cơn buồn ngủ khủng khiếp nhưng mỗi giây qua đi lại như được đeo thêm chì, thật sự khó có thể tiếp tục chịu đựng thêm nữa. Cánh tay chống đất trở nên

mềm nhũn, cánh tay cầm kiếm cũng đang run lên bần bật, thanh kiếm cứ thế lỏng dần, lỏng dần, cơ thể không nghe theo mệnh lệnh của lí trí nữa. Hắn ngã xuống.

Dai cười khẩy, một tay túm lấy tóc hắn xốc ngược, một tay cố dốc thứ dịch đó vào miệng hắn:

-Quên hết đi, quên hết cái hạnh phúc mày đang được hưởng, quên đi sự quan tâm của Linh dành ày, quên đi tình yêu của cô ấy, quên hết tất cả!

Thứ dịch đắng chát ấy thẩm thấu vào người hắn, bộ não của hắn lập tức có phản ứng:

“Ăn đi này”

“Giao Khuyên, Quách Giao Khuyên”

“Nếu không phải tại tôi lạc đường, hơn nữa lại sợ mà nên mới....”

“Anh...độc ác!”

“Đừng tưởng tôi hiền mà dễ bắt nạt”

“Đồng ý, ngoắc tay nào!”

“Marry Christmas”

“Khi nào bạn mới về đây? Cá sấu!”

“I can fly”

“Valentine hạnh phúc!”

“Tại sao tôi lại thích bản nhĩ?”

“Bạn khô khan!”

“Đừng quên mình!”

“Đừng quên mình!”

Từng kỉ niệm cứ hiện về sau đó cứ mờ dần, mờ dần.

Một cô bé đứng dưới ánh nắng hoàng hôn, trên cách đồng cát cánh, khuôn mặt đầm lệ nói: Đừng quên mình!

Một cô gái cũng dưới ánh hoàng hôn, trên vùng đất đầm máu, hai hàng lệ cũng chảy dài và cũng khẩn cầu: Đừng quên mình!

Chỉ có điều hắn không thể làm được rồi, dù muốn lau đi hai hàng lệ kia, dù rất muốn gấp lại, dù nhắc nhở bản thân mình không được phép quên đi nhưng đôi mắt mệt mỏi cuối cùng cũng khép lại, lí trí sót lại cũng tan biến.

Kí ức mờ ảo từ từ tan thành vụn nhỏ.....từ từ biến mất.....như chưa hề tồn tại.

“Xin lỗi nhé, My darling!”

Nó đã đợi một mình đã được hơn một tiếng. Đầu óc thật sự muốn nổ tung, trái tim cứ thế mà loạn nhịp.

“Xoạch”

“Hắn” từ từ bước đến. Nó mừng như điên chạy đến ôm “hắn” vào lòng. Cuối cùng thì cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Có điều nó bỗng dưng cảm thấy xa lạ, hơi ảm của “hắn” không như mọi ngày, hương thơm thường ngày không có nữa, và cái động tác gõ đầu của hắn mỗi khi nó ôm hắn cũngkhông có. Nó nghi hoặc buông “hắn” ra, lùi ra đằng sau vài bước. Đôi mắt to tròn nhìn xoáy vào vào bóng hình quen thuộc nhưng tình cảm xa lạ kia. “Đó không phải là Shin” – Trong trái tim đang đập liên hồi của nó bỗng hiện lên dòng chữ này.....

-Sao thế? – “Hắn” hỏi.

Nó vẫn lúi dúi về phía miệng vực, trên trán lấm tấm mồ hôi.

-Không....không phải là Sh..

Nó chưa kịp nói hết đã bị “hắn” cắt lời:

-Đúng vậy, không phải là Sawada ngày trước nữa! Hàng ngày đều phải diễn kịch với một con nhỏ ngu ngốc như cô tôi thấy mệt lắm rồi! Giờ dính vào rắc rối thế này, thứ đồ chơi như cô nên bỏ thôi!

Nó sững sờ, mỗi lời “hắn” nói như một nhát búa dội thẳng vào tai nó, một nhát dao đâm vào lồng ngực đang phập phồng. Linh cảm nói đó không phải hắn nhưng rõ ràng khuôn mặt đó là thật, giọng nói cũng không phải là giả. Nó lắc đầu nguầy nguậy, đôi chân ngày càng lùi về phía sau. Lệ chảy ra xối xả, đau.....thực sự là đau lắm!

-Không, là nói dối! – Nó hét lên

-Phải! Là nói dối, nhưng đó là trước đây. Còn bây giờ thì là thật! – “Hắn” phũ phàng.

-Không, không phải!

-Đần độn! – “Hắn” cười khẩy, hai tay rút túi quần, nhìn nó đầy kiêu ngạo.

-Không phải! Bạn không như thế, có thể vô tình, có thể phũ phàng cả thế gian nhưng chắc chắn với tôi bạn không như thế, tôi tin điều đó bởi vì không ai hiểu bạn bằng tôi! Đó chỉ là nói dối thôi! – Nó cương quyết nhưng cơ thể vẫn không dừng việc lui lại về phía sau.

Lời nói của nó khiến “hắn” muốn nổ tung. Bước nhanh về gần nó, “hắn” không ngần ngại đẩy nó ra phía sau:

-Như thế đủ khiến cô hiểu...tôi ghét cô đến mức nào rồi chứ?

Nó loạng choạng rơi xuống. Như một con bướm tuyệt đẹp trong không trung. Vực đen hun hút dần dần nuốt trọn lấy thân hình bé nhỏ, hắn đã cứu nó ra khỏi chỗ này, đã cho nó niềm hy vọng, cho nó biết yêu, cho nó biết hạnh phúc, cho nó mỉm cười và bây giờ hắn lại đẩy nó trở lại đây, vào cái vực tăm tối này, cho nó mất hết niềm tin, cho nó biết hận, cho nó biết đau đớn, cho nó...rơi lệ.

“Không phải như thế! Không phải là Shin” – nó tự nhủ như thế nhưng nó biết chắc một điều là những lời nói đó, hành động đó nó sẽ chẳng thể quên, và hình nhưnó đã tin là thật!

Nhìn bóng dáng nó mất hút sau sương mù và bóng tối, Dai sững sờ. Cậu đã làm gì chính bản thân cậu cũng không biết. Chỉ trần trụi nhìn bàn tay đã dẫn người mình yêu đến chỗ chết, cậu bỗng khóc, không thành tiếng nhưng lệ chảy dài. Cậu đã điên thật rồi, điên thật rồi nên mới làm vậy. Bán bạn và sát nhân, có mơ cậu cũng không tin được mình đã làm thế. Đã định biến mình thành một tên ác quỷ nhưng giờ lại thấy hối hận là sao?

Ái tình là chi? Yêu là gì? Ngọt hay đắng? Tại sao lại phải quy lụy trong vòng xoáy ấy? Điều đó thật khó trả lời. Chỉ biết là đừng lấy nó biện minh cho những thứ xấu xa bởi vìyêu không phải là tội.

Một cơn gió thổi nhẹ quanh chiếc lá kia cũng giống như thổi nhẹ quanh bao chiếc lá khác, nhưng rồi chẳng biết từ khi nào Gió lại tương tự chiếc Lá xinh đẹp. Tuy thế dù cho Gió có mơn trớn Lá thế nào thì Lá vẫn cứ rung rinh lắc đầu, vẫn ngọt ngào bên cạnh Cây. Và rồi không thể chịu được nữa, Gió kia ích kỷ, nguyện trở thành Bãocuốn Lá bay đi! Rồi Gió nhả tâm tạng Lá cho.....đất. Đất rồi sẽ tàn nhẫn mà làm Lá úa vàng...đen...rồi phân huỷ”

Chap 53: Đổi thay

- Shin! Anh tỉnh rồi sao? May quá! – Hanaka tươi tắn cười, khuôn mặt tỏ vẻ đã từng lo lắng lắm.

Đôi mắt hổ phách của hắn mở to, hắn nhòm người dậy, ôm đầu. Thật choáng váng! Hắn lặp lại hành động lắc mạnh cái đầu rồi nhìn cô gái xa lạ đang ngồi trên giường mình, một cô nàng sắc áo kiêu xa nhưng ma mị và có phần không đáng tin cậy, đối với hắn cô gái ngồi trước mặt mình không có lấy một sự ấn tượng dù là nhỏ nhất.

- Cô.....là ai?

- Anh....không nhận ra em sao? Em là Hanaka mà! – Dù biết trước là hắc sẽ hỏi thế nhưng cô ả vẫn không thoát khỏi sự bối rối, kể cả khi quên hết nhưng hắc vẫn nhìn ả với sự đề phòng. Tuy nhiên cô ả vẫn cố diễn cái mặt lo lắng và lời thoại đã được viết sẵn.

- Vậy.....tôi là ai? - Hắc tiếp tục hỏi.

- Sao cơ? Anh là Sawada Shin - người thừa kế ngai vàng của thế giới pháp! Hazzzz, có lẽ là do chấn thương nên anh bị mất trí nhớ rồi. – Cô ả tiếp tục màn diễn giả dối.

Hắc nhíu mày nhìn Hanaka, hắc bị mất trí nhớ?

- Cô là gì của tôi?

- Ngay cả em mà anh cũng quên luôn sao? – Hanaka diễn bộ mặt bị thương hết mức có thể, đôi mắt bắt đầu nhỏ những giọt lệ cá sấu, cô ả sục sùi nói tiếp: Chẳng phải anh đã từng nói rất yêu em sao?

Hắc hơi kinh ngạc vì lời nói của Hanaka. Yêu? Vậy tại sao hắc không có lấy một cảm giác quen thuộc? Cứ cho đã quên hết mọi thứ thì cũng không thể như thế, đã là yêu thì hắc phải là sâu đậm. Nhưng nhìn cô gái trước mặt này hắc không có lấy một thứ cảm giác thân thuộc, không có lấy một sự tin tưởng, không có lấy một chút yên tâm, và cái cảm giác đề phòng thì hoàn toàn không thể gỡ bỏ chứ đừng nói đến sự ngạo hay là niềm hạnh phúc.

Nhìn thấy hắc có vẻ ngờ vực, Hanaka ngồi dậy nói:

- Anh nghỉ đi, em đi báo lại ọi người! Đợi anh khoẻ em sẽ đưa anh đi những nơi ta từng hẹn hò! Biết đâu.....- Nói đến đây cô ả bỗng đỏ mặt, điệu bộ khiến người ta sờn da gà.

Cô ả đi rồi hắc mới thở phào, vứt tấm chăn qua một bên rồi đứng dậy. Hắc ngược nhìn xung quanh và mong tìm được chút kì ức nhưng dù cố thế nào hắc vẫn chẳng nhận được gì ngoài một màu trắng. Chỉ đến khi cố nhớ hết sức thì một đôi mắt trong veo và không dính chút tạp chất như pha lê hiện ra, một đôi mắt quen thuộc mang vẻ man mác buồn bỗng từ đâu chiếm lấy bộ óc của hắc. Đôi mắt ấy thuộc vềmột người con gái.....cô gái ấy khác xa người tự xưng là Hanaka. Có điều hình ảnh đấy quá đỗi mờ nhạt, cứ như đang có hàng trang màn sương mờ đang bao phủ lấy vậy. Và khi hình ảnh đấy hiện về đầu hắc như muốn nổ tung, cả cơ thể choáng váng không thể giữ thăng bằng và theo lẽ dĩ nhiên chút ấn tượng quý giá kia.....tan biết.

Hắc liếc nhìn xung quanh một lần nữa: căn phòng duy nhất chỉ có màu đen, từ đồ đạc cho đến sàn nhà và trần nhà đều độc một màu đen thui thui. Giấy tờ trên bàn thì chỉ có sách báo, tạp chí....hoàn toàn chẳng có lấy một tờ giấy ghi chép. Điều này có vẻ bất hợp lí khi mà một người thừa kế cả thế giới một giống loài lạilười ghi chép. Trong phòng cũng chẳng có vật gì liên quan đến quá khứ, cứ như đã bị ai tiêu huỷ hết vậy. Hắc mệt mỏi, thở mạnh rồi dựa lưng vào tường, bàn tay nắm chặt thành nắm đấm, vịn vịn chiếc đèn ngủ bên cạnh. Và.....

“Rầm.....kẹt kẹt.”

Bức tường từ từ tụt tách ra để lộ một khoảng trống như một ngăn tủ. hắc kinh ngạc nhìn đồ vật trong đó:

- Đây là.....

5 năm sau.

- Phong Hạ, lương tháng của cô đây! Làm tốt lắm!

- Cảm ơn chị! - Một cô gái sắc sảo mỉm cười đáp lễ.

- Hi, ghen tỵ với em quá đi! Xinh đẹp tài năng, thảo nào mà bao chàng chết mệt. Mà chị gái em nữa, chao ôi xinh hơn cả Hoa hậu. Hai người đúng là đứa con của sắc đẹp!

- Chị quá khen rồi! Bình thường thôi! Mà em bận rồi, mai gặp lại chị nhé! – Cô gái tươi cười rồi bước ra khỏi văn phòng.

Hoàng Phong Hạ - nghệ sĩ giáo viên piano nổi tiếng. Một cô gái sắc sảo và thông minh tuyệt đỉnh như vậy nên dĩ nhiên không thiếu những ăngten quay cạnh. Thế là hàng trăm kế hoạch được bày ra nhằm lấy lòng người đẹp:

- Những kẻ nhiều tiền ra sức dùng cái móc của mình để lấy lòng người đẹp, cứ thế mà câu dẫn mong người đẹp nhưng mỹ nhân kì lạ kia chẳng thèm để tâm, cô nàng ấy hồ hững với đồng tiền ấy và buông một câu: Bẩn thỉu!

- Dùng tiền không được thì các ăngten liền dùng chiêu bà khác: biến mình trở thành một nhà biên kịch với vở kịch anh hùng cứu mỹ nhân tuy cô xưa nhưng vẫn hiệu nghiệm. Thế như vở kịch vừa mới vào phần dạo khúc: một lũ côn đồ bao lấy người đẹp và chờ đợi sự xuất hiện của anh hùng thì.....

“Bình, Bốp, Bịch, Răng rắc cùng những tiếng kêu là phát ra từ con hẻm nhỏ trong đêm tối”. Dĩ nhiên đó không phải tiếng của mỹ nhân mà là.....lũ côn đồ. Cô nàng biết võ và cứ thế áp dụng lên lũ người vô dụng. Cái này gọi là hoa hồng có gai!

Thế rồi khắp Osaka rộ lên tin đồn mỹ nhân xinh đẹp, giỏi giang và biết võ cứ thế quanh quẩn trong giới tư nhân thành đạt. Chỉ có điều muốn tiếp cận người đẹp không phải dễ.

Ngoài người đẹp kể trên ra thì cũng không thể nhắc đến mỹ nhân khác, đó là Hoàng Phương Hà, chị gái của Hoàng Phong Hạ. Một cô gái có nhan sắc tuyệt mỹ như một nàng công chúa trong cổ tích, có thể là ứng cử viên sáng giá của cái ghế Hoa hậu Nhật Bản. Mỹ nhân này hiện là trưởng phòng marketing ột công ty lớn. Vì là mỹ nhân đã có chủ nên ăngten có vẻ ít hơn nhưng vẫn không hề nhỏ.

Đã kể đến Hoàng Phương Hà thì phải kể đến chủ nhân đóa hoa này: Đặng Minh Đức - vị giám đốc anh tuấn của một tập đoàn xe hơi có tiếng. Một mỹ nam khiến biết bao vị cô gái rung động. Thế nhưng con người này tuyệt đối không cười và nói truyện quá 10 tiếng ngoài trừ với người yêu và cô em gái.

Có lẽ mọi người đã nhận ra sự thật đáng sau những con người đó! Nhưng trò đùa số phận vẫn còn dài và cuộc đời của họ vẫn chưa thể yên ổn.

- Chị hai! Em về rồi nè! – Phong Hạ mồm uể oải tháo giày, nói vọng từ ngoài cửa.

- Oh, về rồi thì vào nhà đi còn chờ ai mời nữa! Phương Hà mỉm cười.

Phong Hạ quách mắt nhìn cô chị tinh nghịch, chẳng biết từ bao giờ cô chị trưởng thành ấy lại biết thành đùa con nít dễ thương thích đùa nghịch như vậy nữa. Chả bù với Hạ, cô ngày càng trưởng thành, mạnh mẽ và cứng rắn hơn. Con tim bị tổn thương đã khoá chặt mọi tình yêu và kí ức. Người ta thường mạnh mẽ khi quá đau lòng và trở nên độc ác nên bị đối xử quá tàn tệ. Hạ là một ví dụ điển hình.

Khuya

Bầu trời hôm nay lắm sao thật. Hàng ngàn hàng vạn những vì tinh tú rơi xuống thế gian nhộn nhịp và an ủi những tâm hồn cần sự bình yên. Bên ngoài ban công, gió thổi nhẹ nhẹ, mái tóc Hạ cứ thế tung bay. Đã năm năm rồi kể từ cái ngày định mệnh ấy, đã là năm năm nhưng Hạ vẫn không quên, không tài nào quên được hình bóng một chàng trai đã in sâu vào kí ức đã bị khoá. Không biết người đó đang làm gì? Có hạnh phúc không khi không có cô? – ngày nào Hạ cũng tự hỏi mình như vậy rồi chợt bật cười chua xót. Cô đã quên mất, hai người bây giờ....chẳng là gì của nhau. Nhiều lúc Hạ cũng ước bản thân mình có thể quên, quên đi một tình yêu ngọt ngào trong dĩ vãng để bắt đầu lại nhưng bản thân cô sợ, sợ mình đau thêm một lần nữa.

Bầu trời đêm với những vì tinh tú vẫn đang rất yên tĩnh, chỉ có tiếng lay động của hàng cây trước căn hộ nhỏ. Cô ngước lên trời và đắm đuối nhìn theo một ngôi sao băng vừa vụt qua, cô bước vào trong, lẩm bẩm: Mong sao, điều ước của ta có thể thành sự thật! Cô đã ước rằng: Vào một ngày.....không xatôi có thể gặp lại.....người tôi yêu.....yêu hết lòng!

Và một điều kì diệu đã xảy ra: ngôi sao băng đó cũng lướt qua lâu đài ánh lên mang tên Shine, lướt qua ban công đây gió, lướt qua trước mắt một chàng trai cô độc. Thật trùng hợp khi chàng trai đó cũng đã ước: Vào một ngàykhông xa.....tôi có thể gặp lại.....người con gái trong mơ.....người con gái tôi đang tìm kiếm!

Hai trái tim hướng về nhau, hai con người nhớ về nhau. Nhưng thật sự không biết khi gặp được nhau, họ.....sẽ thế nào?

51. Chương 54

Chap 54: Người thợ ảnh bí ẩn

Tối 15 tháng 8 và ngày 15 -9 là hai ngày mà lũ pháp sư bóng tối không thể lộ mặt cũng như di chuyển. Bọn chúng chỉ có thể ngồi một chỗ và chờ đợi thời gian trôi qua, nếu kẻ nào ngu ngốc di chuyển hay lộ mặt ở thời điểm này sẽ bị tan biến hoàn toàn. Đây là ngày khắc tinh của chúng nhưng lại là hai ngày trong năm hẳn được tự do.

Hắn mang tiếng là Nam thần điện hạ nhưng mọi quyền lực đều bị lão phản thần Tsura nắm trong tay. Các vị bô lão đều là người của ông ta, bộ máy chính quyền cũng là những kẻ có dòng máu bóng tối. Nam thần bệ hạ - cha hắn cũng đã chết một cách bí ẩn, không khó để đoán ra thủ phạm nhưng muốn lật tẩy là chuyện không dễ. Hắn vẫn còn được giữ mạng sống đến bây giờ là nhờ hai nguyên nhân: thứ nhất muốn ngăn sự chống đối, nổi loạn trong giới pháp sư Tsura phải lấy hắn làm bia đỡ; Nam thần điện hạ bị mất trí nhớ nên Thượng quan lên thay; thứ hai có lẽ là Hanaka.

Đối với bọn chúng hắn là một con rối không hơn không kém nhưng chúng không thể biết được rằng kể cả khi hắn hoàn toàn không nhớ được gì thì tính cách, bộ óc thông minh cùng niềm tin chính nghĩa trong hắn không đời nào thay đổi. Bề ngoài hắn vờ làm một con người ngờ nghệch, một kẻ vô dụng cố tìm lại kí ức, tìm cách thoả hiệp và cố làm vẻ tin tưởng chúng nhưng thật ra hắn lại âm thầm tìm cách chiêu mộ nhân tài, huấn luyện chờ ngày khởi nghĩa.

Hắn đã chọn Okinawa làm căn cứ riêng, cứ đến ngày 15 – 8 và 15 -9 hàng năm hắn mới ra mặt chỉ đạo hoạt động của tổ chức. Và hôm nay là ngày 15 -8.

- Chủ nhân! Thế lực của chúng ta đã ngày càng lớn mạnh nhưng về vấn đề huấn luyện, chúng ta thiếu những Kị pháp có kinh nghiệm để có thể đưa ra các phương pháp đào tạo đúng cách. Chỉ có điều suốt năm năm qua, Kị pháp bị giết hại và ở ẩn ngày một nhiều, một số còn tự phá đi huyết pháp của mình để trở thành những con người bình thường. Nếu cứ như vậy e rằng chúng ta khó có thể thắng! - Một pháp sư cung kính báo cáo với vị chủ nhân bí ẩn. Không ai biết người này là Sawada Shin

Hắn trong bộ áo đen trùm khắp người như thần chết trầm lặng. Đôi mày khê cau lại, bộ óc của hắn không ngừng hoạt động để tìm ra giải pháp. Nhất định trong năm nay phải khởi nghĩa, tiên thành huyết tẩy lũ bóng tối, nếu cứ để lâu dài thật sự sẽ không có cơ hội chiến thắng. Hắn đang suy nghĩ thì một giọng nói cất lên:

- Tôi có thể đảm đương chữa vụn dấy, thưa chủ nhân! - Người đàn ông trong vai trò tạp vụ lau chùi gần đó lên tiếng.

- Ông đang nói cái quái gì thế? Tốt nhất là lo xong việc của ông đi! Còn nữa sao ông dám nghe trộm tôi và chủ nhân nói chuyện? - Vị pháp sư kia kinh ngạc quát lớn

Tuy nhiên người đàn ông đó vẫn mỉm cười, chờ đợi câu trả lời từ phía hắn, không hề quan tâm đến thái độ của người pháp sư đó.

Hắn nhìn xoáy vào ông, không hiểu sao hắn cảm thấy có chút quan thuộc và tin tưởng. Bất giác hắn hỏi:

- Ông cần bao nhiêu thời gian để chứng minh năng lực?

- Vào ngày 15 – 9 chủ nhân sẽ thấy rõ sự thay đổi lớn của lực lượng!- Người đàn ông đó tự tin.

- Được! Ta ra trao quyền ra lệnh và huấn luyện cho ông!

- Hãy tin ở thần!

Hắn gật đầu rồi phi thân đi nhưng chưa vội về Shine mà còn nán lại ở cánh đồng cát cánh rải đầy ánh trăng. Nơi này tạo cho hắn có cảm giác thân quen và thư thái.

Trời đêm yên tĩnh, ánh trăng sáng rọi xuống mặt đất một màu bạc mờ ảo, hoa cát cánh cứ thế nở kiêu sa nhưng cô độc. Hắc nằm xuống một chỗ trống khá sạch và nhắm hờ đôi mắt, thật ra hắc biết nơi này cũng tình cờ thôi và chưa lần nào đi tham quan dò xét hết nơi này.

“Xoạt....Xoạt”

Một tiếng động buộc hắc phải để tâm. Tiếng động phát ra cách chỗ hắc đang nằm khá xa, nhưng hắc vẫn có thể nghe thấy rõ rệt, hắc mở mắt, tiến về nơi phát ra tiếng động. Và một cảnh tượng khá kì lạ đập vào mắt hắc: một con chuột khá to đang dùng chân gạt những chiếc lá rụng trên một ngôi mộ.

Nhận thấy có người đi tới, con vật lập tức xù lông biến thành một con chim đẹp như thanh điều chuẩn bị vỗ cánh bay đi, nhưng khi nhận ra người đó, con vật liền biến thành một chàng trai nhìn hắc đầy thiết tha:

- Chủ nhân!

Hắc vẫn chưa thôi kinh ngạc về những màn biến hoá nhanh như chớp thì lại càng bội phần kinh ngạc khi thấy người à không con vật đó gọi mình là chủ nhân.

- Quả nhiên chủ nhân thật sự đã không nhớ gì rồi! Thần là Ryo, thần thú của chủ nhân đây! Khi chủ nhân bị lũ pháp sư bóng tối *** hại cũng là lúc thần phải chặt vật trốn khỏi sự truy sát của bọn chúng. Đã năm năm thần phải sống trong dạng thú rồi! – “Chàng trai” kì lạ chậm chậm nói (t/g: chỉ khi thấy mặt chủ nhân thần thú mới có thể có được hình dạng người)

- Người là thần thú của ta thì chắc chắn biết hết những chuyện xảy ra trong quá khứ của tađúng không? Hắc hỏi hộp. 5 năm, 5 năm cố tìm kiếm vô vọng nhưng hắc chẳng nhận được gì về kí ức của bản thân. Cuối cùng cũng có manh mối rồi!

- Đương nhiên rồi, thần là thuộc hạ thân cận của chủ nhân mà! – Chàng trai lại biết thành một con thanh điều đậu lên vai hắc, đã lâu Ryo mới lại được đậu lên vai chủ nhân mình, 5 năm qua cuộc sống thật khổ cực nha!

- Vậy....hãy kể những gì người biết!

Trong khi đó trong một gian phòng, người đàn ông ban nãy đang chậm chậm lôi ra một đồng giấy tờ lên bàn. Hắc không thể nhớ ra người đàn ông này là ai nhưng ông ta lại biết gần như mọi thứ về hắc. Ông ta là người thợ ảnh đã chụp cho nó và hắc bức ảnh kỉ niệm, ông ta là người đeo mặt nạ giúp hắc kịp thời, ông ta là một kĩ pháp xuất chúng mang 5 nguyên tố và Băng. Và là một người mà ai cũng cho rằng đã chết từ lâu.

- Kenji, ông đã thấy chưa? Đất nước này như ta nói đã sắp thay đổi rồi và ông cũng đâu còn ngồi trên ngai vàng đúng không? - Người đàn ông cười nói nhưng khuôn mặt lại phẳng phất buồn và dăm chiêu.

- Linh đâu? - Nhật Nam ngó quanh

- Con bé ở trong phòng ấy! Nó đang khóc đấy, 5 năm qua chưa từng thấy nó khóc, vậy mà.....- Ngọc My thở dài đáp

- Để con bé yên tĩnh vậy! - Nhật Nam vừa nói vừa nhìn về gian phòng của nó, đôi mắt khê chau lại, kí ức về cái ngày định mệnh 5 năm trước dần hiện về trong tâm trí anh: Ngày ấy, sau khi anh đã cắt đuôi được lũ pháp sư anh gặp Ngọc My đang chống trả một nhóm pháp sư khác. Lũ người đó cũng mau chóng bị anh và Ngọc My cho ngủ một giấc 6 tiếng nhưng khi đến Vực Không Đáy thì nó đã biến mất, chỉ còn thấy vòng pháp của nó ở miệng vực. Lo sợ anh cùng Ngọc My phi thân xuống vực và tìm thấy nó đang nằm dưới đó trong tình trạng hôn mê nhưng hoàn toàn không bị thương. Một ngày sau, nó tỉnh dậy nhưng hỏi gì nó cũng lắc đầu không nói, chỉ trả lời là bị lũ người xấu đẩy xuống vực và không biết ai đã ra tay cứu giúp rồi im lặng, không nói chuyện cũng không khóc và kì lạ là chẳng thèm hỏi tin tức của Sawada. Để có cuộc sống yên ổn như bây giờ thật sự ba người đã phải trải qua khoảng thời gian khó khăn nhất: hoá trang thay đổi toàn bộ khuôn mặt, tên tuổi lí lịch, tìm nghề nghiệp thích hợp và học đại học. Sau đó anh chỉ nghe đồn là Tsura đã lên ngôi, tin tức về đứa em trai thì chẳng có gì. Nhiều lần anh muốn vào sâu hơn nhưng đành bất

lực. Suốt 5 năm qua cả ba đã vừa làm vừa học, chẳng có gì để hy vọng vào tương lai nhưng vẫn không đầu hàng và tiếp tục sống. Cuộc sống hiện giờ thật sự là một kì tích!

Đã là 5 năm rồi nó chẳng biết chẳng nhớ tiếng cười thật sự của mình hay tiếng khóc ngày xưa, cứ sống giả tạo, tự lừa gạt bản thân. Trong 5 năm nó không hề sống mà chỉ đơn giản là tồn tại thôi. Cứ tưởng là mình đã vô cảm và có miễn dịch với nỗi đau rồi nhưng mà lần này thì nó nhất định phải khóc, nếu không chắc nó sẽ chết, chết thật đấy!

Tiếng khóc nức nở, bi thương, đau đớn cứ âm ỉ trong đêm tối mà không rõ điểm dừng.

“ Bốp, bốp”

Hai má nó ửng đỏ vì lãnh trọn hai cái tát, là nó tự đánh bản thân:

- Nhu nhược, yếu đuối! Mày rốt cuộc còn ngu đến mức nào hả? Đã nói là sẽ sống độc ác, đã nói là sẽ dẫm đạp lên mọi thứ, đã nói là giờ mày là Hoàng Phong Hạ mà sao mày còn khóc hả?

Bàn tay trắng nõn kia vẫn không ngừng vả mạnh vào đôi má xinh đẹp. Lệ đã không còn rơi nữa nhưng hai mắt vẫn đỏ và ươn ướt, hết lệ rồi, không khóc được nữa mặc dù nước mắt chưa rửa trôi hết tất cả.

Sáng hôm sau

- Phong Hạ! Thấy thế nào khi công tác ở Tokyo hả?

- Cũng bình thường chị ạ! – Nó nhỏ nhẹ.

- Sắp tới có buổi biểu diễn nước ngoài, có lẽ phải nhờ đến em thôi!

- Theo ý chị đi!

Nói xong nó chào người quản lí rồi bước ra khỏi văn phòng. Nó bình thần đến nỗi chẳng ai nhận ra nó đang buồn, chẳng ai nhận ra nó đã khóc tối qua.

- Hoàng Phong Hạ! Đi Tokyo câu được mấy anh vậy? - Một nghệ sĩ piano khác nhìn nó đầy ghen tỵ và khinh bỉ

Nếu là trước đây nó sẽ mặc kệ ả nhưng lần này thì ả đã chọn nó không đúng lúc:

- Làm sao có thể bì với chị được chứ? Hết scandal với lũ thương nhân trung lưu lại để mấy gã người mẫu.....- Nói đến đây nó làm bộ đứng tạo dáng, cái đầu ngẩng lên đầy cao ngạo: À...tôi quên mất mình là gái hạng sang, còn loại RỄ TIỀN như chị thì có mấy vụ đó cũng phải! – Nó khinh khỉnh, nhấn mạnh từ “rễ tiền”.

- Côcô! - ả tức điên người, lồng lộn lao đến tát nó.

Một vết máu rỉ ra từ khoe miệng nó, nó khẽ lấy tay lau rồi cười khẩy. Đôi mắt đầy mackra và kẻ vẽ đậm khẽ liếc nhanh đến li cà phê uống dở còn nóng trên bàn và:

“Rào”

Ả lãnh trọn cốc cà phê nóng hổi.

- Á! Chiếc áo hàng hiệu của tôi.....khôngkhông! - ả tái mặt, tay không ngừng chà xát vết ố nhưng ả càng cố thì vết cà phê càng lan rộng.

Chưa hài lòng, nó còn xắn tay áo, vung mạnh tay vả cho ả hai cái tát, rồi nhăn mặt, một tay ôm lấy bàn tay kia xuất xoa:

- Khiếp! Da mặt chị dày quá, lại còn chát một tảng phần như mà cà rồng làm đau và bản tay tôi quá!

Ả sững sờ ôm mặt nhìn nó, hàng ngày nó làm gì để tâm câu nói xăm xía của ả cơ chứ!

Nó tặng cho ả một nụ cười nhếch mép khinh bỉ, quay gót bước đi nhưng trước đó nó còn nháy mắt khuyến mãi cho ả câu nói:

- Lần sau chị nên chọn loại phấn xịn một chút, nếu không chẳng có tên đàn ông nào không bị dị ứng đâu!

Ả tức điên người nhưng vẫn phải bấm bụng nhẫn nhịn, ả biết nếu còn muốn là một nghệ sĩ, giáo viên giảng dạy piano cho con nhà giàu thì tốt nhất đừng tiếp tục động vào nó.

“Rào rào”

Tiếng nước chảy xối xả trong nhà vệ sinh, nó lấy khăn lau mặt rồi một lần nữa chất lên khuôn mặt mình một lớp dày mỹ phẩm, nhất là đôi mắt: được kẻ vẽ rất đậm và chuốt nhiều makcara. Có lẽ nó muốn chứng minh bản thân mình đã thay đổi. Chống hai tay xuống chậu rửa và nhìn thẳng vào gương, nó trừng mắt nhìn cái bóng của bản thân:

- Phải rồi! Cứ phát huy đi. Mà thấy đó, cái cảm giác nhìn cô ta bất lực không thể phản kháng và mà cười to thật kiêu hãnh làm sao! Mà không muốn làm kẻ bại trận như ả đúng không? Nếu vậy thì hãy sống ích kỷ, độc ác hơn đi, chỉ có thể mà mới chiến thắng và có được thứ mà muốn!

Lời nói trên đủ để mọi người nhận ra nó - Triệu Thuỳ Linh thánh thiện ngày xưa nữa đã biến mất. Trang điểm đậm và ăn mặc sexy, ăn nói lỗ mãng và hành xử độc ác là nó bây giờ - Hoàng Phong Hạ.

Chiếc lá đẹp đẽ với một màu xanh óng ánh trong nắng xưa kia thật sự đã bị đất làm cho úa vàng và đen mất rồi. Chỉ có điều lá có bị phân huỷ hay không thì..... chưa biết.

- Ngoại khoá hôm nay cô sẽ kể truyện “Nàng tiên cá” cho các con nhé! – Nó mỉm cười với lũ học sinh nhỏ tuổi của mình, chỉ khi ở gần chúng nó mới thấy thoải mái và mỉm cười dịu dàng. Hôm nay nó phải về sớm để chiều kịp theo khoá học.

Và rồi nó kể, giọng điệu trầm buồn hết như buổi tối nó kể cho Akemi.

“Hic hic”

Hàng loạt tiếng sụt sùi phát ra trong lớp học ầm ập. Nó thở dài, dịu dàng:

- Cô xin lỗi! Đáng ra cô nên chọn cho các con một câu truyện cổ tích có hậu!

Thật ra bản thân nó cũng không hiểu mình lại chọn câu truyện này, vì sắp đến ngày giỗ của Akemi hay là vì chính bản thân nó cần sự đồng cảm và chia sẻ nhưng người lắng nghe tâm sự nó chỉ có lũ trẻ này?

- Cô ơi? Nếu cô là nàng tiên cá cô sẽ làm gì? - Một cô bé có hai bím tóc xinh vừa lấy tay gạt nước mắt vừa hỏi nó.

- Cô ấy à? – Nó chỉ tay vào mặt mình rồi khoanh tay và ngẩng đầu ra vẻ bất cần: Nếu là cô thì cô sẽ chẳng ngần ngại mà dám cho Hoàng tử vài nhát!

- Á! Cô độc ác quá! – Lũ trẻ nhao nhao.

Nó nhăn mặt, ngượng ngùng cười đáp lại lũ trẻ.

- Nàng tiên cá quá ngốc, sao lại không nói thẳng cho Hoàng tử biết chứ? - Một cô nhóc ra vẻ người lớn hỏi chậm chậm.

Nó cúi đầu, kìm một tiếng thở hắt:

- Bởi vì nàng tiên cá kẻ thứ ba, bởi vì nàng tiên cá không phải là người Hoàng tử yêu, bởi vì nếu như nàng tiên xen cuộc tình này thì nàng sẽ trở thành kẻ phá đám, một kẻ trợ trên phá hoại tình cảm của người khác. Cách duy nhất để nàng tiên cá thoát khỏi nỗi đau thương và giữ được tâm hồn thánh thiện thì chỉ có con đường chết thôi!

- Sao cô có vẻ hiểu vậy? – Cô nhóc kia tinh quái nhìn nó đầy tò mò.

- Bởi vì cô đã đọc cuốn sách này nhiều lần rồi! – Nó tự tin đối đáp nhưng trong trái tim kia một lần nữa như một viên phalê vỡ tan rồi cứ thế đâm vào da thịt. Trong đầu bỗng nhớ lại ngày công tác ở Tokyo.

52. Chương 55

Nó đi xe buýt từ nơi công tác đến dưới tháp Tokyo, cũng không có gì đặc biệt lắm, chỉ là nó thích...vậy thôi. Hôm nay là ngày kết thúc đợt công tác nhưng nó đã cố nán lại. Trên xe, cái kỉ niệm về cái ngày hạnh phúc đã qua cứ hiện về trong đầu nó: cũng trên chuyến xe buýt này: hẳn đã cần nhả cái bệnh xay xe của nó, kỉ niệm đó như mới ngày hôm qua vậy mà thấm thoát đã là 5 năm rồi.

Và có vẻ như ông trời đang muốn trêu đùa nó, trêu đùa một người đã tổn thương quá nặng nề là nó khi mà nó vừa bước xuống xe, chỉ cần bước qua vạch kẻ trắng nữa thôi nó sẽ đến tháp Tokyo nhưng ngay bên kia đường, ngay cạnh cột đèn tín hiệu.....một bóng người vừa quen thuộc vừa xa lạ ẩn hiện sau lớp bụi đường. Là ai kia? Là ai vậy chứ? Sau 5 năm người ấy vẫn vậy, vẫn phong độ, vẫn đẹp trai, vẫn lạnh lùng vốn dĩ, vẫn đôi mắt ấy, vẫn khuôn mặt ấy nhưng thật quá xa vời. Từ ánh nhìn đầu tiên cả thế giới quanh nó dường như dừng lại, đôi mắt nhạt nhòa lệ, chẳng hiểu do bụi hay là gì nữa. Sao mới 1 giờ chiều mà lại lạnh gió vậy? Mây đen cũng che kín đi khiến nắng thật yếu ớt. Người đó vẫn đứng dưới tháp Tokyo từng từng chỉ có điều chỗ mà nó đứng trước đây đã có người thay thế: Hanaka với khuôn mặt hạnh phúc đang vui vẻ khoác tay hẳn.

Quay cuồng, chao đảo, toàn bộ niềm tin sót lại, toàn bộ chút hy vọng ít ỏi đã bị hình ảnh ấy thiêu rụi. Nó chợt bật cười, 5 năm qua không biết nó đã tự dày vò bản thân mình biết bao nhiêu lần, nó đã tự biện hộ giùm hẳn bao nhiêu nhưng bây giờ thì nó hiểu rồi. 5 năm qua là do nó ngộ nhận, là do nó tự lừa dối bản thân, không chấp nhận sự thật, nó quá ngây thơ để rồi vết thương cứ dai dẳng cho đến giờ.

Một chiếc xe dài đi qua, ngăn cách ánh nhìn từ hai đôi mắt, ngăn cách hai trái tim đang loạn nhịp. Và rồi khi chiếc xe kia đi qua thì cũng là lúc bóng dáng cô gái nhỏ..... biến mất.....hệt như ảo ảnh nơi xa mạc. “Akemi ơi, giờ thì mình mới hiểu trang nhật kí bị xé của bạn, nàng tiên cá là người thông minh khi chọn cái chết; nàng ta chỉ là kẻ ngốc khi sống mà thấy người mình yêu hạnh phúc bên người khác, sống mà trở trên xen vào thứ tình cảm chỉ dành cho hai người, và nàng tiên cá phiên bản mới, nàng tiên cá ngốc nghếch chính là..... mình đấy!”

Nó đúng là ngốc! Nhưng không phải vì lí do trên mà là nó đã không hiểu được rằng nó không phải là nàng tiên cá, nó không phải kẻ thứ ba, mà nó là... công chúa dành cho Hoàng tử!

Trờibỗng đổ mưa. Ông trời điên loạn khi vừa dầm vừa xoa, đáng ra ông đừng nên trêu đùa như vậy, ông không hề hay biết hay biết rõ mà vẫn cố tình làm mưa trong khi hai con người bé nhỏ kia chẳng hề có lấy một chiếc dù.

- Ba ơi! Con muốn được làm mưa! -Giao Khuyên bé nhỏ mỉm cười nói với người cha.

- Tại sao?

- Con muốn rửa sạch nỗi buồn ọi người, con muốn rửa trôi nước mắt của họ, con muốn là những hạt nước vô tư, rơi....rơi mãi!

Hữu Chiến xoa đầu đứa con gái:

- Ngốc quá con gái! Đừng làm mưa bởi vì mưa chính là nước mắt, là nước mắt của trời. Nó chỉ chứa đầy sự gục ngã và quy lụy thôi! Tuy nhiên hãy làm người đi dưới mưa, hãy dũng cảm đối mặt với những hạt nước vô tình, hãy ngẩng mặt lên mà thách thức với đau khổ và khi đó chắc chắn con có thể thấy được.....sau màn mưa buốt giá và bầu trời âm u không lối thoát kia là..... cầu vồng rực rỡ của riêng con!

Và đúng như lời nói năm xưa, cầu vồng bảy màu kiêu hãnh khoe sắc trên bầu trời quang đãng của Tokyo.

Thế nhưng nó chẳng hề ngắm nhìn được chiếc cầu vồng kia đơn giản là vì nó đã quên lời nói của ba ba nó, nó đã không dám ngẩng đầu lên mà thách thức, đã không dũng cảm mà đương đầu nên thứ nó nhận được chỉ là những vũng nước mưa sâu hoắm trên vỉa hè hết như những vết sẹo sâu khó vá.

Chiếc Lá rơi bị nước mưa làm ướt sũng đã quá đuối nặng nhọc để vươn mình nhận những tia nắng và ngắm nhìn cầu vồng. Lá chỉ có thể tự nhuộm mình trong bùn đen ô uế mà chờ ngày phân huỷ. Và rồi cơn Gió ngày nào hối hận, thổi sạch vết nhơ của Lá và đem lá trở về với Cây.

53. Chương 56

Chap 56: Cố nhân

- Way, cô em dễ thương sao lại đi một mình giữa đêm hôm thế này? Hay là đi chơi cùng bọn anh cho đỡ buồn đi! - Một lũ người vây lấy nó cười khả ố.

Nó vẫn giữ thái độ lạnh băng, tiếp tục bước về phía trước khác hẳn với sự sợ hãi trước đây. Đôi mắt trong không chút gợn sóng vẫn đăm đăm nhìn về phía xa xăm, hoàn toàn không để ý gì đến lũ người vây cạnh. Chỉ đến khi nó bị một tên nắm tay lại, tiếp tục nói với giọng điệu dè dặt, có lẽ đó là tên cầm đầu:

- Đừng chảnh thế! Nếu không chừng sẽ hối hận đấy! Bọn anh chẳng muốn làm cứng đầu đâu, phải không tụi mày?

Lũ người vô giáo dục cười hưởng ứng, trong những ánh mắt kia hiện lên những ý nghĩ dè dặt và xấu xa nhất.

- Bién! - Nó quay đầu nhìn thẳng tên đang nắm lấy tay nó, nói chậm chậm. Đôi mắt lạnh băng xoáy thẳng vào đó khiến tên đó ớn lạnh, bất giác nuốt nước bọt nhưng vẫn nhanh chóng lấy lại vẻ mặt ban đầu:

- Way, đừng nóng!

Nó thật sự đã hết sự kiên nhẫn. Hôm nay do có việc mà nó về muộn, cứ tưởng sẽ được dịp thả hồn vào màn đêm yên tĩnh ai dè lại xui xẻo đụng trúng lũ người này. Nó đang định ấy tên này đau chút chút để lần sau tổn đến già nhưng....

- Bỏ tay cô ấy ra nếu chúng mày muốn sống! - Bóng dáng một chàng trai hiện ra từ phía đầu con ngõ, giọng nói rất quen nhưng nó không thể nhớ ra là ai.

- Mẹ kiếp! Đừng có chơi trò “Anh hùng cứu mỹ nhân” với bọn tao kéo rước hoạ vào thân đấy nhóc! - Tên cầm đầu bỏ tay nó ra, ung dung dút vào túi quần, kiêu ngạo nhìn người vừa nó rồi quay sang lũ đàn em: Tụi mày còn nhìn cái gì? Cho thằng ranh phá đám này một trận đi!

Sau câu mệnh lệnh ấy lũ người liền xông đến chỗ chàng trai lạ mặt, hùng hổ xách gậy gộc rồi vung liên tiếp. Nhưng anh chàng kia không phải là tay mơ, lần lượt từng tên một cứ thế bị đánh đến sững mặt. Khi trận thế ngã ngũ tên cầm đầu sợ hãi, bĩ ối bỏ lại lũ đàn em nằm vật vã trên đất mà chuồn thẳng.

Mặc kệ lũ người đang nằm dưới đất la ó, **** rửa, anh chàng kia vẫn chẳng thêm dể tâm. Chỉ ung dung bước đến gần nó hỏi:

- Không sao chứ?

Nó tròn mắt nhìn người đối diện: dáng người dong dong, mái tóc nâu và khuôn mặt điển trai và dễ thương như thiên sứ, bộ ves trắng lịch lãm cùng mùi hương bạc hà ngoài Dai ra còn có thể là ai chứ!

- Vẫn khoẻ chứ, Dai? - Không trả lời câu hỏi của Dai, nó mỉm cười xã giao với cậu bạn baby.

- Bạn là? - Dai nhíu mày khó hiểu, cậu ghét cay ghét đắng lũ con gái trang điểm đậm nên sao có thể quen biết cô gái đối diện được.

- Mình đây mà! Triệu Thuỳ Linh đây! Mới 5 năm mà đã quên mình rồi sao? - Nó bấu môi, vỗ vỗ vào lưng Dai trêu chọc.

Kinh ngạc - là thái độ của Dai bây giờ. Không kinh ngạc sao được khi mà người bị mình đẩy xuống vực tưởng chừng như đã chết đang đứng lù lù trước mặt mình. Suốt 5 năm qua Dai chưa bao giờ hết hối hận và chuyện mình đã làm, và cũng chưa bao giờ hết nhớ về Linh. Cái cảm giác cắn rứt đã dày vò cậu từng ấy năm và bây giờ khi thấy cô ấy khoẻ mạnh vậy thì đáng ra cậu phải rất vui nhưng không, cậu không thể thở phào nhẹ nhõm khi mà cô gái ấy đã thay đổi, thay đổi hoàn toàn đến đáng sợ.

- Này, ngạc nhiên đến thế cơ à? Tưởng mình chết rồi phải không? - Nó vung vẩy bàn tay trước mặt Dai, hỏi.

- Không! Chỉ là.....dạo này cậu thế nào?

- Ổn cả! Mình đang là giáo viên kiêm nghệ sĩ piano dưới cái tên giả là Hoàng Phong Hạ. Còn cậu?
- Mình đã phá huyết pháp để trở thành một con người bình thường rồi, giờ đang là sở hữu một nhà xuất bản khá nổi tiếng! – Dai nói chậm chậm
- Không ngờ gặp được người quen cũ nhưng phải để lần khác mình mới đãi cậu được. Gặp lại sau nhé! Good night! – Nó nói vội, vẫy tay rồi chạy vụt đi, màn đêm nuốt trọn lấy thân hình nó.
- Dai không nói gì, chỉ im lặng gật đầu. Liệu sự hối lỗi muộn màng trong lòng cậu bấy lâu nó có cần không?

Chủ nhật

- Cậu uống gì? – Nó hỏi
- Tùy, cái gì hợp với hầu bao cậu là được! – Dai cười xoa. 5 năm qua mấy khi cậu vui vẻ thế này chứ.
- Nhưng một người phụ nữ từ đâu hùng hổ bước đến phía hai người, vớ ngay li nước vẫn còn trên khay người phục vụ hất thẳng vào mặt nó. Cả nhà hàng đều hướng con mắt tò mò về phía nó:
- Đồ hồ li, mày dám cướp chồng bà à? Hôm nay bà giết mày cho xem! – Vừa nói bà ta liền nhào đến túm tóc nó.
- Rất nhanh Dai liền ngăn bà ta lại, với giọng nghiêm nghị cậu nhóc trừng mắt nói:
- Có lẽ bà nhầm người rồi, nên quay về đi!
- Về phía nhân vật chính của chúng ta: nó vẫn ung dung nhìn người phụ nữ trước mặt với cái nhìn cực kì thách thức, vớ lấy cái khăn giấy trên bàn để lau mặt, nó nhỏ nhẹ:
- Chọn món đi Dai! Kệ mẹ điên này đi, lâu lắm mới gặp, đừng để bị phân tâm!
- Dai tròn mắt nhìn nó. Đùa sao? Có đánh chết cậu cũng không tin đây là nó. Cậu hiểu rõ nếu là trước đây nó sẽ không bao giờ nặng lời như thế, vậy mà..... “Rốt cuộc sao bạn lại trở nên như vậy hả Linh?”
- Nhận thấy nước cờ đầu không làm nên chuyện gì, người phụ nữ kia liền đổi kế hoạch: bà ta ngồi thụp xuống đất, tru tréo với hai hàng nước mắt giả tạo:
- Ối giờ mọi người ơi! Số tôi khổ quá cơ! Gia cảnh khá giả, gia đình hạnh phúc vậy mà từ khi còn hồ li đội lốt người này cư nhiên dụ dỗ chồng tôi làm gia đình chúng tôi tan nát, con tôi mất bố, tôi đến đây mong nhận được lời xin lỗi vậy mà cô ta còn nói tôi là mẹ điên! Ối giờ ơi, thà tôi chết đi cho xong.
- Dai cùng toàn bộ thực khách trong nhà hàng đều nhìn bà ta với con mắt ái ngại. Hàng loạt tiếng xì xầm và những cái chỉ chỗ nhắm thẳng về phía nó, đại loại như:
- “Nhìn như vậy mà lại đi cướp chồng người khác!”
- “Con nhà ai mà vô giáo dục vậy chứ?”
- “Gớm thật! Đi cướp chồng người khác rồi giờ lại câu được anh chàng thế kia! Đúng là có máu hồ li! Khéo khi mẹ cô ta là ** ấy chứ!”
- Quý khách, xin quý khách đừng làm phiền công việc kinh doanh cả chúng tôi nữa! Mời về cho! – Anh chàng phục vụ lễ phép.
- Không đời nào, chừng nào con ả kia còn chưa xin lỗi thì đừng mơ tôi rời khỏi chỗ này! – Bà ta thắng thế lại càng được nước tiến tới.
- Dai định lên tiếng nhưng thấy nó lắc đầu đành im lặng. Nhìn bà ta đóng kịch nó không khỏi bội phục nên quyết định sẽ diễn cùng bà ta:
- Phu nhân! Tôi là con nhà lành, bà nói thế là oan tôi đó!
- Cái gì? Mày còn dám chối? Ông nhà tao đã bỏ biết bao nhiêu tiền nhằm lấy lòng mày, si mê mày đến nỗi chẳng thèm nhìn mặt vợ con! Tất cả là tại mày

Nó chống tay lên bàn, nhìn bà ta với con mắt vô tội yếu đuối:

- Đây! Rõ ràng là ông ta bám theo tôi, tôi không biết ông ta là ai nhưng thiết nghĩ hạng trâu già thích gặm cỏ non như ông ta có cho không tôi cũng chẳng thèm! – Sau câu nói này, rõ ràng nó là kẻ thắng thế

Bà ta cứng họng, mặt đỏ tía tai lấp bắp:

- Mày.....mày.....

- Thay vì đến đây là ó bà nên về nhà giữ chồng thì hơn! – Nó ra bộ rầu rầu khuyên nhủ rồi nói tiếp: À quên, muốn giữ được chồng thì bà đừng nên giữ vòng eo bánh mì và dòng mỡ phẩm rẻ tiền của mình!

Quá xấu hổ bà ta liền rời khỏi quán và đi mất dạng. Tưởng chừng có thể hạ nhục được nó ai dè lại bị chính nó bôi nhọ.

Chẳng còn tâm trạng ăn uống nó và Dai cũng rời khỏi nhà hàng.

- Thấy mình lạ lẫm sao mà nhìn chằm chằm vậy? – Nó hất tóc, bực mình hỏi.

- Bạnkhác ngày xưa quá! – Dai xót xa.

- Hừ, Triệu Thuỳ Linh ngày xưa và bây giờ đương nhiên khác. Giờ mình đâu còn ngu ngốc, nhu nhược và dễ bắt nạt nữa! Dễ dãi với kẻ thù là tàn nhẫn với bản thân! Hoàng Phong Hạ là sự nâng cấp của Triệu Thuỳ Linh! – Nó nói nhanh rồi leo lên xe, mệt mỏi nhắm mắt chìm vào giấc ngủ.

Dai không nói gì, chỉ im lặng lái xe đưa nó về nhà. Hơn bao giờ hết, cậu cảm thấy rất hối hận và cắn rứt. Cậu chợt nhận ra chính cậu là kẻ dẫn người mình yêu vào con đường tha hoá và tội lỗi và lần đầu tiên cậu biết chấp nhận một sự thật hiển nhiên: Cậu không xứng để yêu và được yêu cô gái đang nằm bên cạnh.

54. Chương 57

Chap 57: Thất hay gỡ!

Chap này ai là fan Shin thì sướng nhé! ^o^

Trời âm u, những đám mây cứ thế vẫn vũ trên trời. Nó thở dài nhìn qua cửa sổ tàu siêu tốc. Cảnh vật cứ thế vụt qua trước mắt nó nhanh đến nỗi chẳng biết là đẹp hay xấu, chỉ thấy những vệt dài như dòng nước chảy hết như một cuộn phim đang chiếu nhưng bị hỏng hoặc nhiễu. Nó giống hết như những việc nó gặp phải trong tháng này: ô ạt, liên tiếp dồn đến khiến nó chẳng phân biệt được mình nên làm gì. Một giải pháp hữu hiệu đã được đưa ra dưới sự tư vấn của Dai, đó là một chuyến du lịch ngắn hạn ở XXXX

Giống như Dai đã quảng cáo, nơi này thật khiến người khác thấy thoải mái. Với khung cảnh yên bình, một mạc hoà quyện với sự mờ ảo và huyền bí của núi rừng nó chợt nhớ đến ngày đầu nó bước đến Shamans. Tuy là mùa du lịch nhưng nơi này có vẻ hiếm khách bởi nhiều lí do như chưa được đầu tư dịch vụ, đường xá xa xôi hoặc nơi này quá hiền lành khiến nhiều người không khỏi cảm thấy rùng rợn. Nhưng đối với nó, sự tĩnh lặng và yên bình này chính là điều tuyệt vời nhất.

Sau khi chọn điểm dừng chân ở một nhà nghỉ cỡ nhỏ, nó sắp xếp đồ đạc rồi nhanh chóng bắt đầu chuyến phiêu lưu trong rừng của mình mà không cần một người địa phương dẫn đường. Để câu khách, một vài hộ gia đình ở đây còn nuôi ngựa để khách thuê đi dạo, trải nghiệm cảm giác trên lưng ngựa và đương nhiên nó cũng được chào hàng. Đáng tiếc nó đến đây là mong quên được chuyện buồn nên việc cưỡi ngựa là điều không thể bởi vì điều đó chỉ khiến nó thấy nhớ đến hân và càng đau khổ hơn mà thôi.

Gió mùa thu nhẹ thổi, bóng dáng một nó với bộ váy trắng nhẹ bước trên con đường mòn nổi bật giữa sắc phong đỏ rực. Tất cả đều tĩnh lặng, hết như chính tâm hồn của nó bây giờ. Nó đang cần lắm một sự an ủi, vỗ về từ thiên nhiên. Bây giờ nó đã quay trở về như ngày xưa: một mạc, trong trắng, thanh cao, đôi mắt trong êm dịu lại hiện ra như hai viên pha lê, không còn bị che khuất bởi hàng mi dày đặc mackara nữa. Không chỉ là vẻ bề ngoài mà bản thân nó cũng đã trút bỏ cái sự độc ác, kiêu hãnh, quật cường giả tạo

thường ngày để trở về là một cô gái hiền lành, dịu dàng. Nó mới thật sự là Triệu Thuý Linh – Quách Giao Khuyên.

Tà váy trắng bay bay, gió man man thổi nhẹ, nó im lặng ngược nhìn những tầng lá.....tất cả đều rất nhẹ nhàng, thư thái hệt như một bức tranh thủy mặc đẹp đẽ.

“Xoạch,xoạch” - Một tiếng động phát ra, phá hỏng sự hưởng thụ của nó hiện giờ.

Đó là tiếng lá khô nát vụn dưới đế giày.

Và một bóng người dần hiện ra sau gốc phong đại thụ. Với áo pull đen, quần hộp đen, hai tay ung dung đút túi quần, người đó thờ ơ ngắm nhìn xung quanh đúng với phong cách một thiếu gia kiêu hãnh, ngạo mạn nhà. Và ngay giây phút nhận diện được khuôn mặt người đó, như một phản xạ nó đưa tay định kéo chiếc mũ vành rộng đang đội trên đầu chụp xuống nữa nhưng....

“Vù...Vù...” - Một làn gió mạnh bất chợt thổi từ phía sau nó, hất đám lá khô cùng chiếc mũ của nó về người đối diện. Vậy là càng tránh càng gặp, nó nhìn hẩn rồi lại nhìn chiếc mũ trên tay hẩn, đứng trân trân không biết làm gì.

Khác với vẻ bối rối của nó hẩn chỉ chậm chậm tiến đến chỗ nó trả mũ rồi lại bước đi, nhanh và vô cảm. Nó vừa mừng lại vừa vui, nó đã quên mất khuôn mặt mình giờ đã thay đổi đến mức nào, chỉ là nó có tật giật mình mà thôi. Nhưng chỉ mới đi được vài bước hẩn liền dừng lại, quay người, nhìn nó hỏi:

-Cô là pháp sư?

-Phải! – Nó hơi giật mình nhưng cũng mau chóng trả lời: Nhưng làm sao anh biết?

-Pháp sư luôn nhận ra nhau nhờ huyết pháp!

-Rồi sao?- Nó nhú mào, nếu chỉ có thể hẩn có cần mất công hỏi như vậy không.

-Không! Chỉ là tôi muốn hỏi: Có phải chúng ta đã gặp nhau và từng quen biết không?

Nó nuốt nước bọt, bắt giác lùi lại một bước. Chẳng phải nó đã thay đổi nhiều lắm sao? Sao hẩn có thể nhận ra được? Nghĩ nhiều là thế nhưng nó nhìn hẩn đầy cảnh giác, cái miệng tiếp tục phun ra những lời đối trá như một bản năng trốn chạy:

-Chúng ta chưa hề gặp nhau.....cũng không hề quen biết! - Để nói được câu nói này, nó đã rút hết sự can đảm của mình mà che giấu đi những biểu cảm sắp thể hiện trên khuôn mặt. Không đau sao được khi phải nói thế, bởi vì nó biết rất rõ nó vẫn còn yêu hẩn nhiều lắm chỉ là bản thân vẫn đang cố gắng tự phủ nhận mà thôi.

-Vậy sao? – Khuôn mặt cùng ánh mắt của hẩn hiện lên sự thất vọng rõ rệt, có lẽ hẩn mắc bệnh hoang tưởng hoặc hy vọng quá nhiều. Nhưng như chợt nhớ ra điều gì, hẩn liền rút ra trong ví bức ảnh kỉ niệm duy nhất, hỏi: Vậy..... cô có biết cô gái trong bức ảnh này không?

Khỏi phải nói nó đã kinh ngạc như thế nào, làm sao có thể tin hẩn vẫn giữ bức ảnh này chứ? Hàng nghìn câu hỏi được đặt ra, nội tâm phân chia thành nhiều ý kiến. Một mặt nó muốn đối diện với hẩn mà hỏi thẳng thừng chuyện năm xưa, một mặt lại e sợ, sợ chính miệng hẩn thừa nhận. Cuối cùng nó chỉ hỏi:

-Cô gái đó là gì của anh?

-Không biết! - Hẩn thở dài.

-Không biết? Vậy tại sao anh....?

-Tôi đang đi tìm cô ấy, dù không biết cô ấy còn sống hay đã chết nhưng tôi vẫn tìm, vẫn hy vọng sẽ có ngày gặp được cô ấy.

-Để làm gì chứ? – Nó cố ngăn dòng lệ sắp sửa trào ra.

-Tôi muốn hỏi: vì lí do gì mà cô ấy không ở bên tôi nữa?

-Ha ha! Thật đáng thương! Vì lí do mà anh nghĩ tôi và cô ấy quen nhau chứ?

-Đôi mắt cô.....rất giống cô ấy! Chưa thấy cô cười nhưng chắc hẳn nó cũng rạng rỡ như vậy! Rất giống với ấn tượng của tôi với cô ấy trong giấc mơ!

Tiếng thở dài, im lặng hoà lẫn cùng nhịp điệu của gió.

Hai con người đang hướng về nhau, hai trái tim cũng chung sự thổn thức, hai ánh như xouay lấy đối phương: nghi ngờ, đầu tranh, hận thù, đau xót nhưng nồng nàn và nhớ nhung. Chỉ là hai con người đó không đủ can đảm, đủ dũng khí để bước qua giới hạn của cái tôi mà tìm đến sự thật. Người con trai: mơ hồ, lạc lõng, cô độc rồi hoá thành hoài nghi, mất đi sự tin tưởng vào người đời nhất làmột cô gái xa lạ. Người con gái: đau khổ, hận thù, tổn thương rồi hoá thành căm thù cuộc sống, phỉ báng tình yêu. Đúng là bi kịch!

-Tại sao có ảnh của cô ấy anh lại không biết tên? Đó là gì mà anh phải tìm? – Nó quanh co, trốn tránh sự trả lời.

-Tôi....bị mất trí nhớ, kí ức đều bị mất sạch! Vì là kỉ niệm nên dĩ nhiên sẽ rơi vào dĩ vãng, nhưng dòng chữ đằng sau bức ảnh đủ khiến tôi hiểu: cô ấy đối với tôi là quan trọng nhất và hơn hết tôi thật sự muốn biết cô ấy có còn nhớ tôi? – Nói xong câu này, như đã đến thời điểm giới hạn, và đã hết sự mở lòng dành cho kẻ xa lạ, hẳn cất bức ảnh, quay người, tiếp tục cho tay vào túi quần và bước đi với điệu bộ quen thuộc vốn dĩ.

Từ đằng sau, nó chợt run lên từng đợt, bờ vai nhỏ yếu đuối cứ từng đợt mà rung lên:

-Cô gái đó.....đã nhớ anh lắm! Thật sự là nhớ đến phát điên! Chỉ có điều đối với anh cô ấy chỉ là người thừa mà thôi! – Nó nghẹn ngào nói trong nước mắt. Nó không biết tại sao hẳn không còn kí ức nhưng giờ nó nói ra cái gọi là quá khứ kia thì thay đổi được gì không? Chắc chắn là không đâu bởi vì hẳn có thể mất trí nhớ nhưng không có nghĩa là hẳn không đẩy nó xuống vực!

Câu nói ấy thật sự khiến hẳn sững lại nhưng chỉ là trong vài giây thôi rồi những tiếng loạt xoạt lại phát ra liên tiếp: “ Không phải là bạn đúng không? Hai lần, đã hai lần tôi hy vọng đó là bạn nhưng thứ tôi nhận được chỉ là sự thất vọng. Nếu đó là bạn thì bạn đã tiến đến và nắm tay tôi, nói cho tôi mọi chuyện đúng không? Nếu đó là bạn thì bạn sẽ không bỏ mặc tôi, mặc kệ tôi với sự giả dối và nỗi cô độc đến thấu tâm gan này đúng không? Hay là đó đúng là bạn nhưng ngay cả bạn cũng bỏ mặc tôi và không cần tôi nữa?

Tình yêu thật mong manh trước những thử thách và càng trở xa vời hơn khi hai con người đều thiếu sự can đảm và lòng tin. Yêu hết mình, tin hết mình, sẽ không ngại mà bảo vệ, không ngại mà hy sinh, không ngại tất cả - đó là những lời thề thốt khi yêu nhưng con người ta chỉ biết những điều đó là thật sự khó khi tự mình trải qua. Thế nên hãy học cách hy sinh, chịu đựng, tin tưởng và kiên nhẫn khi yêu một ai đó, dù ai có nói đó là sự mù quáng quá thái thì hãy nên hiểu rằng một khi đã yêu thì không còn cái gọi là mình nữa! Thế nên những nút thắt đầy rối rắm kia cần lắm thời gian và những bài học của những người đang yêu. Gỡ hay rồi còn phải chờ sự chủ động từ hai phía

55. Chương 58

Chap 58: Chấp nhận

Tại Shine

- Hanaka! Mày vẫn theo sát Sawada đấy chứ? – Tsura chống cằm tra hỏi.

- Cha không cần phải lo!

- Đương nhiên tao chẳng cần phải lo bởi vì.....tuần sauvào thời điểm này hẳn sẽ trở thành một hồn ma!

Hanaka thất thần nhìn lão cha nham hiểm, bỗng dưng ả thấy sợ, thấy lo:

- Ý cha là gì?

- Hừ, thằng đó là một mối hoạ, nếu để lâu e rằng bọn pháp sư ngu ngốc sẽ lấy hẳn làm lí do để khởi nghĩa, đến lúc đó e rằng sẽ có loạn. Giết hẳn là giải pháp tốt nhất. Mày nên trông chừng hẳn thật tốt, đừng để hẳn phát hiện ra điều gì!

- Cái gì? Chẳng phải cha nói là.....

- Đó là trước đây! Còn bây giờ thì.....ra ngoài đi!

Hanaka nuốt bọt, sợ hãi quay đầu chạy nhanh ra khỏi đại điện. Nói thẳng ra là ả đang muốn chạy trốn, phải khó khăn lắm ả mới được gần hấn, ả sẽ không để truyện đó xảy ra, không bao giờ!

- Ichida! Nếu Hanaka dám phản bội hãy cho con bé đi thanh thản! – Tsura nói khàn khàn, bộ râu rậm che đi nụ cười thâm hiểm.

Gió lộng và nắng ấm là thời tiết hôm nay. Hấn thư thái nghe nhạc và nhâm nhi giai điệu nhẹ nhàng. Đôi mắt sâu nhắm hờ khiến người khác không khỏi nghĩ hấn đang ngủ.

Tiếng bước chân của Hanaka dồn dập lại gần, hấn nghe thấy rõ mồn một nhưng không phản ứng. Hanaka vừa nhìn thấy hấn liền đột ngột dừng lại, hơi thở rõ ràng rất gấp gáp, cô ả run rẩy quỳ sụp xuống bên cạnh hấn, bàn tay khê tiến tới mong được chạm đến khuôn mặt đẹp và cương nghị như mặt tượng tuyết mịn kia nhưng rồi bàn tay đó ngập ngừng rồi co rút lại kèm theo một tiếng thở dài xót lòng. Hanaka ôm mặt, khóc như mưa:

- Xin lỗi! Thật sự xin lỗi anh rất nhiều!

Hấn vẫn im lặng, chờ đợi những câu nói tiếp theo.

- Em đã từng ước anh mất trí nhớ nhưng bây giờ em muốn anh nhớ lại và trở về như xưa: một Nam thần điện hạ kiêu hãnh. Nhưng mà thật đáng tiếc thuốc giải lại nằm trong tay Dai mà em đã mất dấu kẻ đó lâu rồi. Giờ em phải làm sao?

- Vậy hãy đưa tôi đến một nơi! - Hấn mở mắt, nhồm người dậy.

Khỏi phải nói Hanaka đã ngỡ ngàng như thế nào. Thế nhưng cô ả không phủ nhận những điều mình vừa nói. Chỉ nhìn vào mắt và nói:

- Anh muốn đi đâu?

- Shamans! - Hấn không ngại nói thẳng. Dù cho Hanaka có nói cho lão già Tsura hấn cũng không sao, ngày hôm qua – ngày 15 – 9 hấn đã hoàn tất đội quân của mình, chỉ một câu nói của hấn cũng đủ khiến lão già đó phải húp cháo tù nhưng theo hấn biết ông ta còn có mật đạo thoát thân vì thế không thể mạnh động. Thế nên về Shamans và lựa lời moi móc Hanaka là kế hay nhất!

Tại Shamans

Ngôi trường nổi tiếng ngày nào giờ chỉ còn là dĩ vãng, cả quần thể trường đã bị bỏ trống, pháp sinh đã bị đuổi, giáo pháp đã bị giết chết toàn bộ. Không gian yên tĩnh và một màu ảm đạm phủ lên những dãy học. Tất cả yên ắng đến đáng sợ.

Hấn chậm chậm bước trên sân trường trải đầy lá rụng, những cơn gió đầu thu cứ phũ phàng cuốn phăng vài chiếc lá lác đác trên các cành khẳng khiu. Những bức tường kia đẹp đẽ xưa kia đã phủ một màu rêu, mạng nhện bị bám đầy nhưng chẳng còn ai để quét dọn nữa.

Hanaka khó hiểu, rụt rè hỏi nhẹ:

- Sao anh lại biết nơi này?

- Không cần phải diễn kịch nữa! Cứ tự nhiên. - Hấn nói băng quơ nhưng đủ khiến cho Hanaka run rẩy.

Đột ngột Hanaka cầm lấy tay hấn dẫn đi, ả sẽ tận dụng chút thời gian cuối để nắm lấy bàn tay này, ả biết rõ một khi hấn nhớ lại hấn sẽ chẳng thêm đoái hoài chứ đừng nói là nắm tay.

Bãi tập phía Tây hiện ra dưới mắt hai con người với sự tiêu điều và lộn xộn. Sớ vũ khí trong kho đã không cánh mà bay, trên nền đất chỉ còn vài mũi tên bị gãy.

Phản ứng đầu tiên của hắn là ngạc nhiên vì hành động của Hanaka sau đó bất chợt nhắm mắt, ôm đầu. Lại cái cảm giác ấy, cái cảm giác một cơn đau khủng khiếp dội đến kéo theo hàng nghìn mảnh ghép li ti của quá khứ.

“Nè! Anh vừa phải thôi. Có thật là anh biết cười ngượng không đấy?”

“AAAAAAAAAAAA, dừng lại ngay”

Cứ thế, kí ức cứ dội về như một thước phim quay chậm. Hắn thở dốc, lão đảo.

- Cận thận! – Hanaka đỡ lấy hắn, lo lắng: Cứ từ từ, đừng vội!

Lần đầu tiên hắn cảm nhận được sự chân thật trong câu nói của Hanaka. Vì lí do gì mà thái độ của cô ả lại thay đổi nhanh đến vậy?

- Làm sao anh biết mình đã từng ở Shamans? – Hanaka một lần nữa hỏi với thái độ dò xét.

- Có người nói!

Sau câu nói này dù là một kẻ ngốc Hanaka cũng sẽ nhận ra hắn đã biết từ lâu những việc lừa dối mà cô ả cùng gia đình làm sau lưng hắn.

- Vậy chắc anh đã nghe kể về Linh hả?

- “.....”

- Cô ấy xinh lắm, một vẻ đẹp rất thánh thiện! – Hanaka cười nhạt đau khổ, chấp nhận thôi, cổ nứu giữ cũng chẳng được gì. Nhớ kĩ lại đây là lần đầu cô ả kể về nó bằng giọng điệu thật lòng, không mỉa mai, không ghen tỵ: Khi cô ấy cười, mọi thứ xung quanh đều biến thành một màu vàng, màu vàng rực rỡ và kiêu hãnh. Điều đó đã khiến em phát điên vì ghen tức, ngôi vị hoa khôi bị cô ấy dành mất, cô ấy là tâm điểm của sự chú ý và là người có được tình yêu của anh!

- Giờ cô ấy ở đâu? - Hắn ngồi xuống chiếc ghế đá bị vỡ phần tựa, chầm chầm hỏi.

- Em không biết! Nhưng có lẽ đã chết rồi!

Im lặng. Tất cả đều im lặng, rồi như muốn chuyển đề tài hắn đành mở lời:

- Cô có muốn nghe một câu chuyện không? Tôi nghĩ nó hợp với cô!

Hanaka mở to đôi mắt, cứ ngỡ khi hắn biết trước giờ cô ả luôn nói dối sẽ chẳng thèm nhìn mặt nữa ai dè hắn lại có thể thản nhiên nói một câu như thế, Hanaka mỉm cười:

- Tất nhiên!

- Tôi quen một người đàn ông rất thông thái. Ông ta luôn dành thời gian ngắm nhìn những con vật bé nhỏ mặc dù bản thân ông ta rất bận. Vì hiểu kì tôi đã hỏi ông ta rốt cuộc tại sao ông ta lại phí thời gian vào việc vớ vẩn như vậy, và rồi câu trả lời của ông ta đã khiến tôi ngỡ ngàng. Ông ta nói ông ta thông thái là nhờ vào các con vật bé nhỏ kia, ví dụ như buổi sáng hôm đó ông ta ngắm nhìn một con kiến tha lá trên sân trong vòng 1 giờ. Nó phải đối mặt với rất nhiều trở ngại trên đường đi của mình nhưng đều tìm cách vượt qua và nhất quyết không chịu buông chiếc lá. Ông ta bị thu hút bởi sự khéo léo của nó với phép lạ của sự sáng tạo. Một bộ não nhỏ xíu biết khám phá, phát hiện và khắc phục. Cuối cùng chú kiến cũng đến một cái lỗ nhỏ, là lối vào “ngôi nhà” của nó dưới lòng đất. Nhưng cái lá quá lớn và không thể tha vào trong. Sau tất cả sự khéo léo để vượt qua rắc rối, khắc phục các vấn đề trên đường đi, con kiến bỏ qua chiếc lá và bò về tổ. Ông ta nói từ đó mà ông ta nhận ra trong cuộc sống này, con người luôn lo lắng và khao khát tiền bạc, công việc, gia đình, tình yêu,.....nhưng đừng để nó chi phối cuộc sống của mình. Con người chúng ta có thể phấn đấu, nỗ lực đạt lấy mục tiêu nhưng đương nhiên cũng nên biết đón nhận mọi kết quả. Có thể sự phấn đấu, nỗ lực đều vô ích, thất bại và chẳng đem lại kết quả gì nhưng đó chưa phải là dấu chấm hết, nó là nền móng cho sự thay đổi. Nghe những lời ông ta nói tôi nhận ra không phải cái gì ta cố gắng đều có thể đạt được, quan trọng là bản thân ta có chịu chấp nhận hay không mà thôi. Cô hiểu những gì tôi nói chứ Hanaka? Cô thật ra không xấu, chỉ là cô không biết được điểm dừng và cách chấp nhận. Nếu làm được điều đó cô đã hạnh phúc biết bao!

- Thật đáng tiếc là bây giờ em mới nhận ra! – Hanaka lại khóc, đưa tay quệt vội hạt lệ vương trên má, cô rút ra một tờ giấy rồi đưa cho hắn: bản đồ mật đạo của cha em đây! Có cái này anh sẽ chẳng còn gì vướng bận phải không? Chỉ xin anh, đừng giết ông ấy! Cho dù ông ấy có độc ác thế nào thì cũng là bố em, có thể chọn lựa tất cả nhưng đâu thể chọn lựa bố mẹ đúng không?

- Tôi sẽ suy nghĩ! - Hắn đứng dậy rồi bước sâu vào rừng.

Hanaka nhìn theo, rồi lặng lẽ bước bên cạnh. Xem ra việc từ bỏ cũng không khó khăn như cô nghĩ! Có điều Hanaka vẫn chưa hoàn toàn thật lòng đâu, cô ả biết rõ một điều: Nó vẫn còn sống, chỉ là ả không đủ can đảm để xin lỗi nó. Nhưng mà ả biết cái ngày gặp lại Linh sẽ là không xa: “Cả em và người ấy :

- Đều là con gái....
- Đều đủ đầy mạnh mẽ lẫn mong manh...
- Đều đủ đầy mơ ước về một tình yêu trọn vẹn...

Nhưng em và người ấy :

- Chỉ khác nhau ở chỗ...
- Đó chính là cách thể hiện nỗi đau của mỗi người...
- Em kiên nhẫn - Giả tạo...
- Còn cô ấy chân thật - Yếu mềm...
- Em giấu nước mắt - Cười độc...
- Còn cô ấy hạnh phúc”

Níu kéo 1 người không yêu mình

_Cũng như đưa tay ôm lấy cây xương rồng

_Càng ôm chặt càng làm bản thân đau đớn

.

_Cũng như đưa tay ôm chặt cục nước đá

_Lạnh giá và tê buốt,nó tan chảy thành nước

_Đến khi nó thấm hết qua bàn tay

.

Cuối cùng thứ mà mình nhận lại chỉ còn là nước mắt.

56. Chương 59

Chap 59: Cuộc chạm mặt của sự đối lập.

Hít một hơi thật sâu, vươn vai vài cái nó mới bước vào tàu điện. Chuyến du lịch này nó đã về sớm hơn dự định. Đoàn tàu lại khởi hành đem theo hành khách, nó cố ngoái đầu nhìn ra phía cửa sổ, nhìn về nơi nó chạm mặt hắn. Đau khổ ôm đầu, nó thở dài, rốt cuộc ông trời đang muốn gì vậy? ông đang muốn chơi gì? Tại sao tách hắn ra khỏi nó khiến nó tưởng như mình đã quên vậy tại sao 5 năm sau ông lại đẩy hắn đến cho nó, tiếp tục làm nó đau? Vốn biết ông trời là kẻ định đoạt số phận, có thể chơi đùa những số phận đó một cách tùy ý nhưng tại sao lại nhẫn tâm vậy chứ? Tình yêu của nó và hắn có thể nói là ngọt ngào và yên bình hay đắng cay đều được, đắng ngọt xen lẫn hết như vị socola đen thấm thắm ruột gan. Thứ tình cảm ấy như một cây cỏ dại: ban đầu chỉ là mối chớm rễ khiến nó nghĩ mình hoàn toàn có thể kiểm soát được nhưng càng dần rễ càng dài, cắm càng sâu vào trái tim nhỏ bé của nó khiến nó hoảng hốt nhận ra rằng mình không thể nhổ nó ra được nữa, kéo tung chân rễ này thì chân rễ kia lại mọc dài và sâu hơn, cứ thế trái tim của nó ngày càng có nhiều vết loét rỉ máu, máu tuôn ra và tiếp tục nuôi dưỡng thứ độc thảo(cỏ độc) ấy.

Cuối cùng nó kiệt sức và đành để mặc tình yêu đang lớn dần, liên tiếp sau đó là chuỗi ngày có nước mắt và xót xa, hạnh phúc chưa kịp thấm thì đau và hận đã choán lấy tất cả, đau đớn thay càng đau càng hận thì tình yêu càng khắc sâu, càng không thể rũ bỏ. Tình là thứ tình cảm chết tiệt!

Nó khẽ đặt bàn tay lên trên lồng ngực phía trái, đôi mắt nhắm chặt, nó đang cảm nhận, cảm nhận rằng trái tim mình đang đập thế nào. Nó đang đập nhanh hơn, nhanh như cái ngày nó và hắc còn bên nhau: “Đừng đập như vậy nữa, đau như thế này rồi mày còn muốn tiếp tục hay sao? Chẳng phải toàn bộ bộ phận đều phải nghe theo sự điều khiển lí trí của bộ não sao? Sao chỉ riêng mày lại ương bướng để rồi đau thế hả? Sao lại đập vì một người khác rồi nhận lấy đau đớn cho bản thân chứ?” - Nước mắt nó lại tuôn ra như mưa, đôi vai lại run lên bần bật, trời chưa tối mà nước mắt tại sao lại chảy ra? Những hành khách bên cạnh nhìn nó ái ngại, cô gái xinh đẹp kia có lẽ đã khóc quá nhiều nên chẳng còn có hơi để cất lên tiếng nấc nữa, chỉ có những hạt chân châu liên tiếp rơi xuống, rơi xuống không có điểm dừng. Tiếng u u của tàu vẫn phát ra như tiếng từng cánh chong chóng quay trong gió, và đầu óc nó cũng quay cuồng như vậy. Không hiểu sao khi nhìn thấy hắc, hận thù đọng lại bỗng tan biến hết, đầu óc trống rỗng và tim đập từng nhịp mạnh mẽ như tiếng kim phút đồng hồ đưa thời gian quay về quá khứ. Kỷ niệm tràn về, hạnh phúc có, đau khổ có nhưng tất cả đều ứ chặt ở cuống họng, không thể nào thoát ra. “Tôi bị mất trí nhớ, kí ức đều bị mất sạch!” - Câu nói của hắc bỗng hiện về trong tâm trí, khiến bộ não nó muốn nổ tung. Trắng đen thật giả đan xen thật rối rắm. “Tại sao Shin lại mất trí nhớ? Nếu mất trí thì sao những người xung quanh không nói cho anh biết? Đây là một âm mưu? Người dẫn mình xuống vực có phải là anh ấy không?” - Hàng loạt câu hỏi được đưa ra nhưng nó lại không thể trả lời. Đang ôm chặt lấy cái đầu của mình mà lắc mạnh nó chợt giật mình vì một cái vỗ vai:

- Tôi có thể ngồi cạnh cô bé chứ? - Một người phụ nữ trong độ tuổi tam tuần nhìn nó cười, từ người bà ta phát ra thứ gì đó khiến nó nhũn mày một hồi rồi mới dịch ra gần cửa sổ chờ chỗ cho bà ta.

- Cảm ơn!

Một dòng điện chạy qua sống lưng khiến nó bất giác nuốt nước bọt, rồi theo phản xạ nó quay sang nhìn bà ta, này giờ nó đã thấy lạ nhưng bây giờ khi ngồi cạnh bà ta nó mới cảm nhận được rõ nét: bà ta có khí pháp toả ra nhưng nhạt và hỗn tạp.

- Đừng nhìn tôi như thế! Cô bé chưa thấy một Pháp thủy bao giờ sao? - Bà ta mỉm cười đáp lại ánh nhìn kinh ngạc của nó.

- Bà là một Pháp thủy sao? - Nó lắp bắp. Đúng rồi! Chỉ có thể khí pháp mới bị nhạt và hỗn tạp như vậy. Nhưng nó không ngờ có ngày lại được giáp mặt một Pháp thủy bởi vì những người như vậy thật sự rất hiếm! Họ là những người mang trong mình dòng máu pha trộn giữa pháp sư và phù thủy. Họ có những khả năng của cả hai chủng tộc, là những con người rất đặc biệt. Họ hơn Phù thủy ở chỗ họ có thể điều khiển được nguyên tố của tự nhiên, có thể xua đuổi yêu quái tà ma, nhưng lại hơn pháp sư ở chỗ họ có khả năng đoát trước được tương lai và đọc được suy nghĩ của người mình muốn. Chỉ có điều không chỉ được gộp tất cả các ưu điểm của hai chủng tộc họ cũng bị cả những nhược điểm của hai tộc khổng chế.

- Phải! Cô bé muốn nhờ ta chuyện gì sao? - Bà ta mà mỉa cười.

Nó mím môi rồi lấy hơi:

- Bà có thể cho tôi biết... tôi và chàng trai mang tên Sawada Shin... sau này... sẽ đi về đâu không?

- Nói cho cô bé, tôi có được lợi gì không? - Bà ta hỏi nó đầy thần nhiên.

Nó cúi đầu, chính là thế, họ mang dòng máu pháp sư nhưng họ có sự toan tính và sở thích trêu đùa của phù thủy. Thật khó thể thuyết phục được bà ta.

- Hừ! Ta không muốn trả lời câu hỏi của cô bé nhưng có điều này ta nghĩ cô bé nên nghe: Con người ta dù ở chủng tộc nào đi nữa, dù thông minh đến đâu thì cũng có lúc phạm sai lầm, có lúc bị lừa vẫn đề là ở chỗ đừng để cái sai ấy đi quá xa rồi sau này hối hận, điều cần làm là vượt qua cái sai đó mà tiến bước. Cô bé và chàng trai đó sau này ra sao là do cô bé chọn lựa, đừng chờ ông trời tiếp tục chỉ dẫn nữa!

- “.....”

- Chiều này, cô bé sẽ gặp một người, một người nói những thứ cô bé cần nghe, cần biết. Hãy tin người đó, cho dù đó có là người luôn sống giả dối hay luôn lừa gạt cô bé bởi những lời người đó là thật!

Trong suốt chặng đường, nó luôn nghĩ đến những lời bà ta nói, có lẽ nó bà ta đã đúng khi cho rằng nó chưa từng có can đảm vượt qua cái sai kia. Nhưng mà bà ta có lẽ không biết rằng nó đã từng muốn vượt qua, vượt qua bằng cách thuyết phục mình tin hẳn như: để nó sống nên hẳn đành phải dẫn nó xuống vực và hi vọng nó sẽ thoát ra được, chẳng phải khi nó rơi xuống đã có người cứu nó hay sao, tuy nó không biết được đó là ai nhưng người đó có pháp lực rất mạnh, mạnh đến nỗi có thể đẩy thứ Huyền khí trong người nó ra ngoài, còn những lời nói độc địa ấy là do hẳn bị ép hay đó không phải là hẳn mà đơn giản là một người nào đó hoá trang để lừa nó thôi nhưng mà những lời lẽ biện minh kia đều đã bị ném vào sọt rác khi nó thấy hẳn đi cùng với Hanaka. Nó phải làm sao đây? Thật sự chỉ còn cách chờ đợi sao? Đi du lịch chẳng những không hết buồn mà còn buồn thêm.

Nó mệt mỏi xuống tàu rồi đi taxi về nhà. Cuối cùng cũng lại trở về Osaka rồi, nó cùng Ngọc My và Nhật Nam quyết định sống ở Osaka ngoài lí do trốn chạy ra thì còn vì vẻ ngoài của thành phố này nữa: một thành phố đông đúc nhưng không quá nhộn nhịp, giàu có nhưng không quá hào nhoáng và phô trương, một thành phố thích hợp với những kẻ cần có thời gian bình tâm.

Căn hộ nhỏ màu kem dần hiện ra sau hàng cây đang thay lá. Nó xuống xe, trả tiền tài xế rồi bước vào với một nụ cười hạnh phúc giả tạo, Ngọc My từ nhà ra đón với khuôn mặt tươi cười:

- Chim Khuyên của chị về rồi à? Người công ty em vừa gọi điện là có người cần gặp đây!

- Là ai thế? – Trong đầu nó lập tức hiện lên lời nói của người đàn bà Pháp thủy, hồi hộp hỏi Ngọc My đến nỗi quên cả việc tháo giày.

- À! Chị cũng không rõ lắm, chỉ biết đó là một cô gái thôi!

- Một cô gái ư?

Không thềm vào nhà nghỉ ngơi, không thềm cất vali nó lại vẫy taxi đến thẳng nơi làm việc. Trong lòng nôn nóng xen lẫn tò mò. Rốt cuộc thì đó là ai?

Đôi giày gót cao đến hơn chục phân, mái tóc nâu đỏ bay phấp phới, bộ đồ thời trang hàng hiệu là hình ảnh vị khách mà nó cần gặp. Và ngay khi mở cửa phòng, nhận diện được khuôn mặt của vị khách mình mong ngóng đôi chân nó như bị xích lại, không thể bước thêm bước nào nữa. Nó đang sợ! Mồ hôi từ lòng bàn tay tuôn ra ướt đầm, cuống họng trở nên khô khan và đầu óc thì trống rỗng hơn bao giờ hết! Nắm chặt lấy vật áo, nó cúi đầu hít một hơi thật sâu, tự nhủ mình phải can đảm đối mặt rồi mỉm cười bước đến gần với sự tự tin và kiêu hãnh:

- Tôi là Hoàng Phong Hạ, xin hỏi cô là.....?

- Thôi đi! Cô chẳng phải diễn kịch đâu Triệu Thuỳ Linh! Muốn diễn trước mặt Hanaka này đâu có dễ. Chúng ta nói chuyện ở đây không hợp, đi với tôi, Okay?

- “.....”! – Nụ cười trên môi nó vụt tắt, đôi mày cau lại rồi bước theo Hanaka.

Chiếc siêu xe của Hanaka đưa nó ra vùng ngoại ô, dừng lại ở một căn nhà nhỏ có vẻ đã bị bỏ hoang. Nhưng nó biết rõ lí do tại sao: Hanaka đang cố cất đuôi chiếc xe phía sau!

- Nói được rồi chứ? – Nó lên tiếng

- Cô có biết Moroboshi Dai ở đâu chứ?

- Biết thì sao mà không biết thì sao? Tại sao tôi phải trả lời cô? – Nó nhìn Hanaka với cái nhìn đầy thách thức.

“Bốp” – Hanaka không ngần ngại vả cho nó một cái bạt tai thật mạnh. Đôi môi mím lại đầy căm phẫn.

Nó đưa tay lên ôm lấy bên má đỏ ửng bị hằn vết 5 ngón tay, rồi lau đi vệt máu nóng mới rỉ, hàm răng nghiến mạnh thể hiện sự tức giận tột độ. Rốt cuộc sau 5 năm, nó vẫn bị Hanaka sỉ nhục sao? Không đời nào!

“Bốp” Một cái bạt tai tiếp theo lại vung ra khiến cho Hanaka gần như vẹo cổ. Cô ả sững sờ ôm lấy mặt mình, trừng mắt nhìn nó.

- Hanaka ơi Hanaka! Cô nghĩ tôi còn là con nhỏ để cô bắt nạt à? Cô lấy tư cách gì mà đánh tôi? Tôi không phải là đồ chơi cho các người chà đạp, không phải là món đồ để các người muốn chơi thì chơi, muốn bỏ là bỏ! Cô quên tôi là ai rồi sao? Tôi là Hoàng Phong Hạ, không phải Triệu Thủy Linh!

- Ngu ngốc, cô là ai tôi không cần biết, chỉ cần biết cô là con bé ngu ngốc nhất thế gian! – Hanaka bật khóc, khóc trong uất hận: Tôi có được tin tức của cô 2 năm về trước, thật sự tôi đã rất thất vọng là vì sao cô lại không quan tâm đến sự sống chết của Sawada, nhưng giờ thì tôi hiểu rồi cô và Dai, hai người đang hạnh phúc lắm!

- Chẳng phải cô cũng rất hạnh phúc bên Shin sao? Hà có gì tôi lại đi mộng tưởng tới người đã bỏ rơi tôi, người nhẫn tâm đẩy tôi xuống vực, người đã nói “Tôi ghét cô” với tôi chứ? Tôi không mặt dày thế được! – Nó chẳng thèm biện minh mà nói thẳng thừng, trên khuôn mặt không hề biểu lộ cảm xúc nhưng dưới cái cổ lộ của chiếc áo nó đang mặc là những đường gân chằng chịt như những nỗi đau hiện về.

- Gì cơ? Ai đẩy cô xuống vực? Đừng có đùa như thế! – Hanaka kinh ngạc

- Còn ai vào đây chứ! – Đáp lại thái độ của Hanaka, nó chỉ cười chua chát: Tôi thật sự rất muốn bản thân mình chết đi nhưng mà tôi biết tôi phải sống, tôi phải cho các người thấy bản lĩnh của tôi!

- Không phải là sự thật đúng không? Cô đang bịa chuyện đúng không? – Hanaka vẫn còn kinh hãi

“Không phải sự thật đúng không?” “Là bịa đặt đúng không?” – Đây cũng là câu hỏi mà không biết nó đã tự đặt ra bao nhiêu lần. Nó cũng muốn đây không phải là thật, là nó ngủ mơ bịa đặt nhưng mà cho dù là thế thì việc tránh khỏi đau lòng là có thể sao. “Ông trời ơi! Tôi không cần biết gì nữa, không cần yêu ai nữa, không cần ai yêu nữa, tôi chỉ cần bản thân tôi thôi, làm ơn cho tôi cuộc sống bình yên như lúc đầu được không?”

Hanaka cúi đầu. Rốt cuộc đang xảy ra chuyện vậy? Đột ngột cô ả tựa lưng ra ghế sau, nói nhàn nhạt:

- Này Thủy Linh! Tôi rất ghét cô, cứ tưởng như nếu tôi sống trên đời thì cô phải ở địa ngục. Tôi là Nữ thần quận chúa, nhan sắc so với cô không hề thua kém nhưng những gì tôi muốn đều thuộc về cô. Và rồi tôi tìm cách hại cô, làm đủ mọi thứ tồi tệ nhất để loại trừ cô. Tôi muốn thắng cô! Về tất cả mọi thứ!

- Cô gặp tôi để nói chuyện này à? Hay đến để cười nhạo tôi?

Không trả lời câu hỏi của nó, Hanaka chỉ lắc đầu cười. Gió đồng nội nhẹ nhàng thổi làm giảm đi sự căng thẳng của hai cô gái.

- Sau này tôi mới biết dù cô có biến mất thì mọi chuyện cũng chẳng thay đổi. Và kẻ thua cuộc vẫn là Hanaka này! Đôi lúc tôi tự hỏi tại sao tôi lại thua một con ngốc như cô chứ?

Bốc hỏa! Thật sự là đủ lắm rồi, “ngốc, ngốc, ngốc:” một tiếng ngốc, hai tiếng ngốc. Nó đâu phải là bao cát chứ, khác với trước đây nó luôn đặt lòng tự trọng, tự tôn của mình lên hàng đầu. Không thể chấp nhận được việc này, nó đành hắng:

- Tôi ngốc chỗ nào?

- Ngốc khi không tin người mình yêu! Ngốc khi tự lừa dối mình! Một người như cô “ngốc” là nói giảm rồi! Thật ra.....không phải Sawada làm việc đó với cô đâu! Tôi chắc chắn đấy bởi vì anh ấy chưa gặp lại cô đã bị ngắt rồi! Có thể mọi chuyện là do Moroboshi mà ra cả!

Nó sững sờ, cổ họng tắc nghẹn. Theo lời vị Pháp thủy kia nói thì lời Hanaka là thật vậy Dai là kẻ gây ra tất cả mọi chuyện sao? Cậu bạn baby của nó sao có thể làm thế? Sao có thể bán đứng bạn bè như vậy? Nhưng người xung quanh đều ỉn là đúng, rằng lời mình là sự thật, vậy thì nó có thể tin ai?

57. Chương 60

Chap 60: Biển cổ

Đã vào tháng 10, mùa đông đã đến và tuyết đã bắt đầu rơi. Gió cứ thế rít từng cơn lạnh lùng, quất từng đợt lên khuôn mặt những người đi đường. Cái lạnh run người càng mang lại vẻ đui hiu và lạnh lẽo cho Shine. Lâu đài cổ kính bị bao bọc bởi những lớp sương muối và tuyết rơi ngày một dày. Từ 5 năm trước lâu đài đã chẳng còn có lấy một nụ cười, một niềm vui, cuộc sống của những con người trong này chỉ như những cỗ máy vô cảm, chỉ được cài đặt chương trình làm việc. Vốn dĩ với cuộc sống vương giả ở đây, lâu đài đã chẳng có một chút gì gọi là sức sống, chỉ là từ ngày lão quan Tsura nắm quyền Shine đã trở thành Dark, nó trở thành nơi đen tối và bẩn thỉu nhất - một nơi âm u, tăm tối chất chứa tà niệm và ma quỷ.

Đã quen với khung cảnh ảm đạm như vậy nên hẳn chẳng có thái độ gì ngoài việc thờ dãi, đôi mắt hổ phách hướng ra màn tuyết và nhìn về phía xa xăm. Tuyết trắng xoá, bay lả tả trong gió. Lòng dạ con người đen tối và dối gian. Nếu như tất cả đều trong sạch giống băng tuyết, trên đời đã chẳng còn từ hận thù và toan tính.

5 năm sống trong Shine như một tù nhân Vip, chưa ai từng thấy hắn mở miệng đòi hỏi hay phản đối. Người ta tưởng rằng hắn chấp nhận, rằng hắn buông tay. Không ai biết được rằng hàng ngày hắn đều phải kiên cường chống lại tử thần, hàng ngày phải xác định rõ nước uống của mình lấy từ đâu, loại gì, thức ăn là thể nào, được làm từ cái gì. Sự cảnh giác đều được đưa lên mức cao nhất, khi ngủ cũng ngủ không sâu, chỉ cần một tiếng động nhẹ thôi, đôi mắt sẽ mở ra và không nhắm lại nữa. 5 năm qua, hắn đã sống như thế, sống mà không có người thân, không có sự động viên, cổ vũ, không có sự an ủi càng không có thứ gọi là an toàn. Hắn cứ như một con chim bị nhốt trong lồng, ăn, ngủ đều phải dè chừng và quan trọng nhất là không biết khi nào mình sẽ bị giết thịt. Thế nhưng, cuối cùng hắn cũng đợi được đến ngày này, cái ngày mà hắn lật đổ mọi thứ và tung bay, cái ngày con chim xấu xí trút bỏ bộ lông bẩn thỉu để trở thành một con phượng hoàng kiêu hãnh. Ngày hắn chờ chính là ngày hôm nay, ngày 29 - 10.

Tiết trời thật lạnh, hắn thở mạnh một cái rồi quấn chặt thêm cái khăn len trên cổ. Đây là một chiếc khăn màu xám, nó có lẽ là cùng bộ với chiếc áo len đen hắn đang mặc. Bộ đồ này chẳng có gì đặc biệt ngoài việc nó hoàn toàn được đan bằng tay, trên đó thoang thoảng một mùi thơm dễ chịu, không phải mùi nước hoa mà là mùi thơm của con gái, hương thơm nhẹ nhàng và êm dịu giống hệt như mùi hương cát cánh quện lẫn với sương. Hắn không biết ai đã đan tặng ỉn, chỉ biết chắc một điều là trước đây hắn đã rất quý trọng nó, nếu không hắn sao có thể tìm được nó ở vách tường mặt cùng với bức ảnh duy nhất liên quan đến quá khứ chứ!

Ở một nơi khác, nó cũng đang ngắm nhìn tuyết rơi ngoài sân. Tuyết trắng tinh khôi lại khiến nó nhớ đến đêm Giáng Sinh năm ấy, ngày ấy tuyết cũng rơi nhiều thế này, chỉ là không biết giờ này hắn đang làm gì. Nó lắc lắc cái đầu rồi nắm lấy tách cà phê đen uống một hơi hết sạch. Quá đắng! Đắng đến mức lưỡi tê rất nhưng nó lại cảm thấy hài lòng, nó không uống được rượu nên đành phải dùng cà phê đen. Nhớ lại câu nói của Hanaka lòng nó lại thấy nhói đau nhưng nó không hề gặp Dai để hỏi cho rõ ràng không có chuyện chất vấn cậu, nó đang chờ, đang đợi, chờ đợi một ngày cậu thú nhận với nó. Nó hiểu Dai, cậu ấy không xấu xa chỉ là có phần ích kỉ giống như con nít và hẳn là cậu ta cũng đã bị sự hối hận giày vò nhiều rồi. Nó kiên nhẫn đợi dù biết rằng thời gian là quý giá, vẫn chờ trong khi chính bản thân nó cũng rất nôn nóng. Gió vẫn đang gào thét, tận sâu trong lòng nó cảm thấy có chút bất an.

- Sắp có biến cố lớn rồi! - Nhật Nam từ đằng sau bước đến rồi đứng lững trước cửa sổ giữa phòng khách, ngay bên cạnh chỗ nó đang ngồi. Đôi mắt anh hướng thẳng ra phía màn tuyết đầy suy tư, cặp mày chau lại thể hiện mức độ của vấn đề anh đang suy nghĩ.

- Biến cố lớn? - Nó nhìn Nhật Nam với đôi mắt tò mò.

- Nhìn xem! - Vừa nói Nhật Nam vừa chỉ tay ra phía ngoài cửa sổ.

Theo hướng chỉ của Nhật Nam, nó cố mở to mắt ra nhìn nhưng nó chẳng thấy gì gọi là đặc biệt, chỉ có những cơn gió đông đang thổi và tuyết bay tứ tung.

- Quên mất trình độ của em mới là năm thứ nhất! - Nhật Nam xoay người, xoa đầu nó, ánh mắt hiện lên vài tia đau lòng.

- Anh hai! Có chuyện gì vậy? – Nó lo lắng nhìn Nhật Nam rồi lại nhìn ra phía cửa sổ. Nãy giờ nó đã cảm thấy bất an rồi, thêm thái độ của anh nó nữa nó càng trở nên bứt rứt và lo lắng. Nó sợ!

- Đừng lo! Ổn cả thôi! - Nhật Nam hôn nhẹ lên trán nó rồi bước đi, anh vẫn luôn bí ẩn là thế, luôn muốn giữ kín nguy hiểm để tự mình gánh vác, điểm này anh và hân rất giống nhau nhưng thế mới là đàn ông đích thực, mạnh mẽ và quyết đoán là thứ Thượng Đế dành cho phái mạnh, chẳng nhẽ mỗi khi nguy hiểm phái mạnh lại kéo gấu váy phụ nữ hay sao?

Nhìn theo bóng anh nó khẽ nhíu mày rồi lại tiếp tục nhìn ra phía cửa sổ. Mọi chuyện vẫn diễn ra hoàn toàn bình thường. Biến cố mà anh nói đến rốt cuộc là gì? Nó không tự chủ mà nuốt nước bọt.

7 giờ tối, tại Shine.

Hân ngồi ung dung đọc sách trong phòng, ánh đèn điện sáng toả khắp căn phòng với một màu trắng ảm đạm và mờ ảo. Nói là đọc sách nhưng chẳng có lấy một chữ thấm vào đầu, hân đang chờ đợi.

“Cốc, cốc” - Tiếng gõ cửa phát ra.

Hân nhếch mép cười, quăng quyển sách lên bàn: “Đến rồi!”

- Vào đi, cửa không khoá!

Hanaka bước vào với một chiếc khay bằng bạc có chứa một bát thuốc. Hơi thuốc thơm nồng, dịu dàng thoang thoảng bay khắp gian phòng. Thuốc có màu vàng mật, hơi sánh và đặc. Nhìn qua có thể cho rằng đây là thuốc bổ nhưng thật ra đó lại là thuốc độc. Một thứ độc được có thể giết người ngay tức khắc, một thứ độc được mang có vỏ bọc là thuốc tắm bổ.

Hân liếc nhìn Hanaka rồi lại nhìn bát thuốc đó, trên môi lại hiện hữu nụ cười ma mãnh. Gác chân lên bàn, hân vờ hỏi:

- Gì vậy?

Hanaka nuốt nước bọt nhìn hân rồi lại nhìn bát thuốc trên tay. Cô ả biết mình đang sợ, đang run rẩy, bằng chứng chính là thời tiết bên ngoài rất lạnh nhưng bàn tay và trán cô ả đang lấm mồ hôi. Nhớ lại mệnh lệnh của lão cha hồi nãy, cô ả không khỏi rùng mình. Trên tay cô ả là thuốc độc, cô ả đương nhiên biết điều đó. Lão cha cô ả đang định làm gì cô ả cũng rất hiểu. Lão ta muốn Hanaka giết hân bằng thuốc độc, đồng thời muốn kiểm chứng sự trung thực và lòng trung thành của cô ả, ngược lại nếu cô ả không làm hậu quả ắt hân là cái chết, một cái chết tàn khốc.

Hân thản nhiên nhìn Hanaka rồi kín đáo liếc nhìn chiếc camera trên nóc tủ, hành động khéo léo đến mức chẳng hề có ai nhận ra. Rồi hân nhún vai, đứng dậy, đành lấy cái khay bạc trên tay Hanaka mà để lên bàn, chỉ thẳng vào bát thuốc, tiếp tục hỏi:

- Đây là gì?

Hanaka nuốt khan, tư tưởng đấu tranh dữ dội, cuối cùng cô ả mở miệng:

- Là....là....thuốc.....thuốc..bổ dành...cho....dành cho...anh!

- Thuốc bổ?- Hân nheo mắt, nhìn bát thuốc rồi cười như đang trêu chọc Hanaka. Bàn tay búng lấy bát thuốc đưa đến miệng.

Từ một gian phòng tối tăm, lão già Tsura hồi hộp nhìn hân đón nhận cái chết, dưới bộ râu rậm đang nở một nụ cười độc ác. Cái gai sót lại trong mắt lão sắp được nhổ ra rồi!

Thế nhưng, ngay khi vừa định uống bát thuốc thì Hanaka đột nhiên dùng tay dành lại, khuôn mặt nhúm lại đau đầy đau khổ và sợ hãi, nước mắt chỉ chực trào ra.

Hân không hề ngạc nhiên trước hành động của Hanaka, chỉ xem xét xem chiếc áo len của mình có bị dính thuốc hay không. Sau khi chắc chắn là chiếc áo vẫn còn sạch sẽ hân mới nói:

- Không sao đâu! Anh đã thổi rồi! Đưa đây cho anh! - Hấn cố lớn giọng để âm thanh lọt được vào thiết bị trên nóc tủ kia.

Tsura khẽ thở phào.

Hanaka ngơ ngác trước lời nói của hấn. Hấn chưa từng xưng anh với cô ả, đừng nói là với giọng điệu thân mật thế kia. Nếu như là trước đây hấn sẽ chẳng để tâm đến cô ả nữa và ra hiệu cho cô ả ra ngoài, nhưng tại sao lần này lại.....

- Hayhay là hôm nay đừng uống nữa! Dù sao....dù sao ...anh.....anh cũng đâu có bệnh....bệnh tật gì!- Hanaka lắc lắc đầu, đôi chân mềm đến nỗi sắp khuỵ ra. Cô ả muốn gãi thích nhưng lại không thể.

Hấn tiến đến gần Hanaka, một tay khoác lấy vai cô ả, tay còn lại đón lấy bát thuốc trong bàn tay run rẩy của Hanaka rồi tu một hơi cạn sạch.

Hanaka tròn mắt nhìn hấn, rồi từ từ mắt chảy ra vô số lệ. Bàn tay cô ả buông thõng, cả người dựa vào thân người trắng kiết của hấn. Tại sao? Chẳng phải cô ả đã cố cản rồi sao? Từ bây giờ cô ả sẽ không thấy hấn nữa ư? Hấn sẽ chết sao? Không thể nào!

Đặt chiếc bát trống trơn không còn lấy một giọt thuốc lên chiếc khay bạc với hướng thẳng về chiếc camera như để khẳng định mình đã uống sạch. Hấn nhẹ nhàng lau nước mắt cho Hanaka:

- Ngốc quá! Không cần cảm động đến nỗi phải rơi nước mắt thế này đâu! - Phải nói là để nói được những lời này hấn đã phải khó khăn lắm, cảm giác thật sự mắc ói. Không phải là vì đối tượng là Hanaka mà có chết hấn cũng không tin mình nói được những lời sến sùng này.

- Anh.....!

Hanaka còn chưa kịp dứt câu, hấn đã kéo tay cô ả lại, vờ đặt lên má cô ả một nụ hôn nhẹ nhưng thực ra lại thì thầm vào tai cô ả một câu nói nhẹ như làn gió:

- Đừng lo! Tôi sẽ cứu cô!

Rồi hấn buông cô ả ra, tiếp tục màn kịch:

- Em đem bát đi đi!

Hanaka vẫn còn sững người vì hành động của hấn thì nay đã thoát khỏi giấc mộng, nhanh chóng bưng khay ra ngoài. Cánh cửa đóng lại một tiếng cạch, cũng giống như một tiếng động báo hiệu cảnh quay đã cắt. Thu lại bộ mặt giả tạo để trở về nét lạnh băng thương ngày, hấn liếc nhanh lên chiếc camera. Khi chắc chắn nó đã bị ngắt tín hiệu và ngừng hoạt động, hấn mới thọc tay vào vào cổ họng và lôi ra một cục đá màu mật ong ném thẳng xuống sàn nhà. Đây chính xác là thứ thuốc độc ban nãy hấn đã uống nay bị hấn cho đông thành băng. Câu nói “ Núi cao còn có núi cao hơn” so với trường hợp này hoàn toàn đúng. Tsura đã thâm hiểm và ranh mãnh mười lần thì hấn lại mưu mô và khéo léo đến trăm lần. Lão muốn khử hấn ư? Không dễ!

Lấy từ vách tủ bí mật ra một thiết bị có gắn tai nghe, hấn trèo lên giường và nhắm mắt tiếp tục chờ đợi. Từ trong tai nghe phát ra một âm thanh rộn người, đó chính là tiếng cười của Tsura:

- Hahahahahahaaaa! Cứ tưởng tài giỏi bao nhiêu, cuối cùng cũng chỉ là một thằng nhóc vắt mũi chưa sạch! Muốn đấu cùng Tsura này ư? Chưa đủ trình đâu!

- Vâng! Cha chính là Nam thần bệ hạ của thế giới này! Đương nhiên hấn không thể địch lại rồi! – Ichida nịnh nọt.

Thật buồn cười thay cho hai cha con thâm hiểm nhà Tsura. Chúng không biết rằng mọi kế hoạch và lời nói của chúng đều bị hấn nắm trong lòng bàn tay.

Khoé môi nhếch lên một nụ cười ma mị, hấn rút tai nghe ra và kéo chặn: “Người thắng kẻ thua còn chưa biết là ai đâu! Cuộc đấu mới chỉ mở màn thôi!”

Rồi hấn lại lấy từ trong vỏ gối bức ảnh quá khứ, nụ cười trên môi ngay lập tức vụt tắt và thay vào đó là anh mắt đượm buồn: “Tôi sẽ tìm được bạn! Sớm thôi! Hãy chờ tôi!”

Nó đang vui mình trong bàn sưởi thì chợt giật mình. Quay đầu nhìn khắp bốn phía nhưng lại chẳng có ai. Nó gõ đầu rồi tiếp tục gục xuống, thế nhưng tim nó chợt đập nhanh, từ sâu thẳm nơi nào đó phát ra một câu nói đầy nhẹ nhàng, xa xăm nhưng rất rõ ràng: “Tôi sẽ tìm được bạn”. Bất giác, khoé môi nó co giật và vô thức phát ra câu nói: “Tôi sẽ chờ, chờ cho đến khi bạn tìm thấy tôi!”

58. Chương 61

Chap 61: Đại chiến!

Tiếng đồng hồ vang nhẹ trong đêm khuya, kim giờ, kim phút, kim giây nhích từng chút một. Mồ hôi trên trán hần rịn ra rồi lăn xuống thành từng giọt. Tuy kế hoạch được đưa ra hoàn hảo nhưng hần không thể không lo. Chỉ cần sơ sẩy một chút, kế hoạch 5 năm của hần sẽ tan thành mây khói.

Hần còn đang đợi ám hiệu của Hanaka, ban nãy nhân lúc quãng vai cô ả, hần đã khéo léo đưa một mảnh giấy ghi một số việc cần làm vào túi áo bên hông của cô ả. Tuy chưa hoàn toàn tin tưởng Hanaka nhưng hần đã đề phòng việc cô ả không chịu nghe lời rồi. Nhiệm vụ của Hanaka là vờ vì quá đau buồn nên chạy đến gặp hần lần cuối với hai hàng nước mắt để nhân đó mà báo cho hần động tĩnh bên ngoài, trường hợp Hanaka không thực hiện được hần sẽ có cách khác.

Cạch Cạch

Tiếng động phát ra từ phía cửa sổ, Ryo bay vào rồi biến thành một chàng trai, kính cẩn nói:

- Chủ nhân! Lực lượng của chúng ta đã vây quanh Shine cả rồi, chỉ cần chủ nhân ra lệnh thôi!

Hần gật đầu, đứng dậy. Cùng lúc đó Hanaka cũng bước vào:

- Shin, cha và anh hai em đang tổ chức tiệc, việc canh phòng rất lỏng lẻo!

- Tốt lắm, phát lệnh đi Ryo! - Hần ra lệnh.

Thần thú Ryo gật đầu rồi bay đi, căn phòng đột nhiên xuất hiện không khí căng thẳng, nhịp thở được kéo như dây đàn. Hần đang định phi thân ra ngoài cửa sổ thì đã bị Hanaka ngăn cản, cô ả quỳ xuống, nước mắt đầm đìa:

- Điện hạ! Em biết là cha và anh hai không đúng, à không....còn có cả em nữa, là gia đình em phạm tội tày đình nhưng mà xin ngài, xin ngài đừng giết họ!

- Họ đối xử với cô tốt lắm sao? - Hần ôn tồn hỏi, đôi mắt hổ phách uy quyền nhìn thẳng vào mắt Hanaka.

Hanaka lắc lắc cái đầu, từ nhỏ Hanaka đã sống trong một gia đình không hạnh phúc, cô ả sớm mồ côi mẹ nên cái thứ gọi là thực nữ cô ả không hề có. Đó là một gia đình trọng nam khinh nữ, cha mẹ cô ả không hề yêu thương nhau thật lòng và dĩ nhiên cô ả, Ichida chưa trở thành vật thừa. Cha cô ả vùng tiền, ban cho cô ả quyền lực rồi mặc kệ cô ả sống thế nào. Đối với lão ta, quyền lực được đặt lên hàng đầu.

Hanaka sinh trưởng trong một gia đình như thế nên muốn cô ả tốt tính hay hiền lành là điều viễn tưởng. Rồi cái ngày cô ả gặp hần, một thứ tình cảm đã xuất hiện, thứ tình cảm ấy khác xa với những gì cô ả đã từng trải qua, nó chân thật và quý giá vô ngần. Buồn, vui, cô độc, cô ả đã nếm đủ rồi nhưng thứ đó thì chưa. Cuối cùng cô ả cũng biết được thứ đó là gì, một chữ tình đã khiến cô ả đeo bám theo hần chục năm trời. Hần khác người ở chỗ chẳng thèm tăng bốc hay nịnh bợ cô ả mà còn có vẻ khinh thường, hần như một tia nắng để cô ả làm mục tiêu phấn đấu trong cuộc đời. Thế nên cô ả đã chẳng ngần ngại đánh đổi tất cả mọi thứ để mong được hần để mắt nhưng mà giờ cô ả hiểu rồi, những gì cô ả làm trước đây chỉ khiến hần càng thêm chán ghét mà thôi. Bỏ qua hần, có quên hần - người mà Hanaka cho là quan trọng nhất thì cô ả mới liếc nhìn người thân của mình và ngộ ra: cô ả đã từng thắc mắc là tại sao họ không quan tâm cô ả, tại sao họ chẳng thèm để ý cô ả đang nghĩ gì và cần gì nhưng mà bản thân cô ả cũng đâu hề quan tâm đến họ. Nếu như cô ả nhận ra sớm hơn thì có lẽ gia đình cũng không đến nỗi như bây giờ. Thế nên, cô ả mới muốn cầu xin hần, cho dù sự lời cầu xin này có lẽ đã muộn và sự hối hận đã là vô ích nhưng mà cô ả vẫn nuôi hy vọng. Cô ả muốn làm lại từ đầu, muốn có một gia đình bình thường, hạnh phúc. Nếu họ đều ra đi, há chẳng phải cô ả chỉ còn có một mình hay sao?

- Họ có thể không tốt với em nhưng họ là người thân của em, lại cùng một dòng máu! Vì thế, xin ngài hãy cho họ một con đường sống!

Hắn không nói gì, chỉ ôm lấy Hanaka và bay ra khỏi cửa sổ.

Trong khi đó tại Đại điện, Tsura, Ichida và những bộ lão đang tiệc tùng vui vẻ. Tiếng nhạc xập xình và hàng loạt các đồ ăn thượng hạng được đem ra đầy đủ. Những người vũ nữ với bộ đồ sexy cứ thế mà lắc, khoe những đường cong nóng bỏng. Tiếng cười nói, nịnh bợ xen lẫn tiếng nhạc lan ra khắp cả lâu đài.

Nốc một ly rượu, Tsura vừa nói vừa cười:

- Giờ đây Tsura này là cao nhất, là cao nhất! Hahahahahahaaaaaa

Thế nhưng sau câu nói đó là một tên cận hầu chạy vào với vẻ mặt hoảng hốt:

- Bệ hạ! Cung điện phía đông bị cháy! Hàng nghìn tên Kị pháp đang xông vào!

- Mắt ngươi bị đui à, hay bị quáng gà? Chẳng phải lũ Kị pháp chết cả rồi sao? – Tsura vẫn cười, tiếp tục nhắm nháp thức ăn và rượu.

- Bệ hạ! Không phải là chuyện đùa đâu! Người mau xem xét tình hình đi ạ!- Tên cận hầu run lấy bầy.

Lúc bấy giờ Tsura mới ngừng ăn, đôi mắt ti hí dưới hàng lông mày rậm khẽ chau lại. Tất cả mọi người trong bữa tiệc đều bị tin tức này làm chấn động. Lão hùng hổ đứng dậy, nhanh chóng tiến đến phòng của hắn, vừa đi vừa lên gào lên:

- Hanaka, mày đâu rồi? Hanaka!

Và khi lão bước vào thì căn phòng chỉ còn một màu tối đen, tất cả đều im ắng chứng tỏ người đã dời khỏi đây lâu rồi. Lão như một con thú điên, nghiêng răng gầm lên:

- Khốn khiếp! Thả lũ ác ma dưới tầng hầm ra! Cả lũ quái cấp A nữa!

Sau mệnh lệnh của lão là hàng nghìn quái thú hình người được điều động, kết giới được tạo từ tà niệm được siết chặt. Cùng lúc đó, hắn đến nơi hẹn trước với lực lượng của mình, bình tĩnh thực hiện kế hoạch đã bàn. Kị pháp mang sức mạnh lửa đang đốt cung điện phía đông gây rối loạn, chắc chắn Tsura sẽ điều động lũ Ác ngư đến đó chữa cháy, hắn sẽ nhân cơ hội đó ra lệnh tổng tấn công vào ba hướng còn lại, đánh úp chiếm lại Shine và dồn chúng vào kết giới được giăng ở phía đông, chúng sẽ bị hoả thiêu toàn bộ.

Dưới sự huấn luyện đầy đủ và chuyên nghiệp, các Kị pháp nhanh chóng bày trận theo kiểu xung khắc giữa các nguyên tố. Lũ pháp sư bóng tối và quái thú dần bị tiêu diệt do không có sự phòng bị. Mùi tanh, tà niệm, máu đen, cát bụi bay tứ tung trong gió đông. Nền tuyết trắng và tường của lâu đài bị sơn đầy những vết nhơ nhớp nháp. Khung cảnh thật hỗn loạn!

Hắn bây giờ đang kiêu hãnh đứng trên một ngọn cây cao gần đó, bên cạnh là Hanaka đang toát mồ hôi khi nhìn thế trận.

- Có lẽ giờ này cha cùng anh trai cô đã lủi vào mê cung địa đạo rồi!

- Khi đó ngài sẽ bắt họ? – Hanaka lo lắng hỏi.

Hắn không trả lời, mắt vẫn đắm đắm về phía xa. Bất chợt Ryo từ đâu bay đến bấm báo:

- Chủ nhân, bọn chúng đã lọt vào kết giới rồi!

Hắn gật đầu, đẩy Hanaka cho Ryo rồi lấy một con dao găm đâm vào ngón tay mình. Sau đó một tay hắn vẽ lên không trung những kí tự cổ, tay còn lại chìa ra hai ngón đưa lên gần miệng nhắm thần chú. Các kí tự cổ xoay vòng, tạo thành một hình ngôi sao có trang trí, đợi khi chúng dừng lại hắn rút kiếm chỉ thẳng vào chính giữa. Ngay lập tức ở phía Đông hiện lên những bức tường màu xanh bạc ẩn hiện trong không khí, bên trong chỗ đất bị những bức tường bao quanh là ngọn lửa thiêu với nhiệt độ cực cao, thiêu đốt toàn bộ sinh vật xấu số trong đó. Tiếng rú, tiếng la hét và tiếng lửa rừng rực cháy làm cho người ta liên tưởng đến lò nung địa ngục, thật khủng khiếp!

Đánh rần phải đánh vào đầu nhưng hấn lại đánh vào đuôi mà lên. Từ những ngày trước hấn đã cho người càn quét lũ phản loạn rải rác khắp nước Nhật và phong toả đường truyền tin. Thế nên cha con Tsura sẽ chẳng còn gì, chỉ còn lại cái đầu rần đơn độc trong khi cái thân đã bị huỷ hoại thì cũng đành bất lực chịu trôi mà thôi.

Một đêm thật khó quên!

Mặt trời yếu ớt nhú lên, đánh thức mọi sinh vật. Hấn bước chậm rãi dưới sự cúi đầu của tất cả các Kị pháp. Tàn tích của cuộc chiến để lại thật khủng khiếp: Hơn phân nửa của Shine bị huỷ hoại hoàn toàn. Thế nhưng hấn chẳng có vẻ gì là tiếc nuối mà chỉ ngược nhìn với vẻ thờ ơ, đối với hấn mà nói nơi này chẳng có chút gì đáng lưu lại trong trí óc hấn, lành hay hỏng đều như nhau cả.

- Chủ nhân, vẫn chưa tìm được hai cha con Tsura! - Người huấn luyện bí ẩn bẩm báo.

Hấn gật đầu. Việc này hấn đã biết từ trước rồi. Cuối cùng thì sau 5 năm chờ đợi, quy luật bị đảo lộn đã trở về như ban đầu, có điều muốn cả giới pháp sư trở lại như trước đây thì không phải chuyện trong một sớm một chiều.

- Tất cả mọi người được phép nghỉ ngơi, nhưng không được chủ quan mà mất cảnh giác! - Hấn ra lệnh.

- Rõ! - Tất cả đồng thanh.

Đợi khi tất cả mọi người giải tán, hấn ra hiệu cho Hanaka đi theo mình. Hanaka không nói gì, bối rối bước theo sau.

- Mọi chuyện đã kết thúc, cô có thể nói cô ấy đang ở đâu được chứ? -Hấn dừng lại ở một gốc cây, hai tay đút túi, chậm chậm hỏi với giọng trầm thấp.

- Dạ? - Hanaka tròn mắt khó hiểu.

- Vì không muốn cô ấy gặp nguy hiểm nên tôi đã chờ đến khi mọi chuyện kết thúc rồi mới hỏi cô. Theo tôi biết thì cô đã đích thân đi gặp một cô gái vào tuần trước thì phải! - Hấn vẫn không quay đầu lại.

- Em.....em không hiểu!

- Nên nói thật thì hơn! - hấn quay người, đôi mắt hổ phách nhú lại dò hỏi: Cô ấy đâu?

- Em nghĩ.....hai người cần thời gian! Chuyện của hai người không đơn giản chỉ dừng lại ở việc ngài mất trí nhớ đâu mà còn là một hiểu lầm lớn đấy! - Hanaka thở dài đầu hàng, hai tay đan chặt vào nhau để tự trấn tĩnh bản thân.

- “.....”

- Cô ấy nghĩ ngài là người đã giết cô ấy! Cô ấy hận ngài!- Hanaka rụt rè mở miệng, cô ả sợ mình sẽ bị hấn hét đến mức hồn bay phách tán.

Có điều sự suy đoán của cô ả là hoàn toàn sai. Hấn chỉ đứng lặng hồi lâu rồi vô lực dựa vào thân cây, một lúc sau thì từ từ tụt người xuống với bộ dạng vô cùng ảo não và mệt mỏi. Đôi mắt hấn nhắm nhờ, hô hấp cũng không ổn định, dường như hấn đang cố kiềm chế cảm xúc của mình. Hấn không biết “cô ấy” là ai? Dung mạo và tính cách chỉ qua miệng người khác kể lại còn trong kí ức tình chẳng sót lại gì. Hấn chỉ biết chắc một điều rằng, cô ấy rất quan trọng với mình, là người thân duy nhất còn sót lại. Cô độc - cảm giác này bản thân hấn hiểu rõ hơn bất kì ai, đó là lí do hấn cho cha con Tsura một con đường thoát, hấn đối với Hanaka là sự đồng cảm, sự độc cảm giữa những kẻ tứ cố vô thân. Thế nhưng mọi hy vọng tìm kiếm của hấn chỉ đối lấy câu nói “cô ấy nghĩ là anh là người đã giết cô ấy!Cô ấy hận ngài!”. Đau! Thật sự là quá đau, hấn hận mình không thể khóc, chỉ có thể thui vào ngực mình những cú đánh thật mạnh hòng ngăn đi cảm giác nát tim. Bàn tay hấn khổ sở ôm lấy khuôn mặt đang nhăn nhúm, đôi vai hấn rung mạnh tựa như đứa trẻ bướng bỉnh lì lợm không chịu cúi đầu trước cảm xúc. Không phải là do hấn cao ngạo, không phải hấn xấu hổ không dám khóc trước mặt Hanaka ,mà chỉ là nước mắt của hấn không thể trào ra được, đôi mắt hổ phách vẫn khô như xa mạc nóng bỏng không một giọt nước. Đã bao lần trong giấc mơ hấn thấp thoáng thấy bóng dáng người con gái ấy nhưng hấn càng níu càng ôm chặt thì cô ấy càng rời xa và tuột khỏi vòng

tay hắn, thế là trong đêm khuya hắn bật dậy, tự an ủi đó là ác mộng, rồi để không phải chứng kiến cái cảnh ấy hắn đành thức trắng, nói thẳng ra là hắn sợ, một kẻ kiêu hãnh như hắn cũng có lúc biết sợ, sợ bị một người con gái bỏ rơi. Thật nực cười!

Hắn không có kí ức, càng không biết trong quá khứ mình sống ra sao, chỉ biết chắc một điều rằng nếu cô ấy là người hắn yêu hắn tuyệt đối sẽ không làm hại cô ấy. Giết? Điều này từ đâu mà ra? Từ đâu mà có? Đáng ra người hận phải là hắn chứ! Hận vì cô ấy nỡ bỏ mặc hắn! Hận vì phải một mình chịu đựng suốt khoảng thời gian 5 năm! Ừ, phải rồi! Cô ấy và bản thân hắn đều hận nhau, bởi vì cả hai vì yêu mà hận, hận cũng xuất phát từ yêu, nếu không yêu sao có thể hận? Đây đúng là một trò đùa nhố nhăng của số phận!

- Vậy tôi phải làm sao? - Hắn thống khổ mở miệng, âm thanh mang nhiều phần run rẩy.

Thật đau lòng biết bao khi nhìn hắn trong tình cảnh này. Đối với một cô gái, phải chứng kiến người mình yêu đau khổ vì một người con gái khác chẳng khác nào đang bị tra tấn nơi địa phủ, hận bản thân mình không thể moi trái tim đi để không phải đau nữa. Hận không thể moi mắt mình đi để khỏi phải thấy nữa. Hanaka ôm chầm lấy hắn, cứ coi là lợi dụng cũng được nhưng mà cô ả không kiểm soát nổi bản thân nữa, sống mũi bắt đầu cay và khoé mi bắt đầu ướt, cô ả ghen ngào:

- Thời gian! Rồi thời gian sẽ trả lại cho ngài tất cả! Chắc chắn hai người sẽ lại bên nhau thôi!

Hắn mặc kệ cho Hanaka ôm lấy mình, chẳng buồn đẩy cô ả đi nữa nói đúng hơn là sức chống chọi cạn kiệt rồi. Hắn thở dốc, âm thanh bằng lãnh trở lại:

- Tôi muốn lấy lại kí ức!

- Cái này.....em không biết! Người duy nhất nắm giữ thuốc giải là Moroboshi Dai, nhưng tung tích của cậu ta là số 0, hơn nữa cậu ta cũng yêu Linh sâu đậm chẳng kém gì ngài, việc cậu ta đưa thuốc giải là khó có thể!

- Khó có thể? Ba từ này đừng nói với tôi - Sawada Shin! – Khoé môi hắn nhếch lên một đường cong hoàn mỹ đầy ma mị, trong đôi mắt có chứa chút ít gọi là xảo quyệt.

Hanaka khẽ rùng mình, hai tay run run buông thõng. Để chấm dứt mối tình rắc rối này chỉ còn cách tìm ra Moroboshi Dai. “Chết tiệt! Người láu cá lắm Nam thần vương tử!”

59. Chương 62

Chap 62: Hài kịch hay bi kịch?

Từ cái ngày đó đến giờ thoát cái đã 4 tháng trôi qua rồi. Tuy là vậy nhưng vào tháng 2 ở Nhật vẫn còn là mùa đông, trời còn lạnh, màn tuyết trắng và những cơn gió đông cũng chẳng bớt được chút ít nào. Nó ngồi co ro trong bàn sưởi giữa phòng khách, một tay cầm chiếc bánh mật, tay còn lại đang cầm một tách cà phê đen, nóng. Sắp đến ngày sinh nhật nó rồi nhưng có vẻ như nó chẳng quan tâm lắm, nó ghét tổ chức sinh nhật – cái ngày báo hiệu nó bước qua một tuổi mới và buộc phải mạnh mẽ và trưởng thành hơn. Qua ngày 23 – 2 năm nay, nó sẽ chính thức bước sang tuổi 21, mới thế mà cũng nhanh thật.

Đạo này nó vẫn qua lại với Dai, cậu ta cười và bày đủ trò vui trêu chọc nó. Mỗi lúc như thế nó chỉ gượng gạo nhếch môi bởi vì nó thất vọng, cứ mỗi lần cậu hẹn nó đi đâu đó nó lại thầm mong cậu sẽ nói mọi chuyện tình nhưng thứ nó nhận được chỉ là con số 0. Dai không hề biết rằng việc cậu thú nhận mọi việc với nó sẽ là món quà đem cho nó nụ cười tươi nhất và chân thật nhất.

Tính tong - tiếng chuông cửa vang lên phá đi dòng suy nghĩ của nó. Nó đặt đồ ăn xuống, lau tay và đi ra mở cửa. Gió mùa đông thật lạnh nhưng mỗi khi Dai đến đều khiến nó cảm thấy ấm áp và hy vọng, nhưng mà lần này Dai lại có thái độ rất lạ, bản thân nó cũng chẳng biết miêu tả thế nào, chỉ có thể gói gọn trong vài từ: lúng túng, bối rối và sợ sệt! Liệu có phải cậu định nói việc gì không? Thế cũng tốt, giờ này chỉ có nó ở nhà một mình, Ngọc My và Nhật Nam đã rời nhà đi công tác hơn hai tháng rồi.

- Làm gì mà ngần ra thế? Không định mời mình vào nhà à? - Cuối cùng Dai cũng mở miệng, cười cười.

- À không! Cậu vào đi! – Nó lắc lắc cái đầu rồi mời Dai vào nhà.

- Không ai ở nhà sao?

- Umk! Đang buồn muốn chết đây! – Nó nhăn mặt.

- Cho mình cacao nóng nhé! Mình không uống được cà phê đen! – Dai liếc nhìn tách cà phê dở của nó rồi nhún vai.

Nó đặt tách cà phê xuống bàn, nhìn Dai với ánh mắt phức tạp:

- Có chuyện gì vậy?

Dai không dám nhìn lại đôi mắt ấy – đôi mắt sâu, tinh khiết, thánh thiện và thanh cao. Cậu cảm thấy sợ và lúng túng, chẳng khác gì một đứa trẻ phạm lỗi nhưng không biết mở miệng xin tha thứ. Liệu khi biết chuyện cậu đã làm, nó còn nói những câu ân cần như thế với cậu không?

- Có chuyện gì vậy? - Nó kiên nhẫn hỏi lại một lần nữa.

Đến lúc này Dai mới nuốt nước bọt, hít một hơi thật sâu để lấy can đảm mà nói:

- Linh này, nếu như...nếu như mình đã làm chuyện xấu đối với cậu, xấu với chính bản thân thì.....liệu mình có được tha thứ không?

Chính là câu hỏi này, chính là câu hỏi mà nó đã mất rất nhiều thời gian, cần rất nhiều kiên nhẫn, cuối cùng thì cũng đã được nghe rồi. Trước đây nó đã từng tưởng tượng rằng khi Dai nói câu này nó sẽ xử sự ra sao? Sẽ nói câu gì? Nhưng mà tự nhiên bây giờ cổ họng chợt thấy nghèn nghẹn, muốn nói mà lại chẳng nói được, chỉ có cách im lặng.

- Linh! - Nhận thấy thái độ khác thường của nó Dai không khỏi có cảm giác chùn bước, thật sự là lo lắng vô cùng.

- Chỉ cần cậu thành tâm nhận lỗi, chắc chắn là mình không để tâm đâu! – Nó hí mắt cười, trấn an cậu bạn như một người mẹ dễ dàng con trai.

- Kể cả việc mình làm khiến bạn và Sawada phải chia li và bạn phải chịu bao khổ cực?

Nó gật nhẹ cái đầu.

- Kể cả việc mình đã giả danh Sawada **** rửa cậu, đẩy cậu xuống vực, lại còn nhẫn tâm làm trí nhớ của Sawada mất đi, khiến cả hai hận lẫn nhau?

Nó lại mỉm cười, nhàn nhã uống thêm chút cà phê đã bình tĩnh đối diện. Tuy nói là không giận, tuy nói là tha thứ nhưng đương nhiên có chút bận tâm. Phải, tất cả là do Dai mà ra, do Dai mà nó và hắc mới trở nên như ngày hôm nay nhưng mà từ đáy lòng nó đã tha thứ cho Dai từ lâu rồi, cái ngày nó nghe Hanaka nói mọi chuyện thì ngoài kinh ngạc và bứt dứt chờ đợi ra thì nó chẳng cảm thấy gì cả. Có lẽ một chút giận Dai cũng không có, nó hiểu vì lý do gì mà Dai làm vậy, con người ai cũng có mặt thiện và ác, không ai hoàn hảo và không ai là không phạm sai lầm. Điều quan trọng hơn cả chính là lời nhận tội chân chính là chìa khoá cần bằng thiện ác.

- Dai à, thật ra mình đã biết tất cả những chuyện này rồi! – Nó cúi đầu nhàn nhạt nói, thì thoảng liếc nhìn về mặt bất ngờ của Dai: Mình chưa từng hận bạn, thậm chí mình còn phải cảm ơn bạn rất nhiều, rất nhiều. Nhờ có bạn mà mình mới hiểu mình yêu Shin đến nhường nào, nhờ có bạn mà mình mới hiểu tình yêu trong mình mong manh biết bao, nhờ có bạn mà mình biết mình cần phải tin tưởng, phải là cho tình yêu mình to lớn và sâu đậm hơn. Thời gian chính là sự thử thách và mình biết Shin và mình hẳn đều thấm thía vị yêu rất nhiều rồi. Chỉ tiếc là.....

Nói đến đây nó chợt ngập ngừng khiến Dai càng thêm phần lo lắng, dường như không yên. Rốt cuộc là gì?

- Chỉ tiếc là cậu để mình chờ lâu quá! – Nó cười, nụ cười cao thượng toả nắng ấm áp, nó muốn Dai hiểu: nó ủng hộ sự lựa chọn của Dai.

- Thật ra mình cũng không dám nói, mình sợ cậu sẽ xua đuổi mình, nhưng mà.....! - Lần này Dai lại trả thù nó vụ ban nãy, ai bảo nó làm cậu hồi hộp đến vậy chứ. Thật ra sẽ không có đủ dũng khí để thú nhận

với nó, giờ mới biết cảm giác khi nói ra thật dễ chịu và nhẹ nhõm, những ăn năn và bí bách trong lòng đều được giả toả hết nhưng có mơ Dai cũng không ngờ là nó lại biết từ trước.

- Nhưng sao?- Nó chau mày.

Dai cười cười, tay vớ lấy tách ca cao và bắt đầu vừa hồi tưởng vừa kể lại cho nó sự việc.

Tháng 12.

Hôm đó là một ngày âm u và lạnh lẽo vô cùng, tuyết rơi nhiều và gió cứ cố luồn vào từng khe hở. Vì bận kí duyệt hợp đồng một vào quyển sách của tác giả nổi tiếng nên Dai phải ở lại công ty cho dù đã rất muộn. Thế rồi một vị khách đã gõ cửa phòng cậu, đó là một cô gái với vóc dáng siêu mẫu, mái tóc màu nâu đỏ và nụ cười kiêu hãnh luôn nở trên môi. Khỏi phải nói cậu đã ngạc nhiên đến mức nào khi thấy bạn đồng môn, kẻ tòng phạm với mình năm xưa – Hanaka đến gõ cửa. hàng loạt những suy nghĩ và câu hỏi ào ạt xuất hiện trong đầu Dai, nhiều đến nỗi bộ não cậu không thể xử lí kịp thời nên chỉ biết ngơ ngác nhìn Hanaka rồi đánh giá vài điểm: so với ngày trước thì vẻ kiêu hãnh ngạo mạn cùng sự sắc sảo không hề bị mất đi, chỉ có điều ánh lửa hận thù trong đôi mắt đã không còn và trở có phần hiền hoà hơn. Hanaka bật cười trước thái độ của Dai, cô ả lắc lắc cái đầu, tự nhiên ngồi xuống ghế và nói:

- Thật không ngờ Nam thần vương tử lại kinh ngạc đến mức này!

- Cô muốn gì? – Cố sắp xếp lại bộ não, Dai nhìn Hanaka đầy cảnh giác.

- Muốn gì sao? Đương nhiên là thuốc giả cho Nam thần bệ hạ rồi!

- Nam thần bệ hạ? – Dai nheo mắt nhìn Hanaka, không phải cô ả luôn muốn hấn mất trí nhờ để mình có thể thay thế vị trí của Linh hay sao? Tại sao lại đòi thuốc giải? Còn nữa hấn không hề biết việc Nam thần bệ hạ cũng bị mất trí!

- À quên mất là cậu không còn là pháp sư nữa mà chỉ là một con người bình thường. Nể tình chúng ta là bạn cũ tôi nói cho cậu biết, Sawada Shin đã lên ngôi và trở thành vị vua trẻ nhất trong lịch sử pháp sư rồi!

- Cái gì? – Dai trở mắt, không còn tin vào tai mình nữa!

- Tôi không muốn nhiều lời với cậu, đưa thuốc giả cho tôi! – Hanaka sót ruột thúc giục, là cô ả cho người theo dõi Linh rồi mới biết tung tích Dai, hấn đã đi Okinawa xử lí công việc rồi, nghe đâu ở đó có cả Nhật Nam và Ngọc My nữa!

Dai chẳng nói gì, lấy khoá mở một ngăn tủ nhỏ rồi lấy ra một lọ chứa dung dịch màu xanh óng ánh và đưa cho Hanaka. Xoay xoay cái lọ nhỏ, Hanaka mỉm cười nhìn Dai và nói: cùng tôi giúp họ quay lại với nhau đi! Cùng nhau bày ra vở kịch mà tôi đã biên kịch!

Những việc xảy ra Dai đều kể cho nó trừ câu nói cuối cùng Hanaka để lại, bởi vì cậu đã đồng ý.

- Vậy.....Shin đã nhờ lại mọi chuyện đúng không? – Nó hồi hộp.

Dai làm bộ thờ dãi tiu ngiủ, cái đầu lắc lắc đầy bất lực nói:

- Cũng chưa chắc! Hơn nữa thuốc giả có thể gây ra tác dụng phụ, làm ảnh hưởng não, gây tử vong!

- Cái gì? – Nó bật dậy, hét toáng lên.

Cùng lúc đó Nhật Nam và Ngọc My cũng trở về mang theo bộ mặt hốc hác. Nó tạm bỏ qua chuyện Dai vừa nói vì sự việc kia chỉ là “có thể” mà thôi! Nhưng mà vấn đề khiến Nhật Nam và Ngọc My như vậy thì không bình thường chút nào!

- Hai người có ổn không?

- Sao mà ổn đây? Anh chị về để tìm đồ Pháp tang! - Ngọc My lấy tay gạt nước mắt(t/g: tuyết chà ra nước đấy ạ =.=)

- Pháp tang???- Một lần nữa căn nhà bị rung chuyển bởi tiếng hét không kém loa thùng của nó.

- Umk! Shin vì tác dụng phụ của thuốc giải nên đang hấp hối! – Nhật Nam làm bộ thờ dãi bi ai!

Nó cảm thấy chao đảo, người vô lực mà khụy xuống nền nhà, nước mắt rơi ra lã chã. Trái tim bé bỏng thối lại rồi rỉ máu, cuống họng rên rỉ đau thương không thể hết được nữa.

- Mau đưa em đến đó! Đến chỗ Shin, anh hai! – Nó khẩn cầu, không ngừng siết chặt đôi tay thành quyền ngăn đi nhưng cái run rẩy không báo trước.

Nhật Nam gật đầu rồi bế nó bay đi, để lại ba người cười ở sau lưng: Ngọc My cười sắc súa, Hanaka cười nhẹ hài lòng, còn Dai thì cười nhạt chấp nhận thất bại. Ba người đó cười không phải vì họ vô tâm mà đơn giản là vì đó chỉ là một vở kịch bày ra lừa nó mà thôi! Hiện giờ vẫn khoẻ mạnh, chẳng qua thuốc phát tác dụng làm hắn buồn ngủ nên ngủ một giấc và đến khi tỉnh lại thì sẽ có toàn bộ kí ức bị mất, hoàn toàn không có chuyện đang hấp hối! Linh ngậy thơ chỉ nghe đến từ này đã nước mắt lã chã, chắc chắn sẽ ngoan ngoãn làm hoà cùng hắn mà thôi.

Nhìn theo bóng nó hiện chỉ còn là một chấm nhỏ trên nền trời, Dai lén lút thở dài. Đúng là như vậy, bao giờ người nó chọn cũng chỉ là Sawada mà thôi, kể cả khi hiểu lầm, kể cả khi người đó gần như không tồn tại trong cuộc sống của nó thì người nó chọn vẫn là Sawada. Đau, đương nhiên là có. Buồn, thì không thể thiếu rồi. Nuối tiếc, chắc chắn cảm thấy được bởi vì đó là mối tình đầu tiên, mối tình đọng lại vị ngọt lâu nhất. Thế nhưng Dai không cảm thấy hối hận, cậu thấy thanh thản khi làm việc này, chỉ mong hai người đó có thể làm hoà và coi cậu là bạn như ngày xưa.

- Sẽ ổn thôi! – Hanaka đặt tay lên vai Dai khích lệ, cô ả hiểu rõ Dai đang nghĩ gì, đang cảm thấy ra sao bởi cô ả cũng đang nếm trải cảm giác như vậy.

- Tôi không ngờ đấy! Làm sao cô lại có thể từ bỏ nhỉ? – Dai mặc kệ bàn tay của Hanaka, chỉ thắc mắc.

- À, cũng khá khó đấy, nhưng tôi đã làm được! Tôi sẽ tìm một người tôi yêu và yêu tôi, sẽ không làm kẻ thứ ba ngu ngốc phá hoại người khác nữa! Nghĩ lại thấy thật nực cười, nếu trước đây thời gian đó để tìm kiếm một nửa của mình có lẽ tôi đã thành vợ người khác rồi!

- Có lẽ tôi sẽ học theo cô! Sẽ chúc phúc cho họ! – Dai lại cười, trong người xuất hiện lòng quyết tâm mãnh liệt. Yêu là cho đi và nhận lại, nếu chỉ có một trong hai thì sẽ không gọi là một tình yêu trọn vẹn. Cậu sẽ rẽ sang một bước ngoặt mới, mở ra một cách cửa mới, nơi đó chắc chắn sẽ có một người con gái mà ông trời định riêng cho cậu!

Cả Dai và Hanaka đều rơi vào trạng thái trầm ngâm.

Về phía nó, tình hình đúng là dở khóc dở cười. Nó không ngừng thúc giục Nhật Nam bay nhanh hơn, trong lòng dâng lên nỗi bất an và lo lắng vô cùng. Nó thề nếu đây là vật có hình nó sẽ chẳng ngần ngại mà đập tan.

Nhật Nam đáp xuống một bãi đất trống rộng lớn phủ đầy tuyết trắng, tuyết không còn rơi nhưng gió vẫn thổi. Không khó để nó nhìn thấy hắn ở phía xa - vật thể duy nhất trên bãi đất này với bộ đồ màu đen nổi bật. Đôi chân bé nhỏ của nó run rẩy chạy cật lực về phía đó, miệng không ngừng gọi tên hắn đầy tha thiết. Nhật Nam cười cười rồi bay đi, để hai người có khoảng riêng tư với vở kịch ướm át kiểu Hàn.

- Shin, làm ơn mở mắt ra đi! – Nó ngồi thụp xuống, tha thiết cầu khẩn. Mạch vẫn còn đập và hắn vẫn còn thở tuy rằng rất yếu nhưng ai lại để hắn nằm nơi lạnh lẽo này chứ?

- Làm ơn mà Shin! Mở mắt ra nhìn tôi đi!

- Shin!

Cứ thế nó không ngừng lay gọi, khóc hết nước mắt, đôi tay run rẩy nắm lấy bàn tay hắn mà xoa. Trái tim bé nhỏ thất từng đợt như thể khi hắn ngừng thở cũng là lúc trái tim nó ngừng đập. Nó nhìn hắn, nhìn khuôn mặt quen thuộc khiến nó nhớ nhung. Gì thế này? Những tưởng mọi chuyện đã kết thúc không ngờ nó và hắn lại rơi vào hoàn cảnh này! Đau quá, rất đau! Nó đang đau là vậy nhưng cái người đang nằm bất động kia đang rất hạnh phúc, rất vui mừng, trái tim băng giá như được nắng xuân sưởi ấm, thật ngọt ngào và đáng trân trọng. Có lẽ cả đời hắn cũng sẽ không quên được khoảnh khắc này.

- Shin! – Nó hoảng hồn khi thấy mạch hắn yếu dần, đã 30' nó gọi hắn...có lẽ nào?

- Không! Tôi không cho phép! Tôi không cho phép bạn chết! Nếu không tôi sẽ chết cùng bạn! – Nó siết chặt bàn tay như muốn níu kéo sự sống của hắn nhưng lời nói lại trái ngược, đầy tuyệt vọng và thống khổ.

Và rồi nó sững sờ khi cảm nhận được có một vòng tay ôm chầm lấy mình, hơi ấm và mùi bạc hà lẫn vào trong gió lay động sống mũi khiến nó ngỡ ngàng. Mặc kệ đôi mắt vẫn còn lã chã nước nó rúc vào vai hắn như một đứa trẻ nũng nịu. Hạnh phúc đến vỡ oà khiến nó chẳng suy nghĩ được gì, chỉ biết quàng lấy thân hình quen thuộc kia và siết chặt. Hắn còn sống! Hắn chưa chết! Trái tim nó vẫn còn đập cùng trái tim của người nó yêu! Thật hạnh phúc!

Nó và hắn cùng im lặng, cứ mặc gió thổi và thời gian trôi. Có đôi khi có quá nhiều điều cần nói nhưng lại không biết bắt đầu nên đành im lặng, và sự im lặng ấy lại khiến cả hai cảm thấy ngào ngào. Không cần hỏi cũng biết đôi phương nghĩ gì, không cần nói cũng biết đôi phương ra sao? Lời yêu thương có thể rất ngọt ngào, có thể xúc động và khiến người ta vỡ oà trong niềm hạnh phúc nhưng có lẽ ít ai biết im lặng và cảm nhận cũng đem lại những cảm giác đó.

- Tôi còn sống thì bạn khóc cái gì? Định trừ ẻo tôi đấy à? - Hắn không buông nó ra, nhẹ nhàng buông một câu nói sau khi cảm nhận được thời gian đã trôi rất nhiều rồi.

- Đáng ghét! – Nó mè nheo, bĩu môi nhìn hắn, nước mắt nước mũi tèm lem khiến nó cứ như một con mèo. Nhưng đột nhiên nó mở tròng mắt, đằng sau là Tsura đang cầm kiếm tiến đến. Hốt hoảng buông hắn ra, nó nhồm dậy nhanh chóng xoay người về phía sau hắn và hét lên thất thanh:

- Shin! Khôngggggggggggggggggggg!

Máu bắn ra tung toé.

Tuyết thấm màu đỏ đầy loang lổ, bi ai.

Nhát kiếm đâm sâu chấm dứt thời khắc ngọt ngào.

Gió kêu gào thay cho lời than khóc.

Thảm kịch một lần nữa xảy ra!

60. Chương 63 - End

Chap 63(chap cuối):

Nó nhắm tịt mắt, ngay thời điểm mũi kiếm chĩa đến nó đã liều mình thân ngăn cản mà chẳng nghĩ ngợi gì. Nó là pháp sư hệ thủy, hắn cũng có một phần nhưng cho dù là vậy thì trong nhiều trường hợp các vết thương lớn rất lâu lành nên khả năng chưa kịp chữa đã kiệt sức mà chết. Nó những tưởng mình đã lên thiên đường nhưng không. Tất cả đều yên tĩnh, nó không hề cảm thấy đau. Tại sao?

Nó hít một hơi thật sâu, run run hé mắt: hắn vẫn đang ôm nó và nhìn về phía trước. Theo hướng nhìn của hắn nó kinh ngạc khi thấy hai người đàn ông trung niên đang đứng đối mặt nhau, nước mắt nó tuôn ra, khoe miệng mấp máy:

- Ba!

Nó thật sự không tin nổi vào mắt mình nữa, người ba bấy lâu nay nó nhớ nhung, người ba nó yêu hết lòng, người ba đã mất khi nó còn bé.....đang đứng trước mặt nó, ông chân thật và uy dũng vô cùng. Bên cạnh ông là Tsura đang ôm lấy vùng ngực bị ông đâm vào, máu từ miệng và vết thương tuôn ra xối xả, tanh nồng. Nó ôm miệng hãi hùng, thật quá đáng sợ!

Nhận thấy sự run rẩy của người con gái trong tay, hắn nhẹ nhàng siết chặt tay lại:

- Nhắm mắt vào!

Đã từ lâu mỗi câu nói của hắn đối với nó cứ như một mệnh lệnh không thể không tuân, nhắm chặt mắt, nó vùi mặt vào lồng ngực của hắn tìm kiếm sự ấm áp và an toàn.

- AAAAAAAAAAAAAAAAAA! -Tiếng hét thất thanh của Tsura vang vọng khắp không gian. Có lẽ mũi kiếm đâm vào lồng ngực lão đã bị ba nó rút ra rồi.

Lạnh lùng nhìn Tsura đuối sức ngã xuống, Hữu Chiến lấy ra một cái khăn tay để lau những vết máu trên thanh kiếm sáng loáng. Ông đã chờ cái ngày này rất lâu rồi, sự căm phẫn đều đã được hoá giải. Coi như ông đã rửa hận cho chính bản thân, gia đình và những người bị lão *** hại. Hạng người này chết là đáng, đã không chịu thành tâm hối cải lại còn dám quay về trả thù, đã được tha mà không biết trân trọng vậy thì chỉ còn cách cầu mong kiếm sau mình sẽ trở thành người thiện lương. Có điều lão ta có được đầu thai hay không còn chưa biết.

Nó siết chặt vạt áo của hắn, đáng sợ quá. Nếu như không có ba đến kịp thì có lẽ tiếng thét này là của nó rồi. Sau khi nghe một tiếng “bịch” rõ ràng nó mới mở mắt, quay đầu. Một khuôn mặt hiền từ hiện ra, khoé mắt nó lại ướt, nó nhào tới ôm lấy ba nó, nức nở:

- Là ba thật sao? Không phải con đang mơ đây chứ?

- Ủ, là ba đây! Ba xin lỗi! Ba đã bắt con và Giao Thiên chịu khổ lâu đến vậy! - Hữu Chiến nhẹ nhàng xoa đầu nó, đem vòng tay rộng quàng chặt lấy thân hình bé nhỏ kia.

Hắn đứng dậy, im lặng mỉm cười. Thật ra việc vị tướng thống lĩnh Kị pháp của mình là bố của nó hắn chỉ mới biết vài ngày trước, khi Nhật Nam và Ngọc My đến giúp hắn xử lý vài tàn dư còn sót lại. Bản thân hắn cũng không thể ngờ việc này là có thật, khi nghe ông ấy kể lại sự việc hắn mới hiểu rõ: Hơn chục năm trước, lưỡng trước Tsura sẽ làm phản nhưng ông lại không thể tiêu diệt bởi hiềm khích giữa ông và cha hắn vẫn còn nên lực lượng ủng hộ ông không thể dịch lại. Vì thế ông đã cố tình làm lộ vỏ bọc nội gián của mình để giành được một cái chết giả. Vì vướng bận hai cô con gái nên ông đánh sắp xếp cho hai cặp vợ chồng ** nuôi đưa hai người trốn chạy. Việc lớn nào cũng cần có sách lược chính xác, việc lớn nào cũng có sự hy sinh, dù không muốn nhưng toàn bộ gia nhân của gia đình đều thiệt mạng và vợ của ông - Tuyết Mĩ cũng không ngoại lệ. Trong vở kịch một phần sống chín phần chết này ông đã mạo hiểm đánh đổi tất cả. Có thể ông giống một người vô lương tâm nhưng ông thật sự là một vị Pháp sư đáng ngưỡng mộ, một người cha hết lòng vì con. Ở thời điểm đó sự hy sinh là bắt buộc nếu không ông sẽ mất cả gia đình và cả giới Pháp sư cũng không thể được vực dậy.

Quá khứ đau thương được khép lại, cái chết của Tsura là dấu ấn mở đầu ột kỉ nguyên mới, một cuộc sống mới của tất cả mọi người.

Hôm nay là một ngày đặc biệt quan trọng: hai đám cưới của Hoàng Gia sẽ được tổ chức cùng một lúc. Khách mời không giới hạn, ai muốn tham dự đều có thể đến.

Lễ cưới được cử hành ở Thần điện Hoàng Gia – nơi mà trước đây các pháp sư thường không được đến. Giữa rừng phong lá đỏ bạt ngàn, ở vị cao nhất là Thần điện uy nghiêm đầy kì vĩ và long lẫy, Thần điện vốn được làm hoàn toàn bằng pha lê trong suốt, to và rộng rãi như một lâu đài. Bên trong hai chồng ly xếp cách điệu vươn lên như hai lâu đài pha lê nhỏ và hai chiếc bánh cưới năm tầng được rất nhiều thợ làm bánh chuyên nghiệp tỉ mỉ trang trí trong suốt nhiều ngày đang được đặt ở hai bên điện, xung quanh là những bàn tiệc với đầy đủ các loại sơn hào hải vị của tứ phương, chính giữa điện là thảm đỏ để cử hành nghi thức kết hôn. Trên trần điện là những chùm đèn pha lê muôn màu muôn vẻ, tinh xảo rủ xuống như thạch nhũ thiên nhiên. Tiếng dương cầm du dương nhẹ nhàng xen lẫn tiếng vĩ cầm thánh thót dặt nên những bản nhạc ngọt ngào hạnh phúc. Mọi người vui vẻ ai cũng hào hứng, tươi cười. Sau khi Tsura chết, hắn đã nhường lại ngôi vị cho Nhật Nam, hài lòng sống một cuộc sống tự do tự tại, cả giới Pháp sư so với trước đây cũng đã trở nên cường thịnh hơn rất nhiều.

9 giờ sáng, giờ cử hành hôn lễ.

Hắn và Nhật Nam trong bộ vest trắng lịch lãm đứng gần cuối điện, bên dưới tượng của vị Thủ Lĩnh quyền uy.

Phía cửa điện là Hữu Chiến đang nắm tay hai cô con gái bước vào, theo sau là hai cô bé xinh xắn xách làn, khê tung những cách hoa như lời chúc phúc. Hai cô dâu đều mặc bộ váy trắng tinh khiết, thanh cao. Khuôn mặt trang điểm thanh tú, mi lệ, hai gò má ửng hồng e thẹn bước chậm chậm.

Nó mỉm cười nhìn hắn, trong ánh mắt là tình yêu nồng đậm. Ở phía xa hắn cũng nhìn lại nó đầy nồng nàn và ôn nhu, trải qua bao nhiêu khó khăn cuối cùng nó và hắn cũng chờ được đến ngày này.

Bước một bước, nó nhớ lại ngày đầu nó cùng hắn gặp nhau.

Bước hai bước, nó nhớ về lần tái ngộ, về khuôn mặt lạnh băng của hắn.

Bước ba bước, nó nhớ về những ngày vui vẻ hạnh phúc.

Bước bốn bước, nó quên đi những ngày tháng đau khổ, hận thù.

Bước.....

Bước.....

Không cách nào diễn tả được tâm trạng của nó lúc này, xúc động có, hạnh phúc có,.....chỉ biết là có vẻ như nó đang bước nhanh hơn. Nó muốn đang muốn rút nhanh khoảng cách giữa nó và hắn chẳng? Cho đến bây giờ nó vẫn chưa tin được nó và hắn sẽ trở thành vợ chồng, mọi thứ xảy ra quá nhanh, hết như một giấc mơ nhưng nếu đây thật sự là mơ nó nguyện sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa.

Tâm trạng của Ngọc My cũng không khác nó là bao. Có thể tình yêu của cô và Nhật Nam không phải trải qua nhiều gian lao, bão tố như tình yêu của nó và hắn, nhưng cũng không kém phần sâu đậm, ngọt ngào. Tình yêu của Ngọc My và Nhật Nam không phải là một tình yêu sét đánh, họ thu phục đối phương từng chút một, chậm rãi và nhẹ nhàng như cơn mưa rào rích thấm thấu vào lòng đất một cách từ từ. Hai người họ cùng sẻ chia, cùng cảm thông, cùng vượt qua những tháng ngày bình dị rồi dần dần hiểu được đối phương đã trở thành một nửa trái tim, một mảnh ghép không thể thiếu.

Tiếng nhạc vẫn ngân vang, vị chủ lễ bắt đầu làm nhiệm vụ. Khác với người thường, pháp sư không trao nhẫn mà trao vòng tay. Trong lõi của chiếc vòng là một sợi tóc của người trao, tùy thuộc vào sở thích và điều kiện hình dáng của vòng là tùy ý nhưng nhất định phải có đính ngọc được làm từ máu của cả hai người. Chiếc vòng này sẽ đi theo họ cho đến hết đời, kể cả khi họ kết hôn lần hai thì cũng không thể bỏ ra, vì thế chỉ cần nhìn vào cổ tay là biết ngay người đó đã lập gia đình hay chưa.

Cũng giống như người thường, sau khi xong phần lễ, họ sẽ cắt bánh và rót rượu.

Nhưng chính vì nghi thức như vậy nên nó mới cảm thấy bức mình, với chiều cao nắm lùn của nó thì cái bánh kia đúng là một cơn ác mộng thế nên nó vẫn cứ loay hoay mãi với cái dao trong tay. Đó là chưa kể nó đã đi giày gót cao rồi, chỉ thiếu vài phân nữa là với đến. Thấy vẻ bối rối của nó hắn bức mình nhắc nhở:

- Này, cùng ông xã cắt bánh đi chứ! Coi chừng người ta hiểu lầm bây giờ!

Nó méo mặt: “Thay đổi cách xưng hô nhanh thế?”. Thế nhưng việc nó quan tâm bây giờ là cái bánh chứ không phải cách xưng hô, im lặng suy nghĩ vài giây trong đầu nó dần hiện lên một ý tưởng kì quái, nó cười ranh mãnh, giọng nũng nịu:

- Ông xã, phiền anh vậy! – Sau câu nói ấy nó liền tiến sát vào người hắn, nhắm lên chân hắn để tăng thêm chiều cao.

Hành động này nhìn bề ngoài thì rất tình cảm nhưng ít ai biết hắn đang phải nhẫn nhịn chịu đau thế nào, muốn đẩy nó ra mà không được và đương nhiên là không thể kêu la. Tay nó níu chặt vào vai hắn, đôi chân cố gắng cao khiến hắn đau điếng. Chiếc bánh cưới cuối cùng cũng được cắt, rượu vang cũng được mở và rót, mọi người bên dưới bên dưới đồng loạt vỗ tay như được tập dượt từ trước. Hai bó hoa cưới được tung lên giữa nền trời mùa thu xanh thắm, sắc phong đỏ rực cũng thêm thắm như cũng chung vui.

- A! Dai cũng Hanaka bắt được nhé, mau mau tổ chức đám cưới thôi! – Nó bật cười trêu chọc.

- Bạn mình chỉ đang trong quá trình tìm hiểu thôi! – Dai gãi gãi đầu ngượng ngập.

- Hanaka này còn yêu đời lắm, chưa muốn chun vui tuổi thanh xuân vào nắm mồ hôn nhân! – Hanaka hát tót, bĩu môi rồi chợt nhìn nó với vẻ ranh mãnh: Hay là cô lo tôi cướp chồng cô?

Nó đỏ mặt, trừng mắt nhìn Hanaka trong tiếng cười vui vẻ của mọi người.

Kể từ ngày đó thẩm thoát cũng được 6 năm, cuộc sống của mọi người cũng chẳng có chuyển biến gì lớn. Ngọc My và Nhật Nam vẫn sống hạnh phúc với cuộc sống đứng đầu cả một chủng tộc. Hanaka và Dai cũng đang tìm hiểu nhau, có vẻ họ đồng cảm nên cũng hợp nhau lắm. Có điều Hanaka do trước đây đã từng uống máu của pháp sư bóng tối nên bây giờ phải dùng Thanh xà để trấn áp sức mạnh bóng tối nên cũng có vài điểm bất tiện, cũng may con rắn này là vô hình với người thường. Bố nó vẫn là chỉ huy trong quân đội Hoàng Gia, ông có vẻ hài lòng với công việc này. Còn hắc và nó đã có hai baby, là một cặp sinh đôi, một nam một nữ. Cả gia đình đang thực hiện một chuyến đi khắp Nhật bản làm từ thiện. Từ thành phố đến nông thôn, từ biển khơi đến vùng núi sâu thẳm, họ vẫn hạnh phúc. Đôi khi họ vẫn không thể tránh khỏi cãi cọ, bất đồng nhưng rồi bằng cách nào đó tình yêu vẫn là điểm tựa dẫn lối để cả hai làm lành.

- Ba, đây không phải là muối mà là đường! Còn đây nữa, đây đâu phải phải là bánh mì, nó giống than! - Một cô nhóc với mái tóc đen mượt và đôi mắt to tròn chống hông đứng trên ghế nhìn chằm chằm ca thán.

Nghe đứa em than phiền, một cậu nhóc ngồi gần đó ngao ngán gấp tờ báo, đôi mắt hổ phách đảo khắp bếp rồi thở dài bởi vì căn bếp ngày nào cũng sạch sẽ ngăn nắp bây giờ đã biến thành một bãi chiến trường: dưới sàn thủy tinh cùng sứ văng tung toé, dầu mỡ có khắp sàn; trên chiếc bàn hàng đồng túi thực phẩm chưa được sơ chế và vô số chai lọ gia vị được bày biện.

- Ba! Ba nên ngắm lại mình đi! Cái tạp dề của của ba đúng là cái “áo giáp” kiểu mới đấy!

- Hai đứa cứ tiếp tục nói nếu muốn nhện đói! - Hắc gõ gõ cái bàn sản lên bàn, trừng mắt nhìn hai hai đứa con 6 tuổi, sau khi thấy cả hai im lặng mới hài lòng tiếp tục nói: Đáng ra hai đứa phải tự hào vì có một người ba tuyệt vời chịu vào bếp mới phải!

Hai đứa trẻ tội nghiệp phụng phịu nhìn nhau, ôm cái bụng đang réo rắt kêu rồi lại nhìn những món ăn dành cho tù nhân chịu xử tử mà thở dài.

- Emi! Có lẽ chúng ta nên đi nhà hàng, anh nghĩ chúng ta sẽ chết mà chưa được ăn bữa tối của mẹ!

Cô nhóc mang tên Emi gật gật cái đầu, để mặc người anh cầm tay kéo đi. Thế nhưng vừa mới đến ngưỡng cửa cả hai đều phải dừng lại vì câu nói của “người ba tuyệt vời”:

- Được thôi Ryan, Emi! Ba chẳng cấm nếu hai đứa muốn thưởng thức đồ nhà hàng nhưng đừng quên chúng ta đang ở biệt thự trên núi, cách thị trấn 4 km, không ngại mà bay đi thì cũng được thôi chẳng qua là.....- Nói đến đây hắc nhếch miệng cười thâm hiểm rồi thần nhiên vừa mở vung nồi cà ri vừa nói: tất cả sẽ trừ vào tiền tiêu vặt tháng này!

- Ba keo.....! - Emi hét toáng lên nhưng lại bị anh trai chặn họng.

Cậu nhóc già trước tuổi kia vừa che miệng em gái vừa nói một cách thì thầm:

- Đừng có ngốc, muốn làm chó gặm xương cả tháng thì cứ mở miệng! - Thấy đứa em có vẻ đã hiểu chuyện, cậu nhóc kia lại gật gù nói tiếp: chẳng qua là ba không muốn tự mình xử lí “bả chuột” thôi! Thế nên im lặng là vàng, rõ chưa?

Những tiếng thở dài xen lẫn tiếng còi cào phát ra từ bao tử của ba người vang khắp phòng ăn với những món ăn có một không hai. Ryan và Emi khóc không ra nước mắt khi thấy thứ gọi là bánh mì thì thật ra là than; thứ gọi là cà ri thì lại là sốt đường; bánh mật ong ngon tuyệt biến thành bánh nước mắm!!!!

Hắc đa tài nhưng tất nhiên cũng có sở đoản, và thứ hắc không thể tiến bộ và làm dở nhất chính là nấu ăn. Hàng ngày cả nhà đều ăn những món tuyệt hảo dưới tay nó nhưng hôm nay Ngọc My rủ nó đi sắm đồ cho đứa con thứ hai mới chào đời nên hắc đành phải xắn tay áo vào bếp. Tuy biết trước là không dễ nhưng hắc phải công nhận rằng đập trứng còn khó hơn việc một lúc xơi mười cái bánh.

Và đương nhiên bữa trưa khắc khổ này không có ai chịu dùng. Thật may khi cả ba đang bấm bụng đợi bữa tối thì:

- Cả nhà vẫn chưa ăn sao? - Nó tháo giày, chớp chớp mắt nhìn về mặt chán chường của ba người trước mặt.

- Mẹ, đói! - Ryan cùng Emi nhả nhó.

Rất dễ để nó hiểu được mọi chuyện. Đeo vội chiếc tạp dề còn sơ cua, nó cười hào hứng:

- Rửa ra giúp mẹ đi nào Ryan, Emi! - Rồi nó nhú mồm nhìn hấn: ông xã à, việc của anh đơn giản lắm, chỉ cần thu dọn “trận địa” anh bày ra thôi!

Hấn chẳng nói gì, nhún vai cúi xuống thu dọn mảnh thủy tinh vỡ.

Ngoài cửa sổ, nắng vàng ươm. Vài cành cây khẽ rung trong gió rồi cất tiếng xào xạc. Tình yêu và hạnh phúc đã làm cảnh vật thêm sinh động chẳng?

~THE END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chuyen-tinh-o-truong-hoc-phap-su>